

HARUKI MURAKAMI

1Q84

POLIROM

Unul dintre cei mai populari scriitori japonezi contemporani, **Haruki Murakami** s-a născut în 1949. A studiat literatura la Universitatea Waseda din Tokio. Experiența de proprietar al unui bar din Tokio în care se cânta jazz (reflectedată în romanul său din 1992, *La sud de graniță, la vest de soare*; Polirom, 2003, 2004) și cea de traducător al operelor lui F. Scott Fitzgerald, John Irving, Truman Capote și Raymond Carver își vor spune cuvântul în formarea sa ca mesager al unei Japonii occidentalizate – un ținut amăgitor, lipsit parcă de suflet și suflu, al cărui spirit străvechi pare să fi dispărut aproape în întregime. Primul său roman, *Ascultă cum cântă vântul* (1979), i-a adus Premiul Gunzo, fiind urmat de *Automatul 1973* (1980) și *în căutarea oii fantastice* (1982, distins cu Premiul Noma; Polirom, 2003, 2005). În 1987 publică *Pădurea norvegiană* (Polirom, 2002, 2004), bestseller internațional, tradus în numeroase limbi și vândut în peste patru milioane de exemplare. Murakami a mai publicat volumul de interviuri *Underground. Atentatul de la Tokio și spiritul japonez* (1997; Polirom, 2008) și romanele *La capătul lumii și în țara aspră a minunilor* (1985, pentru care a primit Premiul Tanizaki; Polirom, 2005), *Dans dans dans* (1988; Polirom, 2004, 2006), *Cronica păsării-arc* (1994, nominalizat la prestigiosul ÎMPAC Dublin Literary Award; Polirom, 2004), *Iubita mea. Sputnik* (1999; Polirom, 2004), *Kafka pe malul mării* (2002; Polirom, 2006) și *În noapte* (2004; Polirom, 2007), precum și volumele de povestiri sau eseuri *Elefantul a dispărut* (1993; Polirom, 2005), *După cutremur* (2000; Polirom, 2006), *Salcia oarbă, fata adormită* (2006; Polirom, 2007) și *Autoportretul scriitorului ca alergător de cursă lungă* (2007; Polirom, 2009).

O tânără coboară pe scara de urgență a unei autostrăzi suspendate. Intenționează să ucidă un om. În altă parte a metropolei, un profesor de matematică e de acord să rescrie romanul unei fete dislexice. Fără s-o știe, cei doi se caută, iar acțiunile lor declanșează o adevărată avalanșă de evenimente, pentru că la Murakami poveștile simple nu sunt niciodată simple. În spatele realității banale se ascund întotdeauna tenebre periculoase, iar trecutul nu se lasă nici rescris, nici uitat cu ușurință. Tânăra ucigașă și profesorul de matematică descoperă treptat că au stârnit din umbră forțe colosale care amenință însuși destinul lumii. Romanul poate fi citit ca o poveste de dragoste, dar în același timp este o meditație asupra fanatismului și asupra violenței pe care acesta o provoacă. Nu în ultimul rând, *IQ84* ridică o întrebare asupra existenței libertății, indiferent de formele ei de expresie.

JAPANFOUNDATION

Traducerea acestei cărți a beneficiat de sprijin din partea Japan Foundation.

Haruki Murakami, *IQ84*

Copyright © 2009 by Haruki Murakami All rights reserved

© 2011 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, se. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

MURAKAMI, HARUKI

1Q84 / Haruki Murakami; trad, de Iuliana Oprina și Florin Oprina. — Iași: Polirom, 2011- 3 voi.

ISBN 978-973-46-2005-0

Vol. 1. — 2011. — 978-973-46-2006-7

I. Oprina, Iuliana (trad.)

II. Oprina, Florin (trad.)

821.521-94=135.1

HARUKI MURAKAMI

I Q84

I

Traducere din limba japoneză și note de Iuliana Oprina și Florin Oprina

POLIROM
2011

*It's a Barnum and Bailey world,
Just as phony as it can be,
But it wouldn't be make-believe
If you believed in me.
„It's Only a Paper Moon”
(E.Y. Harburg & Harold Arlen)*

aprilie – iunie

Capitolul 1

Nu lăsa aparențele să te înșele

La radioul din taxi era un program de muzică clasică. *Sinfonietta* lui Janáček. Nu era nicidecum muzica ideală pentru un taxi blocat în trafic. Nici șoferul, un bărbat între două vârste, nu părea s-o asculte cu mare interes. Se uita tăcut drept înainte la șirul neîntrerupt de mașini, ca un pescar priceput care stă la prora corăbiei sale și urmărește curenții din largul mării. Cufundată adânc pe bancheta din spate, Aomame asculta piesa cu ochii ușor închiși.

Oare câți oameni de pe lumea asta sunt în stare să recunoască *Sinfonietta* lui Janáček de la primele acorduri? Probabil undeva între „foarte puțini” și „niciunul”. Însă, dintr-un motiv sau altul, Aomame putea să o facă.

Janáček a compus această mică *sinfonietta* în 1926. Tema de început a fost scrisă ca muzică de fanfară pentru o întrecere sportivă. Aomame încercă să-și imagineze cum arăta Cehoslovacia în anul 1926. Primul Război Mondial se sfârșise, țara se eliberase de sub lunga stăpânire a dinastiei habsburgice, iar lumea bea bere Pilsner prin cafenele și construia mitraliere *cool*, dar foarte reale, savurând pacea vremelnică ce cuprinsese Europa Centrală. Cu doi ani în urmă, Franz Kafka părăsise lumea celor vii, în condiții grele. În scurt timp, Hitler avea să apară ca din senin și să înfulece dintr-o înghițitură acea frumoasă țărișoară, însă la vremea aceea nimeni nu știa că urma să se întâmple o asemenea oroare. Poate că cea mai importantă lecție pe care oamenii o au de învățat din istorie este că „la vremea aceea, nimeni n-a știut ce-o să urmeze”. Ascultând muzica, Aomame își imagina vântul liniștit străbătând câmpiile Boemiei și se

gândea la cursul istoriei.

În 1926, împăratul Taishō a murit și a început era Shōwa. Japonia avea să intre și ea în curând într-o perioadă întunecată. Scurtul interludiu al modernismului și al democrației se sfârșea, iar fascismul prelua puterea.

Alături de sport, istoria era una dintre pasiunile lui Aomame. De romane nu se prea atingea, dar citea o grămadă de cărți din acest domeniu. Ce-i plăcea ei la istorie era faptul că toate evenimentele sunt ancorate într-un an și un loc fix. Ei nu îi venea deloc greu să rețină anii. Dacă reușea să conecteze evenimentele între ele, aceștia îi răsăreau automat în minte, fără să învețe cifrele pe de rost. În școala generală și în liceu, Aomame obținuse la istorie cele mai bune note din clasă. De fiecare dată când întâlnea pe cineva care nu reușea să țină minte anii, Aomame se mira cum de nu putea să facă un lucru atât de banal.

Aomame era numele ei adevărat. Bunicul din partea tatălui era din prefectura Fukushima, iar printr-un sat sau orășel de munte din regiunea aceea chiar existau câțiva oameni cu numele de familie Aomame. Însă ea nu fusese niciodată acolo. Încă dinainte să se nască, tatăl ei rupsesse legăturile cu familia. Mama ei, la fel. Așa se face că ea nu-și cunoscuse bunicii. Nu călătorea mai deloc, dar când i se oferea această rară ocazie, avea obiceiul de a deschide cartea de telefon de la hotel ca să afle dacă mai existau în zonă și alte persoane cu numele de Aomame. Însă până atunci nu găsisse pe absolut nimeni altcineva care să poarte acest nume în niciunul dintre orașele prin care trecuse. Acest lucru o făcea mereu să se simtă ca un naufragiat solitar, azvârlit în largul oceanului.

Întotdeauna era o pacoste să se prezinte. De fiecare dată când își spunea numele, interlocutorul se uita la ea cu o privire mirată sau perplexă. „Aomame ați spus?” „Da. Se scrie cu ideogramele *ao* de la „verde” și *mame* de la „fasole”. Cât timp fusese angajată la o firmă și trebuia să aibă cărți de vizită, asemenea momente stingheritoare apăreau foarte des. Când întindea cuiva cartea sa de vizită, acesta se zgâia la ea de parcă i s-ar fi înmânat pe nepusă masă o scrisoare în lanț. Când își spunea numele la telefon, i se întâmpla să audă chicoteli. Când i se striga numele în sala de așteptare de la spital sau la primărie, oamenii ridicau capul și se uitau la ea,

curioși să afle cum arată cineva cu numele „Aomame”.

I se întâmplase să fie strigată din greșeală „Edamame¹-san”. Chiar și „Soramame²-san”. Atunci ea îi corecta: „Nu, mă numesc Aomame, nu Edamame (Soramame). Ce-i drept, se aseamănă”. Interlocutorul își cerea scuze zâmbind stânjenit și remarcă: „Este totuși un nume straniu”. De câte ori auzise ea oare această remarcă în cei treizeci de ani ai săi? Câte glume nu se făcuseră pe seama numelui ei? Dacă n-aș fi avut numele ăsta, viața mea ar fi arătat poate altfel, își zicea ea. Dacă aveam unul comun, ca Sato, Tanaka sau Suzuki, aș fi dus și eu o viață mai tihnită și aș fi privit lumea cu mai multă îngăduință. Poate.

Aomame asculta piesa cu ochii închiși. Lăsa acordurile superbe ale instrumentelor de suflat să-i pătrundă în minte. La un moment dat, își dădu seama de un lucru. Pentru un radio de taxi, calitatea sunetului era surprinzător de bună. Deși volumul era dat destul de încet, sunetele reverberau adânc, iar toate tonalitățile se deslușeau clar. Aomame deschise ochii, se aplecă în față și privi aparatul încastrat în bord. Era negru și strălucea mândru. Nu reuși să deslușească numele fabricantului, dar își dădu seama din felul în care arăta că era un produs de calitate. Era plin de butoane și butonașe, iar afișajul indica elegant cifrele verzi. Părea să fie un aparat dintr-o gamă de lux. Cine s-ar fi așteptat ca un banal taxi de firmă să fie dotat cu un asemenea echipament audio?

Aomame cercetă din nou interiorul mașinii. De când urcase, stătuse cufundată în gânduri și nu observase că acesta nu era nicidecum un taxi obișnuit. Finisajul interior era de calitate, iar bancheta, extrem de comodă. În plus, înăuntru era deplină liniște. Mașina era atât de bine izolată fonic, încât zgomotul de afară nu pătrundea deloc înăuntru. Se simțea ca într-un studio de înregistrări prevăzut cu izolație acustică. Probabil că era un taxi particular. Unii taximetriști particulari nu se dau înapoi de la nicio cheltuială când e vorba de mașină. Aomame căută cu privirea certificatul de înregistrare al taxiului, dar nu-l zări pe nicăieri. Pe de altă parte, nu arăta a taxi ilegal, fără autorizație. Avea și aparat care înregistra costul cu

¹ Păstăi verzi de soia, fierte cu sare și alte condimente și servite ca gustare.

² Tip de fasole cu bobul lat.

precizie și afișa în acel moment suma de două mii o sută cincizeci de yeni. Și totuși nu se vedea pe nicăieri certificatul de înregistrare cu numele șoferului.

— Ce mașină grozavă! Și ce silențioasă e! spuse ea către ceafa șoferului. Ce marcă este?

— E o Toyota Crown Royal Saloon, răspuse acesta simplu și concis.

— Se aude foarte bine muzica.

— E o mașină silențioasă. Unul dintre motivele pentru care am și ales-o. La capitolul izolare fonică, Toyota are o tehnologie de vârf, recunoscută la nivel mondial.

Aomame încuviință și se rezemă la loc de banchetă. Felul în care vorbea șoferul avea ceva care nu-i dădea pace, de parcă îi mai rămânea în permanență ceva foarte important de spus. De exemplu (și e doar un exemplu), lăsa parcă să se înțeleagă că mașinile Toyota erau ireproșabile la capitolul izolare fonică, dar că aveau o hibă în altă parte. Iar când termina de vorbit, lăsa în urmă un mic bulgăre de tăcere, încărcat cu înțelesuri. Plutea prin aer în spațiul îngust al mașinii, ca un nor ireal în miniatură. Din pricina lui, pe Aomame o cuprinse o ușoară stare de neliniște.

— Chiar că e silențioasă, spuse ea, ca să alunge norișorul. Iar echipamentul audio pare să fie de foarte bună calitate.

— Am chibzuit îndelung când l-am cumpărat, răspuse șoferul pe tonul unui ofițer de stat major retras din serviciu, care povestește despre strategiile din trecut. Dar gândindu-mă că petrec multă vreme în mașină, mi-am zis că prefer să am un sunet bun și...

Aomame așteptă să continue, dar nu mai urmă nimic. Închise din nou ochii și ascultă muzica. Nu știa ce fel de om era Janáček în particular, dar sigur nu-și închipuise vreodată că cineva avea să-i asculte compoziția în anul 1984, într-o Toyota Crown Royal Saloon silențioasă, paralizată în trafic, pe o autostradă metropolitană din Tokio.

Și, totuși, Aomame se mira cum de recunoscuse imediat piesa ca fiind *Sinfonietta* lui Janáček și de unde știa că fusese compusă în 1926. Nu era mare amatoare de muzică clasică și nici nu avea vreo amintire personală legată de Janáček. Cu toate acestea, din clipa în care auzise primele acorduri, diverse informații îi împânziseră automat mintea, ca un stol de păsări care dau valma într-o încăpere prin fereastra deschisă. În plus,

muzica aceea îi dădea o senzație stranie, de contorsiune. Dar fără durere sau disconfort. Doar că își simțea întreg corpul stors fizic, puțin câte puțin. Și nu-și dădea seama de ce. Oare *Sinfonietta* era cea care îi provoca acea senzație inexplicabilă?

— Janáček, rosti Aomame inconștient și imediat îi păru rău că o făcuse.

— Poftim?

— Janáček. Cel care a compus piesa.

— Nu îl știi.

— E un compozitor ceh, îi spuse Aomame.

— Da? făcu șoferul impresionat.

— Sunteți particular? întrebă Aomame ca să schimbe subiectul.

— Da, răspuse șoferul și făcu o pauză. Sunt particular. Aceasta e a doua mașină.

— Are o banchetă foarte comodă.

— Vă mulțumesc. Apropo, zise el și își întoarse ușor capul către ea. Vă grăbiți cumva?

— Am o întâlnire în Shibuya. De-asta am și ales ruta aceasta.

— La ce oră aveți întâlnirea?

— La patru și jumătate.

— Acum e patru fără un sfert. În ritmul în care avansăm, n-aveți cum să ajungeți la timp.

— Atât e de rău ambuteiajul?

— Trebuie să fi fost un accident grav undeva în față. Nu e un ambuteiaj obișnuit, fiindcă n-am mai înaintat deloc de ceva vreme.

Aomame se miră cum de șoferul nu asculta la radio informațiile din trafic. Autostrada suspendată era complet paralizată, iar ei rămăseseră înțepenii acolo. Un șofer de taxi ar trece în mod normal pe o frecvență dedicată și ar căuta să afle informații.

— Vă puteți da seama ce se întâmplă fără să ascultați informațiile rutiere? întrebă Aomame.

— Informațiile astea rutiere nu sunt niciodată de încredere, răspuse șoferul pe un ton sec. Sunt pe jumătate minciuni. Societatea Publică de Autostrăzi transmite informații după cum le convine lor. Dacă vrei să știi cu adevărat ce s-a întâmplat, n-ai decât să vezi cu ochii tăi și să judeci cu capul tău.

— Iar după judecata dumneavoastră, traficul n-o să se deblocheze ușor?
— În niciun caz, răspunse dând ușor din cap. V-o garantez. Odată ce ajunge într-un asemenea hal, autostrada e iad curat. E o întâlnire importantă?

Aomame se gândi.

— Da, foarte. Întâlnire cu un client.

— Vai, ce păcat! Îmi pare tare rău, dar nu cred că ajungem la timp.

Șoferul rosti aceste cuvinte și își răsuci capul ușor de câteva ori, ca să-și dezmoștească gâtul. Cutele de pe ceafa lui se mișcau ca un animal preistoric. Privind absent această mișcare, Aomame se gândi dintr-odată la obiectul ascuțit din fundul genții sale. Simți cum palmele încep să-i transpire ușor.

— Ce aş putea să fac?

— Nu aveți ce face. Suntem pe autostradă și nu putem să facem nimic până nu ajungem la prima ieșire. Nu puteți să vă dați jos aici și să luați trenul de la cea mai apropiată stație, ca pe o șosea obișnuită.

— Și care e prima ieșire?

— Ikejiri, dar s-ar putea să ne prindă seara până ajungem la ea.

Seara? Aomame își închipui cum ar fi să stea închisă în acel taxi până seara. Muzica de Janáček continua. Ca să domolească parcă încordarea, viorile cu surdină ieșiseră în față. Senzația de contorsiune de mai devreme se dispase aproape complet. Oare ce să fi fost? se întrebă ea.

Aomame luase taxiul în apropiere de Kinuta, iar de la Yoga intraseră pe Autostrada Metropolitană nr. 3. La început se mersese bine, dar înainte de Sangenjaya se aglomerase dintr-odată și în scurt timp nu se mai mișcau absolut deloc. Pe sensul opus se circula fără probleme. Doar pe direcția către centru se crease un ambuteiaj cumplit. În mod normal, la ora trei și ceva după-amiaza n-ar fi trebuit să fie trafic intens în acea direcție. Tocmai de aceea Aomame îi ceruse șoferului să o ia pe acolo.

— Pe autostradă nu se adaugă la preț și tariful pe oră, îi zise șoferul prin oglindă. Așa că să nu vă faceți probleme în privința banilor. Totul e să nu întârziati la întâlnire, nu?

Șoferul se uită la ea în oglindă. Purta o pereche de ochelari de soare deschiși la culoare și, din cauza luminii, Aomame nu putea să-i citească expresia feței.

— Să știți că soluțiile nu lipsesc cu desăvârșire. Există o măsură de urgență prin care puteți ajunge cu trenul până în Shibuya.

— O măsură de urgență?

— Da, o soluție pe care nu pot s-o trâmbițez chiar în gura mare.

Aomame așteptă să continue, fără să spună nimic.

— Uitați, un pic mai în față e un spațiu unde se poate opri pe marginea drumului, zise șoferul arătând cu degetul înainte. Cam pe unde vine panoul ăla mare cu reclama la Esso.

Privind cu atenție, Aomame observă, în partea stângă a benzii a doua, un spațiu destinat opririi mașinilor avariate. Autostrada neavând bandă de avarie, din loc în loc erau amenajate astfel de zone pentru oprire în caz de urgență. Erau dotate cu o cabină galbenă de telefon, prin care se putea lua legătura cu direcția autostrăzii. Pe locul respectiv nu era oprită nicio mașină în acel moment. Pe acoperișul clădirii care despărțea cele două sensuri de mers era un uriaș panou publicitar la benzinăriile Esso. Un tigru zâmbitor ținea în mână o pompă de benzină.

— Știți, acolo e o scară care duce până jos. În caz de incendiu sau cutremur, le permite șoferilor să-și abandoneze mașinile și să coboare de pe autostradă. De obicei o folosesc muncitorii de la reparații. Imediat cum cobori, în apropiere e o stație de Tōkyū, iar de acolo puteți să ajungeți numaidecât în Shibuya.

— Nu știam că există scări de urgență pe Metropolitană, zise Aomame.

— Nu e un lucru cunoscut.

— Dar pot s-o folosesc și fără să fie vreo urgență?

Șoferul șovăi câteva clipe.

— Știu și eu? Nu cunosc nici eu în amănunt regulile Societății de Autostrăzi. Dar dacă tot nu deranjați pe nimeni, cred că s-ar trece cu vederea. Nu cred că stă nimeni cu ochii pe asemenea mărunțișuri. Societatea de Autostrăzi e vestită că are angajați mulți peste tot, dar că foarte puțini muncesc de fapt.

— Ce fel de scară e?

— Seamănă cu o scară de incendiu, cum sunt cele fixate pe partea din spate la clădirile vechi. Nu e periculoasă. Ca înălțime, să tot fie trei etaje, dar se poate coborî pe ea normal. Are un grilaj la intrare, dar nu e înalt și, la o adică, se poate sări peste el fără probleme.

— Dumneavoastră ați folosit-o vreodată?

Niciun răspuns. Șoferul doar schiță un zâmbet în oglinda retrovizoare. Un zâmbet care putea să însemne multe lucruri.

— În fond, faceți cum doriți dumneavoastră, zise el bătând ușor cu degetele în volan în ritmul muzicii. Pe mine unul în niciun caz nu mă deranjează să stați relaxată în mașină și să ascultați muzică. Numai că în cazul ăsta trebuie să ne pregătim pentru ce ne așteaptă, pentru că nu putem să ne ducem nicăieri, orice am face. Dar dacă aveți o treabă presantă, se pot lua și măsuri de urgență.

Aomame se încruntă ușor, își privi ceasul de la mână, apoi își înălță capul și se uită la mașinile din jur. În dreapta era un Mitsubishi Pajero negru, acoperit cu o peliculă albă de praf. Bărbatul de lângă șofer deschisese geamul și fuma plictisit. Avea părul lung, era bronzat și purta o jachetă bordo. În portbagaj erau stivuite mai multe planșe de surf uzate și murdare. Un pic mai în față era oprit un Saab 900 gri. Avea geamuri fumurii, închise bine și nu se vedea nimic înăuntru. Era atât de frumos ceruită, încât te-ai fi oglyndit în caroserie dacă te apropiai de ea.

În fața taxiului în care se afla Aomame era un Suzuki Alto roșu cu număr de Nerima, care avea bara îndoită. La volan era o mamă tânără. Plictisiți, copiii se urcaseră pe bancheta din spate și se fâțâiau de colo-colo. Mama le făcea observație, cu o expresie iritată pe față. Se vedea prin geam cum i se mișcau buzele. Exact aceeași priveliște ca și cu zece minute în urmă. În acest răstimp mașina nu înaintase nici zece metri.

Aomame se gândi o vreme. Puse în ordine mai mulți factori, în funcție de prioritate. Nu dură mult până ajunse la o concluzie. Parcă sincronizându-se cu ea, piesa de Janáček intră și ea în partea de final.

Aomame scoase din geantă o pereche de ochelari de soare micuți Ray Ban, pe care și-i puse la ochi. Apoi luă din portofel trei bancnote de o mie de yeni și i le dădu șoferului.

— Cobor aici. Nu îmi permit să întârzii, zise ea.

Șoferul încuviință și luă banii.

— Doriți chitanță?

— Nu, mulțumesc. Nici rest.

— Vă mulțumesc, zise șoferul. Aveți grijă că bate vântul tare. Să nu alunecați.

— O să am grijă, răspuse Aomame.

— Și încă ceva, zise șoferul în oglinda retrovizoare. Nu uitați că lucrurile nu sunt ceea ce par a fi.

Lucrurile nu sunt ceea ce par a fi, își repetă Aomame în gând și se încruntă ușor.

— Ce vrei să spunei?

Alegându-și cuvintele, șoferul zise:

— Adică sunteți pe cale să faceți ceva *neobișnuit*. Nu? Un om obișnuit nu s-ar apuca să coboare pe scara de urgență de pe Metropolitană în miezul zilei. Mai ales o femeie.

— Așa e, zise Aomame.

— Dacă faceți asta, de acum încolo viața de zi cu zi s-ar putea să arate un pic altfel. Am și eu această experiență. Dar nu lăsați aparențele să vă înșele. Realitatea e mereu una singură.

Aomame se gândi la spusele șoferului. În timp ce se gândea, muzica de Janáček se sfârși, iar publicul izbucni în ropote de aplauze. Fusese o înregistrare de la un concert. Aplauzele erau lungi și aprinse. Din când în când se auzea și câte un strigăt de „bravo!”. În fața ochilor îi apărură imaginea dirijorului care se înclina zâmbind în fața spectatorilor ridicându-și picioarele. Își înălța capul, ridica mâna, strângea mâna concertmaistrului, se ducea în spate și îi lăuda pe membrii orchestrei ridicând ambele mâini, venea în față și făcea încă o plecăciune adâncă. Ascultând mult timp aceste ropote înregistrate, lui Aomame începeau să nu-i mai sune a aplauze. Se auzeau ca o nesfârșită furtună de nisip de pe Marte.

— Realitatea e mereu una singură, repetă încet șoferul, subliniind parcă un rând important dintr-o carte.

— Clar, răspuse Aomame.

Perfect adevărat. Un corp nu se poate afla decât într-un singur loc și într-un singur timp. A dovedit-o Einstein. Realitatea e infinit de rece și solitară.

Aomame arătă cu degetul către echipamentul audio.

— Se aude minunat.

Șoferul încuviință.

— Cum ați spus că îl cheamă pe compozitor?

— Janáček.

— Janáček, repetă el ca și cum ar fi memorat o parolă importantă, apoi trase de o manetă și deschise portiera automată din spate. Aveți grijă. Sper să ajungeți la timp.

Aomame coborî din mașină ținând în brațe geanta ei mare de piele. La radio încă se mai auzeau ropotele de aplauze. Se îndreptă către spațiul de urgență aflat la zece metri în față, pășind cu grijă pe marginea drumului. Când trecea câte un camion pe celălalt sens de mers, simțea cum se zguduie asfaltul sau mai bine zis se unduiește sub tocurile ei înalte. Parcă ar fi mers pe puntea unui portavion legănat de valuri.

Fetița din Suzukiul Alto roșu își scosese capul pe geamul de lângă șofer și se zgâia la Aomame cu gura căscată. Se întoarse către mama ei și o întrebă: „Auzi, auzi, ce face femeia aia? Unde se duce?” Apoi ceru cu insistență: „Vreau și eu să mă plimb pe afară! Mama, mama, vreau să mă dau jos! Mama!” Mama clătină din cap fără să spună nimic și-i aruncă lui Aomame o privire acuzatoare. Însă aceea era singura voce care se făcuse auzită în jur, singura reacție pe care o observă. Ceilalți șoferi fumau și o urmăreau ușor încruntați cum se strecura cu pași siguri printre mașini și parapet, cu ochii mijiți, de parcă se uitau la ceva orbitor. Pentru o clipă, nici nu mai erau în stare să judece. Chiar dacă mașinile stăteau pe loc, un om care să meargă pe jos pe autostradă nu era ceva la ordinea zilei. Le lua ceva timp ca să perceapă și să accepte o asemenea priveliște ca fiind reală. Cu atât mai mult cu cât persoana cu pricina era o tânără în fustă scurtă și pantofi cu toc.

Aomame mergea cu pași siguri, bărbia sus, privirea înainte, spatele drept, simțind pe piele privirile oamenilor. Pantofii maro Charles Jourdan, cu toc, răsunau sec pe asfalt, iar vântul îi flutura fusta. Deși era deja aprilie, vântul bătea încă rece și aspru. Aomame purta un pardesiu bej peste costumul subțire din lână verde, marca Junko Shimada, și o geantă de umăr din piele neagră. Avea părul tuns până la umăr și bine îngrijit. Nu purta niciun fel de accesorii. Avea un metru și șaizeci și opt de centimetri înălțime, niciun pic de grăsime și toți mușchii bine lucrați, însă acest lucru nu se vedea prin pardesiu.

Dacă te uitai cu atenție la ea din față, observai că avea urechile foarte diferite ca formă și mărime. Cea stângă era mult mai mare decât dreapta și era deformată. Însă nimeni nu-și dădea seama de acest lucru, pentru că

stăteau mai mereu ascunse în spatele părului. Își ținea buzele strânse în linie dreaptă, lucru care indica o fire care nu se adapta ușor la nimic. Nasul îngust și mic, pomeții proeminenți, fruntea lată și sprâncenele lungi și drepte, toate indicau același lucru. Cu toate acestea, avea un chip oval, cu trăsături destul de regulate. La modul general, putea fi considerată o femeie frumoasă, doar că gama ei de expresii faciale era extrem de limitată. Pe buzele mereu strânse apărea câte un zâmbet doar la nevoie. Avea o privire fermă și rece, ca a unui salvamar care știe exact ce face. Din această pricină, chipul ei nu dădea niciodată senzația de prospețime și luminozitate. De cele mai multe ori, ceea ce atrage atenția sau stârnește interesul oamenilor nu sunt calitățile sau defectele unui chip împietrit, ci naturalețea și eleganța cu care îți schimbi mimica.

Majoritatea oamenilor nu reușeau să-i rețină trăsăturile feței. Imediat ce își luau privirea de la ea, nu mai erau în stare să o descrie. În ciuda faptului că avea un chip cu personalitate, trăsăturile sale detaliate nu îți rămâneau în minte. Din acest punct de vedere, Aomame era ca o insectă care se camuflează cu iscusință. Să își modifice culoarea și forma ca să dispară în fundal, să nu sară în ochi, să nu fie ușor reținută era exact ce își dorea ea. Acesta era mecanismul ei de apărare încă din copilărie.

Cu toate acestea, când ceva o făcea să se încrunte, trăsăturile sale calme sufereau o schimbare drastică. Mușchii faciali i se contractau puternic, accentuând la maximum diferența dintre partea stângă și cea dreaptă a feței, cute adânci îi brăzdau pielea, ochii i se retrăgeau rapid în orbite, nasul și gura i se schimonoseau violent, bărbia i se strâmba, iar buzele îi dezveleau dinții mari și albi. Într-o clipită se preschimba în cu totul altă persoană, de parcă firul care îi ținea o mască fixată pe chip era retezat, iar masca îi cădea. Cei care asistau la un asemenea moment se îngrozeau la vederea acelei schimbări atât de terifiante. Era un salt surprinzător de la o anonimitate deplină la un abis năucitor. De aceea, Aomame avea întotdeauna grijă să nu se încrunte de față cu persoane pe care nu le cunoștea. O făcea doar atunci când era singură sau când voia să sperie vreun bărbat care nu-i plăcea.

Odată ajunsă la spațiul pentru staționare de urgență, Aomame se opri și privi în jur, căutând scara. O găsi numaidecât. După cum spusese șoferul, în dreptul ei era un grilaj înalt cam până la șold, încuiat. Îi era un pic

incomod să sară peste el îmbrăcată într-o fustă scurtă și strâmtă, dar atâta vreme cât nu-i păsa de privirile oamenilor, prea dificil nu putea să fie. Fără să stea pe gânduri, Aomame își scoase pantofii din picioare și îi vârî în geantă. Probabil că ciorapii aveau să i se strice umblând desculță, dar putea să-și cumpere altă pereche de la orice magazin.

Oamenii o priveau tăcuți cum se descălța și își scotea pardesiul. De pe geamul deschis de la Toyota Celica neagră oprită chiar în față, vocea ascuțită a lui Michael Jackson oferea scenei muzică de fundal. *Billie Jean*. De parcă aș face un număr de striptease, își zise ea. Și ce dacă? Să se uite cât vor. Că tot sunt blocați în trafic și sigur s-au plictisit. Dar să știți că mai mult de atât nu mă dezbrac! Azi dau jos doar pantofii și haina. Ghinion!

Aomame își puse geanta poștarește, ca să nu-i cadă. Toyota Crown Royal Saloon cea neagră și nou-nouță în care mersese până mai adineauri se zărea în depărtare. În bătaia soarelui de amiază, parbrizul strălucea puternic, aidoma unei oglinzi. Chipul șoferului nu se distingea, dar sigur era îndreptat în direcția ei.

Nu lăsa aparențele să te înșele. Realitatea e mereu una singură.

Aomame inspiră adânc și expiră. Apoi, cu urechea ciulită la *Billie Jean*, sări peste grilaj. Fusta i se ridică până peste coapse. Puțin îmi pasă, se gândi ea. Dacă vor să se uite, n-au decât. Dacă se uită sub fusta mea nu înseamnă că mă văd pe mine ca om. În plus, picioarele ei lungi și subțiri erau acea parte a corpului cu care Aomame se mândrea cel mai mult.

Odată ajunsă de partea cealaltă a grilajului, Aomame își netezi fusta, își scutură praful de pe mâini, își puse pardesiul la loc pe ea și geanta pe umăr. Își potrivi bine ochelarii de soare pe nas. În fața ei era scara de urgență. O scară de fier, vopsită cenușiu. O scară făcută să fie practică, funcțională, nu ca să umble pe ea o femeie în fustă scurtă și desculță. Și nici Junko Shimada nu concepuse acel costum cu scopul de a fi purtat pe scara de urgență de pe Autostrada Metropolitană nr. 3. Tirurile care treceau în viteză din sens opus o zgâlțâiau, iar vântul șuiera prin scheletul ei metalic. Dar se afla în fața ei. Mai departe nu îi rămânea decât să o coboare.

Aomame se uită înapoi o ultimă dată și parcurse cu privirea de la stânga la dreapta, apoi de la dreapta la stânga, mașinile înșirate pe drum bară la bară, ca cineva care terminase de ținut

o prelegere și rămăsese în picioare pe podium, așteptând întrebările din

partea publicului. Șirul de mașini nu avansase deloc între timp. Toți erau blocați acolo și, neavând altceva de făcut, îi urmăreau cu atenție fiecare mișcare, întrebându-se nedumeriți ce avea de gând să facă. Priviri în care se amestecau interesul și indiferența, invidia și disprețul se revărsau asupra lui Aomame, care se afla acum dincolo de grilaj. Neputând să se încline într-o singură parte, sentimentele lor oscilau ca o balanță nesigură. O tăcere adâncă se așternuse împrejur. Nimeni nu ridicase mâna să pună întrebări (iar Aomame oricum n-ar fi avut de gând să răspundă). Toți așteptau tăcuți o ocazie care n-avea să se arate niciodată. Aomame își împinse ușor bărbia în față, își mușcă buza de jos și îi cântări cu privirea din spatele lentilelor verde închis.

Nici nu vă puteți imagina voi cine sunt eu, încotro mă îndrept și ce am de gând să fac, murmură ea fără să-și miște buzele. Ați rămas înțepeniți aici și nu mai puteți să vă duceți nicăieri. Nu puteți să mergeți nici înainte, nici înapoi. Dar eu pot. Eu am o treabă pe care trebuie neapărat s-o fac. Am un ordin de îndeplinit. Așa că am s-o iau înainte.

Lui Aomame îi veni să se încrunte zdravăn la toată lumea, dar se abținu. N-avea timp de asemenea prostii. Odată ce apuca să se încrunte, cu greu mai reușea să revină la expresia normală.

Le întoarse spatele spectatorilor tăcuți și începu să coboare cu atenție scara de urgență, simțind în tălpi răceala grosolană a fierului. Vântul rece de aprilie timpuriu îi flutura părul, dezvelindu-i din când în când urechea stângă, diformă.

Capitolul 2

O idee mai puțin obișnuită

Prima amintire a lui Tengo era de la vârsta de un an și jumătate. Mama sa își scoate bluza și, lăsând să-i cadă bretelele albe ale neglijelui, își dezvelește sânii. Un bărbat îi sărută sfârcurile, un bărbat care nu e tatăl lui Tengo. În pătuț e un bebeluș, probabil chiar Tengo. Se vede din afară. Sau poate că e fratele lui geamăn? Nu, n-are cum. Copilul din pătuț este el, Tengo, la vârsta de un an și jumătate. Știe lucrul acesta. Bebelușul își închide ochii și adoarme, respirând încet. Aceasta e prima sa amintire. O

scenă de vreo zece secunde, arsă cu claritate pe zidul conștiinței. Nu are nici început și nici continuare. Ca turlele unui oraș acoperit de viituri, care își înalță singuratice vârfulurile din apa măloasă.

De câte ori avea ocazia, Tengo îi întreba pe cei din jur de la ce vârstă avea cea mai fragedă amintire. Majoritatea răspundeau că la patru sau cinci ani. Unii, chiar mai devreme, dar nimeni nu avea amintiri mai vechi de vârsta de trei ani. S-ar părea că aceasta e vârsta la care un copil reușește să conștientizeze și să observe cu oarecare rațiune ce se petrece în jurul său. Mai înainte de aceasta, toate imaginile îi ajung pe retină ca un haos ininteligibil. Lumea e până atunci un terci moale, fără structură, pe care nu are de unde să-l apuce, iar întâmplările din jur nu se concretizează în amintiri, ci dispar de îndată, ca azvârlite pe fereastră.

Desigur, un copilăș de un an și jumătate nu poate să înțeleagă ce înseamnă că un bărbat îi sărută sânii mamei sale. E un lucru limpede. De aceea, dacă aceasta era o amintire reală a lui Tengo, înseamnă că i se întipărise pe retină așa cum era, fără ca el să judece nimic. Așa cum un aparat de fotografiat încredințează o imagine memoriei peliculei, mecanic, sub forma unui amestec de lumini și umbre. Apoi, pe măsură ce conștiința i se maturizase, analizase puțin câte puțin această imagine imutabilă, păstrată deoparte. Îi dăduse un sens. Se întâmplase însă lucrul acela cu adevărat? Poate un sugar să memoreze o asemenea imagine?

Cine știe, poate că era o amintire falsă. Poate că la un moment dat conștiința lui fabricase această imagine cu un anume scop. Tengo se gândise mult la posibilitatea aceasta, a amintirilor fabricate și ajunsese la concluzia că, probabil, nu era vorba despre așa ceva. Era mult prea clară și convingătoare ca să fie o amintire construită. Lumina, mirosul, pulsul erau covârșitor de reale, încât nu puteai să crezi că ar fi niște falsuri. Apoi, dacă presupunea că lucrurile se întâmplaseră cu adevărat așa, se explicau multe. Și logic, dar și afectiv.

Imaginea aceasta clară, de vreo zece secunde, îi apărea în fața ochilor fără vreun avertisment. Năvălea neanunțată, fără să bată la ușă și îl lua complet pe nepregătite. Îl copleșea brusc în cele mai neașteptate momente: când era în tren, când înșira cifre pe tablă, când lua masa sau când stătea de vorbă cu cineva (cum se întâmplase acum). Se năpustea distrugător, mut ca un tsunami. Când realiza ce se întâmplă, amintirea aceasta îi bloca deja

întregul câmp vizual, iar mâinile și picioarele îi amorțeau. Curgerea timpului se oprea. Aerul din jur se subția, iar el respira cu greutate. Oamenii și lucrurile din jurul său încetau să mai aibă vreo legătură cu el. Zidul acela lichid îl înghițea cu totul. Deși simțea că lumea se întunecă și se îndepărtează, cunoștința nu îl părăsea. Se schimba însă un macaz undeva și o parte din cunoștința sa devenea, dimpotrivă, mai atentă. Nu simțea spaimă, dar nu-și putea deschide ochii. Pleoapele îi rămâneau strâns închise. Sunetele din jur se îndepărtau și ele. Apoi imaginea familiară era proiectată în repetate rânduri pe ecranul conștiinței. Începea să asude. Simțea cum i se udă cămașa la subraț. Tot corpul începea să-i tremure, iar pulsul i se accelera și creștea în intensitate.

Dacă se întâmpla să fie așezat alături de cineva, Tengo se prefăcea că e amețit. Adevărul este că starea lui semăna cumva cu amețeala. Trebuia să aștepte o vreme, iar lucrurile reveneau la normal. Își scotea o batistă din buzunar și și-o ținea la gură. Făcea cu mâna un semn către celălalt să nu se îngrijoreze, că nu e nimic. Câteodată se termina în treizeci de secunde, câteodată însă ținea mai bine de un minut. În acest răstimp, imaginea i se repeta automat în fața ochilor ca o înregistrare video pusă în buclă. Mama sa își coboară bretelele neglijelui și un bărbat necunoscut îi sărută sfârcurile întărite. Ea închide ochii și suspină adânc. Simte vag mirosul nostalgic al laptelui matern. La bebeluși, simțul olfactiv este cel mai ascuțit organ. Îi învață multe lucruri. Uneori, îi învață tot ce trebuie. Nu se aude niciun sunet. Aerul s-a preschimbat într-un lichid vâcos. Nu își aude decât bătaia înceată a inimii sale mici.

Uită-te la asta, uită-te *numai* la asta, îi spun ei. Ești aici și nu ai unde să te duci în altă parte! Mesajul acesta se repetă de nenumărate ori.

*

De data aceasta, „episodul” dură mult. Tengo își închise ochii și, ca de obicei, își puse batista la gură și o strânse puternic între dinți. Nu știa cât durase totul și nu putea decât să bănuiască, judecând după cât de epuizat se simțea după ce, în sfârșit, se calmase. Era complet vlăguit. Nu mai fusese nicicând atât de obosit. Îi trebui un timp considerabil să poată măcar să-și deschidă ochii. Minte sa încerca să-și revină pe cât de repede putea, dar mușchii și organele se împotriveau, ca și când s-ar fi trezit din hibernare mai devreme decât trebuia, în anotimpul greșit.

— Hei, Tengo, auzi el o voce îndepărtată. O voce șoptită, care părea să vină din fundul unei grote. Tengo realizează că-l striga cineva pe nume. Ce s-a întâmplat? Iar chestia aia? Ești bine? îi spunea vocea. Acum se auzea puțin mai aproape.

În cele din urmă, Tengo reuși să-și deschidă ochii și să-și focalizeze privirea. Își privi mâna dreaptă, care strângea marginea mesei. Se asigură că există în continuare, că nu se desprinsese de lume, că e el însuși. Amorțeala îi mai stăruia încă în trup, dar ce vedea era cu siguranță propria sa mână dreaptă. Mirosea a transpirație. Era un iz neobișnuit de aspru, ca acela din cușca unui animal de la grădina zoologică. Dar nu era loc de îndoială, era mirosul său.

I se uscaseră gâtul. Tengo luă paharul cu apă de pe masă și îl goli pe jumătate, atent să nu îl verse. Se odihni o clipă, își reglă respirația și apoi bău și cealaltă jumătate. Mentea îi revenea încetul cu încetul acolo unde trebuia să fie, iar simțurile se întorceau și ele la normal. Puse paharul la loc pe masă și se șterse la gură cu batista.

— Mă scuzați. Mi-am revenit acum, spuse el.

Apoi se asigură că cel din fața sa era Komatsu. Se întâlniseră într-o cafenea din apropierea stației Shinjuku. Auzea acum normal vocile din jur. Cei doi de la masa alăturată se uitau nedumeriți către el, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Chelnerița se apropiase, cu o expresie neliniștită pe chip. Probabil îi fusese teamă ca Tengo să nu vomite pe scaun. Tengo își ridică privirea și zâmbi către ea, apoi înclină din cap în semn că nu e nicio problemă și că nu e cazul să își facă griji.

— Crizele astea nu sunt semn de boală, nu?

— Nu-i mare lucru. E doar un fel de amețeală. Numai că e cam puternică, zise Tengo. Vocea nu-i suna încă a propria sa voce. Dar era destul de aproape.

— E periculos să pățești chestia asta în timp ce ești la volan, spuse Komatsu privindu-l în ochi.

— Nu conduc.

— Asta e foarte bine. Știam un tip care era alergic la polen. L-a apucat strănutatul în timp ce conducea și a intrat cu mașina într-un stâlp. Dar tu nu strănuți deloc în timpul crizelor. Prima dată când te-am văzut așa, m-am speriat. Dup-aia m-am mai obișnuit, totuși.

— Îmi cer scuze.

Tengo luă ceașca de cafea de pe masă și bău o gură. Nu avea niciun gust. Era doar un lichid călduț care i se prelingea în jos pe gât.

— Să mai cer niște apă? întrebă Komatsu.

Tengo clătină din cap.

— Nu e nevoie. Deja m-am liniștit.

Komatsu scoase din buzunarul hainei un pachet de Marlboro, și își aprinse o țigară cu un chibrit luat de la bar. Apoi aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Așadar, despre ce vorbeam? întrebă Tengo. Trebuia să-și revină la normal cât mai repede.

— Aăă, ce ziceam? spuse Komatsu și se gândi puțin, cu privirea pierdută în gol. Sau poate doar se prefăcea că se gândește, Tengo nu avea cum să-și dea seama. Nu puține din lucrurile pe care le făcea și pe care le spunea Komatsu erau teatru. A, da. Vorbeam de fata aia, Fukaeri. Și despre *Crisalida de aer*.

Tengo încuviință. Discutau despre Fukaeri și *Crisalida de aer*. Tocmai voia să îl pună la curent pe Komatsu când îl apucase criza și discuția le fusese întreruptă. Tengo scoase din servietă un teanc de hârtii – copia manuscrisului –, și îl puse pe masă. Își așază mâna pe ele, simțind în palmă atingerea hârtiei.

— V-am spus pe scurt și la telefon, meritul cel mai mare al cărții este că nu imită pe nimeni. Pentru o lucrare de debut este mare lucru că nu încearcă să copieze ceva, spuse Tengo alegându-și cuvintele cu grijă. Cu certitudine, frazele sunt necizelate și cuvintele, prost alese. De la titlu, încurcă crisalida cu coconul. Și poți, dacă vrei, să găsești multe alte probleme. Dar măcar povestea are ceva care te atrage. Deși subiectul este în întregime fantastic, amănunțele sunt descrise cu un realism deosebit. Asta îi dă un echilibru foarte bun. Nu știu dacă i se potrivesc cuvinte cum ar fi originalitate sau consistență. Dacă mi s-ar spune că nu a ajuns încă la acel nivel, aș fi de acord. Dar împotmolită, așa cum e, când o termini, trezește în tine o trăire tăcută. Chiar dacă e ca o atingere incomodă, pe care nu o poți înțelege.

Komatsu rămase tăcut, privindu-l pe Tengo. Aștepta mai multe detalii. Tengo continuă:

— Nu aş vrea ca romanul ăsta să nu fie selecţionat doar din cauza formulărilor nepricepute. Fac munca asta de câţiva ani şi am citit grămezi întregi de manuscrise trimise la redacţie. Mă rog, le-am citit e un fel de-a zice, pentru că mai şi sar unele bucăţi. Am văzut şi unele scrise bine, dar şi unele care nu erau bune de nimic – desigur, cele din urmă constituie majoritatea covârşitoare. În orice caz, mi-au trecut prin faţa ochilor multe, dar singurul care a stârnit ceva în mine este *Crisalida de aer*. Şi a fost primul care m-a făcut să vreau să-l recitesc imediat cum l-am terminat.

— Hmm, făcu Komatsu, apoi suflă plictisit fumul de ţigară şi îşi ţuguie buzele.

Tengo însă nu îl cunoştea de ieri, de azi pe Komatsu şi nu se mai lăsa atât de uşor păcălit de expresiile lui înşelătoare. Arbora când şi când expresii care fie nu aveau nicio legătură, fie erau exact opusul a ce simţea cu adevărat. Astfel că Tengo aştepta cu răbdare să audă ce avea acesta de adăugat.

— Am citit-o şi eu, spuse Komatsu după o vreme. După ce m-ai sunat, am început imediat s-o citesc. Da, e îngrozitor de prost scrisă. Are şi greşeli de gramatică şi chiar propoziţii în care nu înţelegi deloc ce vrea să zică. Ar trebui să faci nişte exerciţii de exprimare înainte să se apuce să scrie romane.

— Dar aţi citit-o până la capăt. Aşa e?

Komatsu zâmbi. Un zâmbet pe care parcă îl scosese din fundul unui sertar arareori deschis.

— Aşa-i. Cum spui tu, am citit-o până la sfârşit. M-am mirat şi eu de asta. Eu nu citesc niciodată până la capăt romanele depuse pentru premiul literar. Mai mult, au fost pasaje asupra cărora am revenit. Mai des se întâmplă să se alinieze planetele decât să fac eu chestia asta, trebuie să recunosc.

— Asta fiindcă are *ceva* aparte. Sau greşesc?

Komatsu îşi lăasă ţigara în scrumieră şi se scărpină la nas cu degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Dar nu-i răspunse lui Tengo.

— Fata asta nu are decât şaptesprezece ani. E la liceu, spuse Tengo. Nu e încă versată în a citi şi a scrie romane. Probabil că ar fi cam greu să câştige premiul de data asta. Dar cartea ei merită măcar să ajungă până la selecţia finală. Aveţi puterea de a lua această decizie. Aşa, sigur o să aibă o

șansă data viitoare.

— Hmm, făcu din nou Komatsu și căscă plictisit, apoi bău o gură de apă. Auzi, Tengo, gândește-te bine. Dacă ducem cartea asta, necizelată cum e, până în finală, cei din comisie or să se supere. Poate chiar or să se enerveze. În primul rând că n-or s-o citească până la capăt. Toți patru sunt scriitori activi. Toți sunt ocupați cu propria lor muncă. Se uită pe primele câteva pagini și dup-aia o dau deoparte, zicând că e o compunere de școală primară. Cu oricât entuziasm le-aș zice eu că avem un diamant care trebuie doar șlefuit, cine crezi tu că m-ar asculta? Să zicem că am puterea să iau o asemenea decizie, dar vreau să o păstrez pentru lucruri care au o perspectivă mai bună de-atât.

— Vreți să spuneți că va fi dată deoparte imediat?

— N-am spus asta, răspuse Komatsu scărpinându-se la nas. Am o idee mai neobișnuită în privința romanului ăstuia.

— O idee mai neobișnuită, repetă Tengo, dar în glasul său se putea desluși o prevestire neplăcută.

— Tu ai sugerat să așteptăm următoarea ei carte, spuse Komatsu. Sigur că și eu îmi pun speranțe în asta. Pentru un editor e o bucurie foarte mare să găsești un scriitor tânăr pe care să-l crești cu grijă. Îți saltă inima de bucurie când privești pe cerul senin și găsești, înaintea tuturor, o stea nouă. Numai că, sincer să fiu, nu știu dacă fata asta mai are încă o carte în ea. N-oi fi eu cel mai priceput editor, dar îmi câștig pâinea în felul ăsta de douăzeci de ani. Am văzut în timpul ăsta mulți scriitori apărând și dispărând. Am ajuns să-mi dau seama cine are un viitor și cine nu. Și, dacă mă-ntrebi pe mine, fata asta nu prea are un viitor. E păcat, dar n-o mai văd scriind niciuna, nici două, nici trei cărți. În primul rând, nu te aștepta ca stilul ei să se îmbunătățească prin muncă asiduă. Putem să așteptăm asta cât vrem, că tot degeaba. O să ne lase cu ochii în soare. Și zic chestia asta pentru că se vede că ea nu vrea câtuși de puțin să scrie bine sau să ajungă să scrie bine. Stilul e o chestie pentru care fie ai talent înnăscut, fie te lupți cu disperare să-l dobândești. Astea sunt singurele căi. Iar la fata asta, Fukaeri, nu e vorba nici de una, nici de alta. După cum se vede, nu e niciun geniu înnăscut și nici nu e dispusă să facă efortul. De ce, nu știu. Dar nu o interesează aspectul ăsta. Sigur, vrea să povestească, și chiar foarte tare. Asta recunosc. Dar o face într-o formă brută și uite, a reușit să îți

stârnească și ție interesul și să mă facă și pe mine să citesc cartea până la capăt. Asta nu-i de colo. Și, cu toate astea, n-are viitor ca scriitoare. Nici cât negru sub unghie. Știu că o să fii dezamăgit, dar, dacă vrei opinia mea sinceră, asta este.

Tengo se gândi la cele spuse. Komatsu, ca editor, avea, în orice caz, fler. Iar în vorbele sale exista o logică.

— Dar n-ar fi rău să-i acordăm totuși o șansă, spuse Tengo.

— S-o azvârlim în apă și să vedem dacă se îneacă sau iese la suprafață? Asta vrei să spui?

— Cam așa ceva.

— Am distrus inutil multe vieți până acum. Nu mai vreau să văd și pe alții înecându-se.

— Păi și în cazul meu cum e?

— Tu măcar faci un efort, spuse Komatsu alegându-și cuvintele. Din câte văd eu, nu te lași pe tânjală. Și ești foarte modest când vine vorba de scris. De ce? Pentru că-ți place să scrii. Iar eu apreciez lucrul ăsta. Cea mai de preț calitate a unui om care aspiră să devină scriitor e să îi placă să scrie.

— Dar asta nu ajunge.

— Desigur. Doar asta nu ajunge. E nevoie de „ceva aparte”. Cel puțin, să fie imprevizibil. În privința romanului ăstuia, faptul că nu poți bănuii ce o să se întâmple e lucrul care îmi place cel mai mult. Nu mă interesează deloc poveștile previzibile. Dar asta e la mîntea cocoșului.

Tengo tăcu o vreme. Apoi spuse:

— Și în cartea lui Fukaeri găsiți ceva imprevizibil?

— Da, da. Există. Sigur că da. Fata asta poartă în ea ceva important. Nu știu ce. Știi și tu lucrul ăsta și îl știu și eu. E limpede pentru oricine, ca o coloană de fum care se înalță dreaptă într-o zi fără vânt. Dar povara pe care o poartă fata asta nu e o povară pe care s-o poată duce singură.

— Și dac-o aruncăm în apă, n-o să poată să înoate.

— Întocmai, spuse Komatsu.

— De aia n-o să ajungă la selecția finală?

— Tocmai aici e chestia!

Komatsu își țuguie buzele și își odihni mâinile pe masă. Apoi continuă:

— Ajunși în punctul ăsta, trebuie să am mare grijă cum îmi aleg cuvintele.

Tengo își luă ceașca de cafea și privi înăuntru la ce mai rămăsese în ea. Apoi puse din nou ceașca la loc. Komatsu nu spunea încă nimic.

— Acum veți da la iveală ideea mai neobișnuită despre care vorbeți, nu? întrebă Tengo.

Komatsu își strânse pleoapele și îl privi ca un profesor căruia un elev tocmai i-a dat răspunsul corect. Apoi încuviință cu mișcări lente.

— Întocmai.

*

Komatsu era un om pe care nu-l puteai apuca de niciunde. Din expresia sa și din tonul vocii, nu-ți dădeai seama prea ușor ce gândește sau ce simte. Părea că îi place să își învâluie interlocutorul în ceață în felul acesta. Avea o minte ascuțită ca un brici și era genul de om care emite judecăți fără să fie influențat de așteptările celui alt. Se baza numai pe propriile sale păreri. Deși nu se lăuda cu faptul acesta, citise enorm și avea cunoștințe detaliate în cele mai variate domenii. Nu numai cunoștințe, dar avea și un ochi foarte bun, o intuiție grozavă atât pentru oameni, cât și pentru literatură. Era plin de prejudecăți, e adevărat, dar pentru el și prejudecățile erau un element important al adevărului.

De felul său, era un bărbat tăcut. Nu-i plăcea să dea explicații, dar dacă era nevoie, își putea expune opinia logic și inteligent. Dacă voia însă, putea să devină complet nesuferit. Țintea direct în cel mai slab punct al interlocutorului și îl putea răpune numai din câteva cuvinte. Avea preferințe personale puternice și în ceea ce privește oamenii, dar și lucrările literare, și era mult mai probabil să nu-i placă cineva sau ceva decât să-i placă. Desigur, asta însemna că nici ceilalți nu prea îl aveau la suflet, dar pe Komatsu nu-l interesa să fie iubit. Din câte văzuse Tengo, prefera singurătatea și îi plăcea să țină oamenii la distanță – sau chiar să le fie nesuferit. Crezul său era că ascuțimea minții nu se naște din trai la căldură și în puf.

Komatsu avea patruzeci și cinci de ani, cu cincisprezece ani mai mult decât Tengo. Lucrase dintotdeauna ca editor al unei reviste literare. În domeniu era, desigur, cunoscut prin munca sa, dar despre viața sa personală se știau foarte puține. Era un aspect despre care nu discuta niciodată cu colegii de muncă. Tengo nu știa nici unde se născuse și crescuse și nici unde locuia în prezent. Nu aducea vorba niciodată despre

asemenea lucruri, indiferent de cât de mult ar fi discutat. Lumea se mira cum de mai primea manuscrite, cu o asemenea atitudine neprietenoasă și retrasă, aproape arătând dispreț față de lumea literară. Cu toate acestea, Komatsu își vedea mai departe nestingherit de muncă și edita manuscritele unor scriitori celebri. Nu de puține ori se întâmplase ca revista să capete formă mulțumită lui. De aceea, deși nu era plăcut, era respectat.

Gurile rele spuneau că în anii '60, pe când era student la Facultatea de Litere a Universității Tokio, Komatsu fusese unul dintre conducătorii revoltelor studențești. Că se afla chiar lângă Michiko Kamba¹ când fusese atacată și ucisă de poliție în timpul protestelor și că și el fusese rănit destul de grav în incident. Dacă era adevărat sau nu, nu știa nimeni. Trebuia să te mulțumești cu zvonuri. Era un individ deșirat și slăbănog, cu gura prea mare și nasul prea mic. Avea mâinile și picioarele lungi, iar degetele îi erau pătate de nicotină. Îl puteai asemui unui intelectual revoluționar decăzut, așa cum sunt descriși în literatura rusă din secolul XIX. Nu obișnuia să râdă, iar când o făcea, chipul i se schimonosea într-un rânjet și în asemenea momente nu arăta deloc vesel. Zâmbea prelung, ca o vrăjitoare bătrână care face o prevestire nefastă. Era curat și îngrijit, dar se îmbrăca mereu la fel, ca și când voia să arate lumii că nu-l interesează hainele câtuși de puțin. Purta o haină de tweed cu o cămașă oxford albă sau un tricou polo gri-deschis, fără cravată, și se încălța cu pantofi de velur. Aceasta era uniforma sa. Îți puteai imagina ușor o jumătate de duzină de sacouri din tweed cu trei nasturi, a căror stofă, culoare și model difereau prea puțin între ele, atârdate în dulapul său și periate cu grijă. Probabil că le punea etichete cu numere ca să le poată desosebi între ele.

Avea părul țepos și aspru, puțin încărunțit la frunte. Spre nedumerirea lui Tengo, arăta mereu de parcă ar fi trebuit să se tundă cam cu o săptămână în urmă, cu părul încălțit și peste urechi. Când și când, ochii i

¹ Studentă ucisă de forțele de poliție în timpul mișcărilor studențești împotriva Tratatului de Cooperare și Securitate dintre Statele Unite și Japonia. Incidentul a avut loc la data de 15 iunie 1960, când demonstrații au luat cu asalt clădirea Parlamentului.

se aprindeau, ca niște stele care lucesc pe cerul limpede al iernii. Atunci când se întâmpla ceva, se cufunda în tăcere, rămânea mut precum o rocă de pe latura întunecată a lunii. Îi pierrea orice expresie de pe chip și chiar căldura părea să îi părăsească trupul.

Tengo îl cunoscuse cu numai cinci ani în urmă. Trimisese un manuscris pentru concursul de debut literar pe care îl organiza revista lui Komatsu, iar acesta ajunsese până în etapa finală. Primise un telefon de la Komatsu, care îi spusese că voia să-l întâlnească și să discute. Se întâlniseră într-o cafenea din Shin-juku (cea în care se aflau acum). „Nu vei putea câștiga premiul de data aceasta”, îi spusese el. (Într-adevăr, nu câștigase.) „Dar mie, personal, mi-a plăcut lucrarea ta. Nu îți spun asta ca să îmi fii recunoscător. Foarte rar mi se întâmplă să spun așa ceva cuiva”, continuase el. (Pe atunci Tengo nu știa, dar acesta era adevărul.) „De aceea, aș vrea să îmi dai mie să-ți citesc următoarea carte, înaintea oricui.” Tengo fusese de acord.

Apoi Komatsu dorise să afle mai multe despre el. Unde crescuse, ce serviciu avea. Tengo îi povestise ce era de povestit, pe cât putuse de deschis. Se născuse și crescuse în orașul Ichikawa, din prefectura Chiba. La puțin timp după ce venise pe lume, mama sa se îmbolnăvise și murise. Cel puțin așa îi spusese tatăl său. Nu avea frați. Tatăl său nu se recăsătorise și îl crescuse singur. Fusese încasator de taxe radio-TV, dar acum suferea de Alzheimer și era internat într-un sanatoriu din sudul peninsulei Boso. Tengo absolvise Universitatea Tsukuba, la o facultate cu numele neobișnuit de „Grupul 1, Științe Naturale, Specializarea matematică”, iar acum scria romane și lucra ca profesor de matematică la o școală pregătitoare din Yoyogi. După absolvire, avusese posibilitatea de a preda la un liceu de prefectură, dar preferase școala pregătitoare din pricina orelor de lucru mai relaxate. Locuia singur într-un apartament mic din Koenji. Nu știa nici el dacă își dorea cu adevărat să devină romancier profesionist. Habar nu avea dacă are talent de scriitor sau nu. Ce știa însă cu certitudine era faptul că nu putea să nu scrie. Scrisul era pentru el ca respiratul. Komatsu îl ascultase, fără să emită niciun fel de părere.

Dintr-un motiv sau altul, Komatsu îl îndrăgise pe Tengo. Acesta era masiv (din gimnaziu și până în facultate făcuse judo și fusese unul dintre luptătorii buni) și se trezea devreme, ca un fermier. Avea părul tuns scurt și

părea mereu bronzat la față. Urechile îi arătau ca două conopide mototolite, zdrelite după atâția ani de judo. Nu avea aspectul nici al unui tânăr literat și nici al unui profesor de matematică. Tocmai asta părea să-i fi plăcut lui Komatsu. Când Tengo termina de scris câte un roman, i-l ducea lui Komatsu, care îl citea și îi împărtășea impresiile sale. Tengo îi urma sfaturile și refăcea manuscrisul. Apoi îi ducea înapoi noua versiune, iar acesta îi dădea noi indicații. Era ca un antrenor care ridică puțin câte puțin ștacheta. „Ție o să-ți ia ceva timp, cred”, îi spunea el lui Tengo. „Dar nu e nicio grabă. Te pui pe treabă și scrii zilnic, fără pauză. Dacă poți, ar fi bine să păstrezi ce-ai scris, să nu arunci la gunoi. Poate să-ți fie de folos cândva.” „Așa am să fac”, răspunsese Tengo.

Komatsu îi mai dădea din când în când câte ceva de scris pentru una dintre revistele pentru femei publicată de firma la care lucra. De la editarea scrisorilor către redacție sau prezentări de carte și film, până la horoscop, făcea orice i se cerea. Ajunsese celebru pentru predicțiile din horoscop, pe care de altfel le compunea după cum îl tăia capul. Când scria că va fi cutremur, în dimineața zilei respective chiar avea loc un cutremur. Munca aceasta îi rotunjea venitul și îi oferea și o șansă de a-și exersa scrisul. Se bucura să-și vadă în rafturile librăriilor frazele tipărite, indiferent de natura lor.

În cele din urmă, i s-a oferit să citească pentru preselectie manuscrisele prezentate la concursul de debut literar organizat de revistă. Era destul de neobișnuit să facă lucrul acesta, având în vedere că el însuși candida la concurs, dar pe Tengo nu-l deranja ciudățenia situației și citea manuscrisele cu imparțialitate. Citise astfel grămezi de cărți neroade, fapt care îl ajutase să înțeleagă ce face ca un roman să fie prost și plictisitor. Citea de fiecare dată cam o sută de manuscrise, din care alegea vreo zece care să aibă cât de cât vreo noimă. Pe acestea i le dădea lui Komatsu, împreună cu comentariile sale. Pentru selecția finală erau păstrate doar cinci manuscrise, din care cei patru membri ai juriului alegeau câștigătorul.

Mai erau și alții care citeau manuscrisele în afara lui Tengo și mai erau și alți editori în afară de Komatsu. Doreau să fie imparțiali, dar nu era nevoie să meargă atât de departe și asta fiindcă, indiferent de câte lucrări primeau, cel mult două, trei promiteau, astfel că nimeni nu le-ar fi trecut cu vederea. Lucrările lui Tengo au ajuns până în finală de trei ori. Desigur,

Tengo nu și-a selectat propria lucrare, dar au făcut-o alți doi cititori și Komatsu, care centraliza toate manuscrisele. Nu a primit premiul, dar asta nu l-a dezamăgit. Mai întâi, pentru că i se întipăriseră în minte cuvintele lui Komatsu: „Lasă să treacă timpul!”. Oricum, nu își dorea să ajungă imediat romancier.

Dacă își organiza bine orele de la școală, putea să stea patru zile pe săptămână acasă și să facă ce voia. Preda de șapte ani la școala pregătitoare și avea o reputație destul de bună printre elevi. Vorbea la obiect, fără ocolișuri și reușea să răspundă pe loc la orice întrebare. Spre propria sa surpriză, Tengo era un orator bun. Avea o voce clară, explica bine și, cu câte o glumă, reușea să țină elevii în priză. Până a deveni profesor, era convins că nu se pricepe să se exprime cum se cuvine. De fapt, și acum, când stătea de vorbă cu cineva, se întâmpla să se crispeze și să nu își găsească cuvintele potrivite. Când era într-un grup de oameni, rămânea complet mut și se mulțumea doar să asculte conversația. La catedră însă, în fața unui număr mult mai mare de oameni, i se limpezea mintea și putea să vorbească oricât. Ciudați mai sunt și oamenii, își spunea Tengo pentru a nu știu câta oară.

Leafa era mulțumitoare. Nu era un venit prea mare, dar era plătit în funcție de merite. La intervale fixe, elevii își evaluau profesorii și cu cât evaluarea primită era mai bună, cu atât creștea și venitul. Asta deoarece conducerii îi era teamă ca profesorii merituoși să nu plece pe la alte școli (adevărul este că încercaseră de câteva ori să-l recruteze și pe el în alte părți). La o școală obișnuită lucrurile nu mergeau așa. Salariul se stabilea în funcție de vechime, viața personală îți era constrânsă de superiori și meritele sau popularitatea își pierdeau orice sens. Lui Tengo îi plăcea munca la școala pregătitoare. Majoritatea elevilor veneau acolo cu țelul clar de a intra la facultate și ascultau cu atenție la cursuri. Nu trebuia să facă nimic în afara orelor de predat, iar acest lucru îl mulțumea. Nu trebuia să își bată capul cu elevii delincvenți sau care încălcau regulile școlii. Treaba lui era să stea în fața clasei și să explice cum se rezolvă problemele de matematică. Iar Tengo avea un talent înnăscut când venea vorba de concepte abstracte care implicau numere.

Când era acasă, se trezea devreme și de obicei scria până seara. Stiloul Montblanc, cerneală albastră și hârtie obișnuită de manuscris, de patru sute

de caractere. Era tot ce-i trebuia pentru a se simți mulțumit. O dată pe săptămână îl vizita prietena sa, o femeie măritată cu care își petrecea după-amiaza. Relația cu o femeie măritată, mai mare cu zece ani decât el, nu avea niciun viitor și asta o făcea comodă. Sexul în sine era mulțumitor. Seara făcea plimbări lungi și, după ce se lăsa întunericul, citea în timp ce asculta muzică. La televizor nu se uita. Când venea încasatorul de taxe TV, îi explica politicos că nu are televizor. Serios! Puteți să intrați să vedeți. Dar acesta nu intra niciodată, pentru că nu aveau voie să intre în casele oamenilor.

*

— Eu mă gândesc la ceva un pic mai important, spuse Komatsu.

— Ceva mai important?

— Da. Nu zic că premiul pentru debut literar nu e o chestie serioasă, dar dacă vrem să facem ceva, eu zic să țintim mai sus.

Tengo rămase tăcut. Nu îi era clar ce intenționa Komatsu, dar avea o presimțire neplăcută.

— Premiul Akutagawa¹! spuse Komatsu după o vreme.

— Premiul Akutagawa, repetă Tengo de parcă scria cuvintele cu un băț pe nisip.

— Da, de asta ai auzit până și tu, care trăiești atât de izolat. Se scrie în ziare și se dau știri la TV despre el.

— Stați puțin, Komatsu-san, că nu mai înțeleg. Vorbim despre Fukaeri?

— Da, da. Despre Fukaeri și *Crisalida de aer*. Despre ce altceva ar putea să fie vorba?

Tengo își mușcă buzele. Încerca să înțeleagă ce se ascunde dincolo de povestea aceasta.

— Dar tocmai am stabilit că lucrarea ei nu are nicio șansă să câștige premiul pentru debutanți. Nu asta am discutat? Că în halul în care e nu se poate face nimic cu ea?

— Așa e. În forma actuală nu e bună de nimic. Asta e cât se poate de limpede.

¹ Unul dintre cele mai prestigioase premii literare japoneze.

Tengo avu nevoie de un răstimp de gândire.

— Vreți să spuneți că lucrarea pe care a trimis-o ar trebui modificată?

— Altă cale nu există. Se întâmplă de multe ori ca editorul să recomande ca o lucrare cu potențial să fie rescrisă. Nu e chiar așa de ciudat. Numai că, de data asta, nu o să o rescrie autorul, ci altcineva.

— Altcineva? Întrebă Tengo, deși știa care va fi răspunsul înainte de a-l auzi.

— O rescrii tu.

Tengo își caută cuvintele potrivite, dar nu le găsi. Suspină și spuse:

— Dar, Komatsu-san, cartea asta nu merge doar aranjată pe ici, pe colo. Trebuie refăcută din temelie, de la cap la coadă!

— Sigur că trebuie rescrisă cu totul. Păstrezi structura poveștii și, pe cât posibil, și atmosfera. Dar rescrii aproape complet frazele. Cum s-ar spune, faci o adaptare literară. Tu ești însărcinat cu reformularea, iar eu sunt producătorul.

— Oare chiar ar putea să meargă așa ușor? zise Tengo ca pentru sine.

— Uite care e treaba, spuse Komatsu și luă lingurița de cafea în mână, apoi o îndreptă către Tengo, ca un dirijor care indică ritmul pentru solist. Fata asta, Fukaeri, are ceva aparte. Îți dai seama de lucrul ăsta citind *Crisalida de aer*. Imaginație ca a ei nu găsești pe toate drumurile. Numai că, din păcate, stilul ei lasă mult de dorit. E incredibil de necizelat. Pe de altă parte, tu știi să scrii bine. Scrii cursiv și inteligent. Deși ești cât ușa de mare, ai un stil delicat și priceput, dar nu lipsit de vigoare. Numai că, spre deosebire de Fukaeri, încă nu ți-e clar ce să scrii. Din pricina asta, uneori nici nu mai vezi miezul poveștii. Lucrurile pe care tu ar trebui să le scrii sunt înlăuntrul tău, undeva. Numai că stau ascunse în fundul unei văgăuni, ca un animal timid. Nu vor să iasă. În sensul ăsta ți-am zis eu să lași să treacă timpul.

Tengo se foi stânjenit în scaunul de plastic. Nu spuse nimic.

— E foarte simplu, continuă Komatsu fluturând ușor coada linguriței. Vă combin pe voi doi și obțin un scriitor nou. Tu pui într-o formă bună povestea brută a lui Fukaeri. Combinația e ideală. De asta ești în stare. Tocmai de-aia te-am susținut eu până acum. Ce, nu-i așa? De restul lasă-mă pe mine să mă ocup. Dacă vă uniți forțele, premiul pentru debut e o nimica toată, puteți chiar să țintiți spre premiul Akutagawa. Ascultă-mă, că

știu lucrurile astea ca pe dosul palmei. Doar n-am făcut degeaba umbră pământului până acum.

Tengo îl privi pe Komatsu cu gura căscată. Acesta puse lingurița la loc pe farfurioară, care zdrăngăni cu putere.

— Să zicem că o să câștige premiul Akutagawa. Mai departe ce se întâmplă? Întrebă Tengo, după ce își mai reveni.

— Dacă ia premiul, o să stârnească interesul. Majoritatea oamenilor nu au habar de valoarea unui roman, dar nu le place să fie în necunoștință de cauză. De-aia cumpără și citesc o carte care a câștigat un premiu și despre care se vorbește. Cu atât mai mult cu cât autoarea e o elevă de liceu. Și dacă se vinde cartea, încasăm bani. Câștigurile le împărțim în trei. De asta mă ocup eu.

— Nu cum împărțim banii mă interesează pe mine în momentul ăsta, spuse Tengo cu o voce uscată. Dar așa ceva nu intră în conflict cu etica dumneavoastră de editor? O să aveți o mulțime de necazuri dacă se află că ați făcut un asemenea lucru. Poate că vă și dau afară de la serviciu.

— Nu iese la iveală așa ușor. Dacă îmi pun mintea, pot să evit asta fără probleme. Și chiar dacă se află, renunț cu bucurie la serviciul de-acum. Oricum, șefii mei nu prea mă mai înghit și mă tratează prost. Dacă e nevoie, pot să-mi găsesc repede de muncă în altă parte. Și să știi că nu fac asta pentru bani. Ce sper eu e să fac de râs lumea literară. Să râd pe cât pot de netrebnicii ăștia lingușitori, adunați ca într-un mușuroi, care se pupă-n fund unul pe altul și își ling rănile în timp ce, de fapt, își pun bețe în roate reciproc. Pe de altă parte, se bat cu pumnii în piept vorbind despre misiunea importantă a literaturii. Vreau să le dau peste cap sistemul și să le râd în nas. N-ar fi grozav, ce zici?

Lui Tengo nu i se părea deloc grozav. El nu prea avusese prilejul până atunci să cunoască cercurile literare. Câteva clipe rămase mut în fața motivației copilărești a unui bărbat atât de capabil precum Komatsu. I se părea că încearcă să traverseze un pod periculos.

— Ce propuneți dumneavoastră îmi pare a fi un fel de fraudă.

— Nu sunt chiar așa nemaivăzute lucrurile scrise în colaborare, spuse Komatsu încruntându-se. Jumate din benzile desenate care apar în foileton prin reviste sunt făcute așa. Vin membrii redacției cu o idee, schițează povestea și desenează contururile. Apoi un asistent adaugă detaliile și

colorează. Exact cum se fabrică un ceas deșteptător. Dar și în lumea romanelor există cazuri similare. De exemplu, romanele ieftine de dragoste. Multe din astea sunt scrise de un scriitor angajat să creeze poveste care să meargă pe linia indicată de editură, care cunoaște rețeta. Pe scurt, e un sistem de diviziune a muncii. Fără asta nu poți avea producție în masă. Dar în lumea literaturii serioase, asemenea formule nu sunt acceptate în mod oficial, așa că strategia noastră concretă e să o scoatem pe Fukaei singură în față. Dacă iese la iveală adevărul, o să se iște probabil un scandal public, dar, la urma urmelor, nu facem nimic ilegal. Asta e deja tendința vremurilor. Și nu e vorba că-l rescriem pe Balzac sau pe Murasaki Shikibu. Nu facem decât să ne amestecăm în lucrarea găunoasă a unei fete de liceu și să scoatem din ea un lucru mai bun. Care-i problema? Cui facem rău dacă producem ceva de calitate, care o să bucure mulți cititori?

Tengo ascultă spusele lui Komatsu. Apoi își cântări bine cuvintele.

— Există două probleme. Probabil că, de fapt, există mai multe, dar deocamdată să ne limităm la astea două. Mai întâi, nu știm dacă Fukaei o să își dea acordul ca lucrarea ei să fie rescrisă de altcineva. Dacă răspunsul ei e nu, atunci povestea se încheie aici. Apoi, chiar dacă Fukaei ar fi de acord, se pune întrebarea dacă eu aș putea într-adevăr să rescriu cum se cuvine povestea. Munca de echipă e o chestiune foarte delicată și poate că lucrurile n-or să meargă chiar așa de ușor cum credeți dumneavoastră.

— De tine nu-mi fac griji, sigur ești în stare, răspunse Komatsu imediat, de parcă se așteptase să audă această obiecție. Fără îndoială, poți. La asta m-am gândit de când am citit prima oară *Crisalida de aer*. Pe asta ar trebui s-o rescrie Tengo, mi-am zis. Mai precis, e o poveste care se pretează la stilul tău. Așteaptă să fie rescrisă de tine. Nu ești de acord?

Tengo clătină din cap. Cuvintele îi pieriseră.

— Nu e nevoie să te grăbești, spuse Komatsu cu un ton liniștit. E o decizie importantă. Gândește-te două, trei zile. Mai citește o dată *Crisalida de aer*. Apoi gândește-te bine de tot la ce ți-am propus. Ah, stai să-ți dau și asta!

Komatsu scoase dintr-un buzunar al sacoului un plic maro pe care i-l întinse lui Tengo. Înăuntru erau două fotografii color banale ale unei fete. Prima era un portret care o înfățișa de la bust în sus, iar cealaltă o arăta în întregime. Erau niște simple instantanee, care păreau făcute în aceeași zi.

Fata stătea în fața unor trepte mari, de piatră. Chipul ei avea o frumusețe clasică. Era micuță și slabă, cu părul lung și drept și purta o bluză albă. Buzele încercau să schițeze un zâmbet, dar ochii i se împotriveau. O privire extrem de serioasă, care părea că tânjește după ceva. Tengo studie fotografiile câteva momente, când pe una, când pe cealaltă. Nu înțelegea de ce, dar, privindu-le, își aminti de propria adolescență. Apoi simți o ușoară împunsătură în piept. O durere aparte, pe care nu o mai trăise de o vreme îndelungată. În chipul fetei era ceva care-ți trezea asemenea durere.

— Ea e Fukaeri, zise Komatsu. Destul de frumoasă, nu? Și e genul de fată îngrijită. Are șaptesprezece ani. Nu-i găsești cusur. Numele ei adevărat este Eriko Fukada, dar nu-și spune astfel niciodată. Insistă să i se spună Fukaeri. Ce zici, o să facă ceva vâlvă dacă reușește să câștige Akutagawa, nu? O să se adune ziaristii în jurul ei ca liliecii pe înserat. Cartea o să se vândă ca pâinea caldă.

Tengo se întreba nedumerit de unde făcuse Komatsu rost de acele fotografii. Nu fuseseră trimise împreună cu manuscrisul. Dar se hotărî să nu întrebe nimic. Poate că era mai bine să nu afle răspunsul și, oricum, se îndoia că ar fi primit vreunul.

— Poți să le păstrezi. Poate o să-ți fie de folos, spuse Komatsu. Tengo puse fotografiile la loc în plic și așeză plicul deasupra manuscrisului.

— Komatsu-san, eu nu știu mai nimic despre cum se fac afacerile. Dar din punctul de vedere al omului obișnuit, mi se pare că planul dumneavoastră e extrem de periculos. Dacă mințim publicul o dată, vom fi obligați să mințim la nesfârșit. Trebuie să fim consecvenți. Și asta nu e ușor de făcut și nu e nici ușor de suportat sufletește. Dacă vreunul dintre noi se dă vreodată de gol, ar fi fatal pentru noi toți. Nu sunteți de acord?

Komatsu scoase din pachet încă o țigară și o aprinse.

— Așa e. Ce spui tu e perfect adevărat. Cu siguranță, e un plan riscant. În momentul de față există prea multe elemente cam nesigure. Poate oricând apărea ceva care să ne dejoace planurile. E posibil să eșuăm și să o pățim amândoi urât. Știu și eu foarte bine. Dar, Tengo, am luat totul în calcul și instinctul meu îmi spune să mergem mai departe. Pentru că asta e o șansă cu care nu te întâlnești de două ori. O șansă pe care n-am avut-o niciodată și pe care probabil că nu o să o mai vedem vreodată. Poate că o comparație cu jocurile de noroc nu e tocmai potrivită, dar avem o mână

bună și avem și cu ce să pariem. Dacă ratăm ocazia asta, o să regretăm mai târziu.

Tengo tăcu și privi zâmbetul de rău augur care apăruse pe chipul interlocutorului său.

— Iar cel mai important lucru este să remodelăm *Crisalida de aer* într-o lucrare de excepție. E o poveste care *trebuie* să poată fi scrisă mai bine. Există în ea ceva foarte important, ceva care trebuie scos la iveală. Știu că și tu crezi lucrul ăsta în sufletul tău. Nu-i așa? În scopul ăsta ne unim forțele și contribuim la proiect fiecare cu priceperea lui. Nu avem de ce să ne fie rușine în fața nimănui cu țelul nostru.

— Dar, Komatsu-san, indiferent de ce scuze invocăm, indiferent decât de justă ar fi cauza, oricum ai gândi, tot despre fraudă e vorba. Poate că nu avem de ce să ne rușinăm în fața nimănui pentru cauza noastră, dar adevărul este că nici nu putem spune în gura mare ce facem. Trebuie să ne furișăm în umbră. Dacă fraudă nu e cuvântul potrivit, putem să-i spunem act de trădare. Chiar dacă nu încalcăm legea, se pune problema moralității. Un editor care falsifică o lucrare la premiul pentru debut organizat de propria sa revistă e ca un broker care folosește informații confidențiale ca să câștige la bursă.

— Literatura și bursa nu pot fi comparate. Sunt lucruri total diferite.

— Dați-mi un exemplu prin care diferă.

— De exemplu, uite, pierzi din vedere un fapt foarte important, spuse Komatsu și un zâmbet neobișnuit de larg îi apărui pe față. Sau mai bine zis, îți întorci intenționat privirea de la el. E vorba de faptul că și tu ai vrut tot timpul să faci lucrul ăsta. Deja îți doreai să rescrii *Crisalida de aer*, iar eu știu bine asta. Dă-le încolo de riscuri și de moralitate! Tengo, sunt convins că te mănâncă în palme să rescrii cartea asta. Vrei să scoți la iveală acel ceva din adâncul ei, în locul lui Fukaeri. Vezi, exact asta e diferența dintre bursă și literatură. Acolo nu există nici bine, nici rău sau alte motivații mai presus de bani care să facă lucrurile să miște. Întoarce-te acasă și uită-te în adâncul sufletului tău. Privește-te în oglindă. Îți scrie pe față!

Aerul din jur părea mai rarefiat. Tengo aruncă o privire scurtă înapoi. Urma oare să îi reapară acele imagini? Nu avea niciun indiciu că s-ar întâmpla asta. Aerul subțiat venea de pe alt tărâm. Își scoase batista din buzunar și își șterse fruntea. De ce trebuia să aibă Komatsu întotdeauna

dreptate?

Capitolul 3

Câteva adevăruri schimbate

Aomame începu să coboare treptele înguste doar în ciorapi, fără pantofi în picioare. Vântul mătura şuierând scara expusă. Avea fusta strâmtă, dar vântul care sufla cu putere de jos i-o umfla din când în când ca pe o velă de iaht, dezechilibrând-o. Aomame cobora treptele cu spatele, una câte una, ținându-se strâns cu mâna de țeava care servea drept balustradă. Din când în când se oprea, își dădea la o parte bretonul din ochi și își aranja geanta pusă poștărește.

Dedesubt se vedea Drumul Național 246. Huruit de motoare, claxoane, alarme, marșuri vechi naționaliste care se revărsau din difuzoarele mașinilor electorale, bubuit de picamăr care sparge betonul și multe alte zgomote citadine o înconjurau de pretutindeni. Veneau purtate de vânt din toate cele trei sute și zece grade, de sus și de jos, din toate direcțiile posibile. Auzindu-le (nu îi făcea nicio plăcere să le audă, dar nu avea timp să stea și să-și acopere urechile), Aomame simți că o cuprinde un val de greutate, asemănător cu râul de mare.

După o bucată de vreme, ajunse la o pasarelă care ducea înapoi către mijlocul autostrăzii, apoi cobora din nou drept în jos.

Lângă scara de urgență, separat doar de o stradă de ea, era un bloc micuț cu patru etaje. O clădire destul de nouă, din cărămidă roșcată. Avea balcoane pe partea dinspre scară, dar toate geamurile erau închise și aveau perdelele și draperiile trase. Cărui arhitect îi putuse da prin cap să pună balcoanele nas în nas cu Autostrada Metropolitană? Nimeni nu și-ar întinde așternuturile la uscat acolo și nimeni n-ar sta să admire ambuteiajul de seară cu un pahar de gin tonic în mână. Și, totuși, în câteva balcoane se vedeau sfori de nailon pentru rufe, întinse acolo ca după o regulă bine stabilită. Într-unul dintre ele erau chiar niște scaune de grădină și un arbore de cauciuc plantat într-un ghiveci. Un pom ponosit și decolorat, cu frunzele scorjite și ofilite din loc în loc. Lui Aomame nu avu cum să nu i se facă milă de el. Este exact ce n-aș vrea să ajung dacă ar fi să renasc, își zise ea.

Scara nu părea deloc folosită, pentru că din loc în loc erau pânze de

păianjen. Un păianjen mic și negru stătea agățat de o pânză și aștepta răbdător să-i vină mica pradă. De fapt, păianjenul nu se consideră răbdător, se gândi Aomame. În afară de țesut pânze, la alte lucruri nu se pricepe și nu are altă opțiune ca stil de viață în afară de a zăcea acolo nemișcat. Stă într-un loc așteptându-și prada, la un moment dat îi vine sorocul, moare și se usucă. Totul e scris dinainte în gene. Nu există ezitare, deznădejde sau regret. Nu există frământări metafizice sau conflicte morale. Probabil. Dar eu nu sunt așa. Eu trebuie să mă deplasez urmărind un scop și tocmai de-asta am ajuns acum să cobor pe scara asta oribilă de pe Autostrada Metropolitană nr. 3, pe la cucuieți prin Sangenjaya, nenorocindu-mi ciorapii. Scuturându-mă de pânze de păianjen și admirând un arbore de cauciuc jegos, dintr-un balcon idiot.

Mă deplasez, deci exist.

Coborând scările, Aomame se gândi la Tamaki Ōtsuka. Nu voia să se gândească la ea dar, odată ce îi răsări în minte, nu mai putu să și-o scoată din cap. Tamaki era cea mai bună prietenă a ei din liceu, membră și ea a clubului de softball. Fiind în aceeași echipă, mergeau împreună peste tot și făceau tot felul de lucruri împreună. O dată chiar se jucaseră de-a lesbienele. Erau într-o excursie în timpul vacanței de vară și au fost nevoite să doarmă în același pat. Nu găsiseră decât carneru cu pat semidublu. În el, se atinseseră și se pipăiseră una pe cealaltă peste tot. Nu erau lesbiene. Voiau doar să facă ceva îndrăzneț, împinse de curiozitatea tinereții. Pe atunci niciuna din ele nu avea încă un iubit și nici vreo experiență sexuală. Noaptea aceea le rămăsese în memorie drept un episod „neobișnuit, dar interesant” din viața lor. Dar amintindu-și cum se atinseseră reciproc, în timp ce cobora scara aceea din fier, Aomame simți cum începe să se încălzească pe dinăuntru. Își amintea și acum cu o claritate neobișnuită sfârcurile ei ovale, părul pubian fin, fesele ei frumoase, forma clitorisului.

În timp ce rememora această amintire vie, în urechi îi răsuna încontinuu unisonul festiv al alăturilor din *Sinfonietta* lui Janáček. Palma ei mângâie delicat corpul zvelt al lui Tamaki. La început zice că o gădilă, dar apoi chicotitul încetează. Respirația i se schimbă. Vântul străbate blând câmpiile verzi ale Boemiei, împletindu-se cu acordurile acelei piese compuse inițial ca muzică de fanfară pentru o întrecere sportivă. Aomame își dă seama că sfârcurile lui Tamaki s-au întărit brusc. Și ale ei s-au întărit

la fel de mult și repede. Apoi timpanul izbucnește în acorduri complexe.

Aomame se opri și își scutură ușor capul de câteva ori. N-am voie să mă gândesc la așa ceva într-un asemenea loc! Trebuie să fiu atentă cum cobor scara, își zise ea. Însă nu reuși să-și pună frâu gândurilor. Imagini de demult îi inundau mintea, una după alta, cu o claritate incredibilă. Noaptea de vară, patul îngust, izul slab de transpirație. Cuvintele rostite. Senzațiile de dincolo de cuvinte. Făgăduieli uitate. Vise neîmplinite. Dorințe rătăcite. O pală de vânt îi umflă părul, apoi i-l izbi de obraz. Durerea o făcu să lăcrimeze ușor. Iar pala de vânt care veni mai apoi îi uscă lacrimile.

Oare când să se fi întâmplat asta? se întrebă Aomame. Însă timpul se încurca printre amintiri ca un fir încâlcit. Își pierduse axa lui dreaptă și o luase razna în toate direcțiile. Sertarele își schimbaseră locul. Aomame nu mai reușea să-și aducă aminte lucruri pe care ar fi trebuit să le știe. Suntem în luna aprilie, anul 1984, își zise ea. Eu m-am născut în 1954. Asta știa. Dar aceste momente fixate în timp începură să se evapore rapid din mintea ei. În fața ochilor i se înfățișă imaginea unor cartonașe albe inscripționate cu ani, pe care vântul puternic le împrăștiă peste tot. Aomame alerga, încercând să adune cât mai multe, însă vântul era prea puternic, iar cartonașele care se tot rătăceau erau prea numeroase. 1954, 1984, 1645, 1881, 2006, 771, 2041... Toți acești ani erau luați pe rând de vânt. Genealogia se pierdea, cunoștințele se estompau, scara gândirii se prăvălea la picioare.

Aomame și Tamaki sunt în același pat. Amândouă au șaptesprezece ani și profită din plin de libertatea vârstei. E prima excursie în care merg împreună, ca prietene, lucru care le incită foarte mult. Au făcut baie în ape termale, au băut împreună o cutie de bere din frigider, apoi au stins lumina și s-au băgat în pat. La început doar se prostesc. Își dau ghionturi în glumă. Dar, la un moment dat, Tamaki întinde mâna și îi ciupește ușor sfârțul prin tricoul subțire care ține loc de pijama. Pe Aomame o străbate un fior ca un curent electric. Își scot tricourile, chiloții și rămân dezbrăcate. E o noapte de vară. Oare unde eram în excursie? se întrebă ea. Nu-mi amintesc. Nu contează. Fără să mai aștepte vreo invitație, amândouă încep să-și cerceteze atent trupurile. Se privesc, se ating, se mângâie, se sărută, se ling. Pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios. Tamaki e mică de statură și mai plinuță. Are sânii mari. Aomame e mai înaltă și slabă. Musculoasă, cu

sâni micuți. Tamaki se văita mereu că trebuie să țină cură de slăbire, deși lui Aomame i se părea absolut superbă așa cum era.

Pielea lui Tamaki e netedă și fină. Sfârcurile ei au o formă frumoasă, ovală, care te duce cu gândul la o măslină. Are părul pubian subțire și fin, delicat ca o salcie. Al lui Aomame e aspru ca sârma. Amândouă râd de această diferență. Își pipăie atent corpurile și își destăinuie care părți sunt mai sensibile. Unele locuri sunt la fel, altele nu. Apoi își ating reciproc clitorisul cu degetul. Amândouă s-au mai masturbat și înainte. Din plin. Și amândouă se gândesc la cât de diferită e senzația. Vântul traversează câmpiile Boemiei.

Aomame se opri și își scutură din nou capul. Oftă adânc și își încleștă mâna pe țeava de la scară. Trebuie să mă potolesc cu gândurile astea, își zise ea. Trebuie să fiu atentă cum cobor. Sigur am coborât deja mai bine de jumătate. Și atunci de ce e gălăgia asta infernală? De ce bate vântul așa de tare? Parcă m-ar certa, parcă m-ar pedepsi.

Dar lăsând toate astea la o parte, dacă mă trezesc că ajung jos și dau peste cineva care mă întreabă ce caut acolo, eu ce răspund? Le zic că „era ambuteiaj pe autostradă, așa că am coborât pe scara de urgență. Am niște treburi urgente” și scap? E posibil să dau de bucluc. Iar Aomame nu avea chef să dea de niciun fel de bucluc. Cu atât mai mult în ziua aceea.

*

Din fericire, jos nu era nimeni care s-o vadă coborând pe scară. Odată ajunsă la nivelul solului, Aomame își scoase pantofii din geantă și îi puse în picioare. Porțiunea de sub scară, dintre cele două direcții de mers ale Drumului Național 246, era amenajată ca spațiu de depozitare pentru materiale de construcție. Era împrejmuțată cu un gard de tablă, iar pe jos, pe pământ, zăceau niște stâlpi de fier, rămași probabil în urma unor lucrări de construcție și abandonati acolo, să se umple de rugină. Într-un colț era fixat un acoperiș din plastic, î sub care erau stivuiți trei saci. Nu se vedea ce conțineau, dar fuseseră acoperiți cu o folie, ca să-i ferească de ploaie. Și ei păreau rămași de la vreo lucrare. Nu se ostenise nimeni să-i mai care de acolo. Sub acoperiș mai erau câteva cutii mari de carton pliate. Pe pământ zăceau niște sticle de plastic și reviste cu benzi desenate. Altfel nu se mai zărea. Doar o pungă de plastic purtată la întâmplare de vânt.

Exista o poartă din plasă de sârmă, dar era strâns legată cu un lanț

înfășurat de mai multe ori, de care atârna un lacăt mare. Gardul era înalt și avea în vârf sârmă ghimpată. Nici vorbă să poată sări peste el. Și chiar dacă reușea cumva să treacă peste el, și-ar fi făcut hainele harcea-parcea. Aomame încercă totuși să zgâlțâie un pic porțile, dar nici măcar nu se clinteau. Nu era loc nici cât să se strecoare o pisică. Măi, măi, la ce le-a trebuit să le lege așa de strâns? Că nu e nimic de furat aici! Aomame se încruntă, înjură și chiar scuipe pe jos. La naiba, m-am chinuit să cobor de pe autostradă ca să mă trezesc blocată într-un depozit de materiale! Aruncă un ochi la ceas. Încă mai avea timp, dar nu putea să mai piardă multă vreme prin locul acela. Și, evident, nici nu se punea problema să se mai întoarcă pe autostradă.

Ciorapii i se rupseseră în dreptul ambelor călcâie. Aomame se asigură că nu o vede nimeni, apoi se descălță, își suflecă fusta, și-i scoase, după care își puse la loc pantofii. Vârî ciorapii găuriți în geantă. Asta o făcu să se mai liniștească. Dădu apoi roată locului, cercetând totul cu atenție. Ca suprafață, era cam cât o clasă de școală primară. Îi dădeai un ocol numaidecât. Cale de acces avea una singură și anume poarta de sârmă încuiată. Gardul din tablă era subțirel, dar fixat bine peste tot cu șuruburi. Fără uneltele potrivite, nu avea cum să le scoată. Era blocată.

Aomame examinează cutiile de carton stivuite sub acoperiș și observă că erau aranjate ca loc de dormit. Erau chiar și câteva pături ponosite, dar nu foarte vechi. Părea să fie culcușul unui vagabond. Așa se explicau și revistele și sticlele de plastic împrăștiate pe jos. Era clar. Aomame își puse mintea în mișcare. De vreme ce dormea cineva aici, însemna că exista undeva o deschizătură prin care să se poată trece. Boschetarii stăpânesc perfect arta de a găsi locuri ferite de privirile oamenilor și de intemperii. Și își țin ascuns pasajul secret, ca o potecă umblată doar de animale.

Aomame inspectă atent fiecare placă din gardul de tablă. Le împinse cu mâna, să vadă dacă se mișcă. După cum se aștepta, descoperi una din care șuruburile fuseseră cumva scoase și care se zgâlțâia. Încercă să o miște în toate direcțiile. O suci un pic, trase ușor de ea spre interior și se făcu loc suficient cât să se poată strecura un om. La lăsarea întunericului, vagabondul probabil că intra pe acolo și se culca nestingherit sub acoperiș. Ca să evite să fie descoperit în acel loc, cât era lumină afară ieșea și își făcea rost de hrană sau mai câștiga un ban adunând sticle goale. Aomame îi

era recunoscătoare aceluși anonim locatar nocturn. La fel ca el, și ea trebuia să se furișeze prin zonele dosnice ale acestei metropole.

Aomame se ghemui și se strecură prin deschizătura îngustă, cu mare grijă să nu-și agațe costumul cel scump în ceva ascuțit și să-l sfâșie. Asta nu neapărat pentru că îi plăcea în mod deosebit, ci pentru că era singurul pe care îl avea. De obicei nu se îmbrăca în costum și nici nu purta pantofi cu toc. Însă, uneori, munca îi impunea o ținută mai formală, drept pentru care nu își permitea să-și strice unicul costum.

Din fericire, nici dincolo de gard nu era nimeni. Aomame își inspectă hainele încă o dată și, afișând pe chip o expresie calmă, o luă în direcția unui semafor, traversă strada și intră în primul magazin care îi ieși în cale. Își cumpără o pereche nouă de ciorapi și o rugă pe vânzătoare să o lase să se schimbe în spate. Cu ciorapii noi pe ea, se simți mult mai bine. Acea vagă senzație ca de rău de mare pe care o avusese în stomac dispăruse acum complet. Îi mulțumi vânzătoarei și părăsi magazinul.

Probabil se aflase deja că Autostrada Metropolitană era blocată din pricina unui accident, deoarece traficul de pe Drumul Național 246, care mergea paralel cu ea, era mai intens ca de obicei. Aomame renunță la ideea de a merge cu taxiul și se hotărî să ia din apropiere trenul de pe linia Tokyu Tamagawa. Așa era cel mai sigur. Nu mai avea niciun chef să rămână iar blocată în trafic.

În drum spre stația din Sangenjaya, trecu pe lângă un polițist. Era tânăr și înalt și mergea cu pași rapizi. Aomame se încordă o clipă, dar polițistul părea că se grăbește și se uita drept în față, fără să-și întoarcă privirea către ea. Chiar înainte să treacă unul pe lângă celălalt, observă că hainele pe care le purta acesta arătau altfel. Nu era uniforma obișnuită de polițist. A avea aceeași haină bleumarin, dar cu o croială ușor diferită, mai de stradă. Nu venea la fel de fixă pe corp, iar materialul părea mai moale. A avea reverul mic și nuanța de bleumarin era un pic mai deschisă, în plus, arma lui arăta diferit. A avea la brâu un pistol automat de dimensiune mare. În Japonia, polițiștii aveau de obicei în dotare un revolver. În țara aceasta în care numărul de infracțiuni comise cu arme de foc era extrem de mic, polițiștilor nu li se întâmpla să fie prinși într-un schimb de focuri, drept pentru care un revolver model vechi cu șase focuri era suficient. Revolverele sunt construite mai simplu, sunt ieftine, se defectează rar și

sunt ușor de întreținut. Cu toate acestea, polițistul acela avea la brâu un pistol nou-nouț, capabil să tragă cu foc semiautomat. Putea fi încărcat cu șaisprezece gloanțe de nouă milimetri. Era probabil un Glock sau o Beretta. Oare ce să se fi întâmplat? Să se fi modificat standardul uniformelor și al armelor fără să fi observat ea? Nu, imposibil. Aomame citea mereu ziarele. Dacă ar fi existat o asemenea schimbare, ar fi fost dezbătută pe larg în presă. În plus, ea era mereu atentă la polițiști. Până în dimineața aceea, cu câteva ore în urmă, polițiștii fuseseră îmbrăcați în obișnuitele lor uniforme bătoase și purtaseră la șold revolverele acelea grosolane. Își amintea asta perfect. Foarte ciudat.

Însă Aomame nu avea răgaz să se gândească la asta pe îndelete. Avea o treabă de rezolvat.

Își lăsa pardesiul într-o boxă de bagaje din stația Shibuya și, rămasă în costum, urcă grăbită panta către un anumit hotel. Era un hotel obișnuit, nu de lux, dar care avea tot ce-i trebuie în dotare. Era curat și nici nu-l frecventau clienți dubioși. La parter avea un restaurant și un magazin non-stop. Era bine situat, aproape de gară.

Aomame intră în hotel și se duse direct la baie. Din fericire, era goală. Mai întâi merse la toaletă și făcu pipi îndelung. Închise ochii și ascultă absentă șiroitul de parcă asculta vuietul mării din depărtare. Merse apoi la chiuvetă, se spălă bine pe mâini cu săpun, își perie părul și își suflă nasul. Scoase periuța de dinți și se spălă rapid, fără pastă. Nu avea suficient timp, așa că renunță la ața dentară. Chiar nu era nevoie și de așa ceva, că doar nu mergea la întâlnire. Privindu-se în oglindă, își aplică un strat subțire de ruj, apoi își îndreptă sprâncenele. Își scoase taiorul, își aranjă sârmulița de la sutien, netezi cutele de pe cămașa albă și se miroși sub braț. Nu era transpirată. Închise apoi ochii și, ca de obicei, îngână o rugăciune. Niște cuvinte care nu aveau niciun sens. Dar nici nu o interesa să aibă vreo noimă. Importantă era rugăciunea în sine.

Când termină, deschise ochii și se privi în oglindă. În regulă. Era o femeie de afaceri desăvârșită. Spatele drept, gura fermă. Doar geanta ei mică și îndesată arăta un pic nepotrivit. Un diplomat subțirel s-ar fi potrivit mai bine, dar așa risca să pară prea calculată. Ca să fie sută la sută sigură, verifică încă o dată lucrurile din geantă. Nicio problemă. Toate erau la locul lor, puse astfel încât să le dibuiască numaidecât cu mâna și să le

scoată repede.

Tot ce mai rămânea de făcut era să ducă la capăt ce se stabilise. Să-și facă treaba cu o convingere neclintită, fără milă. Aomame își descheie nasturele de sus de la cămașă, ca să i se vadă mai bine pieptul când se apleca. Se gândi cu părere de rău că n-ar fi stricat să aibă sânii ceva mai mari.

*

Ajunse cu liftul până la etajul patru fără s-o ia nimeni la întrebări, o luă pe coridor și găsi numaidecât carnera 426. Scoase din geantă o mapă și bătu la ușă. Încet și scurt. Așteptă câteva clipe, apoi ciocăni din nou. Un pic mai tare, mai insistent. Din carneră se auzi un fâșâit, apoi ușa se întredeschise. Apăru un bărbat la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-o cămașă bleumarin și pantaloni gri de flanel. Avea aerul unui om de afaceri care tocmai își dăduse jos haina și își desfăcuse cravata de la gât. O privi cu ochi roșii, iritat. Era probabil nedormit. Se uită cu surprindere la Aomame și la costumul ei. Probabil se aștepta să fie carnerista, venită să-i aprovizioneze minibarul.

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Mă numesc Itō și sunt din partea conducerii hotelului. A apărut o problemă la sistemul de aer condiționat și am venit să verific. Îmi permiteți să vă deranjez cinci minute? zise Aomame pe un ton vioi, zâmbind.

Bărbatul se încruntă, nemulțumit.

— Am de rezolvat o chestiune presantă. Plec de aici peste o oră, n-ați putea să așteptați până atunci? Oricum, deocamdată nu văd să fie vreo problemă în carnera asta cu aerul condiționat.

— Îmi cer mii de scuze, dar este vorba despre o verificare de siguranță urgentă, legată de o scurgere de curent și aș dori să o efectuez cât mai repede posibil. Inspectez fiecare carneră pe rând. Dacă îmi permiteți, termin în mai puțin de cinci minute.

— Văd că n-am încotro, răspunse bărbatul plescăind din limbă. Deși mi-am luat carneră la hotel tocmai ca să pot să lucrez nederanjat.

Bărbatul arătă cu degetul către hârtiile de pe birou. Conțineau niște tabele și diagrame complicate, scoase la imprimantă. Probabil își pregătea materialele pentru ședința din seara aceea. Avea și un calculator de birou și un blocnotes plin cu cifre.

Aomame știa că bărbatul acela lucra la o corporație petrolieră. Era specialist în investiții de capital în țările din Orientul Mijlociu. Din informațiile pe care le primise, era foarte competent în acest domeniu. Ghiceai asta și din înfățișarea sa. Era bine educat, avea un venit mare și conducea un Jaguar nou-nouț. Fusesse răsfățat în copilărie, mersese la studii în străinătate, vorbea bine engleză și franceză și avea perfectă încredere în sine în orice făcea. Și era genul de om care nu suportă să i se ceară ceva. Nu tolera nici critica, mai ales din partea unei femei. Pe de altă parte, nu ezita să apeleze la alții. Nu prea avea el muștrări de conștiință nici dacă își bătea soția cu crosa de golf și îi rupea câteva coaste. Se credea buricul pământului. Avea senzația că, fără el, pământul nu s-ar mai învărti. Se înfuria atunci când cineva îl încurca sau îi stătea în cale. Se înfuria cumplit. Îi săreau toate capacele.

— Îmi cer scuze pentru deranj, zise Aomame fluturând un zâmbet vesel, profesional. Apoi, ca să-l pună în fața faptului împlinit, se strecură pe jumătate în carneră și, proptindu-se cu spatele în ușă, deschise mapa și notă ceva cu pixul. Vă numiți... domnul Miyama? întrebă ea.

Îi văzuse de multe ori fața în poze și știa cum arată, dar nu strica să se asigure că nimerise persoana corectă. Odată făcută, greșeala ar fi fost ireparabilă.

— Da, Miyama, răspunse bărbatul pe un ton aspru.

Apoi oftă resemnat, semn că o lasă să facă ce vrea. Cu pixul în mână, se îndreptă către birou și luă din nou hârtiile pe care le citea. Pe patul dublu, nedesfăcut, zăceau aruncate neglijent sacoul de la costum și o cravată în dungii. Ambele păreau scumpe. Aomame se îndreptă către dulap, cu geanta pe umăr. Știa dinainte că acolo era panoul de control al aerului condiționat. Înăuntru găsi un trenchi dintr-un material moale și un fular de cașmir gri închis. Ca bagaj, Miyama avea doar o servietă din piele. Nu avea nici haine de schimb, nici trusă cu articole de toaletă, ceea ce însemna că nu intenționa să stea mult. Pe birou era un vas cu cafea, comandat la *room service*. După ce se prefăcu vreo treizeci de secunde că verifică panoul, Aomame se întoarse către Miyama.

— Vă mulțumesc pentru înțelegere, domnule Miyama. Echipamentul din carnera dumneavoastră nu prezintă nicio problemă.

— Nu v-am zis eu că merge? zise bărbatul arogant, fără măcar să se

întoarcă spre ea.

— Domnule Miyama? i se adresa Aomame timid. Nu vă supărați, dar aveți ceva pe ceafă.

— Aici?! exclamă acesta și își duse mâna la ceafă. Se frecă un pic, apoi se uită întrebător în palmă. Nu cred că am nimic.

— Mă scuzați, zise ea și se apropie de birou. Pot să mă uit un pic mai de aproape?

— Da, bine, răspuse el cu o față nedumerită. Dar ce e?

— Arată a vopsea. E verde aprins.

— Vopsea?

— Nu-mi dau seama prea bine. După culoare, aș zice că e vopsea. Îmi permiteți să vă ating? S-ar putea să se ia.

— Îhî, răspuse Miyama, cu capul aplecat în față și ceafa îndreptată spre Aomame.

Părea tuns de curând, pentru că nu avea deloc păr pe ceafă. Aomame trase aer în piept și, ținându-și respirația, se concentrează și identifică rapid locul cu pricina. Apăsă apoi cu degetul acolo, ca și cum ar fi pus semn. Închise ochii și se asigură că degetele ei ating locul corect. Da, acolo era. Ar fi preferat să facă totul pe îndelete, să nu se grăbească, dar nu avea suficient timp la dispoziție. Trebuia să se descurce cum putea în condițiile impuse.

— Mă scuzați, dar ați putea să rămâneți un pic în poziția aceasta? Am în geantă o lanternă de buzunar și vreau să o iau. În lumina asta nu se vede prea bine.

— Dar de unde să ajungă vopseaua tocmai acolo?

— Nu știu. Mă uit imediat.

Cu degetul apăsător ușor în acel punct de pe ceafa bărbatului, scoase din geantă un toc din plastic, îl deschise și din el luă ceva învelit într-o cârpă groasă. O desfăcu rapid cu o mână și din ea se ivi un obiect asemănător unei dălțițe de spart gheața. Era lungă de vreo zece centimetri, cu un mâner mic și dur, din lemn. Dar nu era o daltă de spart gheața. De fapt, era un instrument conceput și confecționat chiar de ea. Avea vârful ascuțit ca un ac de cusut. Ca să nu i se rupă capătul acela ascuțit, îl ținea înfipt într-o bucată de dop de plută, tratată special ca să fie moale ca vata. Aomame scoase cu atenție dopul cu unghiile și îl băgă în buzunar. Ținti apoi vârful

instrumentului în acel punct de pe ceafa lui Miyama. Hai, fii calmă, e un moment crucial, se îndemnă ea. N-ai voie să greșești nici cu o zecime de milimetru. Ajunge să ratezi cu foarte puțin ca să se ducă totul pe apa sâmbetei. E esențial să te concentrezi.

— Tot n-ați terminat? Dar cât mai durează? întrebă bărbatul iritat.

— Îmi cer scuze. Termin imediat.

Stai liniștit, că termin cât ai clipi, îi spuse Aomame bărbatului în sinea ei. Mai așteaptă doar un picuț și apoi n-o să mai fie nevoie să te gândești la nimic. Nici la sisteme de rafinare a petrolului, nici la tendințele pieței, nici la raportul trimestrial pentru grupul de investitori, nici la rezervat bilete de avion către Bahrein, la mite pentru funcționari sau cadouri pentru amantă, la absolut nimic. Ți-o fi fost și ție greu să-ți bați capul cu atâtea până acum, nu? Scuză-mă, dar mai ai puținică răbdare. Vreau să mă concentrez ca să-mi fac treaba cum trebuie, așa că nu mă deranja. Te rog frumos.

Odată ce fixă locul și se hotărî, Aomame își ridică palma dreaptă în aer, își ținu respirația, apoi, după o scurtă clipă, o lăasă să cadă peste mânerul de lemn. Dar nu prea tare. Dacă ar fi lovit cu prea multă putere, acul s-ar fi rupt sub piele și nu-și putea permite să lase în urmă acel vârf de ac. Palma trebuia coborâtă ușor, cu grijă, în direcția corectă, cu forță bine drămuțată. Fără să se opună gravitației. Acul subțire alunecă natural înăuntru, ca înghițit. Adânc, lin, letal. Importante erau unghiul și puterea cu care apăsa. Dacă avea grijă la aceste lucruri, mai departe era extrem de simplu, ca și cum ar fi înfipt acul într-o bucată de tofu. Vârful străpunge carnea și înțeapă locul acela de la baza creierului, iar inima se oprește imediat, așa cum se stinge o lumânare. Totul se termină într-o clipită. Chiar mult prea repede. Aomame era singura capabilă să facă așa ceva. Nimeni altul n-ar fi putut să găsească pipăind acel punct. Dar ea putea. Degetele ei erau înzestrate cu acest simț aparte.

Se auzi cum bărbatului i se taie respirația. Toți mușchii din corp i se încordară. Imediat cum simți acest lucru, Aomame scoase acul și aplică pe împunsătură o bucată de tifon pe care o avea pregătită în buzunar, ca să nu curgă sânge. Vârful acului era foarte subțire și îl ținuse înfipt doar câteva secunde. Și dacă ar fi sângerat, nu ar fi fost cine știe ce, dar trebuia să-și ia toate măsurile de precauție. Nu putea lăsa să se vadă vreo urmă de sânge. Chiar și o singură picătură i-ar fi fost fatală. Prudența era una dintre

calitățile ei.

Încetul cu încetul, corpul încordat al lui Miyama începu să se relaxeze, ca o minge de baschet care se dezumflă. Ținându-și mai departe degetul arătător apăsător pe gâtul bărbatului, Aomame îi sprijini capul într-o parte pe birou, cu obrazul culcat pe hârtii. Avea ochii larg deschiși și o expresie mirată, ca și cum în ultimul moment ar fi asistat la ceva extrem de straniu. În ei nu se citea teamă. Nici durere. Doar mirare pură. Simțise ceva neobișnuit, dar nu putea înțelege ce anume. Nici măcar dacă fusese durere, mâncărime, o senzație plăcută sau poate o revelație. Există nenumărate feluri de a muri, dar poate niciunul atât de ușor.

O moarte prea ușoară pentru tine, se gândi Aomame, încruntându-se. Mult prea ușoară. Trebuia să fi luat o crosă de oțel, să-ți rup cu ea vreo două-trei coaste ca să vezi tu ce e aia durere, iar apoi să te omor din milă. O moarte mizerabilă, asta i s-ar fi potrivit unui șobolan nenorocit ca tine. Pentru că asta i-ai făcut tu soției tale. Dar, din păcate, nu am avut libertatea să aleg. Sarcina mea a fost să te trimit pe lumea cealaltă discret, rapid, dar sigur. Iar acum eu mi-am îndeplinit această sarcină. Până cu o clipă în urmă individul ăsta trăia, acum e mort. A trecut pragul dintre viață și moarte fără măcar să-și dea seama.

Aomame ținu tifonul apăsător pe înțepătură exact cinci minute. Cu răbdare, apăsând ușor, ca degetul ei să nu lase vreo urmă. În tot acest timp nu își dezlipi privirea de pe secundarul ceasului de la mână. Trecură cinci minute foarte lungi. Cinci minute interminabile. Dacă în acel moment ar fi intrat cineva în cameră și ar fi văzut-o cu arma aceea letală într-o mână și cu cealaltă pe ceafa bărbatului, totul s-ar fi sfârșit pe loc. Nu ar mai fi avut ce scuze să-și găsească. Poate venea un angajat al hotelului să ia carafa de cafea. Dacă bătea chiar atunci la ușă? Dar orice s-ar fi întâmplat, era vorba de cinci minute pe care nu putea să le omită. Aomame respiră adânc și încet, ca să se calmeze. Nu trebuia să se agite. Nu trebuia să-și piardă cumpătul. Trebuia să rămână aceeași Aomame imperturbabilă ca întotdeauna.

I se auzeau bătăile inimii. În ritm cu ele, în minte îi răsuna fanfara de la începutul *Sinfoniettei* lui Janáček. Vântul blând traversa liniștit câmpiile Boemiei. Aomame se simțea împărțită pe din două. Jumătate ținea degetul apăsător pe ceafa mortului cu un calm perfect. Dar cealaltă jumătate era

cumplit de înspăimântată. Îi venea să lase tot și să o zbușhească pe ușă. Sunt aici și totodată nu sunt, își spuse ea. Sunt în două locuri simultan. Știu că asta îi contrazice teoria lui Einstein, dar n-am ce-i face. Acesta este *zen* de ucigaș.

Într-un sfârșit, cele cinci minute se scurseră, dar Aomame adăugă un minut ca să fie sigură. Mai stau un minut, își spuse ea. Decât să mă grăbesc, mai bine îmi iau toate măsurile de precauție. Aomame îndură nemișcată acel minut apăsător și interminabil. Apoi își dezlipi degetul ușor și inspectă înțepătura cu lanterna. Nu rămăsese urmă nici cât o mușcătură de țânțar.

Înțeparea aceluiași punct anume de la baza creierului cu un ac extrem de subțire provoca o moarte ce părea naturală. Doctorii nu aveau să vadă nimic mai mult decât un simplu stop cardiac. Omul stătea la birou și lucra, a făcut stop cardiac și a murit. De la epuizare și stres. Nimic nenatural la mijloc. Nici nu era nevoie de autopsie.

Toți aveau să spună că individul era o persoană foarte activă, dar care a exagerat un pic cu munca. Câștiga bine, însă mort, nu mai avea cum să-și cheltuiască banii. Purta costume Armani și conducea un Jaguar, dar, la urma urmei, nu fusese decât o furnică. Muncise, muncise, apoi murise fără sens. Lumea avea să uite și că existase vreodată. Păcat de el, că era tânăr, aveau să spună ei. Sau poate că nu.

*

Aomame scoase capacul de plută din buzunar și îl înfipse în vârful acului. Înfașură la loc acel instrument delicat în cârpa subțire, îl puse în toc și îl băgă în geantă. Luă un prosop din baie și șterse cu grijă toate amprente. Își lăsase amprente doar pe panoul de control și pe clanță. Altceva nu atinsese. Duse apoi prosopul la loc. Puse carafa cu cafea și ceașca pe tava de la *room service* și le scoase pe hol. Așa, cei de la *room-service* nu mai aveau de ce să bată la ușă când veneau să le ia și se mai întârzia puțin descoperirea cadavrului. Dacă toate mergeau cum trebuie, personalul de la curățenie avea să-l găsească abia a doua zi, după ora la care se eliberează carnererele.

Probabil că cineva o să-l sune când o să vadă ca nu apare la ședință, se gândi Aomame. Dar n-o să aibă cine să răspundă la telefon. Poate că atunci lumea o să suspecteze ceva și o să-i ceară managerului să descuie ușa. Sau

poate că nu. Ce-o să fie o să fie.

Aomame se privi în oglinda din baie ca să se asigure că ținuta ei e în regulă. Se încheie la primul nasture de la cămașă. Nu mai era nevoie să-și expună decolteul. Șobolanul ăla nenorocit nici măcar nu se uitase cum trebuie la ea. Ce era în capul lui? Aomame se încruntă un pic. Își aranjă părul, își masă ușor fața ca să-și destindă mușchii și arboră un zâmbet agreabil. Își arată chiar și dinții sclipitori, proaspăt albiți la stomatolog. Așadar, acum o să plec de aici și o să mă întorc în lumea reală, își spuse ea. Trebuie să trec prin carnera de decompresie ca să revin la suprafață. Nu mai sunt o ucigașă cu sânge rece, ci o femeie de afaceri veselă și eficientă, îmbrăcată într-un costum stilat.

Aomame crăpă un pic ușa, se uită în jur și, văzând că nu e nimeni pe hol, ieși din carneră. Nu luă liftul, ci coborî pe scări. Nu o băgă nimeni în seamă nici când trecu prin dreptul recepției. Merse rapid, dar nu cât să atragă atenția, cu spatele drept și privirea înainte. Era o profesionistă. O profesionistă aproape perfectă. Dacă aș fi avut pieptul puțin mai mare, aș fi fost chiar perfectă, se gândi ea cu regret și din nou se încruntă ușor. Dar trebuie să mă mulțumesc cu ce am.

Capitolul 4

Dacă asta îți dorești

Pe Tengo îl trezi soneria telefonului. Acele fosforescente ale ceasului arătau puțin peste ora unu. Desigur, la acea oră totul era adânc cufundat în beznă, iar el știuse de la bun început că îl căuta Komatsu. Dintre toți cunoscuții săi, numai Komatsu era în stare să sune la ora unu noaptea. Și numai el putea fi atât de insistent. Lăsa telefonul să sune atât de mult, încât clacai și până la urmă ridicai receptorul. Komatsu nu înțelegea ce înseamnă „târziu”. Dacă îi venea lui vreo idee, punea de-îndată mâna pe telefon, fără să se gândească vreo clipă ce oră e. Putea fi în crucea nopții sau în zorii zilei, puteai să fii în noaptea nunții sau pe patul de moarte, pe Komatsu nu-l interesa. Gândul prozaic că poate deranjează nu părea să-i treacă o secundă prin capul său oval precum un ou.

Tengo credea totuși că nu face așa cu toată lumea. La urma urmelor, Komatsu era și el angajat și primea un salariu. Nu-și putea permite să se

poarte cu atâta lipsă de bun-simț cu oricine, fără discriminare. Tengo însă îi era partener de muncă și tocmai de aceea se purta așa cu el. Pentru Komatsu, el era mai mult sau mai puțin o prelungire a sa, întocmai cum sunt mâinile și picioarele. Nu făcea distincție clară între el și celălalt. De aceea, dacă el era treaz, avea impresia că și celălalt trebuie să fie treaz. Dacă nu avea vreo treabă anume, Tengo se culca la ora zece și se trezea dimineața la șase. Ducea o viață destul de regulată. Avea somnul adânc, dar, dacă îl trezea ceva, cu greu mai reușea să adoarmă din nou. Era sensibil în privința aceasta și îl avertizase de nenumărate ori pe Komatsu. Îl rugase cât se poate de clar să nu îl sune în timpul nopții, cu disperarea unui fermier care se roagă la zei să îl cruțe de un roi de lăcuste în ajunul recoltei. „Am înțeles. N-o să te mai sun noaptea”, îl asigurase Komatsu. Numai că această promisiune nu prinsese deloc rădăcini în mintea sa. Fusese smulsă de prima ploaie și dusă la vale de ape.

Tengo se ridică din pat și orbecăi prin întuneric, lovindu-se de tot ce-i ieșea în cale, până în bucătărie, unde era telefonul. În tot acest răstimp, telefonul continuă să țâșnească nemilos.

— Am vorbit cu Fukaeri, spuse Komatsu.

Ca de obicei, fără să salute și fără niciun fel de introducere. Fără să zică „Dormeai?” sau „Scuză-mă că sun la ora asta!” Bravo lui! Mereu reușea să-l uimească.

În beznă, Tengo tăcea încruntat. Trezit brusc în miezul nopții, mintea nu-i funcționa încă tocmai bine.

— Alo, m-auzi?

— Vă aud.

— Am vorbit cu ea. La telefon, dar am vorbit. Mă rog, mai mult eu, ea doar a ascultat. Nu prea a fost o conversație în sensul obișnuit al cuvântului. E o fată foarte tăcută. Iar când deschide gura, vorbește ciudat. O să înțelegi când o să o auzi și tu. Așa, în fine, i-am spus în mare cam care e planul meu. Să-i rescrie cineva *Crisalida de aer* și, cu romanul astfel îmbunătățit, să țintească la premiul pentru debut literar. Fiind la telefon, n-am putut să-i dau prea multe amănunte. Am întrebat-o dacă vrea să ne întâlnim, ca să discutăm detalii concrete. Am încercat să fiu cât mai indirect. Dacă-i spuneam prea clar cum stau lucrurile, riscam să mă pun într-o poziție cam delicată.

— Și?

— Nu mi-a dat niciun răspuns.

— Nici un răspuns?

Komatsu făcu o pauză plină de semnificații. Luă o țigară și și-o aprinse cu chibritul. Tengo își putea imagina scena numai acultând zgomotele care se auzeau prin receptor. Komatsu nu folosea brichete.

— Fukaeri vrea să te cunoască mai întâi pe tine, spuse Komatsu, suflând fumul de țigară. N-a zis dacă e interesată sau nu, dacă vrea s-o facem sau nu. Deocamdată e important doar să te cunoască, să vorbiți voi doi. Se pare că răspunsul o să ni-l dea abia după ce vă vedeți. E o responsabilitate foarte mare pentru tine, așa-i?

— Bun, și mai departe?

— Mâine seară ești liber?

Cursurile de la școala pregătitoare începeau dimineața devreme și se terminau la patru după-amiază. De bine, de rău, nu avea alt program pe seară.

— Da, sunt liber, răspuse Tengo.

— La șase seara, du-te la Nakamura, în Shinjuku. Ai o masă rezervată pe numele meu, undeva mai în fund, ca să fie liniște. Puteți să mâncați și să beți ce vreți, nota o plătește firma la care lucrez. Stați pe îndelete de vorbă.

— Asta înseamnă că nu veniți și dumneavoastră?

— Condiția pusă de Fukaeri a fost să discutați doar voi doi, între patru ochi. Nu pare să aibă vreun motiv să mă cunoască și pe mine acum.

Tengo tăcu.

— Așa stau lucrurile, spuse Komatsu pe un ton voios. Sper să te descurci bine. Oi fi tu mare cât un urs, dar lași o impresie plăcută oamenilor. Ca să nu mai zic că ești profesor de școală, deci trebuie să fii obișnuit să stai de vorbă cu liceene precoce. Ești mai potrivit în situația asta decât mine. Fii zâmbitor și convingător și câștigă-i încrederea. Te aștept cu vești bune!

— Stați puțin! Asta e cu totul altceva decât ce am discutat înainte! Eu încă nu v-am dat niciun răspuns! V-am spus și data trecută, mi se pare un plan riscant și nu știu dacă lucrurile pot fi aranjate chiar atât de simplu. E posibil să dăm de bucluc. Eu încă nu m-am hotărât dacă să accept sau nu, iar dumneavoastră mă trimiteți să conving o fată pe care nici n-am mai

văzut-o până acum. Nu pot să fac chestia asta!

Komatsu tăcu o vreme, apoi spuse:

— Tengo, povestea asta s-a urnit deja din loc. Nu mai poți să oprești trenul acum și să te dai jos. Eu, unul, sunt hotărât și cred că și tu ești convins mai bine de jumătate. Cum s-ar spune, suntem în aceeași barcă.

Tengo clătină din cap. În aceeași barcă? I-auzi! De când au luat lucrurile o întorsătură atât de serioasă?

— Dar n-ați spus să stau să mă gândesc pe îndelete?

— Sunt cinci zile de atunci. La ce hotărâre ai ajuns?

Tengo nu-și mai găsea cuvintele.

— Încă n-am ajuns la nicio concluzie, spuse el sincer.

— Păi, atunci poți măcar să te întâlnești cu Fukaeri și să stați de vorbă.

Decizia o iei pe urmă.

Tengo își apăsă puternic o tâmplă cu arătătorul. Minteă tot nu-î funcționa cum trebuie.

— Am înțeles. În orice caz, mă întâlnesc cu Fukaeri. Măine, la șase, la Nakamura, în Shinjuku. Îi explic în mare cum stau lucrurile. Dar nu promit nimic mai mult. Îi explic, dar nu știu dacă pot s-o și conving.

— Bineînțeles. E suficient.

— Dar ea cam ce știe despre mine?

— I-am spus în linii mari câteva lucruri despre tine. Că ai douăzeci și nouă, treizeci de ani, că nu ești însurat și că predai matematică la o școală pregătitoare din Yoyogi. Că ești ditamai animalul, dar că nu ești un tip rău. Nu înfuleci fete tinere. Duci o viață cumpătată și ai o privire blândă. Că-mi place foarte mult ce scrii. În mare, cam asta i-am spus.

Tengo oftă. Degeaba încerca să-și adune gândurile, realitatea îi scăpa printre degete chiar atunci când credea că e gata să o prindă.

— Komatsu-san, pot să mă bag la loc în pat? În curând se face unu și jumătate și aș vrea să apuc și eu să dorm puțin înainte să se lumineze de ziuă. Măine am trei cursuri dis-de-diminează.

— Sigur. Noapte bună! spuse Komatsu. Vise plăcute! Apoi închise telefonul.

Tengo rămase câteva momente cu receptorul în mână, pri- vindu-l. Apoi îl puse în furcă. Dacă putea să se culce, voia să o facă cât mai repede. Dacă putea să viseze frumos, cu atât mai bine. Dar trezit cu forța la o asemenea

oră și pus în fața unei asemenea povești neplăcute, știa că nu va mai putea adormi ușor. O variantă ar fi fost să bea ceva ca să i se facă somn, dar nu avea chef de alcool. În cele din urmă, bău un pahar cu apă, se întoarse în pat, aprinse lumina și începu să citească. Avea de gând să citească până îl lua somnul, dar reuși să adoarmă abia când începuse să se lumineze de ziuă.

*

După ce termină cele trei cursuri la școala pregătitoare, Tengo se urcă în tren și se îndreptă spre Shinjuku. Își cumpără câteva cărți de la librăria Kinokuniya, apoi merse la cafeneaua Nakamura. La intrare menționă numele lui Komatsu și fu condus la o masă liniștită din fundul localului. Fukaeri încă nu apăruse. Tengo îi spuse chelnerului că va aștepta până când vine și ea. Acesta îl întrebă dacă dorește ceva de băut între timp. Nu, nimic, răspunse Tengo. Chelnerul îi aduse meniul și un pahar cu apă, apoi se retrase. Tengo deschise una din cărțile proaspăt cumpărate și începu să citească. Era o carte despre vrăji și farmece. Se discuta despre funcția acestora în societatea japoneză. În antichitate, farmecele jucau un rol important pentru comunitate. Aveau rolul de a veni în completarea sistemului social și de a șterge neajunsurile și contradicțiile acestuia. Ce vremuri interesante!

La ora șase și un sfert, Fukaeri încă nu își făcuse apariția. Tengo însă continua să citească fără să se îngrijoreze. Nici nu se mira prea tare că întârzie la întâlnire. Toată povestea era oricum absurdă, așa că cine se mai putea plânge dacă o lua într-o direcție la fel de absurdă? De fapt, n-ar fi fost de mirare ca Fukaeri să se răzgândească și să nu mai vină deloc. Chiar ar fi preferat ca ea să nu mai apară. Lucrurile ar fi fost mai simple așa. I-ar spune lui Komatsu că a așteptat-o pe Fukaeri o oră, dar ea nu a venit. Ce ar urma apoi nu l-ar mai privi. Ar lua masa singur și apoi s-ar întoarce acasă. Și-ar îndeplini astfel obligația față de Komatsu.

Fukaeri apărură însă, la șase și douăzeci și două de minute. Ospătarul o conduse până la masă, iar ea se așeză în fața lui Tengo. Își puse mâinile micuțe pe masă și, fără ca măcar să-și scoată haina, îl privi fix. Fără niciun „îmi pare rău că am întârziat” sau „sper că nu mă așteptați de mult”. Fără măcar un „bună ziua”. Cu buzele strâns lipite, îl privea pe Tengo drept în ochi. Parcă se uita de departe la o priveliște nemaivăzută. Măi, să fie! își

spuse Tengo.

Fukaeri era micuță și mai frumoasă decât i se păruse din fotografii. La chipul ei, ochii îi atrăgeau deîndată privirea. Niște ochi adânci, impresionanți. Tengo se foia neliniștit sub privirea acelor ochi umezi și negri ca tăciunele. Fata nu clipea aproape deloc. Nu părea nici măcar că respiră. Avea părul atât de drept, încât ai fi zis că cineva a trasat cu rigla fiecare fir în parte. Forma sprâncenelor se potrivea bine cu tunsoarea. Așa cum se întâmplă cu multe fete tinere frumoase, de pe chipul ei lipseau urmele pe care le lasă viața. Dar se simțea în ea un echilibru fragil, gata să se răstoarne. Poate din pricină că pupilele ei te priveau cu intensitate diferită, lucru care-ți stârnea un sentiment de neliniște. Nu puteai ghici ce gândește. Frumusețea ei nu era cea a unei vedete de muzică sau a unui fotomodel din reviste. Avea însă ceva provocator, care te atrăgea.

Tengo închise cartea și o puse pe masă. Apoi își întinse spinarea, se îndreptă și bău o gură de apă. Komatsu avea dreptate. Dacă o asemenea fată ar fi câștigat un premiu literar, presa s-ar fi ținut ca scaiul de ea. Cu siguranță ar fi făcut ceva vâlvă. Dar oare ar fi scăpat doar cu atât?

Ospătarul veni și îi așeză în față meniul și un pahar cu apă. Fukaeri tot nu se mișca. Se uita în continuare la Tengo, iar de meniu nici nu se atinse. Neavând ce face, Tengo spuse:

— Bună ziua.

În fața ei, se simțea cât ditamai uriașul.

Fukaeri nu răspunse la salut, ci continuă să-l privească fix.

— Te cunosc, spuse ea în cele din urmă, încet.

— Mă cunoști? întrebă el.

— Predai matematică.

Tengo încuviință:

— Așa e.

— Am fost de două ori.

— La cursurile mele?

— Da.

Felul ei de a vorbi avea niște particularități ciudate. Îi lipsea cu desăvârșire orice fel de intonație și lăsa cuvintele simple, fără niciun fel de înflorituri – nici măcar adjective nu părea să folosească. În plus, avea un vocabular foarte limitat (sau cel puțin lăsa impresia aceasta). Era

excentrică, după cum spusese și Komatsu.

— Adică ești la școala pregătitoare unde predau eu? întrebă Tengo.

Fukaeri clătină din cap.

— Am venit doar să audiez.

— Dar nu cred că poți să intri în clasă fără legitimație de elev.

Răspunsul ei fu să ridice ușor din umeri. Om în toată firea și spui prostii din astea, părea ea să-l admonesteze.

— Și cum a fost cursul? se interesă Tengo. Altă întrebare fără rost.

Fără să-și mute privirea de la el, Fukaeri luă o gură de apă. Nu-i răspunse. Tengo bănuie însă că nu putea să fi avut o impresie tocmai proastă, din moment ce venise și a doua oară. Dacă nu i-ar fi stârnit interesul, ar fi renunțat din prima.

— Ești într-a doișpea, nu? întrebă Tengo.

— Deocamdată.

— Și dai la facultate?

Fata clătină din cap, dar Tengo nu înțelese dacă gestul ei însemna că nu dă admitere sau că nu vrea să vorbească despre aceasta. Își aminti că, la telefon, Komatsu îl avertizase că e îngrozitor de tăcută.

Veni ospătarul să le ia comanda, iar Fukaeri ceru pâine și salată. Încă mai era. Cu haina pe ea.

— Atât, spuse ea și înmână meniul chelnerului. Apoi, ca și când îi venise brusc ideea, adăugă: Și vin alb.

Chelnerul cel tânăr dădu să spună ceva referitor la vârsta de la care ai voie să bei alcool, dar, ținut de privirea fetei, roși și își înghiți cuvintele. Măi, să fie! își spuse Tengo din nou. El comandă *linguine* cu fructe de mare și, ca să fie în ton cu Fukaeri, ceru și el un pahar de vin alb.

— Ești prof, dar scrii romane, enunță Fukaeri.

Era însă o întrebare. Una din particularitățile felului ei de a vorbi era să pună întrebări fără intonația potrivită.

— În momentul ăsta, da, spuse Tengo.

— N-arăți niciuna, nici alta.

— Poate, spuse el și vru să zâmbească, dar nu reuși. Sunt calificat și predau la o școală pregătitoare, dar nu pot să spun oficial că sunt profesor. Apoi, deși scriu romane, niciunul nu a fost publicat până acum, așa că nu sunt nici romancier.

— Nu ești nimic.

Tengo încuviință.

— Întocmai. Acum, nu sunt nimic.

— Ți place matematica.

Tengo înțelese că și aceasta era de fapt o întrebare, în ciuda lipsei de intonație. Adăugă intonația convenită la spusele ei și răspunse la întrebare:

— Îmi place. De mult mi-a plăcut și încă îmi place.

— Ce anume.

— Ce îmi place la matematică? reformulă Tengo. Păi, când sunt în fața numerelor reușesc să mă liniștesc. Lucrurile se așază pe făgaș.

— Au fost interesante integralele.

— La cursul meu?

Fukaeri încuviință.

— Ție-ți place matematica?

Fukaeri clătină scurt din cap. Nu-i plăcea.

— Dar ți s-au părut interesante integralele? întrebă Tengo.

Fukaeri ridică din nou din umeri.

— Ai vorbit despre ele ca despre ceva foarte important.

— A, da? făcu Tengo. Nu-i mai spusese nimeni lucrul acesta până acum.

— Parcă vorbeai despre vreo personalitate, zise Fukaeri.

— Când predau șiruri s-ar putea să fiu și mai entuziasmat, spuse Tengo. Din programa de liceu, șirurile îmi plac cel mai mult.

— Ți plac șirurile, întrebă Fukaeri fără intonație.

— Pentru mine sunt precum *Clavecinul bine temperat* al lui Bach. Nu mă satur de ele. Sunt mereu o revelație.

— Știu *Clavecinul bine temperat*.

— Ți place Bach?

Fukaeri încuviință.

— Profesorul ascultă mereu.

— Profesorul? întrebă Tengo. De la tine de la școală?

Fukaeri nu răspunse. Tengo observă pe chipul ei o expresie care spunea că e prea devreme să discute despre așa ceva.

Apoi, de parcă își dădu seama brusc că e încă îmbrăcată, Fukaeri se zvârcoli să-și dea jos haina, ca o gânganie care iese din cocon. O aruncă

apoi pe scaunul alăturat fără să o împăturească. Pe dedesubt avea un pulover subțire verde-deschis și o pereche de jeanși albi. Nu purta bijuterii și nici nu era fardată. Și cu toate acestea, o remarcai de îndată. Vrând-nevrând, privirea îți era atrasă de frumusețea și mărimea sânilor, care contrastau cu trupul ei subțire. Tengo trebuia să aibă grijă să nu se uite către ei. Dar în ciuda eforturilor sale, ochii îi tot coborau către sânii fetei, ca atrași într-o vârtoare.

Li se aduse vinul. Fukaeri bău o gură. Privi paharul dusă pe gânduri, apoi îl puse la loc pe masă. Tengo abia dacă atinse paharul. Îl aștepta o discuție importantă.

Cu un gest fermecător, Fukaeri își trecu mâna prin păr să-l aranjeze. Avea niște degete superbe. Fiecare părea să aibă propria lui personalitate. Simțai ceva magic în ele.

— Ce-mi place la matematică? se întrebă Tengo din nou, cu voce tare, ca să-și abată atenția de la degetele și pieptul ei. Matematica e precum curgerea apei. Sigur că există și teorii dificile, dar logica de bază e foarte simplă. Așa cum apa curge întotdeauna de sus în jos, pe drumul cel mai scurt, tot așa și numerele curg într-o singură direcție. Dacă privești cu răbdare, poți să le vezi fâgașul. Nu trebuie să faci nimic altceva, doar să le privești cu răbdare. Dacă-ți concentrezi atenția și îți îndrepti privirea către ele, devin clare de la sine. În toată lumea asta mare, nimeni nu e atât de drăguț cu mine ca numerele.

Fukaeri se gândi o vreme la spusele sale.

— De ce scrii romane, întrebă ea plat.

Tengo îi transformă întrebarea într-o frază mai lungă:

— Dacă-mi plac numerele atât de mult, de ce mă mai ostenesc să scriu romane? Nu-mi ajunge doar matematica? Asta vrei să mă întrebi?

Fukaeri încuviință.

— Mda. Viața reală și matematica sunt lucruri diferite. Lucrurile nu urmează neapărat drumul cel mai scurt. Pentru mine, matematica e, cum să-ți spun, extrem de naturală. E ca o priveliște frumoasă. E pur și simplu *acolo*. Nu e nevoie să schimbi nimic. De-aia, când sunt în mijlocul numerelor, simt că devin transparent. Uneori mă sperie lucrul ăsta.

Fukaeri îl privea drept în ochi, fără să-l slăbească. Parcă iscodea înăuntrul unei case, cu fața lipită de o fereastră.

Tengo continuă:

— Când scriu, cu ajutorul cuvintelor schimb priveliștea din jurul meu în ceva care mie mi se pare mai natural. Adică o reclădesc. În felul ăsta, mă asigur că eu, ca om, exist cu adevărat în lumea reală. E o activitate foarte diferită de cea din lumea matematicii.

— Te asiguri că exiști cu adevărat, spuse Fukaeri.

— Nu pot spune însă că reușesc foarte bine, zise Tengo. Fukaeri nu părea satisfăcută de explicațiile lui Tengo, dar nu mai spuse nimic. Duse paharul de vin la gură și sorbi fără cel mai mic sunet, ca și cum ar fi băut cu paiul.

— Păreră mea e că și tu faci, până la urmă, același lucru. Reclădești priveliștea pe care o vezi, transpunând-o în cuvinte. Te reasiguri de poziția ta în realitate ca persoană, spuse Tengo.

Fukaeri rămase cu paharul de vin în mână, gândindu-se la spusele lui. Nu-și împărtăși însă nici de data aceasta părerea.

— Iar procesul ăsta rezultă într-o formă. Cartea. Și dacă suficientă lume se identifică și rezonază cu ea, înseamnă că este o lucrare literară cu valoare.

Fukaeri clătină categoric din cap.

— Nu mă interesează forma.

— Nu te interesează forma, repetă Tengo.

— Forma nu are niciun rost.

— Atunci de ce ai scris și de ce ai candidat la concursul literar?

Fukaeri puse paharul de vin la loc pe masă.

— Nu eu.

Ca să se liniștească, Tengo luă paharul de apă și bău o gură.

— Adică nu tu te-ai înscris la concurs?

— Nu am trimis, încuviință Fukaeri.

— Atunci cine a trimis la editură manuscrisul tău?

Fukaeri ridică ușor din umeri, apoi rămase tăcută preț de vreo cincisprezece secunde.

— Cineva, spuse în cele din urmă.

— Cineva, repetă Tengo. Apoi răsuflă îndelung, cu buzele țuguiate. Of, of, uite că lucrurile nu merg chiar așa de ușor. După cum mă așteptam.

*

Până acum, Tengo avusese relații cu câteva fete de la școala pregătitoare. Dar numai după ce acestea terminaseră școala și intraseră la facultate. Ele fuseseră cele care luaseră legătura cu el și voiseră să se întâlnească. Se vedeau, vorbeau, ieșeau împreună în oraș. Tengo nu înțelegea deloc ce le atrăgea la el. Dar el era singur, iar fetele nu-i mai erau eleve, așa că nu avea niciun motiv să refuze o întâlnire.

În două rânduri, aceste întâlniri luaseră o întorsătură sexuală. Dar acestea nu continuaseră prea mult, ci se destrămaseră în mod firesc, pe nesimțite. Tengo nu era tocmai relaxat în preajma unei tinere vioaie care abia intrase la facultate. Nu se simțea chiar în apele lui. Ca atunci când te joci cu o pisicuță prea jucăușă, la început i se părea o experiență proaspătă și interesantă, dar treptat se sătura. Apoi, și fetele descopereau că de fapt el era altul decât cel pe care îl știau predând matematică și rămâneau întrucâtva dezamăgite. Tengo le înțelegea sentimentul.

El era relaxat mai degrabă în prezența unei femei mai în vârstă. Indiferent ce ar fi făcut, nu se simțea nevoit să preia comanda și aceasta îi lua o povară de pe umeri. În plus, multe femei mai în vârstă decât el îl plăceau. De un an avea o relație cu o femeie căsătorită, cu zece ani mai mare. De aceea, renunțase complet de atunci să se mai întâlnească cu tinere. O dată pe săptămână, iubita venea în apartamentul său și îi ostoya dorința (sau nevoia) de un trup de femeie. După aceea, închis în camera sa, scria, citea, asculta muzică. Uneori mergea să înoate la un bazin din apropiere. Cu colegii de la școală schimba doar câteva cuvinte și, în afară de asta, nu vorbea mai cu nimeni. Nu era însă deloc nemulțumit de traiul său. Dimpotrivă, se apropia de idealul său de viață.

Cu toate acestea, când o văzuse pe Fukaeri simțise o frământare intensă în suflet. Același lucru pe care îl simțise când o văzuse în fotografii, doar că, aflat față în față cu ea, mult mai puternic. Nu era dragoste sau dorință sexuală. Mai degrabă, ceva care se strecurase printr-o deschizătură îngustă și care venea să umple un gol din el. Aceasta era senzația sa. Nu era un gol creat de Fukaeri, ci ceva ce existase în el dintotdeauna. Ea doar îl scotea din nou la iveală, aruncând pe el o lumină specială.

*

— Nu te interesează să scrii și nici nu ai trimis manuscrisul pentru concurs, confirmă Tengo.

Fukaeri încuviință, fără însă a-și abate privirea de la el. Apoi strânse din umeri de parcă s-ar fi ferit de un vânt rece.

— Nu vrei să fii scriitoare. Tengo rămase surprins de lipsa de intonație a propriei sale întrebări. Cu siguranță, felul ei de a vorbi era contagios.

— Nu vreau, spuse Fukaeri.

În momentul acela li se aduse mâncarea. Ea primi un bol mare de salată cu chifle alături. Pentru Tengo, *linguine* cu fructe de mare. Fukaeri răsuci de câteva ori cu furculița o frunză de salată de pe o parte pe alta, cu o privire de parcă examina un titlu în ziar.

— Dar în orice caz, cineva a trimis la redacție manuscrisul tău, *Crisalida de aer*, iar eu l-am citit și mi-a atras atenția.

— *Crisalida de aer*, spuse Fukaeri și își miji ochii.

— Asta e titlul cărții pe care ai scris-o tu! spuse Tengo.

Fukaeri nu răspunse nimic, cu ochii încă mijiți.

— Nu i-ai dat tu titlul ăsta? întrebă Tengo neliniștit.

Fukaeri clătină încet din cap.

Tengo era din nou încurcat. Se hotărî să nu mai întrebe deocamdată nimic despre titlu. Trebuia să meargă mai departe cu discuția.

— Nu contează asta. În orice caz, nu e un titlu rău. Creează atmosferă și atrage privirile. Te face să te întrebii despre ce e vorba. Indiferent cine i-a pus numele, nu mă pot plânge de el. Nu știu eu foarte bine care e diferența dintre crisalidă și cocon, dar nu contează foarte mult. Ce vreau eu să spun însă este că m-a atras foarte mult lucrarea ta. I-am dus-o și lui Komatsu-san și i-a plăcut și lui. Dar părerea lui e că, dacă țintești serios către premiul pentru debut literar, trebuie schimbat stilul. Povestea e plină de forță, dar în contrast, frazele sunt slabe. O vrea rescrisă, dar nu de tine, ci de mine. Eu încă n-am luat o hotărâre în privința asta. Nu i-am dat niciun răspuns. Nu știu dacă e un lucru corect sau nu.

Tengo se opri să-i vadă reacția lui Fukaeri. Nicio reacție.

— Ce vreau eu să știu acum este ce părere ai avea tu dacă aș rescrie în locul tău *Crisalida de aer*. Pentru că, indiferent de cât de hotărât aș fi eu, dacă tu nu-ți dai acordul, n-o să pot face nimic.

Fukaeri apucă între degete o roșie cherry și o duse la gură. Tengo luă în furculița o scoică și o mâncă.

— Poți să o faci, spuse Fukaeri simplu.

Apoi mai luă o roșie.

— Poți să corectezi cum vrei.

— N-ar fi mai bine să te gândești pe îndelete, să mai aștepti puțin? E un lucru destul de important, spuse Tengo.

Fukaeri clătină din cap. Nu-i nevoie.

— Dacă îți rescriu cartea, explică el, o să fiu atent să nu schimb povestea, ci doar să aduc mai bine frazele din condei. Probabil că o să modific destul de mult. Dar autoarea rămâi tot tu. O să fie o carte scrisă de tânăra de șaptesprezece ani pe nume Fukaeri. Asta nu se schimbă. Dacă e să câștige, tu o să iei premiul singură. Dacă o să fie publicată, tu vei fi autoarea. Facem o echipă, noi doi și Komatsu-san. Dar numai numele tău o să apară pe copertă. Eu și cu el o să rămânem în umbră. Ca scenografia unei piese de teatru. Înțelegi ce vreau să zic?

Fukaeri băgă în gură o bucată de țelină. Dădu ușor din cap.

— Înțeleg.

— *Crisalida de aer* este povestea ta și numai a ta. A izvorât din tine. Nu vreau să mi-o însușesc. Tot ce fac eu este să te ajut cu aspectul tehnic. Dar tu trebuie să păstrezi absolut secret faptul că îți dau o mână de ajutor. O să fim complici la o minciună pe care o spunem lumii. Oricum ai lua-o, să îți în tine un asemenea secret nu e o chestiune tocmai simplă.

— Dacă spui tu, făcu Fukaeri.

Tengo împinse carapacea scoicii la marginea farfuriei și dădu să ia niște paste, dar se răzgândi. Fukaeri luă un castravete și îl mestecă atentă, de parcă era ceva nemaivăzut. Cu furculița încă în mână, Tengo spuse:

— Te mai întreb o dată, nu ai nicio obiecție dacă refac povestea pe care ai scris-o tu?

— Fă cum vrei, spuse Fukaeri după ce termină de mâncat castravetele.

— Oricum așa rescrie-o, nu te deranjează?

— Nu mă deranjează.

— Dar cum poți să crezi chestia asta? Nu știi nimic despre mine!

Fukaeri ridică din umeri fără să spună nimic.

Mâncară apoi o vreme în tăcere. Fukaeri își îndrepta toată atenția asupra salatei. Din când în când, își ungea o chiflă cu unt și o mânca. Apoi bea o gură de vin. Tengo ducea paste la gură mecanic, în timp ce învărtea în minte fel de fel de posibilități. Într-un târziu, lăsă furculița jos și spuse:

— Când Komatsu-san mi-a expus prima dată ideea, mi s-a părut o glumă proastă. O chestie imposibilă. Voiam să-l refuz. Dar, după ce m-am întors acasă și m-am tot gândit la propunerea lui, am început să vreau s-o fac din ce în ce mai tare. Lăsând la o parte dacă e etic sau nu, am ajuns să îmi doresc să dau o nouă formă poveștii pe care ai creat-o tu, *Crisalida de aer*. Cum să-ți spun, a fost o dorință naturală, spontană.

A fost mai mult decât dorință, am râvnit după ea de-a bine- lea, completă Tengo în mintea sa. Komatsu prezisese corect că-i va fi din ce în ce mai greu să-și controleze pofta aceasta.

Fukaeri nu spuse nimic. Îl privea cu ochi indiferenți și frumoși, ca din adâncuri. Părea să se lupte să-i înțeleagă vorbele.

— Vrei să rescii, întrebă ea.

Tengo o privi drept în ochi.

— Așa cred.

Pupilele negre ale lui Fukaeri luciră ușor, de parcă ceva s-ar fi stârnit înăuntru. Cel puțin așa i se păru lui Tengo.

Tengo își ținea mâinile ca și cum ar fi avut în palme o cutie imaginară. Gestul său nu avea niciun sens anume, dar acel obiect inexistent îi servea să transmită ceea ce simțea.

— Nu pot să-ți explic prea bine, dar, recitind *Crisalida de aer* de câteva ori, am avut senzația că pot vedea și eu lucrurile văzute de tine. Mai ales când apar Oamenii cei Mici. Ai o imaginație deosebită. Originală și contagioasă.

Fukaeri puse încet limba pe farfurie și se șterse cu un șervet la gură.

— Oamenii cei Mici există de-adevăratele, spuse ea încet.

— Există de-adevăratele?

Fukaeri făcu o pauză. Apoi zise:

— Ca mine și ca tine.

— Ca mine și ca tine, repetă Tengo.

— Dacă vrei, poți să-i vezi și tu.

Felul concis de a vorbi al lui Fukaeri era neobișnuit de convingător. Simțai cum fiecare cuvânt ți se împlântă în minte ca un ac. Însă Tengo încă nu se decisese cât de serioasă era. Era ceva neobișnuit la ea, ceva scăpat din frâie. Poate că era un dar înnăscut, poate că se afla în fața unui geniu autentic. Sau poate că doar se prefăcea. Adolescențele deștepte joacă

uneori teatru – în mod instinctiv. Se pretind excentrice. Își zăpăcesc interlocutorul prin cuvinte sugestive. Asistase de multe ori la așa ceva. Câteodată e dificil să-ți dai seama când joacă teatru și când sunt serioase. Tengo se hotărî să aducă discuția înapoi la realitate. Sau măcar mai aproape de realitate.

— Dacă tu ești de acord, eu aș dori chiar și mâine să încep să rescriu *Crisalida de aer*.

— Dacă asta îți dorești.

— Asta îmi doresc, răspunse Tengo concis.

— Ai pe cineva de cunoscut, spuse Fukaeri.

— Trebuie să cunosc pe cineva? zise Tengo.

Fukaeri încuviință.

— Despre cine e vorba? întrebă el.

Întrebarea îi fu ignorată.

— Vorbești cu el, spuse fata.

— Dacă e nevoie, sigur că da.

— Ești liber duminică dimineață, întrebă ea din nou fără urmă de intonație.

— Sunt liber, răspunse el, cu senzația că poartă o discuție semnalizând cu fanioane.

*

După ce terminară de mâncat, se despărțiră. Tengo introduse câteva monede de zece yeni în telefonul public din restaurant și îl sună pe Komatsu la serviciu. Era încă acolo, dar dură ceva timp până veni la telefon. Tengo așteptă cu receptorul la ureche până când îi auzi vocea.

— Cum a fost? A mers bine? întrebă Komatsu.

— I-am spus de chestia cu rescrisul cărții și, în principiu, a fost de acord. Cel puțin, așa cred.

— E suficient! spuse Komatsu și glasul i se înveseli. Minunat. Adevărul este că îmi făceam griji. M-am temut că nu ești potrivit pentru asemenea negocieri.

— Nu prea a fost o negociere, spuse Tengo. N-am avut nevoie s-o conving. I-am explicat ideea și ea s-a decis singură.

— Nu contează. Dacă am obținut ce voiam, nu mă plâng. Planul nostru merge înainte.

— Numai că înainte de asta, zice că trebuie să cunosc pe cineva.

— Pe cineva?

— Nu știu pe cine. Știu doar că Fukaeri vrea să mă întâlnesc cu el și să stăm de vorbă.

Komatsu rămase tăcut vreme de câteva secunde.

— Și când vă întâlniți?

— Duminica asta. Mă duce ea la el.

— În privința secretelor există o regulă importantă, spuse Komatsu pe un ton serios. Trebuie să fie știute de cât mai puțini oameni. În momentul ăsta, planul nostru nu e cunoscut decât de trei oameni. Tu, eu și Fukaeri. Dacă se poate, aș vrea să nu mai afle prea multă lume. Înțelegi?

— Teoretic, spuse Tengo.

Apoi însă vocea lui Komatsu se înmuie din nou.

— Dar oricare-ar fi, Fukaeri a fost de acord să-i modifice manuscrisul. Asta e cea mai importantă chestie. Om vedea noi și cu restul ce-o fi.

Tengo mută receptorul în mâna stângă. Apoi își apăsă tâmpla cu arătătorul de la mâna dreaptă.

— Komatsu-san, știți, mă îngrijorează ceva. N-am niciun temei concret, dar simt că mă bag în ceva *care nu e normal*. Cât am discutat cu Fukaeri, nu m-a sâcâit prea tare, dar de când m-am despărțit de ea, senzația s-a intensificat. Poate-i premoniție, poate intuiție, în orice caz e ceva suspect în povestea asta. Ceva nu e normal. Simt chestia asta nu cu mintea, ci cu întregul corp.

— Ai simțit-o după ce te-ai văzut cu Fukaeri?

— S-ar putea. Fukaeri e sută la sută autentică, așa cred. Sigur, asta e doar intuiția mea.

— Adică e cu adevărat talentată?

— Nu știu dacă e vorba de talent. Abia am cunoscut-o, spuse Tengo. Numai că pare să vadă cu adevărat lucruri care nouă ne sunt ascunse. S-ar putea să aibă ceva special. Asta nu-mi dă mie pace.

— Adică e scrântită?

— Are excentricitățile ei, dar nu cred că e nebună. Se poate discuta cât de cât normal cu ea, spuse Tengo, apoi tăcu o vreme. Numai că ceva nu-mi dă pace.

— Oricum, a fost interesată de tine, zise Komatsu.

Tengo își căută cuvintele potrivite, dar în zadar.

— Nu știu dacă e chiar așa, răspuse.

— A vrut să se întâlnească cu tine și te-a crezut în stare să rescrii *Crisalida de aer*. Adică te-a plăcut. Ai făcut treabă bună, Tengo. Ce-o să fie de aici înainte nu știu nici eu. Sigur că există riscuri, dar riscurile sunt condimentele vieții. Să începi de îndată să refaci *Crisalida de aer*. Nu avem prea mult timp. Trebuie să băgăm varianta nouă în grămada cu celelalte manuscrise pe cât se poate de repede. O substituim cu originalul. Poți s-o faci în zece zile?

Tengo oftă.

— Cam greu.

— Nu trebuie să fie versiunea finală. După ce ajungem la nivelul următor, putem să mai umblăm puțin la ea. Deocamdată e suficient să-i dai o formă.

Tengo evaluează mental cam cât avea de muncă.

— Atunci, în zece zile poate reușesc să fac ceva. Dar nu înseamnă că nu e greu!

— Fă-o, atunci, spuse Komatsu pe un ton voios. Să privești lumea prin ochii ei; să devii un intermediar care face legătura între lumea ei și cea reală. Poți să faci lucrul ăsta, Tengo. Pentru min...

Aici se termină ultima fisă de zece yenii.

Capitolul 5

O profesie care necesită o pregătire specială și antrenament

După ce își termină treaba, Aomame merse pe jos o vreme, apoi se urcă într-un taxi și se duse la un hotel din Akasaka. Trebuia să-și calmeze nervii încordați cu puțin alcool înainte să se întoarcă acasă și să se culce. Orice s-ar zice, cu foarte puțin timp în urmă trimisese pe cineva pe lumea cealaltă. Era un nenorocit care merita să moară, dar un om e un om. Încă îi mai stăruia în mâini senzația de viață care se stinge. O ultimă răsuflare și sufletul părăsește trupul. Aomame se dusese de mai multe ori la barul aceluia hotel. Era la ultimul etaj al unui zgârie-nori, oferea o panoramă splendidă și se stătea foarte comod la tejea.

Intră în bar puțin după ora șapte. Un tânăr duet interpreta *Sweet Lorraine* la pian și chitară, după o înregistrare mai veche a lui Nat King Cole. Nu suna rău. Aomame se așeză la tejghea, ca de obicei, și comandă un gin tonic și fistic. Încă nu se aglomerase. Doi tineri care se delectau cu cocteiluri admirând panorama nocturnă, patru oameni de afaceri la costum, adânciți în negocieri, un cuplu de străini între două vârste, cu câte un pahar de martini în mână. Aomame își bău ginul tonic alene. Nu voia să se amețească prea repede. Seara abia începuse.

Scoase din geantă o carte și se apucă să citească. Era despre căile ferate manciuriene din anii '30. La un an după încheierea războiului ruso-japonez, Japonia a preluat controlul asupra căii ferate de la ruși și a înființat căile ferate manciuriene (Compania Căile Ferate Sud-Manciuriene), care s-au dezvoltat într-un ritm rapid. Fuseseră vârful de lance în invazia Chinei de către Imperiul Japonez și au fost desființate de armata sovietică în 1945. Până la începutul războiului germano-sovietic, în 1941, folosind calea ferată manciuriană și continuând apoi pe cea siberiană, se putea ajunge de la Shimonoseki la Paris în treisprezece zile.

O tânără îmbrăcată într-un costum business, cu o geantă mare de umăr alături și care citește cu nesaț o carte (cartonată) despre căile ferate manciuriene, nu are cum să fie luată drept prostituată de lux care vânează clienți, dacă stă singură și bea într-un bar, socotea Aomame. Pe de altă parte, ea nu știa cum arată de fapt o prostituată de lux. Dacă, de exemplu, chiar ar fi fost o prostituată ai cărei clienți erau afaceriștii înstăriți, s-ar fi străduit probabil să nu o arate, ca să nu-i facă să se simtă încordați și ca să nu fie dată afară din bar. Poate că ar fi purtat un costum Junko Shimada, o cămașă albă, machiaj discret, o geantă mare și practică și ar fi ținut în brațe o carte despre căile ferate manciuriene. Așadar, ce făcea ea în acel moment nu era foarte diferit de ce ar face o prostituată de lux care își așteaptă mușteriii.

Ceva mai târziu, barul deja se aglomerase. De peste tot din jur se auzea freamăt de voci. Dar încă nu apăruse niciun client așa cum căuta ea. Aomame își mai comandă un gin tonic, o porție de salată asortată (încă nu mâncase de seară) și își continuă lectura. Într-un sfârșit, apărui un bărbat care se așeză la tejghea. Venise neînsoțit. Era bronzat și purta un costum gri-albastru cu o croială elegantă. Nu vădea gust rău nici în materie de

cravate. Cea pe care o avea la gât nu era nici prea țipătoare, nici prea ternă. La cei vreo cincizeci de ani ai săi, părul i se rărise simțitor. Nu purta ochelari. Probabil venise la Tokio în interes de serviciu, își terminase treaba și avusese chef să bea un pahar înainte de culcare. La fel ca Aomame. Avea nevoie de o anumită cantitate de alcool ca să-și destindă nervii încordați.

Majoritatea angajaților trimiși la Tokio în deplasare nu stăteau la astfel de hoteluri de lux, ci la unele de rând, mai ieftine. Hoteluri aflate în apropierea gărilor, în care patul ocupă aproape toată camera, geamul dă doar către zidul clădirii învecinate și în care nu poți să faci duș fără să te lovești de douăzeci de ori cu cotul în perete. La fiecare etaj au instalate pe hol automate cu băuturi și articole de toaletă. Trag la ele ori pentru că ceva mai bun nu își permit din diurnă, ori ca să bage în buzunar diferența care le rămâne alegând un loc mai ieftin. Beau o bere la cârciuma din colț, apoi se duc la culcare. Dimineața înfulecă ceva la un fast-food, în apropiere.

Însă cei care stăteau la acest hotel erau alt gen de oameni. Când veneau la Tokio în interes de serviciu, nu mergeau decât cu Shinkansenul¹, la clasa întâi și trăgeau mereu la același hotel de lux. După ce își terminau treaba, se relaxau la bar, savurând băuturi scumpe. Cei mai mulți ocupau funcții în administrație la companii de primă clasă. Sau erau liber profesioniști, medici sau avocați. Trecuseră pragul vârstei de mijloc și nu duceau lipsă de bani. În plus, erau obișnuiți cu distracția. Exact genul la care se gândea Aomame.

Încă dinainte să împlinească douăzeci de ani, Aomame se simțise atrasă de bărbații cu părul rar, între două vârste. Prefera să mai aibă puțin păr, decât să fie complet chei. Însă asta nu era suficient. Importantă era și forma capului. Ideal i se părea cum arăta Sean Connery. Avea o formă a capului superbă, foarte sexy. La simpla sa vedere, i-o lua inima la galop. Și bărbatul care se așezase la tejghea, două scaune mai încolo, avea o formă a capului destul de frumoasă. Sigur, nu era perfect ca Sean Connery, dar avea un aer interesant. Linia părului i se retrăsese mult, către spate, iar

¹ Tren de mare viteză.

puținul păr rămas o ducea cu gândul la o pajiște acoperită cu chiciură, într-o zi de sfârșit de toamnă. Aomame își ridică foarte puțin privirea din carte și îi admiră conturul capului câteva momente. Nu avea un chip remarcabil. Nu era gras, dar începea să i se lase un pic pielea sub bărbie. Avea și pungi sub ochi. Un bărbat între două vârste, cum întâlnești pe toate drumurile. Și totuși, cu un cap modelat pe placul ei.

Când barmanul îi aduse meniul, bărbatul comandă un *scotch highball* fără să se uite pe el. Barmanul îl întrebă dacă preferă vreo marcă anume, dar acesta răspunse că nu, poate să fie orice. Avea o voce joasă și liniștită. Vorbise cu accent din regiunea Kansai. Însă imediat bărbatul se răzgândi și întrebă dacă au cumva Cutty Sark. Barmanul îi răspunse că da. Nu-i rău deloc, își zise Aomame. Îi plăcuse faptul că nu alesese Chivas Regal sau cine știe ce *single malt* simandicos. Părerea ei era că acei care sunt prea pretențioși la băutura sunt de cele mai multe ori plicticoși în pat. De ce, nu se știe.

Lui Aomame îi plăcuse accentul lui. Îi plăcea mai ales cât de caraghios suna un om născut și crescut în zona Kansai care venea la Tokio și se străduia să folosească expresii locale. Se dădea în vânt după acea nepotrivire dintre vocabular și intonație. Felul acela aparte în care răsuna cuvintele era ciudat de liniștitor. Pe el îl aleg, se hotărî ea. Vreau să-mi plimb degetele prin părul lui rar. Când barmanul îi aduse paharul cu Cutty Sark, ea îl opri și îi spuse cu o voce care să fie auzită de bărbat:

— Un Cutty Sark cu gheață.

— Imediat, răspunse barmanul impasibil.

Bărbatul își descheie primul nasture de la cămașă și își slăbi cravata bleumarin cu imprimeu mărunț. Și costumul era tot bleumarin. Cămașa avea o nuanță simplă, de albastru deschis. Aomame își așteaptă băutura citind. Între timp își descheiase cu nonșalanță un nasture de la cămașă. Orchestra interpreta *It's Only a Paper Moon*. Pianistul cânta câteva acorduri din refren. Cum primi whiskyul cu gheață, Aomame duse paharul la gură și luă o înghițitură. Observă că bărbatul arunca priviri furișe în direcția ei. Își ridică ochii din paginile cărții și îl privi nonșalant. Când îi intersectă privirea, zâmbi aproape imperceptibil și imediat își aținti ochii înainte, prefăcându-se că se uită pe geam.

Era momentul ideal să o abordeze. Special crease această conjunctură.

Însă bărbatul nu i se adresă. Incredibil, ce naiba face? își zise Aomame. Cum să nu priceapă ce înseamnă un semnal discret? Probabil că n-are curaj, presupuse ea. El are cincizeci de ani, eu, douăzeci și ceva și i-o fi frică să nu-l ignor dacă vorbește cu mine, să nu râd de el, om respectabil, cu chelie. Măi, să fie! Habar n-are de nici unele!

Aomame închise cartea și o vârî în geantă. Apoi i se adresă ea bărbatului:

— Îți place Cutty Sark?

Bărbatul o privi mirat, cu o expresie nedumerită, de parcă nu pricepea întrebarea. Apoi expresia i se șterse de pe chip.

— Aă... da, Cutty Sark... bâiguie el. Beau de multă vreme, fiindcă îmi place eticheta. E cu o corabie.

— Deci îți plac ambarcațiunile.

— Da, cele cu pânze.

Aomame ridică paharul. Bărbatul îl ridică și el un pic pe al lui. Ca și cum ar fi ciocnit.

Apoi Aomame își puse geanta pe umăr, își luă paharul și se mută două scaune mai încolo, lângă bărbat. Acesta fu surprins, dar încercă să-și disimuleze reacția.

— Aveam întâlnire cu o fostă colegă de liceu, dar văd că mi-a tras clapa, zise Aomame privindu-și ceasul. N-a apărut, nu m-a contactat.

— Poate că a greșit ziua întâlnirii.

— Poate. Ea oricum a fost dintotdeauna cam amețită. Mă gândeam s-o mai aștept un pic și mă întrebam dacă putem să stăm de vorbă între timp. Sau preferi să stai singur, liniștit?

— Nu, nici vorbă, răspunse bărbatul un pic incoerent.

Se încruntă și o privi pe Aomame ca și cum ar fi evaluat un bun lăsat gaj. Părea să se întrebe dacă nu cumva era o prostituată care încerca să agațe clienți. Însă Aomame nu avea aerul ăsta. Chiar nu arăta a prostituată. Bărbatul păru să se mai relaxeze întrucâtva.

— Stai aici, la hotel? o întrebă el.

Aomame clătină din cap.

— Nu, eu locuiesc în Tokio. Aici doar aveam întâlnire cu prietena mea. Tu?

— În deplasare. Am venit din Osaka, să particip la oședință. Nu a fost o

ședință prea importantă, dar nu se cădea să nu vină nimeni de la sediul central al firmei, din Osaka.

Aomame zâmbi politicos. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de serviciul tău, își zise ea în gând. Mi-a plăcut forma capului tău și atât. Însă, evident, nu dădu glas gândurilor.

— Mi-am terminat treaba și am avut chef să beau un păhărel. Măine dimineață mai am ceva de rezolvat și mă întorc la Osaka.

— Și eu tocmai am terminat o treabă importantă.

— Da? Ce fel de treabă?

— Nu prea am chef să vorbesc despre serviciu, dar, în fine, ceva de specialitate.

— De specialitate, repetă bărbatul. O profesie care necesită o pregătire specială și antrenament, pe care oamenii de rând nu o pot face.

Ce ești, dicționar ambulant? își zise Aomame și zâmbi, fără s-o spună cu voce tare.

— Cam așa ceva.

Bărbatul mai luă o gură și ronțâi câteva alune din bolul de pe tejghea.

— Aș vrea să știu cu ce te ocupi, dar ai zis că nu ai chef să vorbești despre asta.

— Deocamdată nu, încuviință ea.

— Să fie oare ceva legat de cuvinte? De exemplu, redactor sau cercetător?

— Ce te face să crezi asta?

Bărbatul își duse mâna la nodul de la cravată și-l strânse bine la loc. Își încheie și nasturele de la cămașă.

— Pur și simplu. Fiindcă citeai cu interes o carte groasă.

Aomame ciocăni ușor cu unghia în buza paharului.

— Citeam cartea fiindcă îmi place. N-are nicio legătură cu serviciul.

— Atunci chiar nu știu. Nu mă prind.

— N-ai cum să te prinzi, zise Aomame. În vecii vecilor, adăugă ea în gând.

Bărbatul o privi din cap până în picioare cu nonșalanță. Pre- făcându-se că a scăpat ceva, Aomame se aplecă, lăsându-l să-i admire decolteul în voie. Probabil că se întrezărea ușor și forma sânilor. Și sutienul alb, cu dantelă. Apoi se îndreptă la loc și luă o gură de whisky. Cuburile mari și

rotunde de gheață se ciocneau sec de pahar.

— Să mai cer un rând? Eu mai vreau unul, zise bărbatul.

— Te rog.

— Reziști bine la băutura.

Aomame zâmbi ambiguu și luă brusc o mină serioasă.

— Bine că mi-am adus aminte. Am o întrebare.

— Ce anume?

— S-a schimbat cumva de curând uniforma polițiștilor? Și armele pe care le poartă?

— Ce înțelege prin „de curând”?

— Cam de o săptămână.

— Uniforma și armele polițiștilor s-au schimbat, așa e, dar acum vreo câțiva ani, îi răspuse el cu o expresie nedumerită. De la uniforma aia strâmtă au trecut la una lejeră, ca un pulover, iar acum au în dotare niște pistoale automate, de tip nou. Alte schimbări majore nu cred să mai fie.

— Dar până săptămâna trecută au avut revolvere vechi, nu?

Bărbatul clătină din cap.

— Nici vorbă. Poartă toți arme automate de ceva timp.

— Ești absolut sigur?

Tonul ei îl făcu să ezite. Se încruntă și se strădui să-și amintească.

— Păi, parcă nu mai sunt așa de sigur. Dar sunt convins că a scris la ziar că toți polițiștii au primit arme noi. S-a iscat un pic de tevatură la momentul respectiv. Evident, anumite grupuri de cetățeni au protestat la guvern că sunt prea performante.

— Acum câțiva ani?

Bărbatul îl chemă pe barmanul mai în vârstă și îl întrebă când se schimbaseră uniforma și armele polițiștilor.

— Acum doi ani, în primăvară, răspuse acesta fără șovăială.

— Ai văzut cum barmanul unui hotel de lux le știe pe toate? remarcă bărbatul râzând.

Barmanul râse și el.

— Nici vorbă de așa ceva. Fratele meu mai mic se întâmplă să fie polițist și de aceea îmi amintesc evenimentul foarte bine. Se tot plângea că nu-i place uniforma și că pistolul e prea greu. Încă se mai plânge. Pistoalele sunt Beretta, de nouă milimetri, care se transformă în

semiautomate dintr-o singură mișcare. Sunt produse în țară de Mitsubishi, sub licență. La noi nu prea sunt conflicte armate și nu e nevoie de pistoale atât de performante. Mai îngrijorător ar fi dacă s-ar fura. Dar guvernul a dus la un moment dat o politică de îmbunătățire a aparatului polițienesc.

— Și ce s-a întâmplat cu revolverele vechi? întrebă Aomame controlându-și tonul cât putea de bine.

— Au fost colectate și distruse, răspuse barmanul. Am văzut la televizor un reportaj despre procedeul folosit. E o treabă foarte complicată să distrugi atâtea pistoale și să dai gloanțele la deșeurii.

— Mai bine le vindeau în străinătate, zise bărbatul.

— Constituția ne interzice să exportăm arme, preciză barmanul cu modestie.

— Vezi, barmanul unui hotel de lux...

— În concluzie, de doi ani poliția japoneză nu mai folosește revolvere. Corect? îl întrebă Aomame pe barman, întrerupându-l pe bărbat.

— Din câte știu eu, da.

Aomame se încruntă ușor. Am pățit ceva la cap? Doar azi-dimineață am văzut un polițist în uniformă veche, cu revolver la brâu. N-am auzit nicio vorbă cum că s-ar fi scos din uz absolut toate revolverele vechi. Pe de altă parte, e imposibil să cred că amândoi greșesc sau mă mint. Prin urmare, înseamnă că mă înșel eu.

— Mulțumesc, e suficient, îi spuse ea barmanului. Acesta afișă un zâmbet ca un semn potrivit de punctuație și își relua lucrul.

— Te interesează poliștii? o întrebă bărbatul.

— Nu, nu-i vorba de asta. Pur și simplu nu reușeam să-mi amintesc prea bine, răspuse ea evaziv.

Cei doi își băură al doilea rând de Cutty Sark. Bărbatul îi vorbi despre iahturi. Avea unul pe care îl ținea într-un debarcader din Nishinomiya. Când era liber, ieșea cu el în larg. Îi descria cu entuziasm ce senzație minunată era să fie singur pe mare și să simtă vântul în față. Aomame nu avea niciun chef să-i asculte sporovăiala despre iahturi. Ar fi preferat să audă istoria rulmentului cu bile sau despre resursele minerale din Ucraina. Aruncă un ochi la ceasul de mână.

— S-a făcut târziu. Pot să-ți pun o întrebare pe șleau?

— Da.

- E ceva cam... intim.
- Dacă pot să-ți răspund, sigur.
- O ai mare?

Bărbatul deschise ușor gura, se încruntă și o privi o vreme pe Aomame. Parcă nu-i venea să creadă ce-i auziseră urechile, însă Aomame era foarte serioasă. Nu părea să glumească. Înțelese asta din privirea ei.

— Știi și eu... răspunse și el foarte serios. Cred că e normală. M-ai luat pe nepregătite, nici nu știu ce să zic...

— Câți ani ai? îl întrebă ea.

— Abia am împlinit cincizeci și unu luna trecută, răspunse bărbatul nesigur.

— Ai trăit mai bine de cincizeci de ani cu un creier normal, un serviciu ca toată lumea, ai până și un iaht, dar nu ești în stare să-ți dai seama dacă o ai mai mică sau mai mare?

— Păi... cred că e un pic mai mare, răspunse el cu dificultate, după câteva clipe de gândire.

— Pe bune?

— De ce te preocupă chestia asta?

— Mă preocupă? Dar cine a zis că mă preocupă?

— Nu, nimeni... răspunse bărbatul trăgându-se în spate. Mi s-a părut că ar fi o problemă.

— Ba nu e deloc o problemă, zise Aomame răspicat. Mie, una, îmi plac mai mari, atâta tot. Din punct de vedere vizual. Nu e vorba că dacă nu e mare nu simt nimic sau mai știu eu ce. Asta nu înseamnă că ajunge să fie mare și gata, ci că prefer să fie mai măricuță. Ce, nu e voie? Fiecare cu preferințele lui, nu? Bine, nici să nu fie aiurea de mare, că doare. Înțelegi?

— Atunci înseamnă că ar putea să-ți fie pe plac. E ceva mai mare, dar în niciun caz aiurea de mare. Cu alte cuvinte, e exact cum trebuie.

— Nu mă minți, da?

— Nu rezolv nimic dacă mint.

— Hm. Atunci, arată-mi-o!

— Aici?

Aomame se încruntă, dar reuși să se controleze.

— Aici? Nu ești întreg la minte? Frumos îți șade la vârsta asta să-ți treacă asemenea lucruri prin cap! Costum elegant, cravată la gât, dar nu și

cu picioarele pe pământ? Cum să o scoți aici? Nu te gândești ce-ar zice lumea? Mergem la tine în carneră, îți dai frumușel pantalonii jos și mi-o arăți. Să fim doar noi doi. Nu ți-era clar?

— Și după ce ți-o arăt ce facem? întrebă bărbatul îngrijorat.

— Ce facem după ce mi-o arăți? repetă Aomame, apoi se încruntă fără reținere, ținându-și respirația. Facem sex, ce altceva să facem? Că doar nu mergem până la tine în carneră doar ca să mi-o arăți, după care eu îți zic: „Mulțumesc frumos. Mi-ai arătat ceva minunat. Noapte bună!” și plec acasă. Ai vreo doagă sărită?

Văzându-i chipul schimbându-se atât de drastic, bărbatul înghiți în sec. Majoritatea bărbaților băgau coada între picioare când o vedeau încruntându-se. Copiii riscau chiar să se scape pe ei, atât era de șocantă expresia sa. Aomame realizează că exagerase. Nu intenționase să-l sperie atât de tare. Avea ceva de rezolvat înainte. Își redresă în grabă chipul și se forță să zâmbească, apoi îi reaminti:

— Pe scurt, mergem la tine în carneră, ne băgăm în pat și facem sex. Nu ești *gay* sau impotent, nu?

— Nu, nu. Am și doi copii...

— Nu te-a întrebat nimeni câți copii ai, da? N-am venit cu recensământul, așa că te rog să nu mai spui chestii irelevante. Întrebarea mea era dacă ți se scoală când ești în pat cu o femeie. Atâta tot.

— Nu mi s-a întâmplat până acum să mă lase la nevoie. Dar nici tu nu ești profesionistă... adică nu e asta ocupația ta, nu?

— Nu, stai liniștit. Nu sunt nici profesionistă, nici vreo perversă. Sunt un simplu cetățean care vrea doar să se culce cu un partener de sex opus. Nu vreau nimic ieșit din comun, ci o chestie foarte normală. E ceva în neregulă la asta? Am terminat o treabă dificilă legată de serviciu, a venit seara și am chef să beau un pahar și să mă culc cu un necunoscut ca să mă mai destind. Să mă relaxez un pic. Am nevoie de chestia asta. Ca bărbat pricepi, nu?

— Sigur că pricep, dar...

— Nu-mi trebuie niciun ban de la tine. Ba chiar îți dau eu, dacă reușești să mă satisfaci. Am prezervative, deci să nu-ți fie teamă că iei vreo boală. Ai priceput?

— Am priceput, dar...

— Nu prea pari să ai chef. Nu-ți convin?

— Nu, nici vorbă de așa ceva. Doar că nu prea înțeleg. Ești tânără și frumoasă, iar eu probabil că sunt de vârsta tatălui tău și...

— Lasă prostiile, te rog frumos! Oricâți ani ar fi între noi, eu nu-s fi-ta și nici tu nu ești taică-meu. Asta să fie clar. Nu face generalizări din astea aberante, că mă enervezi. Îmi place capul tău chel. Și forma lui. Ai priceput?

— N-aș zice că sunt chel. A început doar să mi se rărească părul un pic pe la...

— Ajunge! se răsti Aomame abținându-se să nu se încrunte de-a binelea, apoi își mai îmlânzi vocea, nevrând să-l sperie de tot. Uite, chiar nu contează. Te rog frumos, nu mai spune prostii!

Poate să spună ce vrea, aia e chelie în toată regula, își zise Aomame. Dacă pe fișa de recensământ ar exista și o rubrică referitoare la chelie, mai mult ca sigur ar fi bifată. Dacă e să te duci în rai, o să ajungi în raiul chelioșilor. Dacă e să mergi în iad, o să ajungi în iadul chelioșilor. Pricepi? Dacă pricepi, te rog să nu-ți mai întorci spatele la realitate. Hai să mergem! Te duc direct în raiul chelioșilor.

*

Bărbatul achită nota de plată, apoi merse ră împreună în carnera lui.

Într-adevăr, avea un penis peste medie, dar nu exagerat de mare. Exact așa cum îl descrisese. Aomame îl masă cu pricepere până se mări și se întări. Își scoase apoi cămașa și fusta.

— Am sânii mici, nu? zise ea pe un ton rece, privindu-l de sus. Te simți prostit fiindcă eu am sânii mici, dar tu o ai mare. Te simți păcălit, nu?

— Nu, nici vorbă. Nu mi se pare că ai pieptul mic. Are o formă foarte frumoasă.

— Zău? Uite, să-ți zic o chestie. Să nu crezi că eu port mereu sutiene din astea împopoțonate cu dantelă. Mi l-am pus pe-ăsta pentru că am fost la serviciu și n-am avut încotro. Ca să pot să-mi expun decolteul.

— Și ce fel de serviciu ziceai că ai?

— Ți-am mai zis o dată clar că n-am chef să vorbesc despre asta. Dar să știi că, orice ocupație ai avea, e greu să fii femeie.

— Și bărbații au parte de destule în viață.

— Dar nu trebuie să-și pună sutien cu dantelă dacă nu vor.

— Asta așa e, dar...

— Atunci nu pretinde că înțelege. Femeile au parte de mai multe greutateți decât bărbații. Ai coborât vreodată o scară abruptă în pantofi cu toc? Ai sărit vreodată gardul într-o fustă scurtă și strâmtă?

— Îmi pare rău, se scuză bărbatul sincer.

Aomame își desfăcu sutienul de la spate și-l aruncă pe jos. Își rulă ciorapii, îi scoase și-i aruncă și pe ei pe podea. Apoi se întinse pe pat și începu să-i maseze din nou penisul.

— E superb! Chiar sunt impresionată. Are și o formă frumoasă, mărime ideală și e tare ca o rădăcină de copac.

— Mersi că-mi spui asta, zise bărbatul ușurat.

— Uite, o să te alint de n-o să mai poți. O să-ți placă la nebunie.

— N-ar fi mai bine să facem un duș înainte? Eu sunt cam transpirat.

— Șșt! făcu Aomame și îl plesni ușor peste testiculul drept, în semn de avertizare. Am venit aici ca să fac sex, nu duș. Ai priceput? Mai întâi ne-o punem. Ne-o punem zdravăn. Nu mă interesează transpirația. Nu sunt o elevă sfoasă.

— Am priceput.

*

După ce terminară, mângâindu-i ceafa bărbatului obosit, întins pe burtă, Aomame simți o poftă nebună să-i înfigă acul ascuțit în acel punct anume de pe ceafă. Aproape că se gândi serios s-o facă. Avea în geantă dălțița, înfășurată într-o cârpă. În vârful ei ascuțit cu migală stătea înfipt dopul de plută special tratat. Dacă voia, putea s-o facă foarte ușor. Palma dreaptă ar cădea peste mânerul de lemn, iar bărbatul ar fi mort fără să se dumirească ce se întâmplă. Fără pic de durere. Ar fi considerată moarte naturală. Însă, desigur, Aomame renunță la idee. Nu avea niciun motiv să-l elimine pe acest om din societate. În afară de faptul că pentru ea nu mai avea acum niciun *raison d'être*. Aomame își scutură capul ca să alunge gândurile periculoase.

Nu e un om rău, își spuse ea. Sexul în sine fusese destul de plăcut. Se abținuse să ejaculeze până nu terminase și ea. Avea un cap frumos și o chelie pe placul ei. Penisul avea o mărime numai bună. Era politicos, îmbrăcat cu gust, nu era băgăcios. Bine crescut. Sigur, spunea lucruri foarte plictisitoare și o enervase destul de rău, dar asta nu era o crimă care

să merite pedeapsa cu moartea. Poate.

— Pot să dau drumul la televizor? întrebă ea.

— Sigur, răspunse el, întins pe pat cu fața în jos.

Dezbrăcată, Aomame se uită la tot buletinul de știri de la ora unsprezece. În Orientul Mijlociu continua războiul sângeros dintre Iran și Irak. Erau complet împotmoliți, fără nicio speranță de soluționare a conflictului. În Irak, tinerii care se sustrăgeau de la recrutare erau spânzurați de stâlpii de telegraf, ca să servească drept lecție. Guvernul iranian îl critica pe Saddam Hussein pentru faptul că folosea gaz paralizant și arme biologice. Walter Mondale și Gary Hart erau în cursa pentru nominalizarea candidatului democrat la alegerile prezidențiale. Niciunul din ei nu arăta deosebit de inteligent. Un președinte inteligent ar fi devenit ținta unui asasinat și probabil toți se străduiau să-i evite pe cei cărora le mergea mintea prea bine.

Se făceau progrese la construirea bazei permanente pe Lună. Statele Unite și URSS-ul se aflau într-o competiție bizară, exact cum se întâmplase și în cazul bazei de cercetare de la Polul Sud. Bază pe Lună? se miră Aomame. Nu mai auzise până atunci de așa ceva. Oare ce se întâmpla? Până la urmă, se hotărî să nu-și bată capul cu asta, pentru că existau alte probleme mai grave și mai urgente. Incendiul de la mina din Kyushu se soldase cu mulți morți, iar guvernul investiga cauzele. Pentru Aomame, mai surprinzător era faptul că, într-o eră în care se construia o bază pe Lună, oamenii încă mai săpau după cărbune. America îi cerea Japoniei să-și deschidă piața financiară. Morgan Stanley și Merrill Lynch puseseră pe jar Guvernul și acum căutau alte surse de bani. Urmă o știre despre o pisică isteată din prefectura Shimane. Deschidea singură fereastra ca să iasă afară, dar o și închidea în urma ei. O învățase stăpânul. Aomame se uită impresionată cum o pisică neagră și slabă se întorcea, întindea o lăbuță și închidea fereastra cu o privire elocventă.

Fuseseră fel și fel de știri, dar niciuna despre un om găsit mort într-un hotel din Shibuya. Când se termină buletinul de știri, Aomame luă telecomanda și închise televizorul. În jur se lăsă o liniște deplină. Se auzea doar respirația ușoară a bărbatului adormit lângă ea.

Bărbatul ăla încă mai zace în aceeași poziție, cu capul pe birou, își zise ea. Probabil că pare cufundat în somn, la fel ca cel de lângă mine. Doar că

nu i se aude respirația. Nu mai are nicio șansă să se trezească și să se ridice. Aomame stătea și se gândea la acel cadavru, cu ochii în tavan. Scutură ușor din cap și se încruntă. Apoi se ridică din pat și își adună una câte una hainele împrăștiate pe jos.

Capitolul 6

Mergem departe?

Komatsu îl sună vineri, în zorii zilei. Abia trecuse de ora cinci, iar Tengo încă visa că se afla pe un pod lung de piatră. Uitase pe partea cealaltă niște hârtii importante, iar acum traversa să le ia. Era singur pe pod. Râul era frumos, cu bancuri de nisip din loc în loc. Apa curgea liniștit, iar pe bancurile de nisip creșteau sălcii. Crengile lor, cu frunze proaspete și verzi, aproape că atingeau suprafața apei. Se vedeau și siluetele elegante ale păstrăvilor. Era o priveliște ca pe o farfurie decorativă chinezească. Trezit în întuneric, Tengo privi ceasul de la capătul patului. Bănuia, înainte de a ridica receptorul, cine îl sună la o asemenea oră.

— Tengo, ai un procesor de text? întrebă Komatsu fără niciun fel de introducere.

Dacă era treaz la ora asta, însemna cu siguranță că făcuse noaptea albă. Nu se trezea el să prindă răsăritul. Probabil că înainte de a adormi își amintise că voia să-i spună ceva lui Tengo.

— Bineînțeles că nu! răspunse Tengo.

Afară era încă întuneric, iar el se afla încă pe acel pod lung de piatră. I se întâmpla rar să viseze atât de viu.

— Nu-i nimic de laudă în asta, dar eu nu-mi permit să cumpăr așa ceva, adăugă el.

— Dar știi să-l folosești?

— Știu. Și procesor de text, și computer. Am la școală și le folosesc mereu la muncă.

— Atunci, du-te azi și cumpără-ți unul. Nu mă pricep deloc la așa ceva, deci te las pe tine să decizi ce marcă și ce model îți iei. Baniți-i decontez eu după-ai. Vreau să te apuci să refaci *Crisalida de aer* la un procesor de text, pe cât se poate de repede.

— Păi, chiar unul ieftin, tot face două sute cincizeci de mii de yeni!

— Nu contează.

Cu receptorul în mână, Tengo clătină din cap.

— Adică, îmi cumpărați un procesor de text?

— Da, din puținii mei bani de cheltuială. Proiectul nostru are nevoie de investiția asta. Nu ajungem nicăieri dacă ne scumpim la tărățe. Știi și tu că manuscrisul original a fost scris la un procesor de text. Așa că trebuie să facem și noi același lucru. Pe cât se poate, încearcă să păstrezi un format cât mai apropiat de cel original. Poți să începi imediat să lucrezi la el?

Tengo chibzui câteva momente.

— În regulă. Dacă vreau, pot să mă apuc de îndată. Numai că trebuie să mă întâlnesc cu persoana aceea duminică, asta e una dintre condițiile lui Fukaeri ca să-i pot rescrie cartea, și încă nu ne-am întâlnit. Nu e exclus ca, în urma întrevederii, negocierile să eșueze și toți banii și efortul să fie risipite în zadar.

— Nu contează. Se rezolvă cumva. Nu-ți bate capul cu amănuntele. Mai bine te apuci de treabă, chiar și acum. Suntem în contratimp.

— Aveți încredere că o să decurgă bine întâlnirea mea de duminică?

— Așa-mi spune intuiția, spuse Komatsu. Iar intuiția mea funcționează bine. N-am eu niciun talent aparte, dar intuiție am cu carul. Îndrăznesc să spun că asta m-a ajutat să supraviețuiesc până acum. Știi care e diferența cea mai mare dintre intuiție și talent?

— Nu.

— Poți să fii binecuvântat cu oricât talent, asta nu-ți asigură neapărat mâncarea pe masă. În schimb, dacă ești dotat cu o intuiție deosebită, nu trebuie să-ți faci griji că rămâi cu burta goală.

— Am să țin minte, spuse Tengo.

— Așa că nu-mi fac griji. Poți să începi să lucrezi de îndată.

— E în regulă, dacă spuneți dumneavoastră. Doar că nu vreau să ne ambalăm și să dăm drumul la proiect ca după-aia să ne trezim că am muncit în zadar.

— Lasă asta în seama mea.

— Am înțeles. Trebuie să mă văd cu cineva după-amiază, dar în afară de asta sunt liber. Mă duc de dimineață în oraș și-mi aleg un procesor de text pe plac.

— Așa să faci. Mă bazez pe tine. Să ne unim forțele și să răs- turnăm lumea!

*

Puțin după ora nouă îl sună prietena. Își condusesese soțul și copiii cu mașina până la gară. În ziua respectivă urma să-i facă o vizită lui Tengo. Vinerea era mereu ziua în care se vedeau.

— Sunt indispusă azi, spuse ea. Îmi pare rău, dar nu mai pot să vin. O lăsăm pe săptămâna viitoare.

„Sunt indispusă” era modul ei ocolit de a spune că era la menstruație. Așa fusese crescută, să folosească expresii elegante și eufemistice. În pat însă, lucrurile nu mai erau nici elegante și nici pe ocolite, dar aceasta era cu totul altă poveste. Tengo își exprimă regretul că nu se pot întâlni. Ce putea să facă?

Adevărul era însă că de data aceasta nu-i părea chiar atât de rău. Îi plăcea să se culce cu ea, dar acum gândurile sale erau îndreptate spre *Crisalida de aer*. Mentea sa fremăta precum marea primordială în pragul apariției vieții. Nenumărate idei despre ce și cum să rescrie îi apăreau și dispăreau cu efervescență. Fac exact ce face și Komatsu, își spuse el. Mă aștern deja pe lucru, de capul meu, înainte de a se fi luat o hotărâre oficială.

La ora zece se duse în Shinjuku și cumpără un procesor de text marca Fujitsu, pe care îl plăti cu cartea de credit. Alese cel mai nou model, care era mai ușor decât cele din generația anterioară. Cumpără și bandă cu cerneală, și hârtie. Se întoarse cu ele acasă, puse aparatul pe birou și îl băgă în priză. La serviciu mai folosise procesoare Fujitsu, de dimensiuni mari, iar acesta, în ciuda dimensiunilor reduse, avea cam aceleași funcții. După ce se asigură că totul funcționează cum trebuie, Tengo începu de îndată să lucreze la *Crisalida de aer*.

Nu se poate spune că avea în minte un plan limpede după care să rescrie romanul. Avea doar câteva idei în privința detaliilor. Nu își stabilise niște principii și metode sistematice pentru corectură. În primul rând că nu avea convingerea că un asemenea roman, fantastic și visceral, putea fi abordat în mod logic. Era clar că, după cum spunea și Komatsu, frazele trebuiau reformulate drastic, dar, în același timp, era nevoie să păstreze atmosfera și esența cărții. Era ca și când ai încerca să pui schelet unui fluture. Gândurile acestea îl făceau să-și piardă cumpătul și îi sporeau neliniștile, dar lucrurile

se puseseră deja în mișcare, iar timpul era limitat. Nu își putea permite să stea pe gânduri, cu brațele încrucișate. În orice caz, tot ce putea să facă era să înceapă de la detaliile concrete. Probabil că în vreme ce se ocupa de amănunte, avea să-i apară în fața ochilor și un tablou de ansamblu.

— Tengo, tu ești în stare de asta. O știi foarte bine, îi declarase cu încredere Komatsu. Și, fără să înțeleagă de ce, Tengo acceptase aceste cuvinte în totalitate. Era un individ dificil, cu care comunicai și interacționai greu și care nu se gândea în mod fundamental decât la propria sa persoană. Dacă ar fi fost nevoie, cu siguranță l-ar fi îndepărtat pe Tengo, fără să se gândească de două ori. Dar, după cum spunea chiar el, avea o intuiție aparte ca editor. Arareori era pus în încurcătură. Orice s-ar fi întâmplat, decidea pe loc și acționa fără să-l intereseze părerea celor din jur. Era o calitate necesară unui comandant de excepție din linia întâi. Iar Tengo, oricum ar fi privit problema, nu avea această calitate.

Începu să lucreze cu adevărat la doisprezece și jumătate la amiază. Copie în procesorul de text câteva pagini din *Crisalida de aer*, așa cum erau în original, până la capătul unui fragment. Mai întâi să rescrie bucata aceea și să fie mulțumit. Nu modifica deloc conținutul, ci doar exprimarea. Ca și când ar fi renovat o casă: lăsa structura neatinsă, fiindcă nu erau probleme în alcătuirea ei. Baia și bucătăria rămâneau acolo unde erau. Ce putea însă să modifice, de exemplu dușumeaua, tavanul și pereții despărțitori, dărâma și punea altele în loc. Sunt un meșter pe mâna căruia a fost încredințat totul, se gândea Tengo. Nu avea un plan de renovare. Modifica acolo unde era nevoie, bazându-se pe intuiție și pe experiență.

Citea o dată și adăuga explicații în locurile dificil de înțeles. Făcea frazele să curgă mai ușor. Ștergea părțile inutile și exprimările repetitive și completa acolo unde era insuficient. Câteodată schimba ordinea propozițiilor. Erau extrem de puține adverbe și adjective, iar el, respectând această particularitate de stil, adăuga totuși câte un epitet potrivit acolo unde simțea nevoia. Frazele scrise de Fukaeri erau în general copilăroase, dar existau și părți bune, care nu aveau nevoie de modificări, astfel că procesul de selecție mergea mai repede decât se așteptase. Din pricina stilului copilăresc existau porțiuni greu de înțeles și dificil de citit, dar același stil era uneori și motivul pentru care tresăreai în fața unor exprimări proaspete. Pe cele dintâi le ștergea cu hotărâre, iar pe cele din urmă le

păstra așa cum erau.

Pe măsură ce corecta, Tengo își dădea din nou seama că Fukaeri nu dorise prin această carte să facă literatură, să scrie un roman. Pur și simplu, consemnase povestea pe care o avea în ea – sau, după spusele ei, pe care o trăise cu adevărat. Cuvintele nu erau importante în sine, ci erau doar un mijloc oarecare de a transmite ce voia, singura cale de comunicare pe care o găsisese. Atât și nimic mai mult. Nu avusese niciun fel de aspirații literare de la bun început. Nu avusese intenția de a crea un produs și de aceea nu simțise nevoia de a se exprima cât mai literar. Ducând mai departe comparația cu casa, pentru ea era suficient să aibă un acoperiș deasupra capului ca să nu o plouă și pereții în jur ca să fie ferită de vânt. De aceea, nu o deranja câtuși de puțin că Tengo îi rescria frazele. Țelul ei era deja atins. Îi spusese că poate să facă ce vrea și probabil că fusese sinceră.

Cu toate acestea, *Crisalida de aer* nu era în niciun caz o lucrare destinată doar propriilor ei ochi. Dacă scopul ei ar fi fost să înregistreze pe hârtie ceea ce văzuse și ce îi venise în minte, i-ar fi fost suficiente niște notițe înșirate sub forma unei liste. Nu ar fi avut nevoie să treacă prin procesul anevoios de a îi da o formă finală. Până la urmă, scrisese aceste lucruri plecând de la ideea că cineva le va citi. Tocmai de aceea avea puterea de a-ți răscoli sufletul, chiar dacă nu fusese scrisă cu intenția de a crea o operă literară și chiar dacă exprimarea era naivă. Contrar unui principiu de bază al literaturii moderne, cartea nu era adresată unui public indefinit ca număr și nedeterminat, ci cuiva anume. Aceasta era impresia pe care o avea Tengo în timp ce lucra la ea.

Mda, oare la ce cititori s-o fi gândit de fapt?

Desigur, Tengo nu știa răspunsul.

Ce știa el era că această carte era unică, înzestrată cu o frumusețe intensă, dar și cu niște lacune la fel de mari. Și mai bănuia și că fusese scrisă cu un scop anume.

*

Când termină de rescris, fragmentul ajunsese de două ori și jumătate mai mare. Mai des trebuise să adauge decât să șteargă și, încercând să-i dea coerență, textul crescuse de la sine. Ce-i drept, la început fusese cam subțirel. Acum frazele urmăreau o logică, perspectiva era coerentă și era

mai ușor de citit. Dar își pierduse fluiditatea. Artificiile literare erau prea evidente și i se tocise tăișul ascuțit pe care îl avusese manuscrisul original.

Următorul pas era să scoată părțile inutile din fragmentul devenit prea lung. Să elimine bucățile care încărcau textul. Asta era mult mai ușor decât să adauge. Tăie cam treizeci la sută din text. Era ca un joc mental. Există o vreme pentru adăugat și o vreme pentru șters. Alternând între acestea două, amplitudinea lor scade treptat și ajungi într-un loc în care textul se stabilizează în mod natural la o anumită dimensiune. Ajungi într-un punct în care nu mai poți să adaugi și nici să scazi nimic. Amprenta personală se estompează, înfloriturile excesive se scutură, iar artificiile transparente se retrag într-o încăpere dosnică. Tengo se pricepea la asta. Avea un talent înnăscut și respecta întocmai regulile jocului. Avea ochiul ager, de pasăre care zboară în căutarea hranei și rezistența unui măgar pus să care apă.

*

Lucra cu răsuflarea tăiată, complet absorbit, când își aruncă ochii pe ceasul de pe perete și observă că se făcuse aproape ora trei. Încă nu mâncase de prânz. Se duse în bucătărie și puse apă la fiert în ceainic. Între timp, râșni niște cafea. Mâncă vreo câțiva biscuiți cu cașcaval deasupra și ronțai un măr. Când fierse apa, își făcu cafea. În timp ce-și bea cafeaua dintr-o cană uriașă, ca să-și abată mintea de la muncă se gândi o vreme la sexul cu prietena sa. În mod normal, asta ar fi făcut cu ea acum. El ce ar fi făcut? Dar ea? Închise ochii și, cu fața îndreptată către tavan, scâpă un suspin adânc, încărcat de sugestii și posibilități.

Se întoarse apoi la birou și-și schimbă din nou direcția gândurilor. Reciti prima bucată din *Crisalida de aer* de pe ecranul procesorului de text, ca în prima scenă din *Cărările gloriei*, al lui Kubrick, în care generalul inspectează trupele în tranșee. Îi plăcea ce vedea. Nu era rău deloc. Textul arăta mai bine. Lucrurile înaintau. Dar nu era suficient. Mai avea încă multe de făcut. În unele locuri, sacii cu nisip stăteau prost. Muniția pentru mitralieră era insuficientă. Pe alocuri, se vedea că sârma ghimpată era prea subțire.

Tipări un exemplar. Apoi salvă documentul, opri procesorul de text și îl puse lângă birou. Își luă în față manuscrisul tipărit și îl citi încă o dată, cu creionul în mână. Tăie din nou acolo unde i se părea prea încărcat și adăugă unde i se părea că lipsește. Rescrise paragrafele care nu se

potriveau în context până când se simți mulțumit. Căuta cu prudență cuvintele necesare și evalua rezultatul privindu-l din unghiuri diferite, ca și când alegea piesa potrivită dintr-un puzzle. Dacă piesele nu se potriveau, le ajusta forma. Chiar și cea mai mică diferență de nuanță poate aduce la viață o frază sau o poate transforma într-un dezastru.

Aceleași fraze creau o impresie diferită când le citeai pe hârtie și când le citeai pe ecranul procesorului de text. Cuvintele aveau altă greutate scrise cu creionul pe hârtie, față de tastatură. Era nevoie să verifice din ambele perspective. Porni aparatul și introduse una câte una corecturile făcute pe hârtie. Apoi reciti noua versiune de pe ecran. Nu era rău. Fiecare frază avea greutatea cuvenită, ceea ce dădea naștere unui ritm firesc.

Așezat pe scaun, Tengo își îndreptă spinarea, privi în tavan și răsuflă adânc. Desigur că munca sa nu era încă terminată. Urma o pauză de câteva zile, pentru ca apoi să recitească textul. Astfel, urma să descopere noi locuri care trebuiau corectate. Deocamdată însă, era suficient. Își atinsese limita puterii de concentrare. Avea nevoie de o pauză ca să-și răcorească mintea. Limbile ceasului se apropiau de ora cinci, iar afară începuse să se întunece puțin. Mâine va lucra la următoarea bucată. Doar primele pagini îi luaseră aproape o zi întreagă. Dura mai mult decât crezuse. Numai că, odată ce se așeza pe un fâgaș, își găsea ritmul și munca mergea mult mai repede. Oricum, până la urmă cel mai dificil este începutul. După ce reușești să treci de el...

Tengo își aminti chipul lui Fukaeri. Se întrebă cum i se va părea ce rescrisese el. Nu avea nici cea mai vagă idee ce impresie îi va lăsa. Nu știa nimic despre Fukaeri. Avea șaptesprezece ani și era în clasa a douăsprezecea, dar nu o interesa deloc să dea la facultate. Avea un fel bizar de a vorbi, bea vin alb, iar chipul ei era de o frumusețe care te răscolea până în adâncul sufletului. Nu știa nimic mai mult despre ea.

Cu toate acestea, Tengo simțea că reușește, sau că e foarte aproape de a captura adevărata esență a lumii descrise (sau consemnate) de Fukaeri în *Crisalida de aer*. Imaginile pe care le descria Fukaeri cu vocabularul ei caracteristic, limitat, Tengo le reformula cu atenție și astfel căpătau intensitate și limpezime. Textul căpăta fluiditate. El nu făcea decât să consolideze cartea din punct de vedere tehnic, dar rezultatul era natural, de parcă el însuși ar fi fost autorul. Iar povestea începea să se lege și să capete

un contur tot mai clar.

Lucrul acesta îl bucura pe Tengo mai presus de orice. Era epuizat în urma lungilor ore petrecute concentrat asupra corecturilor, dar, pe de altă parte, exulta de bucurie. Chiar și după ce închisese procesorul de texte și se ridicase de la birou, dorința de a lucra mai departe mai stăruise o vreme în mintea sa. Îl bucura din suflet să rescrie povestea aceasta. Dacă-i mergea așa de bine și mai departe, nu avea să o dezamăgească pe Fukaeri. Altfel, Tengo nu și-o putea imagina pe Fukaeri nici bucuroasă și nici dezamăgită. Mai mult, nu o putea vedea nici abia schițând un zâmbet sau cu vreo umbră de supărare pe chip. Pe fața ei nu se citeau sentimente. Nu știa dacă din pricină că nu avea niciun fel de trăiri sau fiindcă acestea erau total dissociate de expresia feței. În orice caz, e o fată ciudată, își spuse Tengo din nou.

*

Personajul principal din *Crisalida de aer* era, probabil, chiar Fukaeri în trecut.

O fetiță de zece ani, într-o comună din munți (sau un loc asemănător cu o comună), trebuie să îngrijească o capră oarbă. Aceasta e însărcinarea ei. Toți copiii au câte ceva de făcut. Capra e bătrână, dar are o însemnătate aparte pentru comună și trebuie păzită atent, ca să nu pățească ceva. Nu trebuie scăpată din ochi nicio clipă. Așa i se spune. Dar fetița e neatentă și capra moare. Pentru asta, primește o pedeapsă. E închisă într-un șopron vechi împreună cu capra moartă. Nu are voie să iasă de acolo și zece zile rămâne complet izolată. Nu are voie nici să vorbească cu nimeni.

Capra funcționează ca un pasaj de trecere în lumea aceasta pentru Oamenii cei Mici. Fata nu știe dacă Oamenii cei Mici sunt buni sau răi (și nici Tengo, desigur). Când vine noaptea, aceștia pătrund în lumea de aici trecând prin corpul caprei. Apoi, când se luminează de ziuă, se întorc din nou în partea cealaltă. Fata poate să vorbească cu ei, iar aceștia o învață cum să facă o crisalidă de aer.

*

Pe Tengo îl impresionau detaliile și precizia cu care erau descrise apucăturile caprei oarbe. Asemenea detalii erau cele care dădeau viață întregii cărți. Oare Fukaeri chiar îngrijise cândva o capră oarbă? Și oare trăise într-o asemenea comună în inima munților, așa cum descria acolo? Tengo bănuia că da. Dacă răspunsul era însă nu, însemna că Fukaeri avea,

ca povestitor, un geniu rar întâlnit.

Își propuse ca data următoare când avea să o întâlnească (asta trebuia să se întâmple duminică), să o descoasă puțin despre capră și comună. Desigur, Fukaeri putea să nu-i răspundă. Judecând după cum decursese prima lor întâlnire, ea părea să răspundă numai la ce îi convenea. Când nu putea sau nu voia să dea socoteală, ignora întrebarea cu desăvârșire, ca și când nici nu ar fi auzit-o. Întocmai precum Komatsu. Din punctul acesta de vedere, se asemăna. Tengo însă nu era așa; orice fel de întrebare i s-ar fi pus, el răspundea cât putea de sincer, iar asta era clar o trăsătură de caracter înăscută.

*

La ora cinci îl sună prietena.

— Ce făceai? întrebă ea.

— Am scris toată ziua, răspuse Tengo. Jumătate minciună și jumătate adevăr. Nu scrisese la romanul lui. Dar nu era nevoie să-i dea atâtea detalii.

— Și ai avut spor?

— Să zicem.

— Scuză-mă că n-am venit azi. Cred că săptămâna viitoare putem să ne vedem.

— Mă bucur, spuse Tengo.

— Și eu.

Îi povesti despre copiii ei. Făcea asta destul de des. Avea două fete mici. Tengo nu avea nici frați și, desigur, nici copii. Nu avea idee ce înseamnă să ai un copil mic. Dar pe ea nu o deranja asta și îi povestea despre fetele ei. Tengo nu era un tip prea vorbăreț. Mai degrabă prefera să asculte ce au ceilalți de spus și de aceea asculta cu interes ce-i povestea femeia. Fata cea mare era în clasa a doua și se pare că era șicanată de colegi la școală. Ea, una, nu spunea nimic, însă aflase de la mama unui alt copil de la școală. Tengo, desigur, nu o cunoscuse pe fetiță, dar văzuse cândva o fotografie cu ea. Nu prea semăna cu mama ei.

— Dar oare de ce o șicanează? întrebă el.

— Are crize de astm și asta o împiedică să facă anumite lucruri împreună cu ceilalți copii. Poate că asta e motivul. Altfel e o fată liniștită și nici n-are note proaste.

— Dar e aberant! spuse Tengo. Un copil care suferă de astm ar trebui

protejat, nu șicanat!

— Copiii nu gândesc așa, spuse ea oftând. Dacă ești altfel decât restul grupului, ești imediat ostracizat. Și în lumea adulților se întâmplă la fel, dar printre copii, lucrurile astea iau o formă mult mai directă.

— Cum adică?

Îi dădu exemple concrete. Luată unul câte unul, nu era nimic foarte grav, dar continuate zi de zi, erau lucruri care pot afecta un copil: îți ascund vreun obiect; te ignoră și nu îți vorbesc; te imită cu răutate.

— Tu n-ai pățit din astea când erai mic?

Tengo își aminti copilăria.

— Nu cred. Sau poate că da, dar nu mi-am dat seama.

— Dacă nu ți-ai dat seama, înseamnă că n-ai trecut de fapt prin așa ceva. Șicanele astea nu sunt lucruri pe care să nu le observi; sunt făcute cu scopul de a-ți da seama că ești șicanat. Nu se poate să fii ținta intimidărilor și să nu îți dai seama.

Din copilărie încă, Tengo fusese puternic și masiv. Toți îl respectau. Probabil că acesta era motivul pentru care nu fusese șicanat niciodată. Cu toate acestea, în vremea aceea Tengo avusese o problemă mai mare decât șicanele.

— Dar tu ai fost șicanată? întrebă el.

— Nu, răspunse ea clar. Apoi, după o oarecare ezitare, continuă: Am șicanat însă.

— Împreună cu ceilalți copii?

— Da. Când eram într-a cincea, ne-am înțeles cu toții să nu vorbim cu un coleg. Nici nu mai țin minte de ce. Probabil că un motiv om fi avut noi, dar nu-mi mai amintesc, ceea ce înseamnă că nu era cine știe ce. În orice caz, și acum îmi mai pare rău că am făcut ce am făcut. Ce-o fi fost în capul meu? Nu-nțeleg nici eu.

Tengo își aminti dintr-odată o întâmplare petrecută cu multă vreme în urmă, dar care când și când îi revenea în minte. Era un lucru pe care nu putea să-l uite, dar pe care nu îl povestise niciodată. În primul rând pentru că era o istorie prea lungă, iar apoi era genul de întâmplare care, povestită, își pierde nuanțele cele mai importante. Nu o destăinuise nimănui și probabil că nici nu avea să o facă vreodată.

— Adevărul e că te simți mai în siguranță când te afli de partea celor

care ostracizează, nu de partea celor ostracizați, continuă femeia. „Îți spui „bine că nu sunt eu ăla!” în orice epocă și în orice societate lucrurile au stat la fel, până la urmă. Dacă ești de partea celor mulți nu ai de ce să-ți faci probleme.

— Iar când treci de partea celor puțini, îți faci numai probleme.

— Cam așa, răspuse ea pe un ton deprimat. Dar măcar în asemenea circumstanțe începi să-ți folosești propriul cap.

— Îți folosești capul ca să îți faci probleme!

— Ei, tocmai asta e o problemă!

— Mai bine nu-ți face atâtea griji, spuse Tengo. Până la urmă n-o să fie nimic chiar așa de grav. Sunt convins că există printre colegii ei și copiii cu capul pe umeri.

— Așa-i, răspuse ea. Apoi rămase o vreme pe gânduri.

Cu receptorul la ureche, Tengo aștepta răbdător ca femeia să-și încheie șirul gândurilor.

— Mulțumesc. Mă simt mai bine că am vorbit cu tine, spuse ea după un timp. Părea că-i venise o idee.

— Mă simt și eu mai bine.

— De ce?

— Fiindcă am vorbit cu tine.

— Pe vinerea viitoare! adăugă ea.

*

După ce închise telefonul, Tengo se duse la un supermarket din apropiere și făcu niște cumpărături. Întors acasă cu punga de hârtie în brațe, înveli peștele și legumele una câte una în folie de plastic și le puse în frigider. Apoi începu să-și pregătească masa, ascultând un program muzical la radio, dar sună telefonul. Era ceva neobișnuit ca într-o singură zi telefonul să sune de patru ori. Așa ceva se întâmpla o dată pe an. De data aceasta, era Fukaeri.

— Chestia de duminică, spuse ea fără nicio introducere.

Din receptor se auzeau claxoane de mașină. Un șofer părea foarte nervos. Probabil că Fukaeri îl sunase de la un telefon public aflat pe vreun bulevard aglomerat.

— Duminică, adică poimâine, când ne întâlnim și urmează să mai cunosc pe cineva, spuse Tengo, adăugând conținut la exprimarea seacă a

lui Fukaeri.

— La nouă dimineață, în stația Shinjuku, la capătul peronului spre Tachikawa, spuse ea. Trei informații trântite una lângă alta.

— Adică ne întâlnim pe peronul liniei Chūō, în dreptul primului vagon, asta vrei să spui?

— Da.

— Până unde să-mi cumpăr bilet?

— Nu contează.

— Pentru că pot să-mi iau orice bilet, iar când ajungem la destinație pot să plătesc diferența de preț, presupuse Tengo, simțindu-se de parcă rescria *Crisalida de aer*. Mergem departe?

— Ce făceai, spuse Fukaeri ignorând cu desăvârșire întrebarea lui Tengo.

— Îmi pregăteam cina.

— Ce.

— Păi, mănânc singur, așa că nu fac cine știe ce. Frig niște baracadă uscată, cu ridiche albă rasă. Apoi, o supă *miso* cu scoici și ceapă verde, alături de niște tofu. În plus, o salată de castraveți cu alge, orez și niște varză chinezească murată. Atât.

— Sună bine.

— Da? Mie nu mi se pare nimic deosebit. Cam asta mănânc de obicei, spuse Tengo.

Fukaeri rămase tăcută. Nu păreau să o deranjeze în mod aparte tăcerile prelungite. Tengo însă nu era așa.

— Apropo, am început de azi să lucrez la *Crisalida de aer*, spuse el. Încă nu am acordul tău final, dar cum zilele sunt numărate, dacă nu începeam deja, nu mai aveam timp s-o termin.

— Așa a spus Komatsu-san.

— Exact. Mi-a spus să încep să o rescriu.

— Ești prieten bun cu Komatsu-san.

— Da, cred că sunt, spuse el, deși nu era convins că există pe lume cineva care să îi poată fi apropiat lui Komatsu. Nu spuse nimic, pentru că ar fi lungit inutil discuția.

— Merge bine scrisul.

— Deocamdată, da. În general.

— Ce bine.

Fukaeri nu părea să fi spus asta doar din politețe. Ea chiar se bucura sincer că merge bine lucrul la carte, numai că exprimarea ei limitată nu putea trece de acest nivel banal.

— Sper să-ți placă, zise Tengo

— Nu-mi fac griji, spuse ea imediat.

— De ce crezi asta? întrebă Tengo.

Fukaeri însă nu-i răspunse. Rămase tăcută la receptor. Era o tăcere intenționată, care trebuia probabil să-l facă pe Tengo să se gândească la ceva anume. Cu toate acestea, oricât și-ar fi stors creierii, Tengo nu înțelegea câtuși de puțin de unde venea încrederea ei.

— Auzi, voiam să te întreb ceva, zise el încercând să rupă tăcerea. Tu chiar ai trăit într-o comună și ai avut grijă de capre? Pentru că descrierile tale sunt foarte realiste. De-asta mă-ntrebam dacă într-adevăr ai trecut prin așa ceva.

Fukaeri tuși încet.

— Nu vorbesc despre capră.

— În regulă, spuse Tengo. Dacă nu vrei să vorbești, nu trebuie. Am pus doar o întrebare, nu te necăji. Pentru un scriitor, opera e tot. Nu e nevoie să adauge explicații în plus. Deci ne vedem duminică. Ar trebui să am grijă la ceva anume când ne întâlnim cu cealaltă persoană?

— Nu înțeleg.

— Adică... de exemplu, dacă trebuie să mă îmbrac mai îngrijit sau dacă ar trebui să aduc vreun cadou, ceva. Chestii din astea. Pentru că nu am nici cea mai vagă idee cum e omul pe care o să-l întâlnesc.

Fukaeri tăcu din nou. De data asta însă nu mai era o tăcere intenționată. Pur și simplu nu putea să priceapă care era scopul sau sensul întrebării lui Tengo. Cuvintele lui nu ajunseseră până pe tărâmul conștiinței lui Fukaeri, ci fuseseră înghițite pentru vecie de neant. Ca o rachetă în căutarea unei planete singuratice, care trecuse în viteză pe lângă Pluto.

— E în regulă. Nu contează, renunță Tengo. Fusesse o greșeală să-i pună întrebarea asta lui Fukaeri. Lasă, o să cumpăr niște fructe, își spuse. Bun, deci duminică la nouă, mai adăugă.

Fukaeri mai așteptă câteva secunde, apoi închise. Fără la revedere, fără nimic. Pur și simplu îi trântise telefonul în nas.

Sau poate că încuviințase din cap către Tengo. Numai că, din nefericire, în marea majoritate a cazurilor, mișcările corpului nu produc niciun rezultat la telefon. Tengo puse receptorul în furcă, inspiră adânc de două ori și, îndreptându-și gândurile către lucruri reale, își continuă pregătirile pentru cina lui frugală.

Capitolul 7

Încet, să nu trezim fluturii

Sâmbătă după-amiaza, după ora unu, Aomame trecu pe la Vila cu sălcii. În curtea casei erau mai multe sălcii bătrâne și uriașe care se șteau peste zidul de piatră din jurul ei, iar când bătea vântul, se clătinau tăcute, ca o ceată de suflete pierdute. De aceea oamenii din zonă botezaseră această casă veche, construită în stil occidental, „Vila cu sălcii”. Era situată sus, la capătul unei pante abrupte din Azabu. În vârful crengilor se odihneau păsărele, iar pe acoperiș zăcea tolănită la soare o pisică mare. Străzile din jur erau înguste, șerpuite și pustii. Din cauza copacilor înalți, aveai senzația de semiîntuneric chiar și în timpul zilei. Când pășeau în acest colț de lume, parcă simțeai că timpul se scurge un pic mai încet. În zonă se aflau câteva ambasade, dar nu erau foarte frecventate. De obicei domnea o liniște perfectă, însă vara lucrurile se schimbau odată cu apariția cicadelor asurzitoare.

Aomame sună la poartă și își spuse numele la interfon. Apoi, schițând un zâmbet, își îndreptă fața către carnera de luat vederi de deasupra capului. Poarta de fier se deschise automat și se închise la loc în urma ei. Aomame traversă curtea ca de obicei, îndreptându-se către intrare. Știind că e urmărită de carnera de luat vederi, merse ca un manechin, cu pași mărunți, spatele drept și bărbia în față. Era îmbrăcată lejer, cu blugi, un hanorac gri și o geacă bleumarin. Bascheți albi și o geantă pe umăr. De data aceasta nu mai avea dălțița la ea. Când nu-i trebuia, o lăsa să se odihnească într-un sertar de la dulap.

În fața ușii de la intrare erau câteva scaune de grădină din lemn de tec, iar pe unul din ele stătea înghesuit un bărbat de statură mare. Nu era foarte înalt, dar se vedea că avea un trunchi uluitor de bine dezvoltat. Avea în jur de patruzeci de ani, era ras în cap, cu o mustață bine îngrijită. Purta un

costum gri, lat în umeri, o cămașă albă-albă și o cravată de mătase gri-închis. Pantofi negri de cordovan, impecabili. Cercei în ambele urechi. Nu arăta ca un casier de la primăria de sector și nici ca un agent de asigurări auto. La o primă vedere, părea să fie bodyguard profesionist și chiar aceasta îi era ocupația. Uneori mai îndeplinea și rolul de șofer. Avea un grad înalt la karate, iar la nevoie știa să mânuiască o armă cu pricepere. Putea să-și arate colții și să fie mai violent ca oricare altul. Însă, de obicei se purta calm, liniștit și inteligent. Dacă îl priveai cu luare-aminte – presupunând că îți permitea el așa ceva – descopereai în el o lumină caldă.

În particular, îi plăcea să meșterească la diverse aparate, să colecționeze discuri cu rock progresiv din anii '60 – '70 și locuia în Azabu cu iubitul său, un stilist tânăr și chipeș. Îl chema Tamaru. Nu știa nimeni dacă acesta era numele lui mic sau cel de familie și nici cu ce ideograme se scria. Toată lumea îi spunea Tamaru-san și atât.

Așezat pe scaun, Tamaru o privi pe Aomame și dădu din cap.

— Bună ziua, îl salută Aomame și se așază pe scaunul din fața lui.

— Am auzit că un bărbat a murit într-un hotel din Shibuya, zise acesta, inspectând luciul pantofilor săi de cordovan.

— Nu știam, răspunse Aomame.

— Pentru că nu e o știre demnă de dat la ziar. Stop cardiac. Păcat, avea doar patruzeci și ceva de ani.

— Cu inima nu e de joacă.

Tamaru încuviință.

— E foarte important cum îți duci viața. Un stil de viață neregulat, stresul, somnul insuficient te pot omorî.

— Mai devreme sau mai târziu ceva tot îți vine de hac.

— Teoretic, așa e.

— Oare o să-i facă autopsie? întrebă Aomame.

Tamaru se aplecă și șterse un fir de praf aproape invizibil de pe pantof.

— Poliția are și ea o mulțime de treburi. Bușetul e limitat. Nu au de ce să facă autopsie unui cadavru intact, care nu prezintă nicio rană externă. Iar din punctul de vedere al familiei, omul s-a stins în pace, deci nu cred c-ar vrea ei să fie ciopârțit aiurea.

— Mai ales văduva lui.

Tamaru tăcu o vreme, apoi îi întinse mâna dreaptă, groasă ca o mânășă

de box. Aomame i-o strânse cu putere.

— Să te odihnești un pic, sigur ești obosită, îi spuse el.

Aomame își ridică ușor colțurile gurii, așa cum face un om obișnuit când zâmbește, însă pe chip nu i se citi niciun zâmbet, ci doar iluzia unuia.

— Ce face Bun? Întrebă ea.

— A, foarte bine.

Bun era o cățea ciobănesc german. Era foarte simpatică și deșteaptă, dar avea niște apucături mai bizare.

— Tot mai mănâncă spanac?

— O groază. Și, la cât s-a scumpit în ultima vreme, mă usucă la buzunar. Mănâncă enorm.

— N-am mai auzit de câine care să se dea în vânt după spanac.

— Ea nu se crede câine.

— Dar ce se crede?

— O ființă cu totul aparte, care transcende astfel de clasificări.

— Un *superdog*?

— Poate.

— Și de-asta îi place spanacul?

— Spanacul n-are nicio legătură, îi place și atât. I-a plăcut de când era mică.

— Dar poate asta a făcut-o să aibă idei periculoase.

— Posibil, răspuse Tamaru și se uită la ceasul de mână. Apropo, azi aveai întâlnire la unu și jumătate, nu?

— Da. Mai e un pic până atunci, încuviință Aomame.

Tamaru se ridică încet.

— Așteaptă puțin aici. E posibil să pot grăbi lucrurile, zise el și dispăru pe ușă.

Aomame așteptă privind sălciile superbe. Nu bătea vântul, iar crengile lor stăteau plecate la pământ, ca niște oameni cufundați în meditație.

Putin mai târziu, Tamaru se întoarse.

— Vino prin spate. Astăzi vă vedeți în seră.

Cei doi ocoliră curtea prin spate și trecură pe lângă șirul de sălcii, îndreptându-se către seră. Sera se afla în spatele clădirii principale. În jurul ei nu era niciun copac, special ca să poată primi din plin lumina soarelui. Tamaru deschise cu atenție ușa de sticlă, ca să nu scape vreun fluture, și o

lăsă pe Aomame să intre. Apoi se strecură și el înăuntru și închise imediat ușa. Un om de statura lui n-avea cum să facă elegant aceste mișcări. El reușea să le facă scurt și cu precizie. Numai că fără eleganță.

În imensa seră îmbrăcată în sticlă, venise primăvara în toată puterea cuvântului. Era o explozie de nenumărate specii de flori superbe. Majoritatea erau plante obișnuite. Ghivece cu gladiole, anemone, margarete și alte flori cum vezi peste tot stăteau înșiruite pe etajere. Printre ele erau și unele care lui Aomame îi arătau a buruieni. Nici urmă de orhidee scumpe, specii rare de trandafiri, flori polineziene în culori primare sau alte plante de acest fel. Pe Aomame nu o interesau plantele în mod aparte, însă această seră lipsită de pretenții chiar îi plăcea.

În schimb, acolo trăiau o sumedenie de fluturi. Decât să cultive plante neobișnuite în această spațioasă încăpere îmbrăcată în sticlă, pe stăpâna casei o interesa mai mult să crească fluturi neobișnuiți. Majoritatea erau plante bogate în nectar, pe placul lor. Ca să crești fluturi într-o seră e nevoie de extraordinar de multă grijă, pricepere și efort, dar Aomame nu își dădea seama la ce anume trebuia atâta grijă.

Cu excepția lunilor de vară, stăpâna casei o invita din când în când pe Aomame în seră, unde stăteau de vorbă între patru ochi. Nu exista riscul ca cineva de afară să tragă cu urechea la conversația lor prin pereții de sticlă. Iar discuțiile dintre ele nu erau genul care să se poată purta oriunde, în gura mare. În plus, florile și fluturii din jur aveau un efect relaxant, care se putea observa imediat pe chipul ei. Lui Aomame i se părea cam cald înăuntru, dar nu insuportabil.

Stăpâna casei era o femeie mică de statură și avea în jur de șaptezeci și cinci de ani. Avea părul alb și frumos, tuns scurt. Era îmbrăcată cu o cămașă din stambă cu mânecă lungă, pantaloni crem din bumbac și o pereche de teniși murdari. Avea mânuși albe de lucru și uda ghivecele pe rând cu o stropitoare mare, metalică. Tot ce purta părea să fie cu un număr mai mare, însă îi veneau foarte bine. De fiecare dată când o vedea, pe Aomame o încerca un sentiment de respect față de rafinamentul ei natural și neafectat.

Era fiica unui cunoscut magnat, măritată înainte de război într-o familie de nobili, însă nu avea deloc un aer prețios sau firav. Imediat după război își pierduse soțul, iar apoi se implicase în administrarea unei mici firme de

investiții a familiei, dovedind o pricepere inegalabilă la plasat acțiuni. Oricine ar fi recunoscut că avea un talent înnăscut. Cu ajutorul ei, firma se dezvoltase rapid, iar averea care îi fusese lăsată sporise și ea considerabil. Cu acești bani cumpărase mai multe terenuri bine poziționate în zona metropolitană, deținute de alți nobili sau de membri ai familiei imperiale. Cu zece ani în urmă se retrăsese și își calculase bine momentul în care să-și vândă acțiunile la un preț ridicat, sporindu-și astfel și mai mult averea. Evitase pe cât posibil să apară în public și de aceea nu era aproape deloc cunoscută în societate, însă în lumea afacerilor nu era nimeni care să nu fi auzit de ea. Se zvonea că avea conexiuni puternice și în lumea politică. Altfel, era o femeie amabilă și înțeleaptă, care nu cunoștea frica. Se bizuia pe instinctul său și odată ce hotăra ceva, era de neclintit.

Când o văzu pe Aomame, lăsa stropitoarea și îi făcu semn să se așeze pe un scaun de grădină metalic, de lângă ușă. Aomame se așeză pe scaunul indicat, iar ea, pe cel din fața ei. Când se mișca, nu făcea aproape niciun zgomot, aidoma unei vulpi care se strecoară prin pădure.

— Să vă aduc ceva de băut? întrebă Tamaru.

— Un ceai cald de plante, răspunse ea, apoi o privi pe Aomame. Și tu?

— La fel.

Tamaru încuviință scurt și se îndreptă către ieșire. Se asigură că nu e niciun fluture prin preajmă, apoi întredeschise ușa, se strecură repede afară și o închise. Parcă ar fi urmat pașii unui dans de societate.

Femeia își scoase mânușile de bumbac ca pe niște mânuși de mătase pentru bal și le așeză frumos pe masă, una peste alta. O privi apoi pe Aomame cu ochii săi negri și strălucitori, ochi care văzuseră câte și mai câte. Aomame îi întoarse privirea, cât să nu fie nepoliticoasă.

— Am auzit că s-a mai stins cineva din mijlocul nostru, zise ea. O persoană foarte cunoscută din industria petrolieră. Era tânăr, dar se pare că avea multă influență.

Femeia vorbea mereu atât de încet, încât o pală de vânt i-ar fi risipit șaptele. Cine o asculta trebuia să fie extrem de atent la ce spunea. Lui Aomame îi venea din când în când să întindă mâna și să învârtă butonul de volum către dreapta. Însă, evident, un asemenea buton nu exista, așa că nu-i rămânea decât să ciulească bine urechile.

— Dar din câte se vede, dispariția lui subită n-a provocat nicio

neplăcere majoră. Lumea merge mai departe, zise Aomame.

Femeia zâmbi.

— Pe lumea aceasta nu există om care să nu poată fi înlocuit. Oricât ai ști, oricâte ai putea, undeva tot există cineva care să-ți poată lua locul. Dacă lumea ar fi plină de oameni de neînlocuit, am avea cu toții de suferit. Desigur... zise ea și ridică arătătorul de la mâna dreaptă în aer ca să-și întărească spusele. Pentru cineva ca tine nu cred că s-ar găsi un substitut.

— Poate nu pentru mine, dar pentru ce pot face nu cred că ar fi prea greu, remarcă Aomame.

Femeia o privi în liniște, cu un zâmbet mulțumit pe buze.

— Poate, zise ea. Dar dacă ar fi așa, noi două nu am mai avea acum un anumit lucru în comun. Tu ești tu și nimeni altcineva, iar eu îți sunt foarte recunoscătoare. Nici n-am cuvinte să-ți spun cât de mult.

Femeia se aplecă și își puse mâinile peste ale lui Aomame. Le ținut acolo preț de zece secunde, apoi le ridică și se îndreptă la loc cu o expresie mulțumită pe chip. Un fluturaș alb cu pete stacojii veni în zbor și i se așeză pe umăr, pe cămașa ei albastră. Așipi acolo, lipsit de orice temeri.

— Îmi imaginez că n-ai mai văzut niciodată fluturi ca acesta, zise femeia, aruncând o privire către umărul său, cu o voce în care se distingea o ușoară undă de mândrie. Nici în Okinawa nu sunt ușor de găsit. Sunt niște fluturi care se hrănesc de la o singură specie de plantă, care înflorește doar în munții din Okinawa. Ca să-i pot crește, a trebuit mai întâi să aduc și să cultiv acea plantă aici. E destul de complicat. Și costisitor, desigur.

— Văd că fluturele ăsta vă place foarte mult.

Femeia zâmbi.

— Mă crede prietena lui.

— Te poți împrieteni cu fluturii?

— Ca să fii prieten cu ei trebuie mai întâi să devii o parte din natură. Să încetezi să mai fii om, să stai nemișcat și să te vezi ca pe un pom, o floare, un fir de iarbă. Durează mult, dar odată ce își lasă garda, te împrietenești cu ei într-un mod foarte firesc.

— Le dați nume? întrebă Aomame din curiozitate. Adică îi botezați pe fiecare în parte, ca pe câini sau pisici?

— Nu, nu îi botez, răspunse femeia clătinând din cap. Îi deosebesc între ei după formă și culoare, chiar și fără să aibă un nume. Și oricum, nici n-aș

apuca bine să le dau un nume, că ar muri. Sunt prietenii mei trecători și anonimi. Eu vin aici în fiecare zi, îi văd, îi salut și vorbesc cu ei. Dar, când le vine vremea, ei dispar în tăcere. Știu sigur că mor, dar nu le găsesc niciodată rămășițele, oricât le-aș căuta. Se fac nevăzuți, fără să lase nicio urmă, de parcă i-ar înghiți văzduhul. Fluturii sunt cele mai efemere și gingașe ființe. Se nasc ca din senin, își urmează cursul lor scurt și simplu, iar apoi se fac nevăzuți. Dispar în altă lume.

Aerul din seră era cald și umed, încărcat de miresme. Fluturii se ițeau din loc în loc, ca niște semne de punctuație trecătoare într-un flux al conștiinței fără început și fără de sfârșit. De fiecare dată când intra în seră, Aomame simțea că pierde noțiunea timpului.

Tamaru veni cu o tavă pe care erau un ceainic frumos din ceramică Celadon și două cești asortate. Alături de ele pusesese o farfurioară cu prăjituri și șervete din bumbac. Aroma ceaiului de plante se amesteca cu mirosul florilor din jur.

— Mulțumesc, Tamaru, mai departe mă ocup eu, zise femeia.

Tamaru puse tava pe măsuță, făcu o plecăciune și plecă fără să i se audă pașii. Ca și mai înainte, părăsi sera deschizând și închizând ușa cu aceleași mișcări delicate. Femeia luă capacul de la ceainic, inhală aroma, verifică dacă frunzele se desfăcuseră suficient, apoi turnă pe rând în fiecare ceașcă, cu grijă ca ceaiul să fie concentrat în egală măsură.

— Știu că nu e treaba mea, dar de ce nu puneți o ușă de plasă la intrare? întrebă Aomame.

Femeia își ridică privirea către ea.

— De plasă?

— Da, dacă mai puneți o ușă din plasă pe interior, nu mai trebuie să aveți grijă să nu scape vreun fluture de fiecare dată când intrați sau ieșiți.

Femeia ridică farfurioara cu mâna stângă, luă ceașca în dreapta, o duse la gură și sorbi încet o înghițitură. Încuviință încet, savurând gustul. Puse la loc ceașca pe farfurioară și farfurioara pe tavă. Își tamponă ușor buzele cu șervetul, pe care îl lăsă apoi pe genunchi. Toate acele mișcări îi luară de cel puțin trei ori mai mult timp decât unui om obișnuit. Parcă ar fi o zână din pădure care se satură cu roua hrănitoare a dimineții, se gândi Aomame.

Femeia tuși ușor.

— Nu îmi place plasa, zise ea.

Aomame tăcu, așteptând să continue, însă urmarea nu mai veni. Discuția se încheie aici, fără să se lămurească dacă nu îi plăcea plasa pentru că aceasta era atitudinea ei generală față de obiectele care îngădesc libertatea, dacă era din considerente estetice sau dacă era pur și simplu o chestiune de gust personal, fără un motiv anume la bază. Însă în acel moment, aceasta nu era o problemă importantă. Aomame pusese întrebarea doar pentru că îi răsărise atunci în minte.

Aomame luă și ea farfurioara cu ceașca și bău o înghițitură fără zgomot. Nu se dădea în vânt după ceai. Ei îi plăcea cafeaua fierbinte și neagră ca un diavol în crucea nopții. Dar nu era o băutură potrivită de servit după-amiaza în seră, drept pentru care ceruse același lucru ca ea. La îndemnul ei, Aomame luă o prăjiturică. Era un biscuit proaspăt scos din cuptor, cu o aromă puternică de ghimbir. Aomame își aminti că femeia petrecuse o perioadă în Anglia, înainte de război. Aceasta luă și ea un biscuit, pe care îl ronțai puțin câte puțin, foarte încet, ca să nu trezească straniul fluture adormit pe umărul ei.

— La întoarcere, Tamaru îți va da o cheie, ca data trecută, spuse ea. După ce termini treaba, te rog s-o returnezi prin poștă, ca înainte.

— Am înțeles.

O vreme se așternu tăcerea. În sera închisă nu răzbătea niciun zgomot din lumea de afară. Fluturile continua să doarmă liniștit.

— Noi nu facem nimic greșit, zise femeia privind-o pe Aomame drept în ochi.

Aomame își mușcă ușor buza.

— Știu.

— Te rog să te uiți în plicul acela.

Aomame luă plicul de pe măsuță și înșiră cele șapte poze Polaroid din el lângă elegantul ceainic, ca pe niște cărți de tarot care vestesc lucruri rele. Fotografiiile înfățișau de aproape anumite părți dintr-un trup gol de femeie tânără. Spatele, sânii, partea dorsală, coapsele. Până și tălpile. Chipul nu apărea în niciuna. În fiecare loc se vedeau semne de violență – vânătăi și tăieturi. Păreau să fie urme de curea. Părul pubian era ras, descoperind urme de arsură cu țigara. Aomame se încruntă involuntar. Mai văzuse asemenea fotografii, dar nu atât de înfiorătoare.

— E prima dată când vezi asta, nu?

Aomame încuviință.

— Mi s-a spus despre ce este vorba, dar nu văzusem fotografiile.

— *Acel individ* a făcut asta. Cele trei fracturi au fost tratate, dar și-a pierdut auzul la o ureche și e posibil să nu și-l mai recapete vreodată, spuse femeia la fel de încet, dar pe un ton mai rece și mai dur. Speriat parcă de glasul ei schimbat, fluturile de pe umărul ei se trezi, își întinse aripile și își luă zborul.

— Un om capabil de așa ceva nu poate fi lăsat în voia lui, continuă ea. Orice ar fi.

Aomame strânse fotografiile și le puse înapoi în plic.

— Nu ești de acord?

— Ba da.

— Noi două am făcut lucrul corect.

Femeia se ridică de pe scaun și, probabil ca să se calmeze, apucă stropitoarea pusă alături, ca pe o armă extrem de sofisticată. Se făcuse ușor palidă la față. Privirea îi rămăsese ațintită asupra unui colț din seră. Aomame îi urmă linia privirii, dar nu descoperi nimic aparte la capătul ei. Nu era decât un ghiveci cu scaieți.

— Îți mulțumesc că ai venit, zise ea cu stropitoarea goală în mână.

Întrevederea părea să se fi încheiat. Aomame se ridică și ea și își luă geanta.

— Vă mulțumesc pentru ceai.

— Și eu țin să îți mulțumesc din nou.

Aomame schiță un zâmbet.

— Nu-ți face nicio grijă, am făcut lucrul corect, adăugă femeia. Tonul ei își recăpătase între timp liniștea, iar în ochi avea o licărire caldă. O atinse ușor pe braț.

Aomame încuviință. Conversațiile lor se încheiau mereu cu aceste cuvinte. Probabil că pentru ea însăși le repetă, se gândi. Ca pe o mantră sau rugăciune. „Nu-ți face nicio grijă, am făcut lucrul corect.”

Aomame se asigură că nu se învârte niciun fluture prin preajmă, apoi întredeschise ușa, ieși și o închise la loc, lăsând-o pe femeie în urmă, cu stropitoarea în mână. Ieșind din seră, aerul de afară i se păru rece și proaspăt. Se simțea miros de copaci și de iarbă. Aceasta era lumea reală, în care timpul se scurgea normal. Aomame trase adânc în piept acel aer al

realității.

*

Tamaru o aștepta așezat pe scaunul de tec de la intrare, ca să îi înmâneze cheia de la cutia poștală.

— Gata? o întrebă el.

— Gata, răspuse ea, apoi se așeză pe scaunul de lângă el, luă cheia și o băgă într-un buzunar de la geantă.

Cei doi priviră o vreme păsărelele venite prin curte, fără să scoată niciun cuvânt. Încă nu bătea deloc vântul, iar crengile sălciilor se odihneau neclintite. Câteva mai aveau puțin și atingeau pământul.

— Femeia aceea cum se simte? întrebă Aomame.

— Care femeie?

— Soția individului care a avut atacul de cord într-un hotel din Shibuya.

— Deocamdată nu prea bine, răspuse Tamaru încruntat. E încă în stare de șoc. Nu prea vorbește. Îi trebuie timp.

— Ce fel de om e?

— Are cam treizeci, treizeci și cinci de ani. Nu are copii. E frumoasă, cu o fire plăcută. Are un corp frumos. Dar, din păcate, vara asta n-o să se poată afișa în costum de baie. Probabil nici anul viitor. Ai văzut pozele?

— Da, acum.

— Oribil, nu?

— Absolut oribil.

— E un tipar des întâlnit, zise Tamaru. Tipul e capabil din punct de vedere social. E bine văzut, bine crescut, bine educat. Are statut social.

— Dar, odată ajuns acasă, e cu totul alt om, continuă Aomame în locul lui. Devine violent, mai ales dacă bea. E genul care agresează fizic doar femei. Își bate doar nevasta. Prietenos în afara casei, rău în casă. E văzut drept un soț responsabil și bun. Oricât s-ar jura soția și ar spune ce lucruri groaznice pățește, n-ar crede-o nimeni. El știe asta și de aceea o lovește în locuri pe care nu le poate arăta sau astfel încât să nu lase urme. Ceva de genul asta?

Tamaru încuviință.

— În mare, da. Doar că nu se atinge de băutura. El face asta treaz, la lumina zilei. E absolut josnic. Ea a vrut să divorțeze, dar el nici n-a vrut să audă. Poate că ținea la ea sau poate nu voia să piardă o victimă atât de la

îndemână. Sau poate îi plăcea să-și violeze soția cu brutalitate.

Tamaru își ridică puțin piciorul și își inspectă din nou luciul pantofilor. Apoi continuă.

— Cu dovezi de violență domestică, se pronunță divorțul, sigur că da, dar asta presupune timp și bani. Iar dacă îți găsești un avocat priceput, poți să crezi niște probleme serioase. Tribunalul pentru Familie e arhiplin, iar judecătorii, prea puțini, în plus, după ce se finalizează divorțul și se stabilește pensia alimentară, puțini bărbați și plătesc. Reușesc ei să se fofileze. În Japonia, un fost cap al familiei nu intră la închisoare fiindcă nu plătește pensia alimentară. Dacă se arată dispus să plătească, iar pe hârtie achită o sumă oarecare, instanța îl tratează cu foarte multă indulgență. Societatea japoneză e încă foarte tolerantă la adresa bărbaților.

— Numai că, acum câteva zile, tipul ăsta violent a făcut bine-mersi un atac de cord într-un hotel din Shibuya, zise Aomame.

— „Bine-mersi” mi se pare o expresie prea directă, zise Tamaru plescăind ușor. Eu, unul, prefer „prin providență divină”. În orice caz, moartea sa nu prezintă nimic suspicios, iar asigurarea de viață nefiind o sumă atât de mare încât să atragă atenția, nici societatea de asigurări n-o să aibă dubii. Sigur o să plătească fără probleme. Asta nu înseamnă că nu e o sumă frumușică. Cu banii din asigurare, văduva poate să facă primul pas către o viață nouă. Plus că așa nu s-au mai pierdut timp și bani cu procesul de divorț. S-au evitat și toate procedurile legale complicate și absurde, și toată trauma psihică pe care ar fi produs-o.

— Ca să nu mai zicem că așa, scursura aia de om nu mai poate să dea iar iama prin lume și să-și găsească o nouă victimă.

— Providență divină, zise Tamaru. Grație atacului de cord, lucrurile s-au liniștit. Totul e bine când se termină cu bine.

— Asta dacă există un sfârșit, spuse Aomame.

În colțul gurii lui Tamaru apărură o cută mică, sugerând un zâmbet.

— Undeva tot există un sfârșit, doar că nu scrie negru pe alb: „Aici este capătul.” Păi, nu? Pe ultima treaptă a scării scrie cumva: „Aceasta este ultima treaptă. Vă rugăm să nu urcați mai departe.”?

Aomame clătină din cap.

— E același lucru, zise Tamaru.

— Îți folosești bunul simț, ții ochii larg deschiși și te prinzi tu unde

anume e sfârșitul.

Tamaru încuviință.

— Și chiar dacă nu te prinzi... zise el gesticulând cu degetele o cădere. Tot ajungi acolo.

Cei doi rămaseră un timp tăcuți, ascultând ciripitul păsărelelor. Era o după-amiază tihnită de aprilie, lipsită de orice umbră de răutate sau violență.

— Câte femei locuiesc acum aici? întrebă ea.

— Patru, răspuse Tamaru prompt.

— Toate în aceeași situație?

— În situații asemănătoare, zise el și strânse din buze. Dar cazurile celorlalte trei nu sunt la fel de grave. Sigur, bărbații lor sunt niște ființe detestabile, dar nu atât de răi ca individul despre care am discutat până acum. Sunt niște oameni mărunți, care se umflă în pene. N-ar merita să-ți bați tu capul cu ei. De ei mă ocup eu.

— În mod legal.

— Da, *în linia mari*. Niște amenințări acolo tot or să fie. Sigur, și atacul de cord e o cauză a morții perfect legală.

— Desigur.

Tamaru rămase tăcut o vreme, cu mâinile pe genunchi, privind crengile nemișcate ale sălciilor.

Aomame ezită câteva clipe, apoi deschise subiectul:

— Auzi, Tamaru-san, aș vrea să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Cu câți ani în urmă s-au schimbat uniformele și armele polițiștilor?

Tamaru își încruntă sprâncenele. Detectase în tonul ei o vagă inflexiune care îi declanșase un semnal de alarmă.

— De ce întrebi așa ceva?

— Fără niciun motiv anume. Pur și simplu mă întrebam.

Tamaru se uită în ochii ei. Privirea lui era neutră, dar în ea nu se deslușea nicio expresie. Putea să se încline în orice direcție.

— Conflictul armat de lângă lacul Motosu dintre poliția din Yamanashi și grupul extremist a fost în '81, pe la mijlocul lui octombrie, iar în anul următor poliția s-a reformat drastic. Deci acum doi ani.

Aomame încuviință fără să-și schimbe expresia. Nu-și amintea absolut

nimic despre un asemenea eveniment, dar trebuia să-i cânte în strună lui Tamaru.

— A fost un incident foarte sângeros. Niște revolve de tip vechi cu șase focuri contra a cinci Kalașnikov AK-47. N-au avut nicio șansă. Trei polițiști au murit ciuruți de gloanțe. Serviciul special aerian din cadrul Forțelor de Autoapărare a intervenit imediat cu elicoptere. Poliția s-a făcut de râs. La scurt timp după aceea, prim-ministrul Nakasone s-a străduit din răspuțeri să întărească forțele polițienești. S-a făcut o amplă reformă structurală, s-a format o divizie specială armată și li s-au dat și polițiștilor arme automate performante. Pistoale Beretta 92. Ai tras vreodată cu unul?

Aomame clătină din cap. Nici măcar cu un pistol cu aer comprimat nu trăsesese vreodată.

— Eu, da. Cu o semiautomată cu cincisprezece focuri, la care se folosește muniție Parabellum de 9 mm. E o armă faimoasă, pe care o are în dotare și armata americană. Ieftină nu e, dar nici mai scumpă decât un SIG sau un Glock, așa că se vinde bine. Dar nu e un pistol potrivit pentru un necunoscător. Revolverele dinainte nu cântăreau decât 490 de grame, pe când astea au 850. Degeaba pui așa ceva în mâna unui polițist japonez care nu are suficient antrenament, că nu-i folosește la nimic. Dacă s-ar apucă să tragă cu o asemenea armă performantă într-un loc aglomerat, sigur ar încasa-o vreun civil.

— Tu unde ai tras cu așa ceva?

— Ei, și eu ca toată lumea. Într-o bună zi culegeam ierburi de leac la gura unui izvor, când deodată a apărut o zână care mi-a dat o Beretta 92 și m-a povățuit să împușc un iepuraș alb, aflat în apropiere.

— Nu, pe bune.

Cutele din colțul gurii lui Tamaru se adânciră aproape imperceptibil.

— Eu nu vorbesc decât pe bune, zise el. În orice caz, armele din dotare și uniforme s-au înnoit acum doi ani, în primăvară. Cam pe vremea asta. Ți-am răspuns la întrebare?

— Acum doi ani.

Tamaru o aținti din nou cu o privire pătrunzătoare.

— Dacă ai ceva pe suflet, ar fi bine să-mi spui. Are vreo legătură poliția cu ceva?

— Nu, nu e vorba de asta, răspunse Aomame, dând scurt din mâini. Pur

și simplu, îmi stătea pe cap chestia cu uniformele. Nu mai știam când s-au schimbat.

O vreme se așternu tăcerea, iar conversația lor se încheie de la sine. Tamaru întinse din nou mâna dreaptă.

— Mă bucur că s-a terminat totul cu bine, zise el.

Aomame îi strânse mâna. Omul ăsta știe, se gândi ea. Știe că după o treabă grea, care pune în joc viața unui om, ai nevoie de o mângâiere caldă, de o atingere.

— Ia-ți un concediu, zise Tamaru. Stai și tu puțin să-ți tragi răsuflarea și să-ți mai limpezești mintea. Du-te cu iubitul în Guam.

Aomame se ridică, își puse geanta pe umăr și își aranjă gluga de la hanorac. Tamaru se ridică și el. Nu era înalt, dar când se ridica el, parcă se înălța un zid. Statura lui masivă epata întotdeauna.

Tamaru o privi cum se îndepărta. Aomame îi simțea privirea ațintită în spinare, așa că merse cu pași siguri, în linie dreaptă, cu bărbia în față și spatele drept. Însă în inima ei, unde nimeni nu o putea vedea, se simțea confuză. Se tot întâmplau lucruri asupra cărora nu avea niciun control. Până cu puțin timp în urmă, lumea era în mâinile ei. Fără scăpări, fără discrepanțe, însă acum totul începea să se destrame.

Conflictul armat de lângă lacul Motosu? Beretta 92?

Ce se întâmpla? Aomame nu avea cum să fi trecut cu vederea o știre atât de importantă. Regulile după care funcționa această lume se dăduseră peste cap la un moment dat. Mergând înainte, mintea lui Aomame se învârtea cu repeziciune. Indiferent ce s-a întâmplat, eu trebuie neapărat să apuc hățurile la loc. Trebuie neapărat să găsesc o logică. Și asta repede, până nu o iau lucrurile razna de tot.

Tamaru sigur citise confuzia dinlăuntrul ei. Era un tip atent, extrem de intuitiv. Și în același timp periculos. Tamaru avea un profund respect față de stăpâna casei și îi era loial întru totul. Făcea tot ce se putea ca s-o știe în siguranță. El și Aomame se acceptau reciproc și se simpatizau sau cel puțin simțeau unul pentru celălalt ceva înrudit cu simpatia. Însă dacă ar fi considerat că existența ei nu servea în vreun fel sau altul stăpânei, probabil că s-ar fi descotorosit de ea fără să clipească. Ar fi făcut-o la modul cel mai simplu. Dar Aomame nu putea să-l condamne pentru asta. La urma urmei, aceasta era datoria lui.

Odată ce traversă curtea, poarta se deschise. Aomame zâmbi prietenos către carnera de luat vederi și făcu ușor cu mâna. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. După ce ieși, poarta se închise încet în spatele ei. Coborând panta abruptă din Azabu, Aomame își sistematiză în minte lucrurile pe care le avea de făcut și își schiță o listă. Succint și meticulos.

Capitolul 8

Într-un loc necunoscut, un om necunoscut

Multă lume vede diminețile de duminică drept un simbol al odihnei. Pentru Tengo însă, ele nu fuseseră niciodată prilej de bucurie de-a lungul copilăriei. Dimpotrivă, îi pierea orice bună dispoziție. Când venea sfârșitul de săptămână, corpul îi devenea din ce în ce mai greu, își pierdea pofta de mâncare și începea să aibă fel de fel de dureri. Pentru Tengo, duminica dimineața era ca o lună strâmbă care își arăta doar fața întunecată. Ce bine ar fi dacă n-ar mai veni ziua asta blestemată! Ce bine ar fi să trebuiască să mă duc la școală în fiecare zi și să nu avem liber, își spunea el adesea în copilărie. Ba chiar se rugase odată să nu mai vină duminica, dar bineînțeles că rugăciunea lui nu fusese ascultată. Chiar și la maturitate, când sfârșitul săptămânii nu mai reprezenta o amenințare pentru el, se trezea cu o stare mohorâtă, fără niciun motiv anume. Simțea scrâșneli în toate fibrele corpului și uneori chiar îi era greață. Avea reacțiile acestea imprimare adânc în inimă. Probabil până în tărâmul ascuns al subconștientului.

Tatăl său lucra pentru NHK¹ ca încasator de taxe radio-TV și în fiecare duminică îl lua și pe micul Tengo pe teren. Povestea începuse înainte ca Tengo să meargă la grădiniță și continuase până când băiatul ajunsese în clasa a cincea, duminică de duminică, cu excepția zilelor în care avea vreo activitate specială cu școala. Se trezeau la ora șapte, îl puneau pe Tengo să se spele pe față cu săpun, îi inspecta urechile și unghiile, îl îmbrăca pe cât se poate de curat (dar simplu) și îi promitea că apoi îi va da ceva bun de mâncare.

Tengo nu știa dacă și ceilalți încasatori lucrau și în zilele libere. Dar, din

¹ Postul național de radio și televiziune japonez.

câte își amintea el, tatăl său lucra întotdeauna duminica. Ba chiar cu mai mult zel decât de obicei, deoarece atunci îi putea găsi acasă pe cei care erau plecați în cursul săptămânii.

Existau câteva motive pentru care tatăl său îl lua împreună cu el. Unul dintre ele era că nu putea să-l lase singur acasă pe micuțul Tengo. În cursul săptămânii și sâmbăta, acesta rămânea la creșă, la grădiniță sau la școală, dar duminica nu mai putea sta acolo. În al doilea rând, voia să-i arate fiului său ce fel de serviciu are și de unde le vin banii de mâncare; Tengo trebuia să învețe de mic copil ce înseamnă munca. El însuși fusese dus pe ogor de când se știa, în fiecare duminică. Atunci când erau multe de făcut la muncile câmpului, nici nu se ducea la școală. Asemenea viață era pentru el ceva cât se poate de firesc.

Ultimul motiv, cel care îl rănea pe Tengo cel mai adânc, era un calcul meschin: și anume faptul că îi era mai ușor să adune taxele dacă umbla însoțit de un copil, iar tatăl său știa foarte bine acest lucru. Oricui îi era greu să zică: „Lasă-mă în pace, că nu plătesc nimic”, unui încasator care ținea de mână un copilăș. Uneori, priviți drept în ochi de către copil, unii plăteau chiar fără să aibă nicio intenție să o facă. De aceea, tatăl lui Tengo mergea duminicile mai ales pe la casele pe unde în mod obișnuit avea probleme. Tengo simțise de la bun început ce se aștepta de la el și lucrul acesta îl scotea din minți. Pe de altă parte, ca să îi facă pe plac tatălui său, era nevoit să își pună mintea la contribuție și să joace rolul care îi revenea. Ca o maimuță de circ. Dacă își mulțumea tatăl, Tengo era tratat cu blândețe în ziua respectivă.

Singura lui scăpare era că tatăl său trebuia să meargă pe o rută foarte îndepărtată de casă. Ei locuiau într-o zonă rezidențială de la periferia orașului Ichikawa, dar taxele le colecta din zona centrală a orașului. Noroc că nu ajungeau nici prin cartierul în care se ducea la școală. De aceea reușea să evite întrucâtva casele în care stăteau colegii săi de la grădiniță sau de la școală. Totuși, se întâmpla uneori să se întâlnească cu vreun coleg când treceau prin zonele aglomerate ale orașului. În asemenea cazuri, se ascundea repede în umbra tatălui său ca să nu fie observat.

Majoritatea taților colegilor săi erau salariați care lucrau în centrul Tokio-ului. Pentru ei, orașul Ichikawa era o parte din Tokio care, prin cine știe ce întâmplare, aparținea de prefectura Chiba. Luni dimineață își

povesteau cu însuflețire unul altuia pe unde fuseseră duminica. Se duceau prin parcuri de distracții, la grădina zoologică sau la meciuri de baseball. Vara mergeau la plajă în Minamibōsō și iarna la schi. Tații lor îi plimbau cu mașina sau urcau pe munte. Își povesteau cu însuflețire experiențele și făceau schimb de informații. Numai Tengo nu avea ce povesti. El nu fusese niciodată nici în excursii și nici în parcuri de distracții. Duminica, de dimineață până pe înserat, suna la ușile unor necunoscuți împreună cu tatăl său și, cu capul plecat, cerea bani celor care deschideau. Pe cei care nu voiau să plătească îi amenințau. Cu cei care încercau să aducă argumente, se contraziceau. Câteodată erau înjurați ca niște câini vagabonzi. Asemenea povești nu puteau fi spuse în fața colegilor de școală.

În clasa a treia, toți colegii aflaseră deja că tatăl său era încasator de taxe la NHK. Probabil că îl văzuse cineva în timp ce mergea împreună cu tatăl său. Colindau prin fiecare colțișor al orașului și până la urmă era absolut firesc să-l observe cineva. Oricum, era deja prea mare ca să se poată ascunde în umbra tatălui său. Mai degrabă era de mirare că nu fusese descoperit mai devreme.

Fusese poreclit „NHK”. Într-o lume compusă din copii de funcționari, toți aparținând păturii de mijloc, el era cel ciudat. Multe din lucrurile care pentru ceilalți erau firești, pentru el erau inexistente. Trăia într-o lume diferită de a lor și ducea o altfel de viață. Tengo învăța foarte bine și era bun și la sport. Era mare și avea forță. În plus, profesorii îl plăceau. De aceea, cu toate că era cel ciudat, nu fusese ostracizat. Ba dimpotrivă, era respectat. Nu putea totuși să dea curs invitațiilor colegilor de a merge undeva duminica sau de a-i vizita să se joace împreună.

„Duminică se întâlnesc mai mulți acasă la un prieten”, îi mai spunea uneori tatălui său, dar știa de la bun început că nu va avea voie să meargă. Astfel că nu putea decât să refuze invitațiile, spunând că e ocupat. Refuzând în repetate rânduri, și invitațiile dispăruseră treptat. Până să-și dea seama, deja nu mai făcea parte din nicio gașcă și era mereu singur.

Orice s-ar fi întâmplat duminica, el umbla împreună cu tatăl său pe rutele obișnuite, de dimineața până seara. Era o regulă absolută, care nu admitea nici excepții și nici modificări. Nu-l scutea nici dacă era răcit și tușea întruna, dacă-l durea burta sau dacă avea puțină febră. Mergea împleticit în urma tatălui său și își dorea să se prăbușească din picioare și

să moară. Poate că asta l-ar fi făcut pe tatăl său să reflecteze puțin asupra faptelor sale. Poate că s-ar fi gândit că fusese prea dur cu copilul. Numai că, de bine, de rău, Tengo avea un corp robust. Chiar dacă suferea de febră, îl durea burta sau îi era greață, nu se prăbușea și nu își pierdea cunoștința, ci continua să meargă cu tatăl său pe lungile rute. Fără să se plângă.

*

Tatăl lui Tengo se întorsese din Manciuria în ultimul an de război, fără o para în buzunare. Era al treilea fiu al unei familii de țărani din Tohoku și ajunsese acolo împreună cu câțiva consăteni, în perioada în care statul încuraja emigrarea în Manciuria. Nu pentru că înghițise propaganda guvernului cum că în Manciuria este raiul pe pământ, că terenurile întinse sunt fertile și că acolo se poate duce un trai îmbelșugat. Știa și el foarte bine că raiul pe pământ nu există. Numai că era sărac și flămând. Dacă rămânea la țară, nu îl aștepta decât o viață în pragul inaniției. Din cauza crahului, lumea era plină de șomeri și dacă se ducea la oraș nu avea de unde să își găsească o slujbă cum se cuvine. În situația aceasta, singura soluție pe care o mai avea era să emigreze în Manciuria. I s-a făcut o instrucție sumară despre folosirea armelor, pentru că, în situații de criză, coloniștii aveau voie să tragă; i s-au dat câteva informații despre agricultura în Manciuria și, cu trei strigăte de *banzai*, și-a părăsit satul natal. Din Dalian a fost dus cu trenul până la granița țării. Acolo i s-au dat terenul arabil, unelte și o pușcă. Împreună cu tovarășii săi s-a apucat să muncească pământul. Terenurile erau nefertile și pline de pietre, iar iarna îngheța totul. De foame, au ajuns să mănânce până și câinii vagabonzi pe care îi prindeau. În anii de început primeau un ajutor din partea guvernului și astfel au mai reușit să supraviețuiască.

În august 1945, când în sfârșit viața începuse să le devină mai ușoară, armata sovietică a încălcat pactul de neagresiune și a invadat Manciuria. Cum armata sovietică nu mai era implicată în luptele din Europa, un număr impresionant de trupe a fost adus pe calea ferată siberiană în est și a fost pregătit serios pentru invazie. Tatăl lui Tengo, care printr-o întâmplare fericită se împrietenise cu un funcționar guvernamental, aflase în secret despre situația iminentă și se aștepta la invazia sovietică. Funcționarul îi explicase în secret că armata din Kwantong era prea slăbită pentru a putea face față atacului și că ar fi mai bine să se pregătească să lase totul în urmă

și să fugă. Cu cât scăpa mai repede, cu atât mai bine. Astfel că, de îndată ce s-a dat știrea că armata sovietică a trecut granița, s-a urcat pe cal, a alergat până la gară și s-a urcat în penultimul tren care pleca către Dalian. Dintre toți tovarășii săi, a fost singurul care s-a întors teafăr în Japonia în anul acela.

După război, s-a mutat în Tokio și a făcut comerț pe piața neagră, apoi s-a angajat ucenic la un tâmplar, dar niciuna din acestea nu i-a mers cum trebuie. Abia reușea să câștige cât să nu moară de foame. În toamna lui '47, pe când își câștiga traiul livrând marfă de la un magazin de băuturi din Asakusa, s-a întâlnit pe stradă cu o cunoștință din perioada când trăise în Mancuaria. Era chiar funcționarul care îl avertizase despre iminența războiului sovieto-japonez. Fusese transferat la serviciile poștale manciuriene, dar acum revenise în Japonia și lucra din nou la Ministerul Comunicațiilor și Transporturilor. Îl plăcea pe tatăl lui Tengo, poate și fiindcă erau consăteni, poate și fiindcă știa că era un muncitor viguros. În orice caz, l-a invitat la masă.

Când a aflat că bărbatul nu are un serviciu serios și că o duce prost, i-a propus să devină încasator la NHK. Avea un prieten apropiat care lucra acolo și putea să-i pună o vorbă bună. Tatăl lui Tengo a fost recunoscător. Nu știa prea bine ce e exact NHK, dar orice slujbă care îi asigură un venit stabil era binevenită. Funcționarul i-a făcut o scrisoare de recomandare și chiar s-a pus garant pentru el. Mulțumită lui, a reușit să se angajeze. I-au făcut pregătirea, l-au îmbrăcat în uniformă și i-au dat o normă. Lumea începea să-și revină din șocul pierderii războiului și, deși trăiau în sărăcie, toți căutau amuzament. Cea mai ieftină și la îndemână distracție era radioul, cu muzică, cu sport și cu programe umoristice. Față de perioada de dinaintea războiului, radioul căpătase o popularitate incomparabilă. NHK avea nevoie de mult personal care să umble pe teren să adune taxele.

Tatăl lui Tengo își făcea meseria cu mult zel. Punctul său forte consta în faptul că era rezistent și răbdător. De când se știa pe lume, nu mâncase niciodată pe săturate. Pentru un asemenea om, să colecteze taxe nu era o muncă foarte dificilă. Era obișnuit să fie potopit de sudălmii. Chiar dacă ocupa cea mai joasă poziție, el avea marea satisfacție că face parte dintr-o organizație gigantică. Inițial, fusese angajat temporar, doar pe bază de comision și plătit în funcție de rezultate, dar, după numai un an, i-au oferit

un post permanent, fiindcă avea rezultate deosebite și o atitudine profesională ireproșabilă. Pentru NHK, era o mare excepție să-l angajeze astfel. Aceasta a avut de-a face și cu faptul că obținea rezultate excelente și în zonele în care existau probleme, dar l-a ajutat și influența prietenului său de la minister. I s-a stabilit un salariu și i s-au oferit și alte beneficii. A primit asigurare medicală și locuință de serviciu. O diferență ca de la cer la pământ față de cum erau tratați majoritatea încasatorilor angajați pe comision, care veneau și plecau. Acesta a fost norocul vieții lui. În orice caz, reușise în cele din urmă să-și găsească o poziție pe cea mai de jos treaptă a ierarhiei sociale.

Tengo auzise această poveste de atâtea ori, încât era sătul. Tatăl său nu-i cântase cântece de leagăn și nici nu-i citise basme, îi repeta, în schimb, povestea vieții sale. Cum se născuse într-o fermă mică din Tōhoku, cum crescuse muncit și bătut ca un câine, cum emigrase în Manciuria, unde era atât de frig, încât urina îngheța înainte să atingă solul, cum cultivase pământul aspru apărându-se cu pușca în mână de tâlhari și haite de lupi, cum abia-abia scăpase cu viață din calea armatei sovietice, cum se întorsese teafăr acasă, fără să ajungă în gulagul siberian, cum trecuse prin tumultul de după război cu burta goală și cum, printr-un noroc neașteptat, se angajase ca încasator de taxe la NHK. Acest din urmă episod era în povestea sa happy-end-ul suprem. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Istoria era spusă cu destulă măiestrie. Nu puteai ști cât adevăr e în ea, dar povestea era închegată. Poate că nu era prea bogată în nuanțe, dar detaliile erau vii, iar tonul vocii adăuga și mai multă culoare. Erau și bucăți plăcute, altele solemne și unele violente. Unele părți erau atât de absurde, că te lăsau mut de uimire, iar pe unele nu le puteai crede nici în ruptul capului, de oricâte ori le-ai fi auzit. Dacă viața se judecă după varietatea celor întâmplare pe parcursul ei, atunci se poate spune că avusese o viață bogată.

Cu toate acestea însă, când venea vorba de perioada de după angajarea la NHK, din cine știe ce motiv povestea sa devenea brusc lipsită de culoare și consistență. Trecea în grabă peste detalii și nu avea coeziune. Pentru el era doar un episod suplimentar care nu merita povestit. A cunoscut o femeie, s-a căsătorit, au avut un copil – adică pe Tengo. La câteva luni

după naștere, femeia s-a îmbolnăvit și a murit. Nu se recăsătorise și muncea în continuare la NHK. Îl creștea singur pe Tengo, fără niciun fel de ajutor. Și așa ajungem până în ziua de azi. Sfârșit.

Nu dezvăluia absolut nimic din împrejurările în care o cunoscuse pe mama lui Tengo, cum se căsătorise cu ea, ce fel de femeie era, care fusese cauza morții (probabil că avea legătură cu nașterea), dacă se chinuse mult sau dacă se stinsese în pace. Chiar dacă Tengo îl întreba direct, evita să-i dea un răspuns clar. De multe ori devenea morocănos și tăcut. Nu aveau în casă nici măcar o fotografie cu ea. Nici poze de la nuntă. Nu avuseseră posibilitatea să facă o nuntă și nici nu aveau pe atunci aparat de fotografiat, îi explica tatăl său.

Tengo însă nu credea poveștile astea. Tatăl său îi ascundea adevărul. Mama sa nu murise la câteva luni după ce îl născuse. În amintirea sa, ea trăia când el avea un an și jumătate. Se îmbrățișa cu un bărbat necunoscut, iar Tengo dormea alături.

Mama sa își scoate bluza și, lăsând să cadă bretelele albe ale neglijelui, își dezvelește sânii. Un bărbat îi sărută sfârcurile. Un bărbat care nu e tatăl lui Tengo. Alături, Tengo respiră liniștit în somn. Dar, în același timp, nu doarme. O privește pe mama sa.

Aceasta era fotografia pe care o avea Tengo cu mama sa. Scena de numai zece secunde era adânc întipărită în mintea lui. Era singura informație concretă pe care o avea referitor la ea. Mintea lui abia dacă reușea să o găsească pe mama sa prin această imagine. Era ca un cordon ombilical prin care se lega de ea. Conștiința sa plutea prin lichidul amniotic al acelei amintiri ascultând ecourile trecutului. Dar tatăl său nu știa că el are această imagine viu întipărită în minte. Nu știa că el rumega întruna acest crâmpei precum o vacă pe pajiște și că își trăgea sevă din el. Și tatăl, și fiul aveau secretele lor adânci și întunecate.

*

Era o dimineață de duminică plăcută și senină. Vântul bătea însă rece și, deși era jumătatea lui aprilie, iarna încă își mai făcea simțită prezența. Tengo purta un pulover cu guler la baza gâtului, subțire, negru, iar pe deasupra o jachetă cu model în zig-zag pe care o avea din vremea studenției. În jos, avea o pereche de pantaloni chino bej și era încălțat cu niște pantofi maro Hush Puppies, relativ noi. Cam asta era cea mai îngrijită

ținută pe care reușea să și-o compună.

Când ajunse la capătul cel mai din față al peronului către direcția Tachikawa, pe linia Chūō din stația Shinjuku, Fukaeri era deja acolo. Stătea singură pe o bancă, fără să facă vreo mișcare și privea în gol, cu ochii întredeschiși. Era îmbrăcată într-o rochie văratică din bumbac, cu imprimeu, peste care își pusese un cardigan gros, de iarnă, de culoare verde crud. În picioare avea adidași gri decolorați, fără ciorapi. Pentru anotimpul ăsta, era o ținută un pic cam ciudată. Rochița era prea subțire, iar cardiganul, prea gros. Ea însă nu părea deloc stânjenită de faptul acesta. Poate că această nepotrivire era modul ei de a-și exprima vederile asupra lumii. Dar nu părea să fie nici asta. Probabil că pur și simplu își pusese hainele aiurea pe ea, fără să se gândească vreun pic.

Fukaeri nu citea nici ziarul, nici vreo carte, și nici nu asculta muzică la walkman. Ședea pur și simplu liniștită și privea înainte, cu ochii ei mari și negri. Nu știai ce să crezi. Avea privirea pierdută în gol sau se uita oare cu atenție la ceva? Era adâncită în gânduri sau, dimpotrivă, nu se gândea la nimic? Dacă o vedeai din depărtare, arăta ca o statuie realistă, sculptată dintr-un material aparte.

— Aștepți de mult? întrebă Tengo.

Fukaeri se uită la Tengo, apoi clătină din cap doar câțiva centimetri. În ochii ei negri era o lucire vie ca de mătase, dar, la fel ca la întâlnirea lor precedentă, nu puteai citi în ei nicio expresie. Părea că nu avea chef să vorbească cu nimeni. De aceea, Tengo abandonează ideea de a continua conversația și, fără să mai spună nimic, se așeză pe bancă alături de ea.

Când sosi trenul, Fukaeri se ridică tăcută. Se suiră amândoi în tren. Fiind zi liberă, expresul spre Takao era destul de gol. Tengo și Fukaeri se așezaseră unul lângă altul pe o banchetă și, fără să schimbe vreun cuvânt, priveau prin fereastra de vizavi imaginea orașului care trecea în goană pe lângă ei. Cum Fukaeri nu deschidea gura, ca de obicei, tăcea și Tengo. Cu buzele lipite și privirea drept în față, Fukaeri își strânse gulerul puloverului, ca și când se pregătea să o lovească un frig năprasnic.

Tengo își scoase cartea din buzunar și începu să citească, dar era ușor derutat. Puse cartea la loc în buzunar și, imitând-o pe Fukaeri, își așeză ambele mâini pe genunchi și își fixă privirea absent în față. Încercă să se gândească la ceva, dar nu reuși să găsească niciun subiect potrivit. Se

concentrase o vreme la *Crisalida de aer* și, din pricina aceasta, capul său refuza acum să mai funcționeze. În fundul minții nu avea decât o încurcătură de ițe.

Tengo privea peisajul care se derula pe fereastră și asculta zgomotul monoton al trenului. Linia Chūō se întindea drept, de parcă era trasată cu rigla pe hartă. De fapt, chiar fusese proiectată astfel. În părțile acestea ale câmpiei Kantō nu exista niciun obstacol topografic demn de menționat. De aceea construiseră calea ferată fără curbe perceptibile, suișuri și coborâșuri, fără poduri sau tuneluri. Era suficientă o riglă. Trenul se îndrepta în linie dreaptă către destinație.

La un moment dat, pe Tengo îl fură somnul. Când deschise din nou ochii, trenul încetineea treptat ca să oprească în gara Ogikubo. Nu dormise mult. Fukaeri stătea la fel ca mai înainte și privea drept în față. Tengo nu știa la ce anume se uita ea cu adevărat. Din aerul ei concentrat însă, nu părea să se pregătească să coboare.

— Ce citești de obicei? întrebă Tengo când treceau de gara Mitaka, ca să-și alunge plictiseala. Era un lucru pe care și-l propusese mai demult să o întrebe pe Fukaeri.

Fata îi aruncă o privire scurtă, apoi își întoarse din nou ochii drept în față.

— Nu citesc, răspunse ea simplu.

— Deloc?

Fukaeri dădu scurt din cap.

— Nu te interesează cititul? întrebă el.

— Durează mult, răspunse Fukaeri.

— Nu citești fiindcă durează mult? întoarse el întrebarea, nedumerit.

Fukaeri rămase cu privirea ațintită în față, fără să răspundă. Atitudinea ei părea să însemne că nu-l contrazice.

Sigur că, în general, durează ceva să citești o carte. Nu se compară cu televizorul sau cu benzile desenate. Lectura e o activitate care necesită un timp relativ îndelungat. Dar felul în care Fukaeri răspunsese „durează mult” implica o nuanță diferită de acest adevăr banal.

— Durează mult, adică... durează extraordinar de mult? întrebă Tengo.

— Extraordinar, spuse ea categoric.

— Mult mai mult decât la ceilalți oameni?

Fukaeri dădu din cap a încuviințare.

— Și nu ai probleme la școală? La ore ți se cere să citești tot felul de cărți. Iar dacă tu zici că îți ia atât de mult timp...

— Mă prefac, răspunse ea indiferent.

Tengo auzi în cap un ciocănit de rău augur. Ar fi vrut să nu-l bage în seamă și să îl lase să treacă de la sine, dar nu putea. Trebuia să afle adevărul.

— Vrei să spui că suferi de dislexie?

— Dislexie, întrebă Fukaeri.

— Dificultate în a citi.

— Așa mi s-a zis. Disl...

— Cine ți-a zis?

Fata înălță ușor din umeri.

— Adică... bâjbâi Tengo după cuvinte. Așa ai fost întotdeauna, de când erai mică?

Fukaeri încuviință.

— Deci până acum nu ai citit romane aproape deloc.

— Singură, răspunse Fukaeri.

Asta însemna că ce scria ea nu era influențat de niciun scriitor. Era o explicație grozavă și care avea logică.

— Nu ai citit de una singură, spuse Tengo.

— Mi-a citit cineva.

— Tatăl tău sau mama ta ți-au citit cu voce tare?

Fukaeri nu răspunse.

— Dar chiar dacă nu citești, poți să scrii fără probleme, nu? întrebă Tengo cu frica în sân.

Fukaeri clătină din cap.

— Durează mult și să scriu.

— Foarte mult?

Fukaeri ridică din nou din umeri. Răspunsul era da.

Tengo se foi pe banchetă.

— Asta înseamnă că nu tu ai scris *Crisalida de aer*.

— Nu eu am scris.

Tengo tăcu câteva secunde. Câteva secunde care atârnav greu.

— Atunci cine a scris-o?

— Azami, veni răspunsul.

— Cine-i Azami?

— E mai mică cu doi ani.

Din nou o tăcere scurtă.

— A scris *Crisalida de aer* în locul tău.

Fukaeri încuviință, cu aerul cel mai natural.

Tengo se forță să-și pună mintea în mișcare.

— Adică, tu i-ai spus povestea lui Azami și ea a scris-o, asta vrei să zici?

— A bătut la procesor și a tipărit, spuse Fukaeri.

Tengo își mușcă buzele. Își aranjă în minte informațiile proaspăt primite, apoi spuse:

— Deci această Azami a trimis manuscrisul tău la concursul literar, probabil fără să-ți spună și tot ea i-a pus și titlul *Crisalida de aer*.

Fukaeri înclină capul într-un gest care nu însemna nici da, nici nu. Dar nu îl contrazise. Probabil că, în mare, Tengo nimerise.

— Azami e o prietenă?

— Stăm împreună.

— E sora ta?

Fukaeri clătină din cap.

— E fata Profesorului.

— Profesorul, spuse Tengo. Și profesorul ăsta locuiește împreună cu tine?

Fukaeri încuviință, de parcă nu înțelegea ce-l apucase să întrebe așa ceva tocmai acum.

— Aha, deci persoana cu care o să mă văd astăzi este de fapt Profesorul, nu?

Fukaeri se întoarse spre el și îl privi o vreme cu aerul că examinează curgerea norilor în depărtare. Sau de parcă încerca să decidă ce să facă cu un câine greu de dresat. Apoi dădu afirmativ din cap.

— Mergem să vorbim cu Profesorul, spuse cu o voce lipsită de expresie.

Conversația luă deocamdată sfârșit. Amândoi rămaseră din nou tăcuți, cu privirile pironite asupra peisajului de pe fereastră. Pe terenul plat ca în palmă se întindeau cât vedeai cu ochii clădiri fără nicio notă distinctivă. Nenumărate antene TV își împungeau coarnele către cer, precum niște

insecte. Oare cei care locuiesc acolo își plătesc taxa la NHK? se întrebă Tengo. Duminică, făcea el ce făcea și tot ajungea să se gândească la taxa radio-TV. Nu fiindcă ar fi vrut să se gândească la asta, dar era un subiect pe care nu reușea să-l evite.

*

În această dimineață senină de duminică de la jumătatea lui aprilie, se lămuriseră câteva lucruri despre care nu prea se poate spune că erau tocmai plăcute. Mai întâi, Fukaeri nu scrisese ea însăși *Crisalida de aer*. Dacă era să dai crezare cuvintelor ei (iar până acum nu exista niciun motiv să nu o crezi), Fukaeri doar dictase povestea și altcineva o așternuse pe hârtie. Ca proces de formare, era întocmai ca literatura orală, cum ar fi *Cartea lucrurilor vechi*¹ sau *Povestea clanului Taira*². Lucrul acesta îi mai diminuea întrucâtva sentimentul de vină pe care îl avea pentru că modificase textul, dar, privită dintr-o perspectivă mai largă, situația devenea atât de încâlcită că nu-i mai găseai dezlegare.

Apoi, fata nu putea să citească din cauză că suferea de dislexie. Tengo încercă să-și amintească ce știa despre tulburarea aceasta. I se predase un curs în facultate, în cadrul modulului de pedagogie. În principiu, dislexicii pot să scrie și să citească și nu au probleme cognitive. Dar au nevoie de foarte mult timp ca să citească. Cu propoziții scurte se descurcă, dar când acestea se acumulează într-un pasaj mai lung, capacitatea lor de a manipula informația este depășită. Le este dificil să conecteze semnele de semnificația lor. Astfel se manifestă, în general, dislexia. Cauzele nu sunt încă înțelese în totalitate. Nu e însă deloc de mirare să ai în clasă unul sau doi elevi dislexici. Einstein, Edison și Charlie Mingus au suferit toți de această maladie.

Tengo nu știa dacă, în general, dislexicii au probleme la fel de mari și

¹ Cronică japoneză datând din secolul VIII, care conține mituri referitoare la originea Japoniei și a familiei imperiale.

² Operă epică anonimă din secolul XIII care descrie războiul dintre clanurile Taira și Minamoto.

atunci când scriu. În cazul lui Fukaeri însă, se pare că așa stăteau lucrurile. Întâmpina aceleași dificultăți și la citit, și la scris.

Ce-ar zice Komatsu să știe chestia asta? Involuntar, Tengo oftă. Fata asta de șaptesprezece ani era dislexică și nu se descurca bine nici să citească, nici să scrie fraze lungi. Iar când vorbea, abia dacă rostea o propoziție o dată (presupunând că nu o făcea voit). Nici vorbă să ajungă vreodată scriitoare. Chiar dacă Tengo reușea să dea o formă frumoasă *Crisalidei de aer*, astfel încât să câștige premiul de debut și cartea să fie publicată și să primească critici pozitive, nu puteau să continue să mintă publicul. Dacă la început ar fi mers bine, în cele din urmă lumea și-ar fi dat seama că ceva nu este în regulă. Iar dacă ieșea la iveală adevărul, toți cei implicați ar fi fost puși la zid și distruși. Cariera de scriitor a lui Tengo – care nici măcar nu începuse cu adevărat – s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Un plan cu atât de multe hibe nu prea are cum să iasă bine. De la bun început simțise că pășește pe gheață subțire, dar acum metafora aceasta i se părea mult prea cuminte. Nici nu apucase să pășească pe ea și gheața deja trosnea. Trebuia să îl sune pe Komatsu cum se întorcea acasă și să îi spună: „Îmi pare rău, Komatsu-san, dar eu mă retrag din povestea asta, e prea periculoasă”. Asta ar face orice om cu capul pe umeri.

Când se gândea însă că e vorba de *Crisalida de aer*, Tengo nu mai era atât de stăpân pe sine și se simțea sfâșiat de sentimente contradictorii. Oricât de riscant ar fi fost planul lui Komatsu, Tengo nu mai voia acum să se oprească din revizia manuscrisului. Dacă toate acestea s-ar fi întâmplat înainte de a se apuca de muncă, poate că ar fi reușit. Acum însă îi era imposibil. Era acaparată cu totul de carte. Respira aerul lumii aceleia, era atras de forța ei de gravitație. Esența poveștii îi pătrunsese până în măruntaie. Avea o nevoie imperioasă să lucreze la povestea aceea, nevoie pe care o resimțea în mod acut. Era ceva ce *trebuia făcut* și neapărat de el, ceva ce merita făcut.

Așezat pe banchetă, cu ochii închiși, încercă să hotărască în ce fel ar fi mai bine să trateze situația aceasta. Nu ajunsese însă la nicio concluzie. Nu poți să ajungi la concluzii sănătoase când ești confuz și împărțit în două.

- Azami scrie întocmai ce spui tu? întrebă Tengo.
- Exact ce spun, răspunse Fukaeri.
- Deci tu dictezi și ea scrie? întrebă el.

— Dar trebuie să vorbesc încet.

— De ce?

Fukaeri aruncă o privire prin vagon. Nu erau aproape deloc călători. Doar o mamă cu doi copii mici, așezată pe latura cealaltă, la oarecare distanță de ei. Păreau să se ducă undeva să se distreze. Pe lume există și astfel de oameni fericiți.

— Ca să nu mă audă *ăia*, spuse Fukaeri încet.

— *Ăia*? făcu Tengo.

Urmărindu-i privirea care se pierdea în gol, își dădu limpede seama că nu se uita la mama cu cei doi copii. Vorbea despre cineva care nu era prezent, știut de ea, cineva concret, de care însă Tengo nu avea habar.

— Cine sunt *ăia*? întrebă el din nou. Vocea lui scăzuse puțin în intensitate.

Fukaeri nu răspuse. Între sprâncene îi apărură o cută îngustă, dar buzele ei rămaseră strâns lipite.

— Oamenii cei Mici? întrebă Tengo.

Niciun răspuns.

— *Ăia* de care zici tu se enervează dacă cineva le scrie povestea și o publică, iar lumea vorbește despre ei?

Fukaeri nu răspuse la întrebare. Rămase mai departe cu privirea în gol. Tengo așteptă o vreme, dar când își dădu seama că nu va primi niciun răspuns, încercă o altă întrebare:

— Nu mi-ai spus nimic despre Profesor. Ce fel de om e?

Fukaeri se uită nedumerită la Tengo. Ce naiba zice *ăsta*, părea să întrebe. Apoi spuse:

— Te întâlnești cu Profesorul în curând.

— Sigur, spuse Tengo. Sigur că asta urmează să se întâmple. O să-l cunosc și o să văd și singur ce fel de om e.

La Kokubunji se urcă în tren un grup de vârstnici echipați pentru drumeție. Erau cu totul vreo zece bărbați și femei, cu vârste cuprinse între șaiszeci și cincisprezece și cincisprezece și cincisprezece de ani. Fiecare avea un rucsac în spinare și o pălărie pe cap. Sporovăiau veseli ca niște școlari care se duc în excursie. Aveau gamele cu apă prinse la brâu sau atârinate de rucsac. Oare și eu o să fiu la fel de vesel când o să am vârsta asta? se întrebă Tengo. Apoi clătină ușor din cap. Probabil că nu. Și-i imaginează pe vârful unui

munte, bând apă din gamele.

*

În ciuda dimensiunilor lor reduse, Oamenii cei Mici beau foarte multă apă. Dar nu le place apa de la robinet, o preferă fie pe cea de ploaie, fie pe cea din râul care curge în apropiere. De aceea, în timpul zilei fata aduce de la râu o găleată plină ochi, ca să aibă ce să bea micuții. Când plouă, pune găleata în dreptul burlanului și adună apa care se scurge de la streășină. Oamenii cei Mici sunt recunoscători fetei pentru grija pe care le-o poartă, fiindcă ei preferă apa de ploaie celei de râu, deși și una, și alta sunt naturale.

*

Tengo își dădu seama că nu reușește să-și țină gândurile adunate într-o singură direcție. Nu era un semn bun. Probabil din pricină că era duminică. În el se năștea un anume soi de confuzie. Pe câmpia netedă a emoțiilor stătea să se stârnească o furtună de nisip de rău augur. Asta pătea uneori duminica.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Fukaeri abia auzit. Simțise încordarea lui Tengo.

— Oare o să reușesc? spuse el.

— Ce anume...

— Oare o să reușesc să vorbesc cum trebuie?

— Să vorbești cum trebuie, întrebă ea. Nu părea să înțeleagă ce vrea să spună.

— Cu Profesorul.

— O să poți să vorbești cum trebuie cu Profesorul, repetă ea.

Tengo ezită puțin, apoi se hotărî să fie sincer:

— Am senzația că lucrurile n-or să se lege până la urmă și că totul o să fie în zadar.

Fukaeri se răsuci și îl privi drept în ochi.

— De ce ți-e frică, îl întrebă ea.

— De ce mi-e frică? repetă el.

Fukaeri dădu din cap fără să spună nimic.

— Cred că mi-e frică să cunosc oameni noi. Mai ales duminica dimineața, spuse Tengo.

— De ce duminica, întrebă Fukaeri.

Tengo începuse să transpire la subraț. Pieptul îi era ca prins într-o chingă. Urma să cunoască pe cineva și aveau să se întâmple lucruri noi. Viața lui urma să se schimbe.

— De ce duminica, întrebă din nou fata.

Tengo își aminti duminicile din copilărie. Când terminau de parcurs ruta stabilită, tatăl său îl ducea la o cantină din fața gării și îl poftea să comande orice voia. Asta era pe post de recompensă. Duceau un trai modest, iar acestea erau singurele ocazii când mâncau în oraș. În mod neașteptat, tatăl său își lua o bere (nu se atingea de alcool aproape niciodată). Tengo însă, deși ar fi putut să-și aleagă orice, își pierdea apetitul. De obicei foamea nu-l părăsea, dar duminica nicio mâncare nu i se mai părea gustoasă. Era un chin pentru el să termine din farfurie ce își comandase – iar să lase ceva în farfurie nu îi era permis sub nicio formă. Uneori îi venea chiar să vomite. Astfel erau duminicile copilăriei lui Tengo.

Fukaeri îl privea, căutând ceva în ochii lui. Apoi se întinse și îl luă de mână pe Tengo. Acesta fu surprins, dar încercă să nu se trădeze.

Până când au ajuns la gara Kunitachi, Fukaeri continuă să îl țină de mână. Avea mâna mai tare decât te-ai fi așteptat, și fină. Nu era nici fierbinte, nici rece. Era cam jumătate din palma lui Tengo.

— Nu-ți fie frică. Nu e o duminică obișnuită, zise fata pe un ton de parcă spunea un lucru cunoscut de toată lumea.

Cred că e prima dată când o aud spunând mai mult de o propoziție o dată, se gândi Tengo.

Capitolul 9

Peisajul se schimbă, regulile se schimbă

Aomame se duse la cea mai apropiată bibliotecă și ceru să vadă ziarele în ediție prescurtată. Numerele pe trei luni, din septembrie până în noiembrie 1981. Bibliotecara o întrebă ce ziar preferă, *Asahi*, *Yomiuri*, *Mainichi* sau *Nikkei*. Era o femeie între două vârste, cu ochelari, care arăta mai degrabă a gospodină angajată cu jumătate de normă decât a salariat permanent al bibliotecii. Nu era prea grasă, dar avea încheieturile mâinilor umflate ca niște caltaboși.

Aomame îi spuse că nu contează. Oricum toate erau la fel.

— Aveți dreptate, dar vă rog frumos să alegeți unul, zise femeia cu o voce monotună, ca să descurajeze alte comentarii.

Nici Aomame nu avea chef să discute mai mult, așa că alese la întâmplare ziarul *Mainichi*. Se așază apoi la una dintre mesele de lectură izolate, deschise un carnețel și, cu pixul în mână, scană articolele cu privirea.

La începutul toamnei lui 1981 nu se produsese evenimente majore. În luna iulie a aceluși an, prințul Charles se căsătorise cu Diana, iar ecourile nunții lor încă mai răsunau pretutindeni. Unde s-au dus, ce au făcut, cu ce era îmbrăcată Diana, ce accesorii purtase. Desigur, Aomame știa despre căsătoria lui Charles cu Diana, dar nu o interesa în niciun fel. Nu putea nici în ruptul capului să priceapă de ce o lume întregă manifesta atâta interes față de soarta unui prinț sau a unei prințese a Marii Britanii. Charles arăta mai degrabă a profesor de fizică chinuit de probleme gastrointestinale decât a prinț.

În Polonia, sindicatul Solidaritatea, condus de Wałęsa, își întărise opoziția împotriva regimului, iar sovieticii își exprimaseră „îngrijorarea” față de acest lucru. Cu alte cuvinte, dacă guvernul polonez nu reușea să recapete controlul asupra situației, riscau să le trimită trupe blindate, cum se întâmplase cu Primăvara de la Praga din '68. Aomame își amintea în mare parte și despre aceste evenimente. Știa că, până la urmă, Uniunea Sovietică renunțase să-i invadeze. De aceea nu era nevoie să citească articolele în detaliu. Un singur lucru îi atrase însă atenția, și anume faptul că, în încercarea de a descuraja intervenția sovieticilor, președintele american, Ronald Reagan, declarase că: „Ne așteptăm ca tensiunile din Polonia să nu afecteze planurile comune americano-sovietice de construire a bazei pe Lună”. O bază pe Lună? De așa ceva nu mai auzise. Deși parcă îi trecuse pe la urechi de curând o știre la televizor în sensul ăsta. În seara în care se culcase cu bărbatul chelios din Kansai în hotelul din Akasaka.

Pe 20 septembrie se organizase la Jakarta cel mai mare concurs de înălțat zmeie din lume, la care participaseră peste zece mii de oameni. Era o știre pe care Aomame nu o aflase, dar nici nu era motiv de mirare. Cine ar ține minte o competiție de înălțat zmeie din Jakarta, din urmă cu trei ani?

Pe 6 octombrie, președintele Egiptului, Anwar Sadat, fusese asasinat de membri ai unui grup islamic extremist. Aomame ținea minte incidentul și se gândi din nou cu părere de rău la președintele Sadat. Îi plăcea foarte mult chelia lui și îi detesta din tot sufletul pe fundamentalistii religioși. O apuca furia numai când se gândea la vederile lor înguste, la complexul lor de superioritate plin de aroganță sau la nonșalanța cu care se amestecau în treburile altora. Era o furie pe care nu și-o putea controla cum trebuie. Dar asta nu avea nicio legătură directă cu problemele ei actuale. Aomame trase de câteva ori aer adânc în piept, se calmă și trecu la următoarea pagină.

Pe 12 octombrie, într-un cartier din sectorul Itabashi din Tokio, un încasator de la NHK în vârstă de cincizeci și șase de ani se luase la ceartă cu un student care refuza să achite taxa radio-TV și îl înjunghiasse în stomac cu un cuțit cu lamă lată, pe care îl purta în geantă. Poliția intervenise rapid și îl prinsese. Acesta rămăsese împietrit la locul faptei, strângând în mână cuțitul plin de sânge și nu opusese nicio rezistență arestului. Un coleg de serviciu declarase că bărbatul lucra la NHK de șase ani și că era un angajat serios, cu rezultate foarte bune.

Aomame nu știa despre acest incident. Ea era abonată la ziarul *Yomiuri*, pe care îl parcurgea zilnic de la prima până la ultima pagină. Citea cu deosebită atenție mai ales articolele din secțiunea socială, cu precădere pe cele legate de crime și infracțiuni. Iar acest articol acoperea cam jumătate din pagina socială a ediției de seară. Era de neimaginat să nu observe un articol de asemenea proporții. Însă nu era complet exclus să fi trecut peste el din cine știe ce întâmplare. Nu era foarte probabil, dar nici absolut imposibil.

Cu fruntea încruntată, Aomame reflectă o vreme la acea posibilitate. Apoi își notă în carnețel data și un sumar al incidentului.

Pe încasator îl chema Shinnosuke Akutagawa. Un nume grozav, ca de geniu literar. Fotografia lui nu apărea, ci doar a băiatului înjunghiat – Akira Tagawa, în vârstă de douăzeci și unu de ani. Acesta era student în anul trei la drept, la Universitatea Nihon și avea nivelul 2-*dan* la kendo. Dacă ar fi avut în mână sabia de bambus nu s-ar fi lăsat el înjunghiat așa ușor, dar ce om normal stă de vorbă cu încasatorul de la NHK cu sabia în mână? Pe de altă parte, niciun încasator obișnuit de la NHK nu umblă prin oraș cu un cuțit în traistă. Aomame urmări cu atenție știrile din zilele următoare, dar

nu găsi niciun articol din care să reiasă că studentul murise. Probabil scăpase cu viață.

Pe 16 octombrie se produsese un accident grav într-o mină din Yūbari, Hokkaidō. Izbucnise un incendiu într-o galerie la o mie de metri adâncime și cincizeci de mineri aflați în subteran se asfixiaseră. Flăcările se întinseseră și urcaseră până aproape de suprafața pământului, luând viețile a încă zece mineri. Ca să împiedice extinderea incendiului, firma inundase galeriile cu o pompă, fără să se asigure dacă mai rămăsese cineva în viață. Numărul victimelor ajunsese la nouăzeci și trei. Fusese un accident cutremurător. Cărbunele e o sursă de energie foarte poluantă, iar extragerea lui, o activitate periculoasă. Firma de minerit evitase să mai investească în echipamente și dotări, iar condițiile de muncă erau foarte proaste. Se produceau multe accidente, iar mediul afecta plămânii minerilor. Dar, fiind ieftin, existau oameni și întreprinderi care aveau nevoie de cărbune. Aomame își amintea bine acel accident.

Incidentul pe care îl căuta Aomame se petrecuse pe data de 19 octombrie, când urmările dezastrului de la mina din Yubari încă nu încetaseră să se mai facă văzute. Despre acesta, Aomame chiar nu știuse nimic până în urmă cu câteva ore, când aflase de la Tamaru. Ceea ce, oricum ar fi luat-o, era de-a dreptul imposibil, pentru că titlul articolului trona pe prima pagină a ziarului tipărit cu litere mari și imposibil de trecut cu vederea.

*Conflict armat cu o grupare extremistă în munții din Yamanashi
Trei polițiști morți*

Articolul cuprindea și o fotografie făcută din aer de la locul respectiv, din zona lacului Motosu. Mai apărea și o hartă sumară. La locul cu pricina se ajungea pornind de la un cartier cu vile de vacanță și înaintând adânc, în munți. Fotografii cu cei trei polițiști morți de la poliția din Yamanashi. Intervenția cu elicoptere a serviciului special aerian din cadrul Forțelor de Autoapărare. Uniforme de camuflaj, arme cu lunetă și automate cu țeavă scurtă.

Aomame se încruntă îndelung. Ca să-și arate pe deplin nemulțumirea, își încordă până la limită toți mușchii feței. Masa de lectură avea în părți

paravane despărțitoare și nimeni nu observă schimbarea aceea drastică de pe chipul ei. Aomame inspiră adânc. Trase cu putere aer în piept și îl expiră, ca o balenă care iese la suprafață și își umple până la refuz plămâni uriași cu aer proaspăt. Un licean care stătea spate în spate cu ea tresări la auzul sunetului și se întoarse către ea, dar nu zise nimic. Tresări și atât.

După ce stătu încruntată o vreme, Aomame se strădui să-și relaxeze fiecare mușchi al feței ca să-și revină la expresia normală. Apoi încercă să-și adune gândurile, ciocănind cu capătul pixului în dinții din față. Trebuia să existe o explicație. Adică *nu avea cum* să nu existe o explicație. De ce îi scăpase ei un eveniment atât de mare, care zguduise întreaga Japonie?

Și nu e vorba doar de acest eveniment, își spuse ea. Eu nu știam nici despre încasatorul de la NHK care a înjunghiat un student. E foarte straniu. Cum să am atâtea scăpări mari, una după alta? La urma urmei, sunt o persoană atentă și meticuloasă, îmi sare în ochi orice discrepanță, oricât de mică. Eu am încredere în memoria mea. Tocmai de-asta nu am comis până acum absolut nicio greșeală ori de câte ori am făcut de petrecanie cuiva. Așa am reușit să supraviețuiesc până acum. Citesc cu atenție ziarul zi de zi, iar când eu spun că „îl citesc cu atenție” înseamnă că nu îmi scapă nicio informație care are cât de cât vreo însemnătate.

După cum era de așteptat, conflictul de lângă lacul Motosu era dezbătut pe larg în ziar pe parcursul a mai multor zile. Forțele de Autoapărare și poliția locală scotociseră tot muntele în căutarea celor zece membri ai grupului extremist care scăpaseră. Trei dintre ei fuseseră împușcați, doi răniți grav, iar patru (dintre care o femeie) fuseseră prinși. Unul dispăruse cu desăvârșire. Tot ziarul era împânzit cu informații despre acest eveniment. Datorită acestui lucru, știrea despre încasatorul de la NHK care înjunghiasse un student dispăruse din paginile lui.

Mai mult ca sigur, NHK-ul răsuflesse ușurat – nu pe față, desigur. Dacă nu ar fi apărut acest eveniment de proporții, mass-media și-ar fi glăsuțit cu încăpățănare și în gura mare toate dubiile cu privire la sistemul de colectare a taxei radio-TV și la instituția în sine. La începutul aceluia an, partidul liberal democrat își exprimase nemulțumirea cu privire la o emisiune NHK despre scandalul cu luarea de mită de la compania Lockheed și îi determinaseră să modifice conținutul materialului. NHK explicase în detaliu acest material mai multor politicieni aparținând partidului de la

guvernare și întrebase respectuos ce să facă. În mod uimitor, acesta era un procedeu obișnuit, la ordinea zilei. Bugetul NHK era aprobat de Dietă, iar conducerea televiziunii se temea ca nu cumva partidul de la guvernare sau Guvernul să nu se răzbune dacă îi călcau pe coadă. În plus, în cadrul partidului, NHK-ul era văzut ca nimic mai mult decât o agenție de publicitate. În momentul în care au fost expuse aceste mișcături interne, așa cum era de așteptat, majoritatea populației a început să aibă suspiciuni cu privire la imparțialitatea emisiunilor NHK și corectitudinea lor politică, iar mișcarea împotriva plății taxei de recepție s-a întărit.

Cu excepția conflictului de lângă lacul Motosu și a poveștii cu încasatorul de la NHK, Aomame își amintea perfect celelalte evenimente, incidente sau accidente de la vremea respectivă. Memoria ei era intactă, cu excepția acestor două știri. Știa tot ce citise în acea perioadă și, cu toate acestea, despre conflictul armat și încasatorul NHK nu își amintea absolut nimic. Oare de ce? Chiar presupunând că am pățit ceva la cap, își zise ea, e posibil să fi trecut cu vederea doar aceste două articole sau să mi se fi șters complet din memorie doar ele două?

Aomame închise ochii și își apăsă puternic tâmplele cu degetele. Da, e posibil. În creierul meu a apărut un fel de mecanism care rescrie realitatea și care alege doar anumite știri peste care aruncă un vâl negru, ca să nu le văd și să nu-mi rămână în memorie. Schimbarea uniformelor și a armelor din dotarea poliției, baza sovieto-americană de pe Lună, încasatorul NHK care a înjunghiat un student sau conflictul de proporții de lângă lacul Motosu, dintre grupul extremist și trupele speciale din cadrul Forțelor de Autoapărare.

Dar ce puncte comune să existe între aceste evenimente?

Oricât și-ar fi bătut mintea, nu reușea să găsească nimic în comun.

Aomame continuă să ciocăne încet cu capătul pixului în dinții din față, punându-și roțițele în mișcare la turație maximă.

După o vreme îndelungată, îi trecu prin cap următorul lucru.

Ce-ar fi să văd lucrurile așa: problema nu e la mine, ci la lumea care mă înconjoară. Mintea și psihicul meu nu au pățit nimic, ci anumite lucruri din lumea exterioară au suferit diverse schimbări sub acțiunea unei forțe.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât această teorie i se părea mai viabilă, pentru că nu se împăca deloc cu ideea că mintea ei era cea care pățise ceva.

Prin urmare, merse mai departe cu această teorie.

Nu eu am pățit ceva, ci lumea din jurul meu.

Da, așa mai merge.

Într-un anume moment, lumea pe care o știam eu a dispărut și în locul ei a venit o alta. Așa cum ai schimba macazul pe linia ferată. Cu alte cuvinte, psihicul meu de acum aparține lumii inițiale, dar lumea în sine este alta. Iar schimbările existente în ea sunt deocamdată într-un număr limitat. Majoritatea lucrurilor pe care le știu au fost transferate așa cum erau în lumea cea nouă. De aceea nu am întâmpinat dificultăți reale în viața de zi cu zi (deocamdată). Însă aceste „schimbări” vor căpăta proporții și vor da naștere la discrepanțe și mai mari în jurul meu. Erorile se vor amplifica puțin câte puțin, îmi vor afecta logica acțiunilor și poate mă vor determina să comit greșeli grave. Așa ceva mi-ar fi literalmente fatal.

Lumi paralele.

Aomame se strâmbă de parcă ar fi simțit în gură ceva cumplit de acru, dar nu o făcu la fel de puternic ca mai devreme. Începu din nou să ciocăne cu pixul în dinții din față, mârâind din fundul gâtului. Liceanul din spatele ei o auzi, dar de data aceasta se prefăcu că nu observă nimic.

Am intrat deja în domeniul științifico-fantasticului, își zise Aomame.

Oare să fi construit teoria asta egoistă dintr-un impuls de autoapărare? Poate că în realitate *am pățit eu ceva la cap*, pur și simplu. Eu consider că mintea mea e sută la sută normală și că psihicul meu nu e afectat în niciun fel. Dar nu tocmai asta ar susține orice bolnav psihic, că el e perfect normal și că lumea e cea care a luat-o razna? Nu cumva am născocit teoria asta fantezistă cu lumile paralele doar ca să-mi justific în mod forțat propria-mi nebulie?

Am nevoie de părerea unei terțe persoane obiective.

La psihiatru nu pot să mă duc să mă tratez. Lucrurile sunt prea complicate și despre multe dintre ele nici nu pot să vorbesc. De exemplu, despre „treburile” de care mă ocup eu și care sunt, fără urmă de dubiu, ilegale. La urma urmei, eu omor bărbați cu o dălțiță meșterită cu propria mea mână. Nu pot să-i spun doctorului una ca asta, chiar dacă indivizii respectivi sunt niște ființe complet abjecte și denaturate.

Nici dacă aș reuși să ascund cumva aspectele ilegale, n-aș putea spune că partea legală din viața pe care am dus-o până acum e tocmai normală. E

ca un portbagaj umplut până la refuz cu rufe murdare. Iar printre ele sunt îndesate suficient de multe lucruri care să aducă un om în pragul nebuniei. Ba poate chiar vreo doi, trei. Ar ajunge să pomenesc despre viața mea sexuală. Nu e o chestie despre care să pot vorbi de față cu cineva.

Nu pot să mă duc la doctor, concluzionă Aomame. N-am decât să-mi rezolv singură problema.

Hai să încerc să duc un pic mai departe teoria asta a mea.

Presupunând că asta s-a întâmplat în realitate, adică presupunând că lumea în care mă aflu acum chiar este alta, care este exact momentul și punctul în care s-a produs trecerea?

Aomame se concentrează și își scotoci memoria.

Prima dată când observase o schimbare fusese în ziua în care îl „aranjase” pe specialistul din domeniul petrolier în carnera unui hotel din Shibuya, cu câteva zile în urmă. Se dăduse jos din taxi pe Autostrada Metropolitană nr. 3, coborâse pe scara de urgență până pe DN 246, își schimbase dresurile și o luase către stația Sangenjaya de pe linia Tōkyū. Pe drum trecuse pe lângă un polițist tânăr și observase că arăta altfel ca de obicei. Acea fusese prima dată. Ceea ce însemna că macazul dintre lumi se schimbase cu puțin înainte. Polițistul pe care îl văzuse în dimineața aceea în apropierea casei purta uniforma obișnuită și avea la brâu un revolver vechi.

Aomame își aminti senzația stranie pe care o avusese în taxi, ascultând începutul *Sinfoniettei* lui Janáček. Senzația că tot corpul i se contorsiona. Se simțise stoarsă ca o cârpă. Apoi șoferul îi spusese despre scara de urgență, iar ea își scosese pantofii și o luase în jos pe scara aceea periculoasă. În timp ce cobora, desculță și bătută de vânt, îi răsunase încontinuu în minte fanfara de la începutul *Sinfoniettei*. Probabil că acela a fost începutul, se gândi Aomame.

Și taximetristul era cam straniu. Aomame încă își mai amintea cuvintele lui de despărțire, pe care încercă să și le reproducă în minte cât mai exact.

Dacă faci asta, viața ta de zi cu zi s-ar putea să arate un pic altfel de acum încolo. Dar nu lăsa aparențele să te înșele. Realitatea e mereu una singură.

Și atunci lui Aomame i se păruseră bizare cuvintele lui. Dar nu înțelesese prea bine ce voia să spună și nici nu îi pășase. Se grăbea și nu avea timp să-și bată capul cu chestii complicate, însă acum își dădea seama că vorbele lui erau surprinzătoare și stranii. Le putea luat drept o avertizare sau poate chiar ca pe un mesaj aluziv. Oare ce încercase să-i transmită?

Apoi mai era și muzica lui Janáček.

Cum de am recunoscut imediat *Sinfonietta* lui Janáček? se întrebă ea. Cum de știam că a fost compusă în 1926? Nu e o piesă atât de cunoscută încât s-o recunoască oricine de la primele acorduri. În plus, eu nu mă dau în vânt după muzica clasică. Nici măcar nu-l deosebesc pe Haydn de Beethoven. Și atunci de ce am zis imediat „asta e *Sinfonietta* lui Janáček” când am auzit-o la radio în taxi? Și de ce m-a zguduit atât de tare?

Da, m-a atins la un nivel foarte personal. A fost de parcă niște amintiri latente, care dormeau în mine de multă vreme, s-ar fi trezit deodată la viață, atunci când mă așteptam eu mai puțin. Parcă m-ar fi apucat de umăr și m-ar fi zgâlțâit. Asta înseamnă că poate la un moment dat eu am fost strâns legată de această piesă, iar în momentul în care am auzit-o, s-a răsucit un comutator și anumite amintiri au început să iasă la suprafață. *Sinfonietta* lui Janáček. Și totuși, oricât de adânc și-ar fi scotocit memoria, Aomame nu reușea să găsească nimic.

Aomame se uită în jur, își privi palmele, își inspectă unghiile și chiar își pipăi sânii prin cămașă. Nimic schimbat, se gândi ea. Au aceeași mărime și aceeași formă. Eu sunt aceeași, lumea e aceeași. Și totuși ceva începe să se schimbe. O simt. Ca într-un joc în care trebuie să cauți diferențele. Ai două imagini, lipite una lângă alta pe perete, care par absolut identice. Însă dacă le privești cu mare atenție, descoperi niște deosebiri minuscule.

Ca să-și schimbe starea de spirit, Aomame întoarse paginile ziarului și își notă câteva detalii legate de conflictul armat de lângă lacul Motosu. Se specula că cele cinci Kalașnikov AK-47, fabricate în China, erau de fapt marfă de contrabandă adusă din Peninsula Coreeană. Cel mai probabil, arme scoase din uz de armată, dar în stare bună. Aveau și muniție suficientă. Linia de coastă dinspre Marea Japoniei e lungă și nu e greu să aduci arme și muniție în niște bărci camuflate în vase de pescuit, la adăpostul întinericului. Așa își umflau contrabandiștii buzunarele cu yenii de pe urma drogurilor și a armelor aduse în Japonia.

Polițiștii din Yamanashi nu știuseră cât de înarmați erau membrii grupării extremiste. Ei obținuseră un mandat de percheziție pe motivul unor acte de violență – fie ele doar un pretext se urcaseră în două mașini de poliție și un microbuz și o porniseră în echipamentul lor obișnuit către „ferma” unde era stabilită gruparea numită Zori de Zi, care, la suprafață, se ocupa cu agricultura ecologică. Aceștia refuzaseră să le permită polițiștilor accesul în incintă, atmosfera se tensionase și așa se declanșase schimbul de focuri.

Membrii grupului erau înarmați până și cu grenade puternice, fabricate în China, pe care însă nu le folosiseră. Motivul pentru care nu o făcuseră era că de-abia intraseră în posesia lor și încă nu avuseseră timp să urmeze un instructaj adecvat. Acest fapt se dovedise un mare noroc, pentru că numărul victimelor din rândul polițiștilor și al Forțelor de Autoapărare ar fi fost și mai mare dacă s-ar fi folosit grenade. Inițial, polițiștii nu purtaseră nici măcar veste antiglonț. Oamenii remarcaseră echipamentul perimat și superficialitatea cu care autoritățile analizaseră informațiile. Însă ceea ce îi îngrozise pe ei cel mai tare a fost faptul că o astfel de grupare extremistă încă mai continua să existe sub formă de unitate armată și că activa din plin, departe de ochii lumii. În a doua jumătate a anilor '60, vuietul grandioasei „revoluții” aparținea deja de domeniul trecutului, iar ultimele rămășițe ale facțiunilor extremiste erau considerate drept anihilate complet în incidentul de la Asama Sansō.

După ce-și luă toate notițele, Aomame înapoie ziarele, alese din raftul de muzică un volum gros intitulat *Compozitori din lumea întreagă* și se întoarse la masa de lectură. Îl deschise la pagina despre Janáček.

*

Leos Janáček se născuse în 1854 într-un sat din Moravia și murise în 1928. În carte figura și un prim-plan al său la bătrânețe. Nu era deloc chel, ci avea capul acoperit cu păr alb, des ca iarba. Forma capului nu i se distingea. Compusese *Sinfonietta* în 1926. Janáček avea o căsnicie nefericită, lipsită de dragoste, însă în 1917, la vârsta de șaizeci și trei de ani, o cunoscuse pe Kamila, o femeie măritată, de care se îndrăgostise. O dragoste între doi oameni maturi, ambii căsătoriți. Aflat într-o stare de depresie, Janáček se folosise de întâlnirea cu ea pentru a-și recăpăta apetitul creator. În ultimii săi ani producea capodopere una după alta.

Într-o bună zi, plimbându-se cu ea prin parc, observase că în apropiere se ținea un concert în aer liber și se oprise să-l asculte. În acel moment, Janáček se simțise cuprins de un sentiment de beatitudine, care inspirase motivul acestei *Sinfoniette*. Își amintea cum ceva parcă explodase în capul său și îl învăluisese într-un val de extaz. Chiar în acea perioadă i se ceruse să compună o fanfară pentru o mare competiție sportivă, iar el folosise motivul inspirat din parc, dând astfel naștere *Sinfoniettei*. Compoziția poartă numele de „sinfonietă”, dar are o structură foarte neconvențională, iar fanfara festivă și strălucitoare interpretată de alămuri, împreună cu delicatul ansamblu de coarde central-european, creează o atmosferă unică – așa scria în cuvântul introductiv.

Aomame își notă în carnețel acest amănunt biografic și explicațiile care însoțeau piesa. Însă cartea nu reuși să-i ofere niciun indiciu pentru a afla ce tangentă exista sau ar fi putut să existe între ea și această *Sinfonietta*. Aomame părăsi biblioteca și se plimbă o vreme fără țintă pe străzile peste care începea să se lase înserarea. Din când în când mai mormăia câte ceva și clătina din cap.

Sigur, e doar o teorie, se gândi ea în timp ce se plimba. Însă deocamdată e cea mai convingătoare teorie pe care o am. Până nu apare alta mai viabilă, trebuie să acționez conform acesteia, altfel cine știe unde mă trezesc catapultată. Și de-asta ar fi bine să găsesc un nume potrivit pentru situația nouă în care mă aflu. Îmi trebuie un apelativ distinctiv, pe care să-l folosesc și ca să deosebesc această lume de cealaltă, în care polițiștii aveau la brâu revolvere vechi. Până și câinii și pisicile capătă un nume. Așa că și lumea asta nouă, plină de schimbări, are nevoie de unul.

Anul 1Q84 – așa am să numesc această lume, se hotărî Aomame.

Q, de la *question mark*. Pentru că sunt multe semne de întrebare.

Aomame aprobă din cap, mergând mai departe.

Că-mi place sau nu, acum mă aflu în „anul 1Q84”. Anul 1984, așa cum îl știam eu, nu mai este. Acum e 1Q84. Alt aer, alt peisaj. Va trebui să mă orientez pe cât se poate de rapid în această lume plină de semne de întrebare. Ca un animal lăsat liber într-o pădure nouă. Ca să mă protejez și să supraviețuiesc, trebuie să descifrez repede regulile locului și să mă conformez lor.

*

Aomame intră într-un magazin de muzică din apropierea stației Jiyūgaoka și caută *Sinfonietta* lui Janáček. Nefiind un compozitor prea cunoscut, colțul dedicat lui era mic și nu reuși să găsească decât un singur disc care conținea *Sinfonietta*. Era interpretată de Orchestra din Cleveland, sub bagheta lui George Szell. Pe fața A avea *Concertul pentru orchestră* al lui Bartók. Aomame nu știa cum era acea interpretare, dar cum altceva nu avea de ales, cumpără acel L.P. Se întoarse acasă, luă din frigider o sticlă de Chablis, îi scoase dopul, puse discul în pick-up și coborî acul. Apoi ascultă muzica delectându-se cu vinul răcit numai bine. Fanfara de la început răsuna strălucitor. Era exact ce ascultase în taxi. Fără dubiu. Aomame închise ochii și se concentrează asupra muzicii. Interpretarea nu era rea. Însă de data aceasta nu se întâmplă nimic. Auzea muzica și atât. Nu simțea nicio contorsiune prin corp, nicio transfigurare a simțurilor.

Ascultă piesa până la capăt, apoi puse discul în copertă, se așează pe jos și continuă să ia câte o înghițitură din pahar, sprijinită de perete. Băut așa, de una singură, în timp ce se gândea, vinul parcă nu avea niciun gust. Aomame se duse la baie, se spală pe față cu săpun, își aranjă sprâncenele cu o forfecuță și se șterse în urechi cu un bețișor.

Ori s-a întâmplat ceva ciudat cu mine, ori cu lumea, își spuse ea. Una din două. Dar nu știu care. Capacul nu se potrivește la borcan. Poate e vina borcanului, poate a capacului. În orice caz, mărimile nu se potrivesc, iar asta e un adevăr de netăgăduit.

Aomame deschise frigiderul și îi inspectă conținutul. Nu avea prea multe, pentru că nu mai făcuse cumpărături de câteva zile.

Scoase o papaia coaptă, o tăie în două cu un cuțit și o mănca cu lingura. Luă apoi trei castraveți, îi spală și îi ronțai cu maioneză deasupra. Mestecă încet, fără grabă. Bău apoi un pahar cu lapte de soia și cu asta își încheie cina. O masă simplă, dar ideală ca să eviți constipația. Constipația era unul dintre lucrurile pe care Aomame le detesta cel mai mult. Cam la fel de mult ca pe bărbații mârșavi și violenți și pe fundamentalistii religioși cu mintea îngustă.

După ce termină de mâncat, Aomame se dezbracă și făcu un duș fierbinte. Ieșită din duș, se șterse cu prosopul și se inspectă goală în oglinda fixată pe ușă. Talie subțire, mușchi fermi. Sâni neinteresanți, asimetrici, și păr pubian ca un teren de fotbal neîngrijit. Privindu-se goală

în oglindă, își aminti deodată că peste o săptămână urma să împlinească treizeci de ani. Iar ziua de naștere! Ce chestie, să fac treizeci de ani tocmai în lumea asta! se gândi Aomame și se încruntă.

Anul 1Q84.

Acesta era locul în care se afla.

Capitolul 10

Revoluție adevărată, cu vărsare de sânge

— Schimbăm, spuse Fukaeri.

Apoi îl luă din nou de mână, chiar înainte ca trenul să ajungă în gara Tachikawa.

Cât au coborât din tren și au mers pe scări până la alt peron, Fukaeri continuă să îl țină de mână. Cu siguranță cei din jur îi luau drept un cuplu. Era o diferență destul de mare de vârstă între ei, dar Tengo oricum arăta mai tânăr decât era. Fără îndoială că, văzută din afară, diferența de statură dintre ei era amuzantă. O întâlnire fericită, primăvara, într-o dimineață de duminică.

Cu toate acestea, în mâna lui Fukaeri nu se simțea niciun fel de impuls erotic. Îl strângea de mână cu o forță constantă. În degetele ei regăseai acuratețea profesională a unui doctor care îți măsoară pulsul. Poate că fata asta transmite și primește prin atingerea degetelor și a palmelor informații pe care nu le poate comunica prin cuvinte, îi trecu lui Tengo prin cap. Dar chiar presupunând că așa stăteau lucrurile, comunicarea nu se făcea decât într-un sens. Poate că ea simțea prin palmă ceva dinlăun- trul lui Tengo, dar el nu putea să citească în felul acesta ce gândește Fukaeri. Pe Tengo însă nu îl deranja câtuși de puțin. Să-i citească ce vrea din suflet, nu avea nici gânduri și nici sentimente de ascuns față de ea.

În orice caz, chiar dacă nu e vorba de nimic erotic, fata asta mă place într-o oarecare măsură, presupuse Tengo. Probabil că nu i-am făcut o impresie tocmai rea. Altfel, indiferent de motivul ei, nu m-ar fi ținut atât de mult de mână.

Cei doi se mutară pe peronul liniei Oume și urcară în trenul care aștepta acolo. Fiind duminică, vagonul era mai aglomerat decât ai fi bănuțit, plin cu

familiei și cu vârstnici echipați pentru drumetii pe munte. Ei nu se așezară, ci rămaseră în picioare, în apropierea ușilor.

— Arată de parcă se duc în excursie, spuse Tengo privind în jur.

— Pot să te țin de mână, întrebă ea.

Și după ce urcaseră în tren, continuase să îl țină de mână.

— Da, bineînțeles, răspunse el.

Fukaeri păru mai liniștită. Palma și degetele ei erau la fel de catifelate și nu transpiraseră deloc. Părea că încă mai caută și verifică ceva dinăuntrul lui.

— Nu-ți mai e frică, întrebă ea pe obișnuitul ton neutru.

— Nu, nu-mi mai e, răspunse Tengo.

Nu era o minciună. Panica de duminică dimineață care îl atacase mai devreme fusese în mare parte înlăturată, probabil de mâna lui Fukaeri. Nu mai transpira și nici nu-și mai auzea inima palpitând cu putere. Nu avea nici halucinații. Respirația îi redevenise liniștită ca de obicei.

— Ce bine, spuse Fukaeri fără intonație.

Ce bine, gândi și Tengo.

O voce grăbită îi anunță că trenul urmează să plece în curând, iar ușile se închiseră, zăngănind puternic. Ca un animal mare și bătrân care se trezește din somn și se scutură cu greu, trenul se hotărî în sfârșit să se urcească din loc lăsând peronul în urmă.

Fukaeri și Tengo priveau pe fereastră, ținându-se de mână. La început se vedeau numai locuințe banale, dar, pe măsură ce înaintau, câmpia Musashino făcea loc munților și priveliștea începea să se schimbe. De la gara Higashi-Oume, calea ferată nu mai avea decât o singură linie. Schimbară din nou trenul, pentru a treia oară. Munții din jur își făceau simțită prezența din ce în ce mai mult. Ieșiseră deja din zona în care lumea face naveta către Tokio. Munții erau încă înveliți în culoarea veștedă a iernii, dar, chiar și așa, verdele proaspăt al copacilor pereni îți atrăgea privirea. Când trenul oprea în gări și se deschideau ușile îți dădeai seama că aerul care pătrundea de afară căpătase alt miros. Zgomotele se schimbaseră și ele. În jur apăreau din ce în ce mai multe câmpuri cultivate și case de fermieri. Pe șosea se vedeau mai multe camionete decât automobile. Am ajuns destul de departe, își spuse Tengo. Oare până unde mergem?

— Nu-ți face griji, spuse Fukaeri de parcă îi citise gândurile.

Tengo încuviință tăcut. Mă simt de parcă mă duc în pețit, să-i cunosc pe viitorii socri, se gândi el.

*

Cei doi coborâra într-o gară numită Futamatao. Un nume destul de neobișnuit, pe care Tengo nu-și amintea să-l mai fi auzit vreodată. Gara era o clădire veche, din lemn. În afară de ei doi, mai coborâra încă vreo cinci călători. Nu se urcase nimeni. Lumea venea până la Futamatao să respire aer proaspăt și să urce pe munte. Sigur că da, doar nu venea nimeni aici pentru spectacolul *Omul din La Mancha*, ca să umble prin discotecii sau să vadă showroomul Aston Martin, și nici pentru vreun restaurant franțuzesc renumit pentru homarii gratinați. Îți dădeai seama de asta doar uitându-te la pasagerii care coborâseră acolo.

În fața gării nu era nimic care să merite numele de magazin, iar pe stradă, nici țipenie de om. În schimb, un taxi aștepta clienți. Probabil că venea la orele la care soseau trenurile. Fukaeri bătu încet în geamul taximetristului. Ușa se deschise și ea urcă, făcându-i semn lui Tengo să o urmeze. Când se închise portiera, Fukaeri explică scurt șoferului unde vor să ajungă, iar acesta încuviință.

Nu avea mult de mers, dar drumul era extrem de întortocheat. Urcară dealuri abrupte, coborâra pante la fel de abrupte și străbătură drumuri de țară atât de înguste, încât nu ar fi încăput două mașini în același timp. Cotiră de nenumărate ori. Șoferul însă nu reducea deloc viteza când cotea, astfel că Tengo, cu inima în gât, trebuia să se țină bine agățat de mânerul de deasupra ușii. Mașina urcă o pantă abruptă ca o pârtie de schi și, ajunsă în vârf, opri. Parcă ar fi fost într-un montagne russe, nu în taxi. Tengo scoase două hârtii de o mie de yeni din portofel și primi bonul și restul.

În fața casei vechi, în stil japonez, era oprit un Pajero negru, model scurt și un Jaguar mare, verde. Pajero-ul strălucea de curățenie, dar Jaguarul vechi era atât de prăfuit încât nici nu-i mai distingeai culoarea. Părea să nu mai fi fost mutat din loc de ceva vreme, pentru că și parbrizul era murdar. Aerul era surprinzător de curat și în jur domnea liniștea. O liniște atât de adâncă încât trebuia să-ți încordezi auzul. Cerul era amețitor de înalt și căldura razelor soarelui se simțea blând pe piele. Când și când se auzea țipătul ascuțit al unei păsări necunoscute, pe care însă nu o puteai vedea.

Casa era mare și impunătoare. Părea veche, dar era bine îngrijită. Copacii din grădină erau tunși frumos. Ba chiar erau atât de grijuliu aranjați, încât unii dintre ei păreau să fie de plastic. Un pin mare își răspândea generos umbra pe pământ. Locul era larg deschis și nu mai era nicio altă casă cât vedeai cu ochii. Cine alege să trăiască într-un loc atât de incomod? Cu siguranță că stăpânului casei nu prea-i place contactul cu alți oameni, bănui Tengo.

Fukaeri deschise cu mult zgomot poarta descuiată și intră. Îi făcu semn lui Tengo să o urmeze. Nu le ieși nimeni în întâmpinare. Se descălțară în holul mare și tăcut. Pășiră pe podeaua lustruită și răcoroasă de pe culoar și intrară într-un salon. De la fereastră se vedea, în zare, panorama munților. Se zărea și un râu șerpuitor în care se reflectau razele soarelui. Era o priveliște minunată, dar Tengo nu avea starea de spirit necesară să se bucure de ea cum se cuvine. Fukaeri îi făcu semn să se așeze pe o canapea mare și, fără să mai spună o vorbă, ieși din încăpere. Canapeaua mirosea a vremuri apuse. Cât de apuse, Tengo nu avea idee.

Salonul era complet lipsit de orice fel de obiect decorativ. Pe masa joasă, făcută dintr-o singură scândură groasă, nu se afla absolut nimic. Nici scrumieră, nici față de masă. Pe pereți nu atârna niciun tablou, ceas sau calendar. Nu vedeai nici măcar o vază în toată carnera. Nu exista niciun bufet, nu erau nici cărți sau reviste. Doar un covor antic, atât de decolorat încât nu-i mai distingeai modelul, și canapeaua, la fel de veche, împreună cu trei fotolii. Mai era și un șemineu deschis, dar după cum arăta nu părea să fi fost folosit de curând. Deși se aflau la jumătatea lui aprilie, carnera era rece, de parcă în ea încă mai zăbovea frigul adunat peste iarnă. Era o încăpere care se hotărâse cu multă vreme în urmă să nu-și întâmpine vizitatorii cu plăcere. Fukaeri se întoarse și se așeză alături de Tengo pe canapea, fără să rostească în continuare niciun cuvânt.

Rămaseră amândoi tăcuți o vreme îndelungată. Fukaeri era închisă în lumea ei enigmatică, iar Tengo încerca să se calmeze, respirând încet și adânc. În afara câte unui ciripit de pasăre venit din depărtare, încăperea era cufundată în liniște. Lui Tengo i se părea că, dacă asculta cu atenție, în tăcerea aceea se distingeau sensuri ascunse. Nu era doar o absență a zgomotelor, ci liniștea parcă spunea ceva despre ea însăși. Tengo își privi fără rost ceasul. Își ridică ochii și se uită pe geam, apoi îi întoarse din nou

către ceas. Arăta aceeași oră. În diminețile de duminică timpul se scurgea întotdeauna mult mai încet.

*

După vreo zece minute, ușa se deschise brusc și intră un bărbat slab, agitat. Avea vreo șaiszeci și cinci de ani și aproximativ un metru și șaiszeci de centimetri, dar postura îi era dreaptă și nu arăta deloc sfrijit. Își ținea bărbia trasă în spate, iar spinarea atât de dreaptă, încât ai fi zis că e străbătută pe dinăuntru de o bară de fier. De sub ochelarii negri, cu rame groase, care păreau făcuți anume să intimideze oamenii, se zărea o pereche de sprâncene stufoase. Mișcărilor sale te duceau cu gândul la o mașinărie comprimată și compactă. Nu avea absolut nimic în plus și toate piesele ei se mișcau cu eficiență maximă. Tengo dădu să se ridice ca să îl salute, dar bărbatul îi făcu un semn scurt cu mâna să rămână așezat. Îi dădu ascultare și se lăsă din nou pe canapea. O vreme, bărbatul îl studie fără să scoată o vorbă. Privirea lui nu era pătrunzătoare, dar te scruta fără să te slăbească, din cap până în picioare. Câteodată își mișca ochii, apoi îi lărgea din nou, ca un fotograf care potrivește diafragma obiectivului.

Bărbatul purta un pulover verde închis deasupra unei cămăși albe și o pereche de pantaloni de lână gri. Toate arătau a haine îmbrăcate zilnic în ultimii zece ani. Îi veneau bine, dar erau destul de ponosite. Probabil că nu-l interesa deloc ce punea pe el și probabil că nici în jurul lui nu era nimeni pe care să intereseze lucrul ăsta. Părul rărit îi evidenția și mai mult forma alungită a capului. Avea obrații ascuțiți și maxilarul pătrat. Doar buzele cărnoase, ca de copil, nu se potriveau cu aspectul lui general. Avea câteva locuri rămase nebărbierite, sau poate că erau doar niște umbre proiectate de felul în care cădea lumina; lumina de munte care pătrundea pe fereastră era întrucâtva diferită de cea cu care era Tengo obișnuit.

— Îmi cer scuze că a trebuit să bați atâta cale până aici.

Glasul lui avea o intonație aparte. Era vocea cuiva obișnuit să țină un discurs coerent în fața unei audiențe largi.

— Eu nu am putut să plec de aici din diferite motive, de aceea singura cale era să vii tu.

Tengo răspunse că nu îl deranja câtuși de puțin. Apoi se prezentă și se scuză că nu are o carte de vizită.

— Numele meu este Ebisuno, spuse bărbatul. Nici eu nu am carte de

vizită.

— Ebisuno-san, confirmă Tengo.

— Toată lumea îmi spune „Profesorul”. Chiar și propria mea fiică îmi zice așa.

— Dar cu ce ideograme se scrie numele dumneavoastră?

— E un nume neobișnuit, nu prea se întâlnește. Eri, scrie-i tu ideogramele!

Fukaeri dădu din cap, scoase un carnețel și, încet de tot, scrise pe hârtia albă:

戎野

Scrisul lui Fukaeri te ducea cu gândul la cineva care zgârie într-o cărămidă cu un cui. Nu se poate însă spune că nu avea totuși o anume eleganță.

— S-ar traduce prin „câmpul sălbaticilor”. Eu m-am ocupat demult de antropologie culturală și pentru specializarea asta mi se pare că era un nume foarte potrivit, spuse Profesorul și pe buze îi apărură o urmă de zâmbet, fără însă ca vigilența din priviri să i se stingă. Apoi continuă:

— Am întrerupt însă legăturile cu viața academică de multă vreme. Acum mă ocup de cu totul altceva. M-am îndreptat către o altfel de câmpie a sălbaticilor.

Era într-adevăr un nume neobișnuit, dar Tengo îl mai auzise cândva. Nu cumva pe la sfârșitul anilor '60 existase un cercetător vestit pe nume Ebisuno care publicase câteva cărți foarte bine primite la vremea aceea? Nu avea habar ce conțineau cărțile respective, dar numele îi rămăsese undeva într-un colț al memoriei. În orice caz, la un moment dat dispăruse de pe firmament.

— Cred că am mai auzit numele dumneavoastră, spuse Tengo întrebător.

— Tot ce se poate, răspunse Profesorul privind în depărtare, de parcă ar fi vorbit cu altcineva care nu era prezent. Oricum, e poveste veche.

Tengo simțea respirația liniștită a lui Fukaeri, care era așezată alături de el. Respira adânc și relaxat.

— Tengo Kawana, spuse Profesorul de parcă îi citea numele de pe

ecuson.

— Întocmai, spuse Tengo.

— Ai absolvit matematica, iar acum predai la o școală pregătitoare în Yoyogi, zise Profesorul. Pe de altă parte însă, scrii literatură. Amănuntele astea mi le-a dat Eri, sper că sunt corecte?

— Sunt.

— Nu arăți a profesor de matematică. Dar nici a scriitor.

Tengo zâmbi amar.

— Mi s-a mai spus asta de curând. Probabil din cauza constituției fizice.

— N-am spus-o în sens rău, replică Profesorul. Apoi își împinse cu degetul ochelarii negri pe nas. Să nu arăți a ceva nu e un lucru rău. Înseamnă că nu ești înțepenit într-o singură ipostază.

— Sunt onorat că-mi spuneți lucrul acesta. Încă nu mă pot numi scriitor. Eu doar încerc să scriu romane.

— Încerci?

— Învăț din propriile mele greșeli.

— Înțeleg, spuse Profesorul și își frecă mâinile de parcă abia acum observa frigul din încăperea. Așadar, din câte am aflat eu, tu vrei să modifice romanul pe care l-a scris Eri, să-i dai o formă mai bună în speranța că o să câștige premiul unei reviste literare. Vrei să o promovezi pe Eri ca scriitoare. Am înțeles bine?

Tengo își alese cuvintele cu atenție:

— În principiu, lucrurile stau cum spuneți dumneavoastră. Ideea îi aparține unui editor pe nume Komatsu. Nu știu nici eu dacă planul va funcționa cu adevărat. Nu știu nici dacă e corect din punct de vedere moral. Rolul meu în toată povestea asta e doar să reformulez exprimarea din *Crisalida de aer*. Cu alte cuvinte, sunt un simplu tehnician. În ceea ce privește restul, responsabilitatea îi aparține lui Komatsu-san.

Profesorul era căzut pe gânduri. În încăperea cufundată în liniște, aproape că îi auzeai mintea funcționând. Apoi spuse:

— Deci acest editor, Komatsu, a venit cu planul, iar tu te ocupi de aspectul practic.

— Întocmai.

— Eu am fost cercetător și sincer să fiu, nu sunt foarte pasionat de beletristică. Așa că nu știu care sunt obiceiurile printre literați, însă ce

intenționați voi să faceți mie, unul, îmi sună a înșelătorie. Greșesc?

— Nu, nu greșiți. Și mie îmi sună la fel, spuse Tengo.

Profesorul se încruntă ușor.

— Așadar și tu ai îndoieli în privința moralității planului, dar în același timp vrei să mergi mai departe și să te implici.

— Deocamdată nu merg mai departe, dar implicat în orice caz sunt.

— Dar de ce?

— Asta e o întrebare pe care mi-am pus-o și eu în repetate rânduri de o săptămână încoace, spuse Tengo sincer.

Profesorul și Fukaeri rămaseră tăcuți, așteptându-l să continue.

— Și rațiunea, și bunul simț, și instinctul îmi spun că ar fi mai bine să ies din povestea asta cât mai repede posibil. Eu sunt un individ precaut și rațional. Nu-mi plac nici pariurile și nici aventurile. Aș spune că sunt mai degrabă un tip lipsit de îndrăzneală. Numai că de data aceasta, oricât aș vrea, nu pot spune nu acestui plan riscant conceput de Komatsu-san. Motivul este unul singur, și anume că sunt foarte puternic atras de *Crisalida de aer*. Dacă ar fi fost vorba de orice altă lucrare, refuzam fără să stau prea mult pe gânduri.

Profesorul se uită o vreme cu mirare la Tengo.

— Deci nu te interesează partea de escrocherie din povestea asta, dar ești foarte interesat să lucrezi la carte. Asta e?

— Exact. Mai mult decât foarte interesat. Dacă e să rescrie cineva *Crisalida de aer*, nu vreau să las pe nimeni altul să o facă.

— Deci așa, spuse Profesorul și făcu o grimasă de parcă mușcase fără să vrea dintr-o lămâie. Deci așa. Cred că pot să înțeleg în mare ce simți. Dar ce urmărește acest Komatsu? Bani? Faimă?

— Sincer să fiu, nici eu nu-l înțeleg pe Komatsu-san, spuse Tengo. Dar senzația mea este că e împins de motive mult mai serioase decât banii sau notorietatea.

— Cum ar fi?

— Probabil că el nu ar admite lucrul ăsta, dar e unul dintre acei oameni posedați de literatură. Oamenii ca el caută un singur lucru: să găsească o lucrare adevărată, fără cusur. Una singură ajunge. Odată găsită, să o pună pe tavă și să o ofere lumii.

Profesorul îl privi pe Tengo o vreme. Apoi spuse:

— Deci voi doi aveți motivații diferite. Dar nu e vorba nici de bani și nici de renume.

— Așa așa zice.

— Dar indiferent de natura motivelor voastre, după cum spui și tu, e un plan destul de riscant. Dacă la un moment dat planul e dat în vileag, sigur izbucnește un scandal. Probabil că voi doi nu veți fi singurii care să sufere oprobriul public. Pentru Eri, la cei doar șaptesprezece ani ai ei, ar fi o lovitură fatală. Asta e lucrul care mă îngrijorează cel mai tare în toată povestea.

— E firesc să vă faceți griji, încuviință Tengo. Aveți perfectă dreptate.

Profesorul se încruntă și sprâncenele sale stufoase și negre ca păcura se apropiară una de alta cu un centimetru.

— Și cu toate astea, deși până la urmă o expui pe Eri primejdiei, sperii totuși să rescrii *Crisalida de aer*.

— După cum spuneam și mai devreme, sentimentele acestea izvorăsc dintr-un loc inaccesibil rațiunii sau bunului-simț. Desigur că vreau să o protejiez pe Eri cât pot de mult. Totuși, nu pot să vă dau niciun fel de asigurare că asupra ei nu se va abate niciun fel de pericol. Asta ar fi o minciună.

— Înțeleg, spuse Profesorul și tuși, ca și când și-ar fi punctat argumentele. În orice caz, pari un om cinstit.

— Încerc să fiu cât pot de deschis.

Profesorul își privi mâinile așezate pe genunchi ca pe niște obiecte pe care le vedea pentru prima dată în viață. Își cercetă dosul palmelor, apoi le răsuci și își studie și palmele. În cele din urmă, ridică privirea și spuse:

— Editorul ăsta, Komatsu, crede că o să îi reușească planul?

— Punctul lui de vedere e că orice lucru are două laturi, spuse Tengo. O latură bună și o latură nu chiar așa de proastă.

Profesorul râse.

— Un punct de vedere destul de unic. Să înțeleg că e un tip optimist și plin de încredere?

— Niciuna, nici alta. E doar un tip cinic.

Profesorul clătină încet din cap.

— Asemenea oameni, când sunt cinici, devin optimiști. Sau capătă încredere în sine. Cam așa ceva, nu?

— Posibil să aibă și asemenea tendințe.

— Pare să fie un om complicat.

— Destul de complicat, spuse Tengo. Dar nu e prost.

Profesorul răsuflă îndelung, apoi se întoarce spre Fukaeri:

— Eri, ce zici? Ce părere ai de planul ăsta?

Fukaeri fixă cu privirea un punct anonim din spațiu.

— E bine, spuse ea.

Profesorul adăugă cuvintele necesare exprimării laconice a lui Fukaeri:

— Adică, vrei să spui că nu te deranjează ca el să rescrie *Crisalida de aer*?

— Nu mă deranjează, spuse Fukaeri.

— E posibil să ai necazuri din cauza asta.

Fukaeri nu răspunde. Doar își strânse și mai tare gulerul cardiganului în jurul gâtului. Dar acest gest însemna pentru ea că hotărârea sa e de neclintit.

— Probabil că are dreptate, se resemnă Profesorul.

Tengo privi pumnii strânși ai lui Fukaeri.

— Există încă o problemă, îi spuse Profesorul lui Tengo. Tu și acest Komatsu vreți să faceți cunoscută *Crisalida de aer* și să o transformați pe Eri în scriitoare. Dar ea are probleme cu scrisul și cu cititul. Suferă de dislexie. Știai lucrul ăsta?

— Mi-a povestit acum, în tren, cum stau lucrurile.

— Probabil că e o chestie congenitală. Din cauza asta la școală a fost mereu considerată cam retardată, dar adevărul este că îi merge mintea. E dotată cu o inteligență profundă. Totuși, povestea cu dislexia nu cred că poate să aibă o influență prea bună pentru planul vostru, asta ca să mă exprim cât mai rezervat.

— Câți oameni știu lucrul ăsta?

— În afară de ea, trei, spuse Profesorul. Eu, fiica mea, Azami, și tu. În rest nu mai știe nimeni.

— Profesorii lui Eri-san nu știu?

— Nu. E o școală mică, de țară. N-au auzit ei vreodată de dislexie. În plus, nu s-a dus decât foarte puțin la ore.

— Atunci cred că reușim cumva să păstrăm secretul.

Profesorul îl cântări din priviri.

— Văd că Eri are încredere în tine, spuse el după câteva momente. Nu știu ce motive are, însă...

Tengo așteptă tăcut continuarea.

— Însă eu, la rândul meu, am încredere în Eri. Așa că, dacă ea e de acord să-ți dea pe mână cartea, eu nu mă împotrivesc. Dar dacă vrei într-adevăr să avansezi cu proiectul ăsta, trebuie să știi câteva lucruri despre ea.

Profesorul îndepărtă cu palma niște scarne imagine pe care tocmai le descoperise pe genunchiul drept al pantalonilor. Apoi continuă:

— Și anume, trebuie să știi unde și în ce fel a copilărit și cum a ajuns în grija mea. Povestea însă e destul de lungă.

— Vă ascult.

Fukaeri se așeză mai bine pe canapea lângă Tengo. Își ținea în continuare mâinile pe gulerul cardiganului.

*

— Foarte bine, spuse Profesorul. Povestea începe în anii '60. Tatăl lui Eri și cu mine eram prieteni la cataramă de-o viață. Eu sunt cu vreo zece ani mai în vârstă, dar lucram amândoi la aceeași universitate, în aceeași catedră. Aveam personalități și perspective asupra lumii diferite, dar, cine știe cum, ne înțelegeam bine. Amândoi ne căsătoriserăm târziu și, imediat după căsătorie, avuseserăm câte o fiică. Locuiam în aceeași reședință oferită de universitate și plecam uneori cu familiile în excursii. Munca ne mergea bine. Pe vremea aia ni se spunea „profesorii entuziaști”. Apăream adesea și în mass-media. Erau niște vremuri în care se întâmplau multe lucruri interesante. Către sfârșitul anilor '60 însă, situația politică a început să se tensioneze. Mișcările studentești împotriva prelungirii Tratatului de Cooperare și Securitate dintre Statele Unite și Japonia au luat amploare, au fost baricadate universitățile și au avut loc ciocniri cu brigăzile mobile de poliție și conflicte interne sângeroase. Au murit oameni. În condițiile astea ostile, eu m-am retras de la universitate. Oricum nu eram făcut pentru viața academică, iar în vremea aia ajunsese să-mi displacă total. Nu mă interesează să fiu nici împotriva sistemului și nici pentru el. Până la urmă, toate astea nu sunt decât niște conflicte între organizații. Iar eu, unul, nu am încredere în organizații, fie ele mari sau mici. După cum arăți, aș crede că nu erai încă student în perioada aia, nu?

— Când am intrat eu la facultate se potoliseră deja protestele.

— Se terminase petrecerea.

— Exact.

Profesorul își ridică mâinile în aer, apoi și le așeză din nou pe genunchi.

— La doi ani după plecarea mea de la universitate, s-a retras și tatăl lui Eri. În perioada aia credea cu ardoare în gândirea revoluționară a lui Mao și sprijinea Revoluția Culturală din China. Revoluția Culturală a fost un capitol din istorie sângeros și inuman, dar pe vremea aia asemenea informații nu ajungeau până la noi. Printre unele cercuri de intelectuali era o adevărată modă să fluturi cartea roșie, *Citate din operele președintelui Mao Zedong*. Tatăl lui Eri organizase o parte din studenți într-o grupare radicală, după modelul Gărzilor Roșii și participa la greve, în organizația lui s-au înscris chiar studenți de la alte universități, care credeau în el, astfel că secta lui a luat amploare considerabilă pentru o vreme. La cererea conducerii universității, brigăzile de poliție au intrat cu forța în campus și l-au arestat, împreună cu studenții cu care se baricadaseră înăuntru. Atunci s-a pus chiar problema să fie dat pe mâna justiției. Apoi, practic vorbind, a fost dat afară. Eri era încă mică, probabil că nu mai ține minte nimic din toate lucrurile astea.

Fukaeri rămase tăcută.

— Numele lui este Tamotsu Fukada. După ce a părăsit universitatea, împreună cu nucleul organizației sale de gărzi roșii, adică vreo zece studenți, a intrat la Academia Takashima. Majoritatea studenților fuseseră exmatriculați și aveau nevoie de un loc în care să se ducă pentru o vreme, iar Academia Takashima nu era o destinație tocmai rea. Pe vremea aceea, povestea a făcut ceva valuri în mass-media. Știi?

Tengo clătină din cap.

— Nu am auzit de povestea asta.

— Fukada și-a luat și familia cu el. Adică soția și pe Eri. Puteai intra acolo împreună cu familia. Știi ce e cu Academia Takashima?

— Da, în mare, spuse Tengo. Era un fel de falanster unde totul era la comun, nu acceptau proprietatea particulară. Își câștigau traiul din agricultură și începuseră chiar să se ocupe și de produse lactate. Mișcarea lor luase amploare în toată țara.

— Întocmai. Fukada visa să găsească în organizația aceasta o utopie, spuse Profesorul încruntându-se. Dar nici nu mai e nevoie s-o spun, utopie

pe lumea asta nu există. La fel cum nu există piatra filosofală sau perpetuum mobile. Dacă pot să-mi exprim părerea personală, ce făceau cei de la Takashima era de fapt să construiască roboți care nu gândesc. Eliminaiu circuitele care îți permit să gândești liber. O lume precum cea din romanele lui George Orwell. Cu toate acestea, după cum probabil știi și tu, sunt destui pe lume care vor să-și ducă traiul fără să facă niciun efort mental. Le e mai ușor așa, nu trebuie să-și mai bată capul, ajunge să facă exact ce li se spune, fără să zică nimic. Nu suferă de foame. Pentru oamenii care caută un asemenea mediu, probabil că Academia Takashima era o utopie. Fukada însă nu era genul ăsta de om. Gândea cu propriul său cap. Asta era meseria lui, să gândească. De aceea nu putea fi mulțumit într-un loc ca Takashima. Bineînțeles, era și el conștient de lucrul acesta încă de la început. Alungat de la universitate, împreună cu cei câțiva studenți cu capetele pline de idei, nu avea unde să se ducă și alesese locul acela ca refugiu provizoriu. Mai mult, ce căuta el era *know-how*-ul necesar construirii unei asemenea organizații. Mai presus de orice, trebuia să învețe tehnicile agricole. Și Fukada, și studenții săi erau crescuți la oraș și nu știau nici cel mai mic lucru despre agricultură. La fel cum nici eu nu știu nimic despre tehnologia ratchetelor. De aceea, trebuia încă de la început să își însușească în mod practic atât cunoștințele, cât și tehnicile necesare. Aveau multe de învățat și despre mecanismele de distribuție, despre posibilitățile și limitele autosuficienței, despre regulile concrete ale traiului în comun. În vreo doi ani de stat acolo, au învățat ce aveau de învățat. Vezi tu, tipii ăștia erau foarte capabili când își puneau mintea la ceva. Au analizat exact și punctele slabe și pe cele bune de la Takashima. Apoi, împreună cu propria grupare, Fukada s-a retras de acolo și s-a făcut independent.

— Mi-a plăcut la Takashima, spuse Fukaeri.

Profesorul zâmbi.

— Pentru un copil mic sigur că era frumos. Dar, pe măsură ce creșteau și li se dezvolta personalitatea, pentru mulți dintre copiii de acolo traiul devenea un iad viu. Imboldul firesc de a gândi cu propria minte le era strivit cu forța. Așa cum pe vremuri copiilor li se legau picioarele, lor li se legau mințile.

— Se legau picioarele, întrebă Fukaeri.

— Pe vremuri, în China, fetele erau forțate să poarte încălțăminte foarte

mică, ca să nu le crească laba piciorului, îi explică Tengo.

Fukaeri își imagina cum trebuie să fi arătat așa ceva, dar nu spuse nimic. Profesorul continuă:

— Facțiunea condusă de Fukada îi avea ca nucleu, bineînțeles, pe foștii studenți din Gărzile Roșii împreună cu care activase, dar în afară de ei au mai existat și alții care au vrut să li se alăture, astfel că gruparea lui a crescut ca un bulgăre de zăpadă, mai numeroasă decât se aștepta. Nu erau puțini cei care intraseră în Academie plini de idealuri, dar care erau dezamăgiți de starea de fapt. La Takashima se aflau *hippy* care doreau să trăiască într-o comunitate, stângiști frustrați de rezultatele conflictelor studentești sau pur și simplu oameni sătui de realitatea ordinară și care căutau o nouă lume spirituală. Erau și oameni singuri, dar și alții, precum Fukada, care veniseră acolo împreună cu familiile. Era o adunătură destul de pestriță, iar Fukada le era lider. Avea din naștere talent de conducător, ca Moise, care îi călăuzea pe evrei. Îi mergea mîntea, era un orator bun și avea putere de judecată, ca să nu mai vorbim și de carismă. Era mare de statură. Mda, cam ca tine, așa. Lumea îl punea în mod firesc în mijlocul grupului și îi urma hotărârile.

Profesorul își desfăcu mâinile să arate cât de mare era Fukada. Fukaeri se uită la mâinile lui, apoi, comparativ, la Tengo. Nu spuse nimic.

— Fukada și cu mine suntem complet diferiți și ca personalitate, și ca aspect fizic. El este un lider înnăscut, eu sunt un lup singuratic. El e interesat de politică, pe câtă vreme eu sunt apolitic. El e mare, eu sunt mărunțel. El e arătos și are o prezență plăcută, iar eu sunt un șoarece de bibliotecă și am și un cap cu o formă ciudată. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, eram prieteni foarte buni. Ne acceptam reciproc și aveam încredere unul în altul. Fără exagerare, era unicul meu prieten pe viață.

*

Grupul condus de Fukada găsisse un sat depopulat în munți, în prefectura Yamanashi, care se potrivea țelurilor lor. Satul era aproape pustiu, locuit doar de câțiva țărani bătrâni care nu mai aveau pe nimeni să-i ajute la muncile agricole. Reușiseră să cumpere terenul arabil și casele la un preț de nimic. Aveau chiar și sere. Primiseră și subvenții din partea oficialităților locale, cu condiția să se ocupe în continuare de agricultură. Cel puțin câțiva ani fuseseră scutiți de taxe. În plus, Fukada avea sursele sale personale de

venituri. De unde veneau banii aceștia, nu știa nici profesorul Ebisuno.

— În ceea ce privește originea banilor, Fukada a rămas mut și nu a dezvăluit nimănui secretul. În orice caz însă, a adunat de *unde* suma nu tocmai mică de care avea nevoie să înființeze o comună. Cu banii aceștia și-au adunat unelte agricole, au achiziționat materiale de construcții și și-au făcut un fond de rezervă. Au renovat singuri casele existente și și-au construit facilitățile de care aveau nevoie cei treizeci de membri. Asta se întâmpla în 1974. Noua comună a fost numită Pionierii.

Pionierii? Tengo mai auzise *unde* numele acesta, dar nu își putea aminti unde. Nu reușea să-și pună ordine în amintiri și asta îl scotea din sărite. Profesorul continuă:

— Fukada era pregătit să întâmpine probleme în administrarea comunității în primii ani, până când lucrurile aveau să se aranjeze, dar totul a mers mult mai bine decât se aștepta. Clima era propice și au avut parte și de ajutor din partea localnicilor. Oamenii aveau încredere într-un lider onest precum Fukada. Muncea pământul cot la cot cu ei, și asta îi impresiona pe tinerii membri ai comunei. Localnicii veneau adesea cu sfaturi bune. Astfel, au învățat cum să practice agricultura pe terenurile de acolo și cum să trăiască de pe urma pământului. La bază, au urmat cunoștințele pe care le căpătaseră la Takashima, dar au venit și cu idei noi pentru anumite situații. De exemplu, au trecut complet la metode de agricultură biologică. Nu foloseau chimicale împotriva dăunătorilor și cultivau legume numai cu îngrășăminte naturale. Legumele au început să le vândă celor înstăriți de la oraș, prin comandă poștală. Astfel puteau să scoată un preț mai bun. Cum s-ar spune, făceau o agricultură ecologică. Au știut să se orienteze. Mulți dintre membrii comunității erau crescuți la oraș și știau ce își doresc orașenii. Lumea plătea bani buni pentru legume nepoluante și proaspete. Au făcut contracte directe cu firme de curierat ca să simplifice procesul de distribuție și au dezvoltat un sistem propriu de a trimite produsele rapid la orașe. Au întors cu susul în jos imaginea neplăcută a unor legume strâmbe și pline de pământ și au transformat-o în ceva vandabil.

*

— I-am vizitat ferma lui Fukada de multe ori, spuse Profesorul. Era foarte plin de viață, căci reușise să își găsească un mediu nou și să

exploreze acolo noi posibilități. A fost perioada cea mai liniștită și plină de speranță din viața lui. Familia i se obișnuise și ea cu noul stil de viață. Multă lume a auzit de bine despre fermele de la Pionierii și mulți au venit să intre și ei în comună. Datorită comerțului, numele lor ajunsese cunoscut, iar exemplul lor de succes a fost dat și în mass-media. Nu sunt puțini cei care vor să scape de lumea asta nebună în care totul se învâрте în jurul banilor și să își câștige traiul în mijlocul naturii, din sudoarea frunții lor. Comuna Pionierii era un loc care atrăgea astfel de oameni. Doritorii treceau printr-un interviu și o evaluare și, dacă păreau capabili să fie utili comunității, erau acceptați. Nu primeau pe oricine. Comuna trebuia să păstreze calitatea oamenilor și moralitatea. Căutau persoane rezistente și sănătoase, care să facă față la munca fizică dură și care să se priceapă la agricultură. Primeau femeile cu brațele deschise, în dorința de a egala proporția dintre sexe. Pe măsură ce creșteau ca număr de membri, aveau nevoie și de terenuri mai multe, dar în jur rămăseseră câteva câmpuri arabile și case, astfel că nu le-a fost dificil să își mărească baza. Inițial, agricultorii fuseseră în mare parte tineri necăsătoriți, dar sporea și numărul celor care veneau acolo cu familia. Printre cei care doreau să facă parte din noua comună se numărau și oameni cu educație superioară și specialiști. De exemplu, doctori, ingineri, profesori, contabili. Aceștia erau primiți cu brațele deschise în sânul cooperativei, fiindcă specialiștii sunt de mare folos.

— Comuna aceasta adoptase un sistem de comunism primitiv, ca la Takashima? întrebă Tengo.

Profesorul clătină din cap:

— Nu, Fukada a evitat sistemul de proprietate comun. În privința politicii, era un extremist, dar în același timp era un realist care putea vedea lucrurile la rece. Se orientase către o cooperativă mult mai relaxată. Nu ținea către o societate organizată ca un furnicar. Întreaga comună era divizată în unități, iar în cadrul unei unități se ducea un trai în comun, cu reguli destinate. Se recunoștea proprietatea privată și se primeau și remunerații. Dacă nu-ți convenea unitatea de care aparțineai, puteai să te muți în alta. Erăi oricând liber să pleci cu totul din comună. Legăturile cu exteriorul erau deschise și nu exista niciun fel de îndoctrinare sau de spălare pe creier. Învățase la Takashima că un astfel de sistem aerisit și

natural crește productivitatea muncii.

*

Sub conducerea lui Fukada, lucrurile intraseră pe făgașul potrivit. Dar în curând comunitatea începuse să se despartă în două grupuri distincte. O asemenea diviziune era inevitabilă în sistemul său lax de unități independente. Unul era un grup militarist, cu orientări revoluționare, format în jurul fostei unități de Gărzi Roșii pe care Fukada o organizase cândva. Ei vedeau traiul într-o comună agrară doar ca pe un stadiu pregătitor revoluției. Deocamdată se dăduseră la fund și munceau pământul, dar când venea momentul urma să își scoată armele – asta era perspectiva lor de neclintit.

Ceilalți erau o grupare moderată, care, deși împărtășea opiniile anticapitaliste ale militariștilor, se distanța de politică și avea ca ideal un trai autosuficient, în mijlocul naturii. Aceștia din urmă erau mai numeroși în cadrul comunității. Moderații și militariștii erau precum uleiul și apa. În mod normal, când era vorba de agricultură, nu se iveau dispute, căci urmăreau cu toții aceleași țeluri, dar când apărea o problemă generală de politică administrativă, întotdeauna se iscau neînțelegeri. Adesea nu exista loc de compromis între cele două atitudini, și asta ducea la polemici intense. În situația asta, divizarea comunei în două nu mai era decât o chestiune de timp.

Pe măsură ce trecea vremea, era din ce în ce mai dificil să adopți o poziție neutră. În curând, chiar Fukada a fost nevoit să-și definească poziția. În vremea aceea, se lămurise și el că în Japonia anilor '70 nu mai era loc de revoluție. Ce avusese el în minte de la bun început fusese revoluția ca posibilitate sau, și mai mult, ca metaforă, ca ipoteză. Era de părere că asemenea activități antiinstituționale și intenții distructive erau indispensabile pentru o societate robustă. Cum s-ar spune, niște condimente care dau o doză de sănătate. Numai că studenții pe care îi condusese el își doreau o revoluție adevărată, cu vărsare de sânge. Desigur, avea și Fukada o responsabilitate în asta. Prins de valul vremurilor, el fusese cel care le băgase în cap bazaconii care îți făceau sângele să clocotească în vine și inima să o ia la galop. Nu le spusese niciodată că e doar o revoluție abstractă. Era un om onest și deștept. Excelase și ca cercetător. Cu toate astea, din păcate, era prea elocvent și avea tendința să

se îmbete cu propriile sale vorbe. Îi lipsea introspecția adâncă și nu se baza pe dovezi concrete.

În felul acesta, comuna Pionierii s-a separat în două. Facțiunea moderată a rămas în continuare în același loc și cu același nume, iar militariștii și-au găsit la vreo cinci kilometri depărtare un sat părăsit în care s-au mutat și unde și-au stabilit baza pentru activitățile lor revoluționare. Familia Fukada, la fel ca toate celelalte familii, a rămas în comunitatea Pionierii. Separarea s-a făcut în termeni amiabili. Fukada a scos iarăși de undeva fondurile necesare stabilirii unei a doua comune. Și după separare au menținut, cel puțin superficial, relațiile de cooperare între cele două ferme. Își împrumutau unii altora bunurile de care aveau nevoie și foloseau, din motive economice, aceleași rute pentru a-și vinde produsele. Aveau nevoie să se ajute reciproc.

Nu după multă vreme însă, oamenii au încetat să mai circule între cele două comunități. Țelurile lor erau prea diferite. Doar Fukada și foștii studenți radicali pe care îi condusesese au mai păstrat legătura și după separare. Fukada se simțea foarte responsabil față de ei. El îi organizase și el fusese cel care îi adusese în munți, în Yamanashi. Nu putea să-i dea deoparte după bunul său plac. În plus, cealaltă comună avea nevoie de sursa lui secretă de venituri.

*

— S-ar putea spune că Fukada a fost sfâșiat în două, spuse Profesorul. Nu mai credea din adâncul inimii în posibilitatea unei revoluții și nici în romantismul acesteia. Nu putea însă să renege în totalitate aceste idei. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat să-și renege de fapt toate acțiunile de până atunci și să își recunoască greșelile în fața tuturor. El nu putea face așa ceva. Era mult prea mândru și era îngrijorat că retragerea sa ar isca tulburări printre foștii studenți. În stadiul acela încă mai avea puterea de a-i controla în oarecare măsură. Astfel, a ajuns să trăiască împărțit între cele două comunități. Era liderul Pionierilor, pe de o parte, iar pe de alta, consultant pentru gruparea militaristă. Un om care nu mai credea deja în revoluție continua să explice teorii revoluționare. Separatiștii, pe lângă muncile agricole, se ocupau cu înverșunare de exerciții militare și propagandă. Din punct de vedere politic, deveneau din ce în ce mai radicali

și se îndepărtau de ideile lui Fukada. Au devenit complet închiși și nu mai permiteau deloc străinilor să intre în comună. Poliția supraveghea cu prea multă indulgență gruparea aceasta care instiga la revoluție armată și care ar fi trebuit de fapt ținută sub observație strictă.

Profesorul își privi din nou genunchii pantalonilor. Apoi își ridică privirile și continuă:

— Pionierii s-au separat în 1976. Eri a plecat de acolo și a venit la mine în anul următor. Cam de pe vremea aceea, separatiștii și-au luat numele Zori de Zi.

Tengo își înălță capul și își miji ochii.

— Stați puțin, spuse el. Zori de Zi. Mai auzise undeva numele acesta. Dar de ce oare amintirile îi erau atât de neclare și vagi? Degeaba scormonea prin ele pentru că nu reușea să găsească decât fragmente neclare de realitate.

— Nu cumva Zori de Zi au fost implicați într-un incident de amploare acum ceva vreme? Întrebă el.

— Așa este, spuse profesorul Ebisuno, apoi se uită la Tengo cu o seriozitate pe care nu o mai avusese până atunci. În munți, în apropiere de lacul Motosu a avut loc un conflict armat cu forțele de poliție. E vorba de aceeași grupare notorie, Zori de Zi, bineînțeles.

Conflict armat, își spuse Tengo. Mai auzise undeva povestea aceasta. Fusese un incident de proporții. Dar nu își putea aminti detaliile. Lucrurile erau confuze. Forțându-se să-și amintească, simți că întreg corpul i se răsucea puternic, ca un sfredel, de parcă cele două jumătăți ale trupului său s-ar fi învățit în direcții opuse. Capul îi pulsa dureros și ascuțit, iar aerul din jur se rarefia rapid. Sunetele se auzeau înfundat, ca atunci când ești sub apă. Se anunța una din crizele sale.

— Ai pățit ceva? Întrebă Profesorul îngrijorat. Vocea sa se auzea de îngrozitor de departe.

Tengo clătină din cap. Apoi reuși să îngăimeze:

— E în regulă. Mă liniștesc imediat.

Capitolul 11

Trupul este templul omului

Puțini oameni pe lumea aceasta se pricep să lovească în testicule atât de bine ca Aomame. Ea devota zilnic timp de studiu diverselor metode de lovire, iar antrenamentul practic nu îi lipsea. Cel mai important lucru când vine vorba de o lovitură la testicule este să-ți suprimi ezitarea. E un atac nemilos, violent și fulgerător asupra celei mai vulnerabile părți din corp. Așa cum Hitler a invadat Olanda și Belgia fără să-i pese de neutralitatea lor, străpungând astfel Linia Maginot și ocupând Franța. Fără ezitare. Chiar și o clipă de șovăială te poate costa viața.

Practic vorbind, o femeie nu are altă șansă să răpună un bărbat mai mare și mai puternic decât ea într-o confruntare directă. Aceasta era convingerea de neclintit a lui Aomame. Acea parte din corp este punctul cel mai sensibil pe care îl are sau care îi atârnă unui bărbat. Iar în cele mai multe cazuri nu este protejat cum trebuie. Un avantaj de care trebuie să profiți.

Ca femeie, Aomame nu avea cum să știe concret ce durere simte un bărbat când este lovit cu toată puterea în testicule. Nu putea decât să bănuiască. Dar își dădea seama că e o durere majoră judecând după reacția și chipul celui lovit. Niciun bărbat, oricât de mare și tare, nu părea capabil să reziste la un asemenea supliciu. În plus, un astfel de gest le știrbea considerabil mândria proprie.

— Zici că gata, a venit sfârșitul lumii, așa de tare doare. Nu se compară cu nimic altceva. Nu e o simplă durere, îi explicase odată un bărbat la cererea ei, după ce chibzuise îndelung.

Aomame reflectase asupra analogiei lui. Sfârșitul lumii?

— Deci, invers spus, sfârșitul lumii e ca și cum te-ar lovi cineva cu putere în testicule? Întrebase ea.

— Nu m-a prins niciodată sfârșitul lumii și nu pot să-ți spun precis cum e, dar tot ce se poate, îi răspunsese bărbatul, uitându-se în gol. Ai un sentiment cumplit de neputință. Sumbrou, sufocant, de deznădejde totală.

După această discuție, Aomame văzuse din întâmplare, într-o noapte la televizor *Ultimul țărșm*, un film american de prin 1960. Între America și Uniunea Sovietică izbucnise un război în toată regula, rachetele nucleare șuierau între continente ca un banc de pești zburători, Pământul era distrus, iar omenirea dispăruse aproape în întregime. Cu toate acestea, datorită direcției vântului sau nu se știe din ce motiv, norul radioactiv încă nu ajunsese până în emisfera sudică, în Australia. Cu alte cuvinte, era doar o

chestiune de timp. Disparația omenirii era inevitabilă. Cei încă rămași în viață așteptau neputincioși sfârșitul iminent. Își trăiau ultimele zile, fiecare în felul său. Acesta era subiectul. Un film sumbru, plin de deznădejde, care îi întărise lui Aomame convingerea că, în adâncul inimii, toată lumea așteaptă sfârșitul lumii.

În orice caz, uitându-se la filmul acela de una singură în miezul nopții, Aomame ajunsese la concluzia că probabil așa te făcea să te simți o lovitură în testicule.

*

După ce terminase Facultatea de Educație Fizică, Aomame lucrase timp de patru ani la o companie care producea băuturi pentru sportivi și alimente pentru o dietă sănătoasă. Făcuse parte din echipa de softball feminin a firmei, într-o poziție de jucător-cheie (era un adevărat as ca lansator). Echipa obținuse rezultate strălucite și ajunsese de mai multe ori în sferturile de finală la campionatele naționale. Însă la o lună după moartea lui Tamaki, Aomame își dăduse demisia și pusese punct carierei sale de jucător de softball. Nu o mai motiva nimic să continue acel sport și voia să-și schimbe complet și viața. Apoi se angajase ca instructor la un club sportiv din Hiroo, prin intermediul unei colege din facultate.

La clubul sportiv ținea mai mult ore de exerciții pentru tonus muscular și de arte marțiale. Era un club select și renumit, cu taxe mari de înscriere și abonamente costisitoare, frecventat de multe vedete. Aomame inițiasse niște cursuri de autoapărare pentru femei, domeniu la care ea se pricepea cel mai bine. Confecționase un manechin din cârpă de dimensiunile unui bărbat corpulent, de care cususe o mănușă mare și neagră, pe post de testicule, și le punea pe femei să exerseze lovituri în acea zonă. Ca să facă totul să pară mai real, uneori îndesa în ea două mingi de *squash*, pe care le loveau rapid, necruțator și în mod repetat. Majoritatea membrilor clubului se dădeau în vânt după aceste antrenamente și își perfecționau tehnica văzând cu ochii, însă existau și unele persoane care se încruntau la această idee (în cea mai mare parte bărbați, desigur) și care se plânseseră la conducerea clubului că „e totuși exagerat, nu credeți?”. Prin urmare, directorul o chemase pe Aomame la el în birou și îi ceruse să o lase mai ușor cu respectivelor antrenamente.

— Dar o femeie nu are practic cum să se apere dacă e atacată de un

bărbat decât lovindu-l în testicule, insistase ea. De regulă, bărbații sunt mai mari și mai puternici. O lovitură rapidă între picioare e unicul mod în care o femeie poate câștiga. Asta spune și Mao Zedong. Găsești punctul slab al adversarului și lansezi primul atacul. Este singura șansă pe care o are gherila în fața armatei.

— După cum bine știi și tu, noi suntem un club select și reputat, îi răspunsese directorul nemulțumit. Majoritatea clienților noștri sunt celebriți. Trebuie să ne menținem standardele din toate punctele de vedere. Imaginea este vitală. Dacă ne apucăm să adunăm niște domnișoare și le punem să facă exerciții de izbit un manechin între picioare scoțând tot felul de icnete, asta ne știrbește reputația, oricare ar fi motivul pentru care o facem. S-a întâmplat să vină posibili viitori clienți să viziteze clubul, să nimerească exact în timpul orei tale și să renunțe pe loc să se mai înscrie. Pe bărbați îi apucă toate spaimetele, nervii și dezgustul când văd așa ceva, orice ar zice Mao Zedong sau Gînghis Han.

Pe Aomame nu o muștra cătuși de puțin conștiința pentru că le provoca bărbaților spaimete, nervi sau dezgust. Comparat cu durerea de a fi violată cu bestialitate, un astfel de dezgust nici nu merita luat în seamă. Însă nu putea să nu se conformeze directivelor șefului. Se văzuse nevoită să coboare considerabil nivelul de agresivitate al orelor sale de autoapărare. I se interzisese și să folosească manechinul. Ca urmare, antrenamentele ajunseseră să fie domoale și doar de formă. Sigur că nici lui Aomame nu-i convenea și nici membrele clubului nu erau mulțumite, dar, ca simplă angajată, era dincolo de puterile ei să mai schimbe ceva.

Aomame era de părere că, dacă nu ești în stare să lovești un bărbat în testicule așa cum trebuie în momentul în care te încolțește, nu prea ai ce altceva să faci. Tehnici complicate de a-i prinde brațul atacatorului și de a i-l răsuci la spate nu ies mereu bine puse în practică. Realitatea și filmele sunt două lucruri diferite. Decât să încerci așa ceva, mai bine lași totul și o iei la goană.

În orice caz, Aomame stăpâna zece tehnici de lovire a testiculelor, pe care le și testase în realitate, cu ajutorul unui coleg mai tânăr, care purta echipament de protecție. „Doare rău și cu apărătoare. Gata, vă rog frumos!”, se văicărise acesta. Dacă ar fi avut nevoie să pună aceste tehnici perfecționate în practică, nici n-ar fi ezitat. Să încerce să mă atace pe mine

vreun fraier, că îi arăt eu în culori vii cum e sfârșitul lumii, își zicea ea cu hotărâre. Îi arăt eu de nu se vede ce înseamnă „vie împărăția Ta”. Îl catapultez direct în emisfera sudică, să se scalde cu cangurii prin resturi radioactive.

*

Aomame stătea la bar și lua câte o înghițitură mică de Tom Collins, gândindu-se la împărăția care va să vie. Din când în când, mai arunca un ochi la ceas, prefăcându-se că are o întâlnire, deși de fapt nu aștepta pe nimeni. Era doar în căutarea unui bărbat potrivit din rândul mușteriiilor de acolo. Se făcuse opt și jumătate. Purta o bluză bleu, un taior bej și o fustă scurtă bleumarin. Nici în acea zi nu avea la ea dăltița. O lăsase să se odihnească într-un sertar de la șifonier, învelită într-un prosop.

Barul se afla în Roppongi și era cunoscut drept un *singles bar*. Renumele i se trăgea din faptul că aici veneau bărbați necăsătoriți în căutare de femei necăsătorite – sau viceversa. Erau și mulți străini. Localul era decorat în stilul unui bar din Bahamas prin care își făcuse veacul Hemingway. Un pește-spadă împodobea unul dintre pereți, iar de tavan era agățată o plasă de pescuit. Erau și câteva fotografii care înfățișau diverse persoane scoțând din apă pești giganți, și chiar un portret al lui Hemingway. Papa Hemingway cel jovial. Celor veniți aici nici nu părea să le pese că, la sfârșitul vieții sale, scriitorul devenise alcoolic și se sinucisese cu o pușcă de vânătoare.

În seara aceea o abordaseră câțiva bărbați, însă niciunul pe placul ei. Se dăduseră la ea doi studenți cu aer de crai, dar nici nu catadicsise să le răspundă. Unui tip la vreo treizeci de ani, cu aer de funcționar și cu o privire rea în ochi, i-o retezase scurt spunându-i că are întâlnire cu cineva. În general, nu îi plăceau bărbații tineri. Erau plini de ei și plesneau de încredere în sine, dar nu se pricepeau la conversație și erau plicticoși. În pat erau repeziți și nu știau să savureze cu adevărat sexul. Ea prefera bărbații între două vârste, un pic mai obosiți și, ideal, cu început de chelie. Aceștia erau curați și lipsiți de orice vulgarități. În plus, mai conta să aibă un cap frumos conturat. Însă un asemenea bărbat nu era ușor de găsit, drept pentru care era nevoită să lase loc de compromis.

Dând roată cu privirea prin bar, Aomame oftă în surdină. De ce nu e de găsit pe lumea asta un bărbat cum trebuie? Se gândi la Sean Connery și,

doar vizualizându-i în minte forma capului, simți o împunsătură prin tot corpul. Dacă ar apărea aici Sean Connery, aş face pe dracu-n patru să pun mâna pe el, îşi zise ea. Dar e de la sine înţeles că n-are el ce să caute într-un *singles bar* cu aer de Bahamas, din Roppongi.

La televizorul mare fixat pe perete era un videoclip Queen. Lui Aomame nu-i plăcea muzica lor, drept pentru care evita să se uite la ecran. Se străduia să ignore şi muzica din boxe. După ce se termină piesa de Queen, începu ABBA. Măi, să fie! îşi zise ea, cu presentimentul că urma să aibă parte de o seară groaznică.

*

Aomame o cunoscuse pe doamna din Vila cu sălcii la clubul sportiv la care lucra. Era înscrisă la cursul ei de autoapărare. Cursul ei radical, încheiat prematur, axat pe atacuri asupra unui manechin. Era mică de statură şi era şi cea mai în vârstă dintre participante, dar se mişca uşor şi lovea cu putere. Aomame era convinsă că, pusă în faţa situaţiei, n-ar fi ezitat nicio clipă să-şi lovească atacatorul în testicule. Nu vorbea pe ocolite sau mai mult decât era necesar. Lui Aomame îi plăceau aceste lucruri la ea.

— La vârsta mea, nici nu am nevoie să ştiu să mă apăr, îi zisese ea la sfârşitul orelor, zâmbind elegant.

— Nu este o chestiune de vârstă, îi spusese Aomame răspicat, ci de cum îţi trăieşti viaţa. Este foarte important să adopţi o postură care să-ţi permită să te aperi bine în orice moment. Nu ajungi nicăieri dacă cedezi docil în faţa atacurilor. Neputinţa cronică te roade şi te distruge.

Doamna o privise o vreme fără să spună nimic. Cuvintele lui Aomame sau tonul pe care le spusese păreau să fi impresionat-o foarte mult. Încuviinţase mai apoi în linişte.

— Ce spui tu este corect. Ai dreptate. Ai o gândire sănătoasă.

Câteva zile mai târziu, Aomame primise un plic, trimis pe adresa clubului. Înăuntru era o scrisoare scurtă, care conţinea numele şi numărul de telefon ale Doamnei, scrise frumos, de mână, alături de rugămintea de a o contacta atunci când avea o clipă liberă.

La telefon îi răspunsese un bărbat care părea să fie asistentul ei. Aomame se prezentase, iar acesta îi formase un număr de interior fără să spună nimic. De data aceasta răspunsese Doamna, care îi mulţumise pentru telefon şi o invitase să ia masa împreună, deoarece avea ceva personal de

discutat pe îndelete cu ea. Aomame acceptase, iar Doamna sugerase să cineze împreună a doua zi. Aomame nu avusese nimic de obiectat, dar se întreba mirată ce anume putea avea de discutat cu ea.

Cele două cinaseră într-un restaurant franțuzesc dintr-o zonă liniștită din Azabu. Doamna părea să fie un vechi client de-al localului, pentru că primiseră cea mai bună masă, iar un chelner mai în vârstă, care o cunoștea, le servise politicos. Era îmbrăcată cu o rochie vernil uni, cu o croială frumoasă (care arăta a Givenchy de prin anii '60), iar la gât avea un colier de jad. La un moment dat apăruse managerul restaurantului și o salutase respectuos. În meniu erau multe feluri de mâncare bazate pe legume, cu un gust discret și rafinat. Supa zilei se întâmplase să fie chiar cu fasole verde. Doamna băuse un singur pahar de Chablis, iar Aomame o acompaniase. Vinul era la fel de fin și de elegant precum mâncarea. Aomame comandase pește alb la grătar. Doamna servise doar legume, iar rafinamentul cu care le mâncase era desăvârșit ca o operă de artă. Îi spusese că, la vârsta ei, organismul se mulțumește cu puțină mâncare, apoi adăugase, pe jumătate în glumă, că puțină, dar preferabil de calitate.

Doamna o rugase pe Aomame să-i dea lecții în particular. Să facă la ea acasă, de două-trei ori pe săptămână, ore de arte marțiale și, dacă era posibil, și stretching muscular.

— Sigur că se poate, spusese Aomame. Dar, pentru antrenament în particular, la domiciliul clientului, trebuie să vă adresați și clubului.

— Nicio problemă, răspunsese Doamna. Dar aș dori să stabilesc programul cu tine personal. Dacă mai intervine cineva la mijloc, lucrurile se complică și aș vrea să evităm încurcăturile. Te deranjează?

— Nu.

— Atunci să începem de săptămâna viitoare.

Și cu aceasta își încheiaseră treaba.

— M-ai impresionat foarte mult cu ce mi-ai spus când am stat de vorbă ultima dată la sală. Mă refer la discuția despre neputință. La cât de tare îi afectează neputința pe oameni. Îți amintești?

— Îmi amintesc, încuviințase Aomame.

— Pot să te întreb ceva? O întrebare directă, ca să scutim timp.

— Puteți să mă întrebați orice.

— Ești cumva feministă sau lesbiană?

Aomame se înroșise și clătinase din cap.

— Nu. Acesta este modul în care gândesc eu, personal. Nu sunt nici feministă, nici lesbiană.

— Am înțeles, îi răspunsese Doamna liniștită, apoi dusesese elegant la gură o bucată de broccoli, pe care o mestecase elegant, și luase o gură de vin.

Apoi adăugase:

— Nu m-ar fi deranjat câtuși de puțin dacă erai feministă sau lesbiană. Nu m-ar fi afectat în niciun fel. Însă mărturisesc că așa povestea e mai simplă. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

*

Aomame se ducea de două ori pe săptămână acasă la Doamna și făcea cu ea ore de arte marțiale. În vilă exista o încăpere spațioasă cu oglinzi de jur împrejur, amenajată pentru orele de balet ale fiicei când era mică, încăpere pe care o foloseau acum pentru niște seturi de exerciții meticuloase. În ciuda vârstei sale, Doamna avea un corp flexibil și progresa rapid. Era mică de statură, dar își îngrijise bine corpul ani de-a rândul. Aomame o mai învăța tehnici de bază de stretching și îi făcea masaj pentru relaxarea mușchilor.

Aomame se pricepea la masaj. În facultate nimeni nu o întrecea la acest domeniu. Își întipărise bine în minte numele tuturor oaselor și mușchilor din corpul uman. Cunoștea rolul și caracteristicile fiecărui mușchi și știa cum pot fi menținuți în formă și întăriți. Trupul este templul omului, iar orice ai diviniza înăuntrul lui, trebuie să îl păstrezi cât poți de puternic, frumos și curat – aceasta era convingerea ei de neclintit.

Considerând insuficientă medicina sportivă obișnuită, Aomame își însușise și tehnica acupuncturii, care i se părea interesantă. O studiase cu sârguință ani de zile, alături de un doctor chinez. Acesta fusese impresionat de progresul ei rapid și îi spusese că putea să o practice fără probleme ca profesionist. Aomame reținea cu ușurință și avea o curiozitate nestăvilă de a afla și cele mai mici detalii despre funcțiile corpului uman. Și, mai presus de orice, avea niște degete înzestrate cu o intuiție de-a dreptul înspăimântătoare. Așa cum unii oameni au ureche muzicală perfectă sau au capacitatea de a găsi apă în subteran, așa și degetele ei puteau să dibuiască

într-o clipită acele puncte fine care controlează funcțiile corpului. Iar asta nu învățase de la nimeni. Era un lucru care îi venea în mod natural.

După ce terminau stretchingul și masajul, Aomame și Doamna mai petreceau puțin timp împreună, de vorbă la un ceai. Tamaru venea mereu cu tava argintie pe care erau aranjate instrumentele pentru ceai. În prima lună, acesta nu rostise nicio vorbă în prezența ei, iar Aomame chiar întrebase dacă nu cumva era mut.

Într-o bună zi, Doamna o întrebase pe Aomame dacă pusese vreodată în practică loviturile în testicule, cu scopul de a se apăra.

— O singură dată, răspunsese ea.

— Și a ieșit bine?

— A avut efect, spusese Aomame cu atenție, reticent.

— Crezi că o astfel de lovitură ar merge și cu Tamaru?

Aomame clătinase din cap.

— Mă îndoiesc. Tamaru-san e conștient de aceste lucruri. Cei care au cunoștințele necesare îți citesc imediat mișcările și nu mai ai ce face. Lovitura în testicule merge doar cu amatorii, cu cei care nu au experiență să se bată.

— Vrei să spui că tu ți-ai dat seama că Tamaru nu este un „amator”?

— Da. Nu are aerul unui om oarecare, spusese Aomame ale- gându-și cuvintele cu grijă.

Doamna își pusese lapte în ceai și amestecase încet cu lingurița.

— Cu alte cuvinte, persoana cu care ai avut de-a face atunci era un amator. Mare de statură?

Aomame încuviințase fără să spună nimic. Individul era bine făcut și părea și puternic. Însă fusese arogant și, având de-a face cu o femeie, fusese și neatent. Nu-l mai lovide nimeni niciodată în testicule și nici nu își imaginase că i s-ar putea întâmpla vreodată așa ceva.

— A fost rănit? întrebase Doamna.

— Nu, nu a fost rănit. A fost doar copleșit o vreme de o durere cumplită.

Doamna tăcuse un timp, apoi întrebase:

— Ai atacat vreodată un bărbat? Nu doar ca să-i provoci durere, dar și ca să-l rănești intenționat?

— Da, răspunsese Aomame sincer. Mînjitul nu era punctul ei forte.

— Ai putea să-mi povestești mai mult?

Aomame clătinase încet din cap.

— Îmi pare rău, dar nu mi-e ușor să vorbesc despre asta.

— Nu-i nimic. Nu este genul de subiect pe care să-l poți aborda cu ușurință. Nici nu te forța s-o faci.

Cele două își băuseră ceaiul în tăcere, fiecare cu gândurile ei.

Într-un târziu, Doamna spărsese tăcerea.

— Dacă simți vreodată că poți să-mi spui ce s-a întâmplat, o s-o faci?

— E posibil ca la un moment dat să mă simt în stare să vorbesc despre asta. E posibil și ca până la urmă să nu reușesc s-o fac. Sinceră să fiu, nici mie nu mi-e clar.

Doamna o privise un timp, apoi spusese:

— Nu te-am întrebat asta doar din pură curiozitate.

Aomame nu răspunsese nimic.

— Eu văd că tu cari ceva în suflet. Ceva foarte greu. Am simțit asta de când te-am întâlnit prima oară. Ai o privire puternică și hotărâtă. Sinceră să fiu, și eu car în sufletul meu o povară. De aceea mi-am dat seama când te-am văzut. Nu trebuie să te grăbești s-o faci, dar ar fi bine ca la un moment dat să dai afară din tine acel lucru. Eu am gura complet ferecată. Și dispun de mijloacele mele, așa că e posibil să te pot ajuta cu ceva.

Mai târziu, în momentul în care reușise să se destăinuiească Doamnei, Aomame deschisese o nouă ușă din viața ei.

*

— Auzi, tu ce bei? o întrebă cineva la ureche. Era o voce de femeie.

Revenind cu picioarele pe pământ, Aomame își ridică privirea către acea persoană. Pe scaunul de bar de lângă ea stătea o tânără, cu părul prins într-o coadă în stilul anilor '50. Purta o rochie imprimată cu flori mărunte și o mică geantă Gucci. A avea unghiile făcute cu oja roz pal. Nu era tocmai grasă, ci durdulie, cu o față rotundă. A avea un chip prietenos și pieptul mare.

Aomame nu se aștepta să fie abordată de o femeie și de aceea o luase prin surprindere. În locul în care se aflau, bărbații erau cei care intrau în vorbă cu femeile.

— Tom Collins, răspunse ea.

— E bun?

— Nu neapărat. Dar nu e tare și alunecă ușor.

— De ce s-o fi chemând Tom Collins?

— Nu știu. Probabil e numele celui care l-a inventat. Nu că ar fi mare invenție.

Fata îi făcu barmanului un semn cu mâna și ceru un Tom Collins, pe care îl primi imediat.

— Pot să stau lângă tine? o întrebă ea.

— Da. Nu e ocupat, îi răspunse Aomame, gândindu-se că oricum se așezase deja.

— Nu ai întâlnire cu cineva, nu?

Aomame îi cercetă chipul cu privirea, fără să-i ofere vreun răspuns. Fata părea cu vreo trei sau patru ani mai mică decât ea.

— Uite, să știi că nu mă interesează deloc partea *cealaltă*, așa că nu te îngrijora, îi zise ea cu voce joasă, de parcă îi divulga un secret. Dacă te temeai cumva de asta. Și eu prefer bărbații. La fel ca tine.

— La fel ca mine?

— Păi ai venit singură aici în căutarea unui bărbat, nu?

— Așa par?

Fata miji ușor ochii.

— Măcar atâta lucru e clar, fiindcă ăsta e și scopul barului. Plus că nici tu nu cred că ești vreo profesionistă.

— Evident.

— Atunci ce-ai zice să facem noi două o echipă? Am senzația că și bărbații mai degrabă intră în vorbă cu două fete care sunt împreună decât cu una singură. Și ne-am simți și noi mai bine și mai relaxate așa, decât singure. Eu sunt mai feminină, tu ești mai băiețoasă, și cred că nu ne-ar sta rău una lângă alta.

Băiețoasă, își zise Aomame. Era prima dată când i se spunea așa.

— Putem noi să formăm o echipă, dar e posibil să avem gusturi diferite la bărbați. Nu știu dacă ar merge.

Fata strâmbă ușor din buze.

— Asta cam așa e. Gusturile... Păi, ție ce fel de bărbați îți plac?

— Între două vârste. Nu prea-mi plac tinereii. Îi prefer la vârsta la care încep să chelească.

— Aha, făcu fata admirativ. Deci de vârstă mijlocie. Mie îmi plac mai

degrabă tipii tineri, care arată mișto. Nu prea mă interesează bărbații mai bătrâni, dar dacă tu zici că îi preferi, poate merită să încerc și eu o dată. Totul înseamnă experiență, nu? Și zici că sunt buni? Adică la sex, la asta mă refeream.

— Depinde de la caz la caz, răspuse Aomame.

— Normal, zise fata și miși ochii de parcă ar fi testat o teorie. Nu poți să generalizezi sexul. Dar așa, ca o concluzie?

— Nu-s răi. Nu pot de mai multe ori, dar îți acordă mult timp. Nu se grăbesc. La o adică, reușesc să te facă să termini de mai multe ori.

Fata căzu pe gânduri câteva clipe.

— Dacă e pe-așa, atunci parcă m-ar interesa și pe mine. Cred că încerc, măcar o dată.

— Cum vrei.

— Ai făcut vreodată sex în patru? Cu schimbat partenerul pe parcurs?

— Nu.

— Nici eu, dar te-ar interesa?

— Nu cred, zise Aomame. E în regulă să formăm o echipă, dar dacă e vorba să facem ceva împreună, fie doar și temporar, aș vrea să te cunosc un pic mai bine înainte. Altfel riscăm să avem neînțelegeri pe parcurs.

— Nicio problemă. Ce spui tu e foarte corect. Cam ce ai vrea să știi despre mine?

— Păi, de exemplu... cu ce te ocupi?

Fata bău o gură de Tom Collins și puse la loc paharul pe suport. Apoi se șterse la gură, tamponându-și ușor buzele, și inspectă urmele de ruj rămase pe șervețel.

— Chiar e bun, zise ea. E pe bază de gin, nu?

— Gin, suc de lămâie și apă minerală.

— Da, nu se poate spune că e mare invenție, dar la gust nu-i rău deloc.

— Mă bucur că-ți place.

— Deci, cu ce mă ocup eu... O întrebare cam dificilă. Și e posibil să nu mă crezi, chiar dacă îți răspund cinstit.

— Atunci, să începem cu mine, propuse Aomame. Eu sunt instructor la un club sportiv. În principal, de arte marțiale. Fac și stretching.

— Arte marțiale, repetă fata admirativ. Așa, ca Bruce Lee?

— Cam așa ceva.

— Și ești tare?

— Merge.

Fata zâmbi și ridică paharul în semn de noroc.

— Deci, la o adică, noi chiar putem să formăm o pereche invincibilă, fiindcă și eu fac aikido de foarte mult timp. Și, sinceră să fiu, sunt polițistă.

*

— Polițistă, repetă Aomame și rămase cu gura ușor căscată, fără să mai poată adăuga ceva.

— Lucrez la Departamentul de Poliție Metropolitană. N-ai zice, nu?

— Deloc.

— Dar asta fac. Pe bune. Mă cheamă Ayumi.

— Eu sunt Aomame.

— Aomame? E numele tău adevărat?

Aomame încuviință seriosă.

— Ești polițistă, adică ai uniformă, pistol și patrulezi pe stradă într-o mașină de poliție?

— M-am făcut polițistă pentru că exact asta aș fi vrut să fac, dar nu prea mi se dă ocazia, zise Ayumi și ronțai un covrigel cu sare din bolul plin. Principala mea însărcinare în momentul de față e să patrulez într-o mașină minusculă și să caut mașini parcate ilegal, îmbrăcată într-o uniformă de tot râsul. Pistol bineînțeles că nu îmi dau, pentru că n-am nevoie să trag focuri de avertizare după un cetățean care și-a parcat Toyota Corolla în fața unui hidrant. Am rezultate foarte bune la antrenamentele de tras cu arma, dar nimeni nu bagă de seamă. Doar pentru că sunt femeie, mă pun zi după zi să mă învărt cu un băț cu cretă în vârf și să scriu pe asfalt ora și numărul de înmatriculare al mașinii.

— Apropo de pistol, te referi la un Beretta semiautomat?

— Da. Acum asta a primit toată lumea. Mie, una, mi se pare un pistol cam greu. Complet încărcat, ajunge să cântărească aproape un kilogram.

— Arma în sine are opt sute cincizeci de grame, zise Aomame.

Ayumi se uită la ea cu privirea cuiva care evaluează calitatea unui ceas de mână dat la amanet.

— Auzi, dar de unde știi tu asemenea detalii?

— Dintotdeauna m-au interesat armele, răspunse Aomame. Deși n-am tras niciodată cu una, desigur.

— A, da? se dumiri Ayumi. Și mie îmi place să trag cu pistolul. Beretta e destul de grea, dar are un recul mai mic față de cele de dinainte. Cu suficient exercițiu, poate s-o mânuiască fără probleme și o femeie mai micuță. Dar domnii sus-puși nu gândesc așa. Ei consideră că femeile nu sunt în stare să se descurce cu arme de foc. Toți din conducerea poliției sunt niște misogini fasciști. Am avut rezultate excelente și la mînuit bastonul de cauciuc. Nu mă lua aproape niciun bărbat. Dar nu mă apreciază nimeni. Îmi fac doar aluzii porcoase. „Ia uite ce pricepută ești tu la mînuit bastonul! Dacă vrei mai multă practică, nu ezita să apelezi la mine”, și alte chestii de genul ăsta. Au oamenii ăia o mentalitate veche de un secol și jumătate!

Ayumi scoase din geantă un pachet de Virginia Slims, luă o țigară cu un gest care trăda obișnuință și o aprinse cu o brichetă mică, aurie. Suflă fumul încet, spre tavan.

— Cum te-ai hotărât să te faci polițistă?

— Inițial nu asta am vrut să mă fac, dar nu-mi surâdea ideea de a lucra într-un birou. Pe de altă parte, nici nu aveam vreo pregătire de specialitate și, uite-așa, nu prea am avut multe opțiuni de carieră. Apoi, în anul patru de facultate am dat examen de angajare la Departamentul de Poliție Metropolitană. Chestia e că la mine în familie sunt mulți polițiști. Sinceră să fiu, și tata, și fratele meu sunt. Am și un unchi polițist. Poliția e practic un mare cerc de cunoscuți, iar dacă ai polițiști în familie, îți dau prioritate la angajare.

— O familie de polițiști.

— Exact. Dar până să mă angajez acolo nu mi-am imaginat că e un loc în care discriminarea între bărbați și femei e atât de puternică. În lumea lor, polițistele sunt un fel de cetățeni de rang secund. Se ocupă de amenzi de circulație, stau la birou și fac ordine în hârtii, merg pe la școli și îi învață pe copii despre siguranță, le percheziționează pe femeile arestate, li se dau de făcut numai chestii complet neinteresante. Iar bărbații vizibil mai slabi chiar decât mine sunt trimiși la locul crimei. Șefii susțin în public sus și tare că oferă șanse egale pentru bărbați și femei, dar în realitate lucrurile nu stau tocmai așa. Îți piere și cheful de muncă. Mă înțelegeți?

Aomame aprobă.

— Chestiile astea mă scot din minți, zău!

— Prieten ai?

Ayumi făcu o grimasă și aruncă o privire la țigara înfiptă între degete.

— Ca femeie, odată ajunsă polițistă, realist vorbind, e foarte greu să-ți mai poți face un iubit. Orele de lucru sunt neregulate, așa că programul tău nu se potrivește cu al celorlalți, și chiar dacă începe să meargă cât de cât bine cu cineva, când ai zis că ești polițistă, de obicei bărbații bat în retragere. Dau înapoi ca niște crabi care fug de la malul mării. Oribil, nu?

Aomame îngână o încuviințare.

— Și așa, tot ce mai rămân sunt relațiile de la locul de muncă, iar până acum n-am dat de vreun bărbat mai răsărit. Toți sunt niște fraieri care nu știu să facă altceva decât bancuri porcoase. Ori sunt proști din naștere, ori nu se gândesc decât cum să avanseze în grad. Țștia sunt indivizii în grija cărora stă siguranța societății. Viitorul Japoniei nu e deloc înșorit.

— Dar tu ești drăguță și aș zice că ai priză la bărbați, zise Aomame.

— Da, nu pot să zic că nu am. Atâta vreme cât nu-mi divulg meseria. Așa că, în situații de genul ăsta, de obicei spun că lucrez la o firmă de asigurări.

— Vii des aici?

— N-aș zice chiar des. Din când în când, spuse Ayumi și, după ce se gândi câteva clipe, adăugă pe un ton confidențial. Uneori am chef de sex. Pe șleau, vreau un bărbat. Asta se întâmplă cumva periodic. Și atunci mă îmbrac cu ceva mișto, o lenjerie trăsnet și vin încoace. Îmi găsesc un partener ca lumea și mi-o pun la greu o noapte întreagă. Așa, mă mai răcoresc o vreme. Am doar un apetit sexual sănătos, nu sunt nimfomană sau obsedată de sex, deci odată ce dau drumul un pic la supape, mă liniștesc. Dar niciodată nu mă implic mai mult. A doua zi mă întorc la vânat mașinile parcate ilegal. Tu?

Aomame luă paharul și sorbi băutura în liniște.

— Și eu tot cam așa.

— Nu ai prieten?

— Nu vreau să-mi fac. N-am chef de bătaie de cap.

— Un tip stabil e o bătaie de cap, nu?

— Mda.

— Dar din când în când îți vine chef *s-o faci*, zise Ayumi.

— Mai bine zis, să dau drumul la supape.

— Sau să petreci o noapte plină?

— Sau așa.

— În orice caz, doar o noapte, fără să te implici.

Aomame încuviință.

Ayumi își sprijini coatele pe teighea și obrajii în palme și căzu pe gânduri.

— S-ar putea să avem multe lucruri în comun.

— S-ar putea, recunosc Aomame.

Dar tu ești polițistă, iar eu omor oameni. Suntem una de-o parte, una de cealaltă parte a legii. Iar asta e o diferență majoră.

— Uite cum facem, zise Ayumi. Amândouă lucrăm la aceeași firmă de asigurări. Numele firmei e secret. Tu ești șefă, eu, subalternă. Azi s-a întâmplat o chestie aiurea la birou, drept pentru care am venit aici să bem ceva și să ne distrăm. Și ne simțim foarte bine. Ce zici de povestea asta?

— E foarte bine, dar eu, una, nu știu nimic despre asigurări.

— Asta lasă pe mine. Mă pricep de minune la inventat povești.

— Bine atunci.

— Apropo, chiar la masa din spatele nostru sunt doi tipi între două vârste care se tot uită încolo și-ncoace cu niște priviri pofticioase, zise Ayumi. Întoarce-te nonșalant și aruncă un ochi la ei.

Aomame se conformă și se întoarce cu nonșalanță. La două mese distanță de ele erau doi bărbați între două vârste. Amândoi arătau veniți să se relaxeze după serviciu, îmbrăcați în costum, cu cravată. Costumele lor nu erau ponosite și nici cravatele alese prost. Cel puțin nu-ți dădeau senzația de neîngrijit. Unul arăta la vreo patruzeci și cinci de ani, celălalt, sub patruzeci. Cel mai în vârstă era slab, avea o față ovală, cu un început de chelie pe la frunte. Cel mai tânăr avea un aer de fost jucător de rugby în facultate, cu kilograme în plus din cauza lipsei de mișcare din ultima vreme. Încă mai avea trăsături tinerești, dar începuse să se îngrașe pe la fâlcii. Beau whisky cu apă și pălăvrăgeau, dar privirile le zburau prin tot barul.

Ayumi îi analiză pe cei doi.

— Nu par obișnuiți cu genul ăsta de loc. Au venit să se distreze, dar nu se simt în stare să abordeze vreo fată. Probabil că ambii sunt căsătoriți. Au și un oarece aer vinovat.

Pe Aomame o impresionă ochiul ei ager. Remarcase toate aceste lucruri în timp ce stătuseră de vorbă? Poate asta avea de-a face cu faptul că provenea dintr-o familie de polițiști.

— Ai zis că-ți plac un pic mai chelioși, nu? Atunci îl iau eu pe tipul mai solid. E bine așa?

Aomame se uită din nou în spate. Tipul mai chel avea un cap destul de frumos. Era la mulți ani-lumină distanță de Sean Connery, dar primea notă de trecere. La urma urmei, era o seară în care îi cântaseră în cap Queen și Abba. Ce pretenții putea să mai aibă?

— E bine. Dar cum îi facem să intre în vorbă cu noi?

— Nu putem să stăm după ei până mâine-dimineață, așa că ne băgăm noi în seamă. Zâmbitor, prietenos și cu entuziasm.

— Serios?

— Normal. Las' pe mine, că mă duc și intru în vorbă cu ei. Tu doar așteaptă aici, zise Ayumi, apoi dădu pe gât o gură de Tom Collins, își frecă palmele, își aruncă pe umăr geanta Gucci și zâmbi. Să mânuim bastonul!

Capitolul 12 **Vie împărăția Ta**

Profesorul se întoarse către Fukaeri și spuse:

— Eri, poți să ne aduci niște ceai, te rog?

Fata se ridică și ieși din salon. Închise ușa cu grijă în urma ei. Profesorul aștepta, fără să zică un cuvânt, ca Tengo, care rămăsese pe canapea, să-și calmeze respirația și să-și adune gândurile. Își scoase ochelarii cu rame negre și le șterse lentilele cu o batistă nu tocmai curată. Apoi și-i puse la loc pe nas. Un punct negru străbătu în viteză peticul de cer care se zărea prin fereastră. Poate fusese o pasăre sau poate sufletul cuiva azvârlit până la capătul lumii.

— Vă rog să mă scuzați, spuse Tengo. Mi-am revenit, nu mai am nimic. Continuați, vă rog, povestea.

Profesorul încuviință și începu:

— Ca rezultat al luptelor armate, facțiunea Zori de Zi a fost anihilată acum trei ani, în 1981. Asta s-a petrecut la patru ani după ce Eriko a venit aici. Dar acest lucru deocamdată nu are legătură cu Zori de Zi. Eri a venit

să locuiască cu mine la vârsta de zece ani. M-am trezit cu ea la poartă, fără să mă fi anunțat în vreun fel. Era complet schimbată față de cum o cunoscusem eu. Ea a fost dintotdeauna tăcută și retrasă față de necunoscuți, dar de mine era apropiată încă de mică și vorbeam mult împreună, însă când a venit la poarta mea, nu mai schimba o vorbă cu nimeni. Parcă rămăsese fără cuvinte. Dacă-i spuneai ceva, singura ei replică era să dea din cap că da sau că nu.

Profesorul vorbea acum mai repede și cu mai multă claritate în voce. Încerca să înainteze cât mai mult cu povestea cât Fukaei lipsea din încăpere.

— Cred că i-a fost destul de greu să ajungă până în vârful muntelui, aici. Avea niște bani și o hârtie pe care era scrisă adresa mea, dar biata de ea a fost crescută în izolare și, în plus, nici nu deschidea gura. Cu hârtia aia în mână, a umblat prin mijloacele de transport și în cele din urmă a ajuns până la poarta mea. Am înțeles imediat că i se întâmplase ceva rău. Au avut grijă de ea Azami și femeia care vede de casă. Câteva zile mai târziu, a început să se mai liniștească. Am sunat la Pionierii și am cerut să vorbesc cu Fukada. Numai că mi s-a spus că nu poate veni la telefon. Am întrebat de ce, dar nu mi s-a dat nicio explicație în plus. Am cerut să vorbesc cu soția sa. Nici ea nu era disponibilă. Până la urmă n-am reușit să dau de niciunul din ei.

— Le-ați transmis atunci că o luați pe Eri în grija dumneavoastră?

Profesorul clătină din cap.

— Nu, atâta vreme cât nu vorbeam direct cu Fukada, mi s-a părut că e mai bine să nu spun nimănui că Eri e la mine. De atunci am încercat de nu știu câte ori să iau legătura cu ei, prin toate mijloacele posibile. Dar a fost în zadar.

Tengo se încruntă.

— Adică în toți acești șapte ani nu ați luat legătura cu părinții ei nici măcar o dată?

Profesorul încuviință.

— Șapte ani de tăcere totală!

— Și părinții ei nu au încercat în tot acest răstimp să o caute?

— Mi-e greu și mie să cred așa ceva. Soții Fukada își iubeau foarte mult fiica și aveau mare grijă de ea. În plus, eu eram singurul om la care ar fi

putut să vină dacă aveau nevoie. Tăiaseră orice legătură cu familiile lor, iar Eri a crescut fără să-și cunoască bunicii. Eram singurul la care puteau apela. Și chiar ei îi spusese să vină la mine în caz că se întâmplă vreodată ceva. Și cu toate astea, nu am avut niciun semn de la ei. E o chestie de neconceput.

— Ați spus mai devreme că Pionierii erau o comună deschisă, zise Tengo.

— Întocmai. De când a fost înființată, Pionierii a fost o comunitate constant deschisă. Dar, cu puțină vreme înainte de fuga lui Eri de acolo, începuseră să întrerupă treptat legăturile cu exteriorul. Primele semne în sensul ăsta le-am avut când a început să stagneze comunicarea cu Fukada. El era un om care scria mult și îmi trimitea scrisori lungi în care îmi descria fel de fel: întâmplările din comună, starea lui de spirit. La un moment dat însă s-a oprit. Nu mai primeam nici răspuns la scrisorile mele. Dacă-l sunam, nu prea reușeam să dau de el, iar când reușeam să o fac, discuțiile erau limitate și scurte. Vorbea sec, de parcă ar fi știut că cineva îi ascultă convorbirea.

Profesorul își așază mâinile pe genunchi.

— Am fost de câteva ori la Pionierii. Trebuia să vorbesc cu Fukada despre Eri și, atâta vreme cât și telefoanele, și scrisorile erau inutile, nu îmi mai rămânea decât să mă duc acolo. Numai că nu am fost lăsat să intru în incinta comunei. Am fost literalmente alungat de la poartă. Oricât m-am rugat de ei, nu au vrut să mă bage în seamă. Peste noapte, terenurile Pionierilor fuseseră înconjurată de garduri înalte și toți cei care voiau să intre erau întorși din drum. Pentru cei din exterior, activitățile dinăuntru deveniseră un mister. Știam că facțiunea militaristă Zori de Zi era închisă. Ei voiau o revoluție armată, deci trebuiau să se ascundă. Dar Pionierii își vedeau în pace doar de agricultura lor ecologică și avuseseră dintotdeauna o atitudine prietenoasă față de cei din exterior. De aceea erau simpatizați de cei din jur. Dar acum, comuna lor se transformase într-o fortăreață. Parcă se schimbaseră radical și aspectul, și purtarea celor dinăuntru. Oamenii din zonă erau, la fel ca mine, nedumeriți de schimbarea asta. Am început să-mi fac griji pentru soții Fukada, nu care cumva să li se fi întâmplat ceva rău. Numai că, în momentul acela, tot ce puteam eu să fac era să am grijă de Eri. Astfel au trecut șapte ani, fără să se mai lămurească nimic.

— Nu știți nici măcar dacă mai trăiesc sau nu? întrebă Tengo.

Profesorul clătină din cap.

— Nici măcar. N-am niciun indiciu. Pe cât pot, evit să mă gândesc la lucruri rele. Dar ceva nu e normal, dacă în ultimii șapte ani nu am avut niciun semn de la Fukada. Nu pot să nu mă gândesc că au pățit ceva, zise Profesorul, apoi adăugă mai încet: Poate că sunt ținuți cu forța înăuntru. Sau poate li s-a întâmplat ceva și mai îngrozitor.

— Și mai îngrozitor?

— Nu pot să exclud cea mai sumbră variantă. Pionierii nu mai sunt de mult o comunitate agrară pacifistă, ca pe vremuri.

— Pionierii se îndreaptă într-o direcție periculoasă?

— Eu așa cred. După spusele localnicilor, au început să se perinde pe acolo tot felul de indivizi. Mereu vin și pleacă mașini, multe cu număr de Tokio. Mașini mari, de lux, cum nu prea vezi la țară. Se pare că a crescut brusc și numărul membrilor comunei. Au clădiri și facilități noi, îmbunătățite. Au continuat să cumpere la un preț foarte mic pământurile din jur, au adus tractoare, excavatoare și betoniere. Cultivarea pământului continuă ca mai înainte și probabil că e o sursă importantă de venituri. Legumele cu eticheta Pionierii devin din ce în ce mai cunoscute, iar ei le transportă direct chiar și pe la restaurante care servesc mâncare bio. Au contracte și cu supermarketuri de lux. Profiturile trebuie să le fi crescut. Totuși, în paralel cu agricultura, se pare că se mai desfășoară încă ceva acolo. Oricâte cepe ar vinde ei, asta nu are cum să le asigure fonduri care să acopere o dezvoltare la o asemenea scală. Impresia localnicilor este că, judecând după cât de secretoși sunt, acolo se întâmplă ceva dubios, care nu prea poate fi făcut public.

— Să-și fi reluat activitățile politice? întrebă Tengo.

— Nu prea cred, răspunse Profesorul. Pionierii se mișcă pe o altă axă decât cea politică. Tocmai de aceea, la un moment dat, au trebuit să taie legăturile cu Zori de Zi.

— Dar după asta, ceva s-a întâmplat în sânul organizației, ceva ce a determinat-o pe Eri-san să fugă de acolo.

— Ce s-o fi întâmplat? făcu Profesorul. Ceva important, ceva care să te facă să îți abandonezi părinții și să fugi singur de acolo. Dar Eri nu vrea să spună nimic în privința aceasta.

— A suferit oare un șoc sau are o traumă din cauza căreia nu poate să spună exact ce s-a întâmplat?

— Nu, nu mi-a lăsat impresia că suferise vreun șoc sau că se temea de ceva și nici că era tulburată din cauză că se despărțise de părinți și rămăsese singură. Părea doar amorțită. S-a obișnuit însă cu viața de aici, fără niciun obstacol. Aș spune chiar foarte ușor, fără nicio sincopă.

Profesorul aruncă o privire către ușa salonului. Apoi își întoarse privirile către Tengo.

— Orice ar fi pățit Eri, nu am încercat să mă bag cu sila în sufletul ei să aflu. M-am gândit că are nevoie de timp. Tocmai din cauza aceasta nu i-am pus nicio întrebare și am lăsat-o în pace, prefăcându-mă că nu mă deranjează tăcerea ei. Eri își petrecea tot timpul împreună cu Azami. Când Azami se întorcea de la școală, mâncau în grabă și se închideau la ele în carneră. Ce făceau acolo, nu am habar. Poate că, lăsate singure, reușeau să înfiripe un fel conversație. În orice caz, nu mi-am băgat nasul și le-am lăsat să facă ce vor. Și, în afară de muțenia ei, viața noastră se desfășura fără nicio problemă. E o fată deșteaptă și ascultătoare. Cu Azami s-a împrietenit la cataramă. Numai că în perioada aceea Eri nu putea să meargă la școală. Nu poți să trimiți la școală un copil care nu spune o vorbă.

— Până atunci ați locuit doar cu Azami?

— Soția mea a murit cu vreo zece ani în urmă, spuse Profesorul, și făcu o pauză. Într-un accident de mașină; a murit pe loc. Noi doi am supraviețuit. În apropiere locuiește o rudă îndepărtată care are grijă de casă. Se ocupă și de fete. Moartea soției mele a fost teribil de dureroasă, atât pentru mine, cât și pentru Azami. S-a întâmplat prea brusc, nu am avut vreme să ne pregătim sufletește. Așa că, pentru noi, faptul că Eri a venit să locuiască aici a fost, în orice caz, un lucru bun, indiferent de circumstanțele care au dus la el. Chiar dacă nu vorbea, faptul că era lângă noi ne dădea un sentiment neobișnuit de calm. În acești șapte ani, Eri a început, puțin câte puțin, să-și recapete graiul. Față de cum era când a sosit aici, a făcut progrese. Pentru cineva din afară, felul ei de a vorbi sună neobișnuit și straniu. Din punctul nostru de vedere, însă, e o evoluție remarcabilă.

— Eri-san merge la școală acum?

— Nu, nu merge. Am înscris-o, doar de formă, dar adevărul este că nu putea face față la mediul școlar. Tocmai de aia, eu sau studenții mei care

mai vin pe aici îi predam lecții particulare când găseam timp liber. Chiar și așa, până la urmă sunt doar frânturi și nu se poate spune că a fost o educație sistematică. Fiindcă îi era greu să citească singură, când aveam ocazia îi citeam eu cu voce tare. I-am cumpărat și cărți audio. Cam asta e toată educația de care a avut parte. Dar e surprinzător de ageră. Dacă își pune mintea să învețe ceva, o face repede și eficient – are o capacitate extraordinară. Însă e o diferență foarte mare între ce îi place și ce nu. Nici măcar nu se uită la chestiile care nu îi stârnesc interesul.

Ușa salonului rămânea în continuare închisă. Îi lua destul timp lui Fukaeri să fiarbă apa și să facă ceaiul.

— Deci Eri-san i-a povestit lui Azami-san *Crisalida de aer*? întrebă Tengo.

— Cum ți-am spus, Eri și Azami se încuiau seara la ele în carneră. Nu știi ce făceau. Era secretul lor. Dar, la un moment dat, se pare că povestirea lui Eri a fost un subiect important pentru ele. Azami scria sau înregistra pe casete ce povestea Eri și apoi transcria folosind procesorul de text din biroul meu. De atunci, Eri a început treptat să-și recapete emoțiile. Apatia în care fusese acoperită total, ca într-o membrană, s-a șters și chipul i se însuflețea din nou. Redevenea Eri cea de odinioară.

— De atunci și-a revenit puțin câte puțin la normal?

— Nu în totalitate. Parțial. Dar, da. Probabil că a început să se vindece spunând povestea aceea.

Tengo se gândi la spusele Profesorului. Apoi, schimbând subiectul, întrebă:

— Ați luat legătura cu poliția să le comunicați că nu mai puteți intra în legătură cu soții Fukada?

— Da, am fost la poliția locală de acolo. N-am adus vorba despre Eri, le-am spus însă că nu pot să iau legătura cu niște prieteni dinăuntru de multă vreme și că mi-e teamă ca nu cumva să fie ținuți cu sila acolo. Dar, în momentul acela, nu aveau cum să facă nicio mișcare. Incinta Pionierilor e teren particular și, atâta vreme cât nu există vreo dovadă că acolo a avut loc vreo infracțiune, poliția nu poate să intre. Oricât am insistat, nu mi-au venit în ajutor. Apoi, de la începutul lui 1979, a devenit practic imposibilă orice investigație a comunității.

Profesorul clătină din cap, amintindu-și acea perioadă.

— Ce s-a întâmplat în 1979? întrebă Tengo.

— În anul acela, Pionierii au fost autorizați ca instituție religioasă.

Tengo rămase câteva momente fără cuvinte.

— Instituție religioasă?

— Într-adevăr, e neașteptat, spuse Profesorul. Dintr-odată, Pionierii s-au transformat în instituție religioasă. Prefectul din Yamanashi le-a dat aprobarea oficială. Odată ce capătă statutul acesta, e foarte greu pentru poliție să întreprindă o investigație în cadrul comunității. Fiindcă asta ar amenința libertatea credinței, care e garantată de constituție. Iar Pionierii au desemnat un însărcinat cu chestiuni legale și au adoptat o poziție defensivă foarte strictă. Poliția locală nu mai avea ce să le facă. Cei de la poliție mi-au spus și mie despre povestea cu instituția religioasă și m-a surprins foarte tare. La început, nici nu mi-a venit să cred, dar am văzut documentele și m-am convins cu propriii mei ochi, deși tot era o chestie pe care nu puteam s-o accept, pur și simplu. Eram prieten de multă vreme cu Fukada. Îi știam firea. Eu, ocupându-mă de antropologie culturală, nu eram rupt de religie, dar el, spre deosebire de mine, era un om politic care își susținea argumentele bazat numai pe logică. Aș spune mai degrabă că detesta religia în mod visceral. Chiar dacă o făcuse din motive strategice, nu puteam crede că a transformat comunitatea într-una religioasă.

— În plus, cred că nici nu e ușor să primești aprobare să devii instituție religioasă.

— Nu neapărat, spuse Profesorul. Categorie, ești supus unui număr de examinări și trebuie să treci prin niște formalități complicate la primărie, dar cu puțină presiune politică din spate, poți sări peste hopurile astea și apoi lucrurile devin mai simple. E o linie foarte subțire între ce înseamnă religie adevărată și ce nu este decât un cult. Nu există o definiție clară, e ceva foarte interpretabil. Iar acolo unde este loc de interpretare, e loc și de influențe politice și de jocuri de interese. Odată ce primești aprobarea, ești scutit de taxe și protejat de lege.

— În orice caz, Pionierii nu mai sunt o comunitate agrară, ci una religioasă. Și încă una înfricoșător de închisă.

— O religie nouă. Deși, dacă e să spunem lucrurilor pe nume, e de fapt un cult.

— Nu prea înțeleg. Ca să facă o asemenea trecere, trebuie să fi existat

un motiv important.

Profesorul își privi dosul palmelor. Erau pline de fire de păr cenușii, încâlcite.

— Întocmai. Cu siguranță a existat un eveniment important care să declanșeze o asemenea schimbare. M-am gândit mult la asta. La fel de fel de posibilități. Dar tot nu pricep. Care oare a fost evenimentul acesta? S-au închis și n-au mai lăsat pe nimeni să afle starea de lucruri din cadrul comunei. Apoi, nici numele lui Fukada, care fusese liderul Pionierilor, nu a mai apărut la suprafață.

— Iar acum trei ani a avut loc incidentul armat și Zori de Zi au fost anihilați, spuse Tengo.

Profesorul încuviință:

— Pionierii, care i-au dat la o parte pe Zori de Zi, continuă să existe și se dezvoltă ca instituție religioasă.

— Adică incidentul armat nu a fost tocmai o lovitură pentru Pionieri?

— Întocmai, zise Profesorul. Din contră, chiar le-a făcut publicitate. Tipii sunt pricepuți, știu să întoarcă totul în folosul lor. Dar, în orice caz, acestea sunt lucruri care s-au petrecut după ce Eri a plecat de acolo. După cum ți-am mai spus, nu au legătură directă cu ea.

Aceste ultime cuvinte semnalau că era cazul să schimbe subiectul discuției.

— Ați citit *Crisalida de aer*? întrebă Tengo.

— Desigur.

— Și cum vi s-a părut?

— E o poveste interesantă, spuse Profesorul. Deosebită și foarte sugestivă. Dar, sincer să fiu, ce vrea să zică exact nu știu. Ce vrea să semnifice capra oarbă? Dar Oamenii cei Mici sau crisalida de aer?

— Credeți că ar putea să se refere la experiența trăită la Pionierii, sau la ceva concret la care a asistat?

— E posibil. Dar e greu să știi sigur până unde e realitate și de unde încep fanteziile. Poate fi citită ca un fel de mit, dar și ca o alegorie ingenioasă.

— Eri mi-a spus că Oamenii cei Mici există cu adevărat.

Auzind aceasta, Profesorul se încruntă.

— Adică tu crezi că povestea descrisă în *Crisalida de aer* s-a întâmplat

în realitate? întrebă el.

Tengo scutură din cap.

— Vreau să spun că povestea este extrem de detaliată și de realist descrisă, iar asta e unul dintre punctele importante pentru un roman.

— Iar tu vrei să rescrii povestea, ca să pui într-o formă și mai clară ce sugerează romanul. Despre asta e vorba?

— Numai de-aș reuși!

— Specializarea mea este antropologia culturală, spuse Profesorul. Nu mă mai ocup acum de cercetare, dar modul științific de gândire încă îmi este adânc întipărit în ființă. Unul din țelurile domeniului ăsta e să relativizeze imaginile particulare ale individului, să găsească punctele comune universale pe care acestea le au și să le redea omului. Prin aceasta, individul își păstrează independența, dar, în același timp, aparține de ceva. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Presupun că da.

— Cred că și tu încerci să faci același lucru.

Tengo își așază palmele pe genunchi.

— Pare dificil.

— Și, totuși, ți se pare că merită să încerci.

— Nici eu nu știu dacă merită sau nu.

Profesorul îl privi pe Tengo. În ochii săi era o strălucire aparte.

— Ce vreau eu să știu este ce a pățit Eri la Pionierii. Și care a fost destinul soților Fukada. În acești șapte ani am încercat să elucidez misterul cum m-am priceput, dar până la urmă n-am găsit nicio pistă. M-am izbit de un perete gros și rezistent, peste care nu am putut să trec. Poate că undeva în *Crisalida de aer* se ascunde cheia acestui mister. Chiar dacă nu e decât o șansă firavă, atâta vreme cât există, eu pariez pe ea. Nu știu dacă tu ești potrivit sau nu. Dar apreciezi *Crisalida de aer* și ești de-a dreptul acaparator de ea. Poate că și asta e o calificare.

— Aș vrea să-mi dați un răspuns clar: da sau ba, spuse Tengo. Acesta e motivul pentru care v-am vizitat azi. Îmi permiteți să rescriu cartea?

Profesorul încuviință.

— O să vreau și eu să citesc rezultatul muncii tale. Eri pare să aibă destulă încredere în tine și nu mai e nimeni față de care să faci asta. Bineînțeles, neluându-ne în calcul pe Azami și pe mine. Așa că, poți să o

faci. Îți dau pe mână cartea. Răspunsul e da.

Când se opri din vorbit, tăcerea pătrunse grea în carneră, ca un destin predeterminat. Chiar atunci veni și Fukaeri cu ceaiul, de parcă își calculase să apară la sfârșitul conversației celor doi.

*

Tengo se întoarse singur. Fukaeri ieșise la plimbare cu câinele. Profesorul îi chemă un taxi care să îl ducă la gara Futamatao la ora de plecare a trenului. Merse până la Tachikawa, unde schimbă pe linia Chūō.

La Mitaka se suiră vizavi de Tengo o mamă cu fiica sa. Amândouă erau îngrijite. Nu aveau haine scumpe și nici noi, dar erau foarte curate și păstrate cu grijă. Albul era alb și erau atent călcate. Fata părea să fie în clasa a doua sau a treia. Avea ochii mari și trăsături frumoase. Mama era slabă, își ținea părul prins la spate și purta ochelari cu rame negre. Avea o geantă de pânză groasă și decolorată, care părea ticsită cu tot felul de lucruri. Și ea avea trăsături destul de regulate, dar în colțurile ochilor i se citea o oboseală interioară care o făcea să arate mai bătrână. Deși era abia jumătatea lui aprilie, purta cu ea o umbrelă de soare. Așa, strâns înfășurată cum era, arăta ca un băț uscat.

Cele două nu schimbau o vorbă. Femeia părea să-și facă planuri. Fata, așezată alături, era plictisită de moarte. Se uita când la propriii pantofi, când la podea, când la reclamele atârinate de tavan, când vizavi, la Tengo. Părea fascinată de corpul său mare și urechile lui zdrelite. Se întâmpla adesea ca cei mici să se holbeze la el. Așa cum s-ar uita la un animal straniu, dar blând. Fata nu-și mișca deloc corpul sau capul. Doar ochii i se învârteau vioi și observau ce era împrejur.

Cele două coborâra la Ogikubo. Când trenul începuse să încetinească, femeia luă umbrela și se ridică, fără un cuvânt. Umbrela de soare în mâna stângă și geanta în mâna dreaptă. Fata o urmă. Se ridică iute și coborî după mama sa. Când se ridică însă, mai aruncă o privire rapidă către Tengo. În ochii ei zări o lucire neobișnuită. Părea să ceară ceva sau să se plângă. Fusese o licărire foarte slabă, dar care nu-i scăpă atenției lui Tengo. Simțea că fata aceea trimite un semnal. Dar orice fel de semnal ar fi fost acela, Tengo nu avea ce face. Nu le cunoștea nici situația și nici nu era în măsură să intervină. Fata coborî împreună cu mama sa, ușile se închiseră în urma ei, iar Tengo rămase așezat pe banchetă și fu purtat de tren către

următoarea gară. Pe locurile rămase goale în urma lor se așezară trei școlari care, după toate aparențele, veneau de la o simulare de examen. Vorbeau tare și cu veselie. Totuși, imaginea liniștită a fetei mai zăbovi câteva momente acolo.

Ochii aceia îi amintiră lui Tengo de o altă fată. O fată cu care fusese coleg în clasele a treia și a patra. Avea aceeași privire ca și cea de mai devreme. Ochii aceia îl țintuiseră pe Tengo. Apoi...

*

Fata și părinții ei făceau parte dintr-o grupare religioasă numită Biserica Martorilor. Era o sectă bazată pe creștinism, care propovăduia sfârșitul lumii, ducea o activitate intensă de prozelitism și interpreta literal Biblia. De exemplu, nu admiteau sub niciun chip transfuziile de sânge. Astfel că, dacă sufereau un accident rutier și erau grav răniți, șansele de supraviețuire li se diminuau foarte mult. Nu acceptau nici intervenții chirurgicale majore. În schimb, când urma să vină sfârșitul lumii, ei aveau să fie lăsați în viață drept poporul ales și să trăiască o mie de ani în împărăția fericirii.

La fel ca fata din tren, colega sa avea ochi mari și frumoși, impresionanți. Avea un chip cu trăsături frumoase. Dar fața ei părea întotdeauna acoperită cu o peliculă opacă, menită să-i ascundă cu totul prezența. Dacă nu era obligată, nu vorbea cu nimeni. Nu-și arăta niciodată sentimentele pe chip, iar buzele ei subțiri rămâneau pecetluite.

Lui Tengo îi stârnise interesul când aflase că la sfârșit de săptămână mergea cu mama ei să propovăduiască credința. În Biserica Martorilor, se cerea ca și copiii să meargă să facă prozelitism împreună cu părinții, de îndată ce erau suficient de mari cât să poată umbla. De pe la trei ani mergea din casă în casă, mai ales cu mama ei. Împărțeau niște cărțițele numite *Înainte potopului* și își expuneau crezul. Explicau oamenilor cât mai simplu ce semne multe de putreziciune sunt în lumea în care trăim. Dumnezeuului lor îi spuneau „Domnul”. Bineînțeles că o bună parte din oameni le închideau ușa în nas. Credința lor era prea îngustă și mărginită, prea departe de realitate – cel puțin de „realitate” așa cum o înțelegeau majoritatea. Totuși, foarte rar se întâmpla ca cineva să fie dispus să îi asculte. Pe lume există și oameni atât de disperați să poată schimba două vorbe cu cineva, încât nici nu mai contează despre ce discută. Dintre aceștia, o parte și mai mică apăreau la adunările religioase. Cele două

umblau din casă în casă și sunau la uși pentru această slabă șansă de unu la mie. Era îndatorirea lor sfântă să depună această muncă și să lumineze oamenii, indiferent de cât de puțini erau cei care le ascultau. Cu cât era mai dificilă munca lor și cu cât le era mai greu să calce pragul oamenilor, cu atât fericirea care le era hărăzită urma să fie mai luminoasă.

Fata mergea împreună cu mama ei să facă prozelitism. Mama ținea într-o mână o traistă de pânză plină cu exemplare din *Înainte potopului* și, de obicei, o umbrelă de soare în cealaltă. La câțiva pași în urmă venea copila. Ca întotdeauna, cu buzele strânse și fără nicio expresie pe chip. Tengo se intersectase cu ea în câteva rânduri, când parcurgea împreună cu tatăl său ruta de încasare a taxelor. Tengo o văzuse, ea îl văzuse. În ochii ei zărise o sclipire ascunsă. Dar, bineînțeles că nu își vorbeau niciodată. Nici nu se salutau. Tatăl lui Tengo era ocupat să adune cât mai multe taxe, iar mama fetei era ocupată să anunțe sfârșitul lumii. Băiatul și fata doar își încrucișau o clipă privirile duminica, atunci când treceau în viteză unul pe lângă altul, târâți de părinți.

Toată clasa știa că ea făcea parte din Biserica Martorilor. Nu participa la activitățile de Crăciun din „motive religioase” și nu mergea nici în excursiile organizate de școală la temple budiste și șintoiste. Nu participa nici la activitățile sportive, nu cânta imnul național sau pe cel al școlii. Astfel de acțiuni, care nu pot fi văzute decât ca extreme, au făcut ca fata să fie din ce în ce mai izolată în clasă. La cantină, înainte de a începe să mănânce, trebuia să spună o rugăciune. În plus, trebuia să o spună cu voce tare, astfel încât să fie auzită de toată lumea. Evident, celorlalți copii le dispăcea faptul acesta. Cu siguranță că nici ei nu-i plăcea să facă așa ceva în public. Totuși, i se inculcase ideea că trebuie să spună rugăciunea înainte de masă și că nu trebuie să fie neglijentă doar fiindcă nu o vede vreun alt credincios. Pentru că Domnul le vede pe toate din ceruri.

Doamne care ești în ceruri, pur fie numele Tău, vie împărăția Ta. Și ne iartă nouă păcatele noastre. Și ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Memoria e un lucru straniu. Deși trecuseră douăzeci de ani de atunci, își mai amintea destul de bine rugăciunea aceea. *Vie împărăția Ta*. De câte ori o auzea, micul Tengo se întreba ce fel de împărăție o fi aia. Oare acolo

există NHK? Nu, probabil că nu. Și dacă nu există NHK, nu există nici taxe de adunat. În cazul ăsta, să vie împărăția aia cât mai degrabă!

Tengo nu vorbise cu ea niciodată. Deși erau în aceeași clasă, nu avusese ocazia să îi vorbească direct. Ea stătea întotdeauna departe de ceilalți, singură și nu vorbea atâta vreme cât nu trebuia să o facă. Nu avea nicidecum aerul că s-ar lăsa abordată. Totuși, Tengo înțelegea foarte bine ce era în sufletul ei. Aveau un punct comun aparte: trebuia să meargă duminica împreună cu părinții să sune pe la ușile oamenilor. Chiar dacă taxele și prozelitismul sunt lucruri diferite, Tengo înțelegea foarte bine cât de adânc este rănită inima unui copil pus cu forța în acest rol. Duminicile, copiii ar trebui să se joace în voie cu alți copii. Nu să amenințe lumea ca să plătească sau să le anunțe teribilul sfârșit al lumii. Lucrurile astea – dacă trebuie făcute – să le facă adulții.

*

O singură dată se întâmplase ca Tengo să-i sară în ajutor fetei, în toamna în care erau în clasa a patra. La un experiment de fizică, colegul ei de bancă i-a aruncat fetei niște cuvinte urâte. Greșise ordinea pașilor. Tengo nu mai ținea minte exact ce greșeală făcuse. Un alt băiat a început să-și bată joc de ea că face parte din Biserica Martorilor și că umblă din casă în casă împărțind broșuri tâmpite. Apoi a început să-i spună „Doamne-Doamne”. Era un lucru mai degrabă neobișnuit, pentru că, în general, în loc să o șicaneze și să râdă de ea, colegii preferau să o ignore cu desăvârșire. Dar, din proiectele de grup, cum erau experimentele științifice, nu puteau să o excludă. Cuvintele pe care i le aruncaseră fuseseră destul de otrăvite. Tengo făcea parte din grupul de la masa alăturată, dar nu a putut să se prefacă că nu aude. Nu știa de ce, dar nu putea să lase lucrurile așa.

Tengo s-a ridicat, s-a dus până la ea și a chemat-o în grupul său. Nu stătuse prea mult pe gânduri și nu ezitase. Fusese în mare parte o reacție automată. I-a explicat cu calm cum trebuia făcut experimentul. Fata l-a ascultat atentă, a înțeles și nu a mai repetat greșeala. În doi ani cât au fost colegi, aceasta a fost prima dată când și-au vorbit (și ultima). Tengo avea note bune și era solid și forțos. Toată lumea îl respecta și nu l-a luat nimeni peste picior că i-a sărit fetei în apărare – sau cel puțin nu în acel moment. Totuși, fiindcă stătuse de partea lui „Doamne-Doamne”, părerea celorlalți colegi despre el a scăzut într-o oarecare măsură. Parcă se pătase și el de

murdărie interacționând cu fata.

Cu toate acestea, lui Tengo nu i-a păsat. Înțelegea foarte bine că ea nu era decât o fată obișnuită și că, dacă părinții ei n-ar fi fost Martori, ar fi fost crescută ca toți ceilalți și ar fi fost acceptată de cei din jur. Sigur și-ar fi făcut prieteni buni. Dar din pricina religiei părinților ei, era tratată la școală ca și când ar fi fost invizibilă. Nimeni nu-i vorbea. Nimeni nu se uita măcar la ea. Lui Tengo lucrurile acestea i se păreau nedrepte.

După incident, Tengo nu a mai vorbit cu fata. Nici nu a avut nevoie și nici nu a avut ocazia. Totuși, când se întâmpla să se întâlnească, Tengo deslușea pe chipul ei o ușoară încordare. Poate că o deranjase intervenția lui din timpul experimentului, poate că voise să fie lăsată în pace și acum era furioasă. Tengo nu reușea să-i descifreze bine expresia feței. Era doar un copil și nu se pricepea să-i citească de pe chip subtilele trăiri sufletești.

Într-o bună zi, fata l-a luat de mână. Era o după-amiază senină de început de decembrie. Pe fereastră se vedeau cerul înalt și albastru și numai un nor alb și drept. Cursurile se încheiaseră și se terminase și curățenia de după ore, iar în clasă nu mai rămăseseră decât ei doi. Nu mai era nimeni. Ea a traversat cu pași hotărâți și rapizi încăperea, a venit până la Tengo și a rămas în picioare lângă el. Apoi, fără ezitare, l-a luat de mână, și-a ridicat capul și l-a privit drept în ochi. (Tengo era cu vreo zece centimetri mai înalt.) Surprins, și el s-a uitat spre fată, iar privirile li s-au întâlnit. Tengo a văzut în pupilele ei o adâncime limpede cum nu mai văzuse până atunci. Fata l-a ținut de mână un timp îndelungat. Strâns, fără să-l slăbească o clipă. Apoi, dintr-odată, fluturându-și poalele fustei, a ieșit din clasă aproape alergând.

Perplex, Tengo a rămas o vreme împietrit și amuțit de uimire. La început se gândise cu ușurare că nu-l văzuse nimeni în acea situație. Nici nu-și putea imagina ce râsete s-ar fi iscat dacă-i prindea cineva. S-a uitat împrejur și a răsuflat ușurat. Apoi, însă, tulburarea i-a pus stăpânire pe suflet.

*

Poate că și cele două care stătuseră în fața lui între Mitaka și Ogikubo făceau parte din Biserica Martorilor. Poate că se pregăteau, ca în fiecare duminică, pentru activități de prozelitism. Geanta de pânză umflată putea să fie plină cu broșurile *Înainte potopului*. Umbrela de soare a femeii și

lucirea fugară din ochii fetei îl făcuseră pe Tengo să se gândească la fosta lui colegă de clasă.

Nu, poate că cele două din tren nu sunt din Biserica Martorilor, ci sunt de fapt o mamă și o fiică absolut obișnuite, care se duceau la vreo lecție particulară. În geantă puteau să aibă partituri de pian sau instrumente pentru caligrafie. Întotdeauna las lucrurile să mă afecteze prea mult, își spuse Tengo. Apoi închise ochii și expiră lent. Duminica, timpul se scurge diferit și totul se vede distorsionat.

*

Întors acasă, își prepară o cină simplă. La drept vorbind, nici de prânz nu mâncase. După masă, se gândea să îi dea un telefon lui Komatsu. Sigur voia să știe cum a mers întâlnirea de azi. Dar era duminică, și Komatsu nu era la serviciu. Tengo nu îi știa numărul de telefon de acasă. Ei, asta e, dacă vrea să știe, nu are decât să sune el.

Limba ceasului era în dreptul orei zece, iar Tengo se gândea să se bage în pat, când sună telefonul. Presupuse că era Komatsu, dar când ridică receptorul auzi vocea iubitei.

— Nu pot să stau prea mult, voiam doar să te întreb dacă pot să vin pe la tine poimăine după-masă, spuse ea.

În fundal se auzea încet un pian. Soțul ei nu părea să se fi întors încă acasă. Sigur că poți, îi răspunse Tengo. Dacă venea ea, trebuia să întrerupă munca la manuscris. Dar, auzindu-i vocea, Tengo realizează că tânjea după trupul ei. După ce închise telefonul, se îndreptă către bucătărie, își turnă un pahar de Wild Turkey și îl bău fără apă, în picioare, în fața chiuvetei. Apoi se vârî în pat, citi câteva pagini și se culcă.

Așa se încheie lunga și neobișnuita duminică a lui Tengo.

Capitolul 13

Victimă din naștere

Aomame deschise ochii și realizează imediat că era cumplit de mahmură. Ei nu i se întâmpla niciodată să fie mahmură. Oricât ar fi băut, a doua zi avea capul limpede și putea să-și înceapă treburile imediat. Era un lucru cu care se mândrea. Cu toate acestea, în ziua aceea tâmplele îi zvâcneau puternic și își simțea mintea încetoșată. Avea senzația că are capul prins

într-un inel de fier care o strânge din ce în ce mai tare. Ceasul arăta deja ora zece. Razele soarelui care se apropia de amiază îi străpungeau ochii ca niște ace. Vuietul motocicletelor care goneau pe stradă rezona în toată încăperea ca un instrument de tortură.

Era goală, la ea în pat, însă nu-și aducea deloc aminte cum ajunsese acasă. Pe podea zăceau împrăștiate hainele pe care le purtase cu o seară înainte. Părea că singură se debarasase de ele. Geanta era pe birou. Aomame se duse în bucătărie, trecând peste hainele aruncate pe jos, și bău câteva pahare cu apă de la robinet. Apoi intră în baie, se spală pe față cu apă rece și se privi goală în oglinda mare. Se inspectă în amănunt și fără grabă, dar nu găsi niciun fel de urme. Răsuflă ușurată. Cu toate acestea, resimțea în jumătatea inferioară a corpului senzația pe care o avea a doua zi după o noapte de sex violent. O moleșeală plăcută, de parcă ar fi fost răscolită până în adâncul corpului. Remarcă apoi o vagă stânjeneală în anus. Măi, să fie! își zise Aomame și își apăsă tâmpilele cu degetele. Și așa am făcut-o cu ăia? Dar, spre exasperarea ei, nu-și amintea nimic.

Cu mintea grea și tulbure, Aomame făcu un duș fierbinte, sprijinindu-se cu mâna de perete. Se săpuni bine pe tot corpul ca să alunge amintirile din noaptea precedentă – sau acel ceva fără nume, care aducea a amintire. Se spală cu grijă mai ales în zona pubiană și a anusului. Se spală și pe cap. Își perie dinții, plictisită de aroma mentolată a pastei de dinți, ca să scape de gustul lipicios din gură. Apoi adună de pe jos din dormitor lenjeria și ciorapii și le azvârli în coșul cu rufe murdare, ferin-du-și privirea.

Mai departe scotoci prin geanta lăsată pe masă. Portofelul era la locul lui. La fel și cărțile de credit. În portofel avea aproape aceeași sumă de bani. Părea să fi plătit doar taxiul înapoi acasă. Din geantă îi lipseau doar niște prezervative. Le numără și văzu că erau cu patru mai puține. Patru? Mai găsi și un bilețel pe care era notat un număr de telefon local. Dar nu-și amintea nici în ruptul capului al cui putea să fie.

Se rostogoli la loc în pat și se strădui să-și aducă aminte cât mai multe din noaptea precedentă. Ayumi se dusese la masa bărbaților, discutase zâmbitoare cu ei, apoi băuseră ceva toți patru și se înveseliseră. Mai departe lucrurile își urmaseră cursul stabilit. Luaseră două carnere la un hotel din apropiere. Aomame făcuse sex cu tipul mai chel, așa cum se înțeleseseră, iar Ayumi îl luase pe tipul mai tânăr și corpulent. Nu fusese

rău deloc. Făcuseră baie împreună, apoi trecuseră la o partidă de sex oral lungă și meticuloasă. Avusese grijă ca tipul să-și pună prezervativ înainte să o pătrundă.

O oră mai târziu, sunase Ayumi s-o întrebe dacă pot veni la ei în carneră să mai bea cu toții ceva. Aomame fusese de acord și puțin mai târziu aceștia sosiseră. Comandaseră la *room service* o sticlă de whisky și gheață, și băuseră împreună.

Ce se întâmplase după aceea nu reușea să-și amintească prea bine. După ce se adunaseră toți patru, se pare că se îmbătase brusc. Să fi fost whiskyul (de obicei, Aomame nu bea whisky), să fost faptul că, spre deosebire de alte dăți, nu era singură cu bărbatul, ci în compania mai multor persoane, iar asta o făcuse să fie mai neglijentă? Își aminti vag că mai târziu își schimbaseră partenerii și făcuse din nou sex. Eu eram pe pat, cu tipul mai tânăr, iar Ayumi pe canapea, cu cheliosul, își aminti ea. Da, așa a fost. După aceea... ceață completă. Nu-mi aduc aminte nimic. Ei, asta e. Pot s-o las uitată. Mi-am dat frâu liber și am făcut sex ca nebuna. Asta e tot. Oricum, altă dată nu mai dau ochii cu ei.

Dar a doua oară folosiseră oare prezervativ? Acesta era lucrul care o îngrijora. Nu pot să rămân însărcinată sau să iau vreo boală venerică dintr-o asemenea prostie, își zise ea. Dar probabil că a fost în regulă. Eu, oricât de rău m-aș îmbăta, oricât mi s-ar întuneca mintea, la chestiile astea am grijă.

Azi aveam ceva de lucru? Nu. Azi e sâmbătă și sâmbăta nu lucrez. Ba nu. Trebuie să merg în Azabu după-amiază la trei, la ședința de stretching cu Doamna. M-a sunat acum câteva zile Tamaru să mă roage să mutăm programarea de vineri pe sâmbătă, pentru că trebuia să meargă la spital la o consultație. Uitasem complet. Dar mai sunt patru ore și jumătate până la trei. Până atunci o să-mi treacă durerea de cap și o să mi se mai limpezească și mintea.

Aomame făcu niște cafea și se forță să dea pe gât câteva cești. Apoi se întinse în pat pe spate, îmbrăcată doar în halatul de baie și își petrecu restul dimineții cu ochii în tavan. Nu avea chef să facă nimic și nu-i rămânea decât să se uite în tavan. Nu reușea să găsească nimic interesant la el, dar nici nu se putea plânge. Tavanul nu e pus acolo ca să amuze lumea. Ceasul arăta ora prânzului, dar nu-i era deloc foame. Vuietul mașinilor și al

motocicletelor încă îi mai răsuna în cap. Era chiar prima dată când suferea de mahmureală adevărată.

Și totuși, sexul avusese o influență benefică asupra ei. Faptul că fusese îmbrățișată de un bărbat, admirată goală, mângâiată, linsă, mușcată, penetrată, adusă la orgasm de mai multe ori reușise să-i risipească toată anxietatea adunată în ea. Se lupta ea acum cu mahmureala, dar senzația de eliberare pe care o avea acum o compensa din plin.

Dar până când s-o țin tot așa? se întrebă Aomame. Până când *pot* s-o țin tot așa? În curând fac treizeci de ani. Și la fel de repede o să mă apropii de patruzeci.

Însă Aomame renunță să-și mai bată capul. Pot să mă gândesc la asta altă dată, pe îndelete, își propuse ea. Deocamdată, nu mă presează nimic urgent. Ca să pot să meditez serios la...

În acel moment sună telefonul. Țârâitul îi sfredeli urechile. Parcă ar fi fost un tren expres care năvălește într-un tunel. Se dădu jos din pat împleticindu-se și ridică receptorul. Ceasul mare de pe perete arăta ora douăsprezece și jumătate.

— Aomame? se auzi o voce mai răgușită de femeie. Era Ayumi.

— Da.

— Ești în regulă? Ai o voce de zici că te-a călcat autobuzul.

— Cam așa ceva.

— Mahmură?

— Da. Și încă rău, răspunse Aomame. De unde ai numărul meu de telefon?

— Nu mai știi? L-ai scris pe o hârtie și mi l-ai dat. Ai zis să ne mai vedem în curând. Ar trebui să ai și tu numărul meu în portofel.

— A, da? Nu-mi aduc aminte nimic.

— Mda, păi mă gândeam eu. De-aia te-am și sunat. Eram îngrijorată. Nu știam dacă ai ajuns cu bine acasă. Te-am pus într-un taxi la intersecția din Roppongi și i-am zis șoferului unde să te ducă, dar...

Aomame oftă.

— Nu-mi amintesc nimic, dar de ajuns, am ajuns. Când m-am trezit, eram la mine în pat.

— Mă bucur.

— Tu ce faci acum?

— Sunt la muncă. M-am urcat în mașină la zece și de atunci dau amenzi de parcare. Acum tocmai luasem o pauză.

— Bravo ție! zise Aomame impresionată.

— Sigur, sunt un pic nedormită. Dar a fost foarte mișto aseară. A fost prima dată când m-a luat valul așa de tare. Datorită ție.

Aomame își apăsă tâmpla cu degetul.

— Sinceră să fiu, a doua jumătate a serii nu prea mi-o amintesc. Adică după ce ați venit voi la mine în carneră.

— Nu? Ce păcat! zise Ayumi pe un ton serios. De atunci încolo a fost foarte interesant. Am făcut la chestii în patru, de nici nu-mi vine să cred. Parcă eram într-un film porno. Noi două chiar ne-am jucat de-a lesbienele, dezbrăcate. Și...

Aomame o întrerupse în grabă.

— Asta ca asta, dar am folosit prezervativ? Nu-mi aduc aminte și-mi stă pe cap.

— Normal. Am avut eu mare grijă să mă asigur că da, deci stai liniștită. Pe lângă amenzile de parcare, eu le adun în auditoriu pe liceenele de la școlile din sector și le învăț cum să pună corect un prezervativ.

— Cum să pună un prezervativ? se miră Aomame. De ce să învețe așa ceva de la o polițistă?

— Scopul de bază este să merg pe la licee și să le informez pe eleve despre pericolul violului, cum să se ferească de perverși, cum să se apere de agresiunile sexuale și pe lângă asta, ca mesaj personal din partea mea, adaug și partea cealaltă. De făcut sex, tot o să faci, așa că mai bine să știe cum să aibă grijă ca să nu rămână însărcinate sau să ia vreo boală cu transmitere sexuală. Bine, nu spun asta răspicat în fața profesorilor. Deci partea asta aș zice că a devenit deja instinct profesional. Nu o neglijez, indiferent de cât de băută aș fi. Chiar poți să stai liniștită, ești curată ca lacrima. Nicio penetrare fără prezervativ. Asta e mottoul meu.

— Mulțumesc. Chiar m-ai liniștit.

— Auzi, vrei să-ți povestesc mai detaliat ce am făcut noi azi-noapte?

— Cu prima ocazie, zise Aomame eliberând din plămâni aerul greoi strâns în ei. Îmi povestești tu amănunțit altă dată. Nu acum, că simt că mi-ar crăpa capul în două.

— Am înțeles. Rămâne pe altă dată, zise Ayumi cu o voce veselă. Știi,

de când m-am trezit azi de dimineată m-am tot gândit ce echipă bună facem noi. Pot să te mai sun? Adică atunci când îmi vine cheful să mai facem ce-am făcut azi-noapte?

— Sigur.

— Ce bine!

— Mersi de telefon.

— Ai grijă de tine, zise Ayumi și închise.

*

Până la ora două după-amiaza, datorită cafelei negre și a unui pui de somn, mintea i se limpezise considerabil. Din fericire, îi trecuse și durerea de cap. Mai rămăsese doar cu o ușoară moleșeală în corp. Aomame își luă geanta sport și ieși din casă. Evident, dăltița nu o luase. Avea la ea doar schimburi și un prosop. Ca de obicei, Tamaru o întâmpină la intrare.

O conduse pe Aomame în veranda lungă și îngustă. Geamurile mari care dădeau spre curte erau deschise, dar perdelele stăteau trase, ca să nu se vadă înăuntru. De-a lungul lor erau înșiruite ghivece cu plante ornamentale. Din boxa mică fixată în tavan se auzea muzică barocă în surdină. O sonată pentru flaut și clavecin. În mijlocul încăperii era un pat de masaj, pe care Doamna se întinsese deja pe burtă, îmbrăcată într-un halat alb.

După ce Tamaru ieși din carneră, Aomame se schimbă în echipamentul pe care îl folosea în timpul antrenamentelor. Cât timp se schimbă, Doamna o privi de pe pat, cu capul întors către ea. Aomame nu se sinchisea dacă o persoană de același sex o vedea dezbrăcată. Ca sportiv, așa ceva era la ordinea zilei, iar Doamna era și ea aproape goală când i se făcea masaj, pentru că așa putea să-i evalueze mai ușor starea mușchilor. Aomame își scoase bluza și pantalonii și se schimbă într-un trening. Își împături hainele și le stivui într-un colț.

— Ai un corp foarte ferm, îi spuse Doamna, apoi se ridică și își scoase halatul, rămânând doar într-o lenjerie subțire, de bumbac.

— Mulțumesc, răspunse Aomame.

— Pe vremuri și eu arătam așa.

— Vă cred.

Și chiar o credea. La cei vreo șaptezeci de ani ai săi, corpul ei încă mai păstra multe trăsături din tinerețe. Nu-și pierduse silueta, iar sânii încă

aveau fermitate. Dieta cumpătată și mișcarea zilnică o ajutaseră să-și mențină frumusețea naturală. Aomame presupunea că la asta contribuise și ceva chirurgie estetică. Tratamente antirid regulate și lifting facial în zona ochilor și a gurii.

— Și acum aveți un corp splendid, zise ea.

Doamna strâmbă ușor din buze.

— Mulțumesc, dar nici nu se compară cu odinioară.

Aomame nu-i mai răspunse.

— M-am bucurat din plin de corpul meu și partenerul meu la fel. Înțelegi ce vreau să spun?

— Înțeleg.

— Dar tu te bucuri de el?

— Uneori, răspunse Aomame.

— „Uneori” nu cred că e suficient, zise Doamna, întinsă pe burtă. Cât ești tânără, trebuie să te bucuri de el cât mai mult posibil. Cât îți pofteste inima. Fiindcă, după ce îmbătrânești și nu mai poți, îți mai încălzești trupul doar din amintiri.

Aomame își aminti de noaptea precedentă. Încă îi mai stăruia în anus o ușoară senzație de după penetrare. O amintire ca asta oare i-ar ține de cald la bătrânețe?

Aomame își așeză mâinile pe corpul ei și începu energic ședința de stretching. Îi dispăruse moleșeala pe care o simțise până mai devreme. De când se schimbase în trening și atinsese cu degetele corpul Doamnei, simțurile ei își recăpătaseră acuitatea.

Cercetă cu vârful degetelor fiecare mușchi pe rând, ca și cum ar fi urmat un traseu pe hartă. Memorase în detaliu nivelul de tensiune al fiecărui mușchi, fermitatea și gradul de rezistență opus. O făcea aidoma unui pianist care cântă o piesă lungă din memorie. Când venea vorba de corpul uman, Aomame era înzestrată cu o mare capacitate de a memora în detaliu. Și chiar dacă ea ar fi uitat ceva, își aminteau degetele. Atunci când simțea chiar și cea mai mică schimbare la un mușchi, îi aplica diverși stimuli din diverse unghiuri și cu diverse grade de intensitate, atentă la reacția pe care o provoca. Dacă era durere, plăcere sau nicio senzație. Părțile încordate și rigide nu doar le detensiona, ci îi și arăta Doamnei cum să le lucreze singură. Desigur, anumite puncte erau greu de rezolvat doar prin forțe

proprii și acolo se concentra asupra unui stretching minuțios. Însă, ceea ce apreciază mușchii cel mai mult și primesc cu bucurie este efortul zilnic, depus cu forțe proprii.

— Vă doare aici? întrebă Aomame. Mușchiul de la baza coapsei era mult mai încordat ca de obicei. Supărător de rigid. Aomame își strecură degetele între oasele pelvisului și îi răsuci ușor coapsa într-un anume unghi.

— Foarte tare, răspunse Doamna schimonosindu-se.

— E bine. Să simți durerea e un lucru bun. Rău e atunci când nu simți durere. Puteți să mai rezistați puțin?

— Sigur.

Nici nu mai era cazul să întrebe. Doamna era foarte rezistentă. Putea să îndure aproape orice fără să crâcnească. I se schimonosea fața, dar nu-i scăpa niciun geamăt. Aomame observase acest lucru de nenumărate ori și era mereu impresionată de voința ei de fier.

Cu brațul drept sprijinit în cot și folosit ca levier, Aomame răsuci și mai mult coapsa. Se auzi un trosnet sec și articulația se deplasă. Doamnei i se tăie respirația, dar nu scoase niciun sunet.

— De acum e în regulă, zise Aomame. O să fie mai bine.

Doamna expiră prelung. Fruntea îi lucea de transpirație.

— Mersi, zise ea încetitor.

Aomame petrecu o oră întreagă relaxându-i mușchii, aplicând stimuli, întinzându-i, degajând articulațiile. Erau mișcări care provocau o durere considerabilă, însă fără durere nu se rezolvă nimic. Aomame știa acest lucru, și îl știa și Doamna. Prin urmare, petrecură amândouă acea oră în tăcere. La un moment dat, sonata pentru flaut se încheiase și CD-playerul amuțise. Nu se auzea decât ciripitul păsărilor din grădină.

— Mă simt mult mai ușoară, zise Doamna după o vreme.

Zăcea întinsă pe patul de masaj. Prosopul mare întins sub ea se închisese la culoare de transpirație.

— Mă bucur.

— Îmi prinde foarte bine să te am lângă mine. Mi-ar fi greu fără tine.

— Stați liniștită, deocamdată nu am de gând să mă duc nicăieri.

După câteva clipe de tăcere în care părea să ezite, Doamna întrebă:

— Nu vreau să fiu indiscretă, dar ai pe cineva la care ții?

— Am, răspunse Aomame.
— Ce bine!
— Însă, din păcate, persoana respectivă nu ține la mine.
— Poate sună un pic straniu ce te întreb, dar de ce să nu țină la tine?
Obiectiv vorbind, eu, una, aș spune că ești o tânără fermecătoare.
— Pentru că el nici nu știe că exist.
Doamna reflectă câteva clipe la cuvintele lui Aomame.
— Iar tu nu ai intenția de a-ți face cunoscută existența?
— Deocamdată, nu.
— E ceva la mijloc? Ceva care te împiedică să-l abordezi tu?
— Ar fi mai multe lucruri. Dar, în mare parte, are de-a face cu ce simt eu.

Doamna o privi pe Aomame admirativ.
— Am întâlnit până acum multe persoane neobișnuite și cred că tu te numeri printre ele.

Aomame își relaxă ușor buzele.
— Nu e nimic neobișnuit la mine neapărat. Doar sunt foarte deschisă cu ceea ce simt.

— Îți respecti cu strictețe propriile reguli.
— Da.
— Și ești un pic încăpățânată și irascibilă.
— Probabil că da.
— Însă aseară ți-ai dat un pic frâu liber, nu?
Aomame se înroși la față.

— Ați observat?
— Se vede după piele. După miros. Încă mai ai pe tine urme de bărbat.
Cu vârsta, ajungi să îți dai seama de fel de fel de lucruri.

Aomame făcu o ușoară grimasă.
— Am nevoie de așa ceva. Uneori. Știu că nu e un lucru cu care să mă laud, dar...

Doamna întinse o mână și o puse delicat peste a lui Aomame.
— Sigur că da. Uneori e nevoie de așa ceva. Nu-ți face probleme, că nu te învinuiam. Însă aș vrea să fii fericită într-un mod *mai obișnuit*. Să ajungi alături de persoana iubită și totul să se termine cu bine.

— Și mie mi-ar plăcea. Dar asta e greu.

— De ce?

Aomame nu răspunse. Nu îi era ușor să explice.

— Dacă simți nevoia să te sfătuiești cu cineva în legătură cu probleme personale, te rog să vorbești cu mine, zise Doamna, apoi își retrase mâna și își șterse fața de transpirație cu un prosop. Despre orice. E posibil să te pot ajuta cu ceva.

— Vă mulțumesc.

— Uneori se întâmplă să nu se rezolve totul doar dându-ți frâu liber.

— Aveți dreptate.

— Tu nu faci ceva distructiv, zise Doamna. Nici vorbă. Știi asta?

— Da.

Exact cum a spus, se gândi Aomame. Nu fac ceva distructiv. Și, totuși, ceva rămâne în urmă. Ca depunerea de pe fundul sticlei de vin.

*

Aomame încă își amintea bine perioada când murise Tamaki. Când se gândea că n-o să mai poată niciodată s-o vadă și să vorbească cu ea, simțea că i se sfâșie sufletul. Tamaki fusese prima ei prietenă. Își spuneau orice, fără să ascundă nimic. Aomame nu mai avusese nicio altă prietenă ca ea înaintea ei și nici după ea. Nimeni nu-i putea lua locul. Dacă nu ar fi cunos- cut-o, viața ei ar fi fost mai tristă și mai întunecată.

Erau de aceeași vârstă, colege în echipa de softball a unui liceu metropolitan. Aomame fusese o jucătoare dedicată de softball din generală și până în liceu. La început, nu pusese prea mult suflet și jucase la invitația echipei pentru că nu aveau suficienți membri, însă până la urmă devenise adevăratul ei *raison d'être*. Se agățase de acest joc cum te-ai agăța de un stâlp, ca să nu te zboare o rafală puternică de vânt. Avea nevoie de o astfel de ancoră. Ca atlet, avea un talent desăvârșit, lucru pe care nici ea nu-l realizase. Atât în gimnaziu, cât și în liceu, fusese jucătorul-cheie al echipei și datorită ei câștigaseră meci după meci la campionate. Asta îi dădea lui Aomame încredere în sine (sau poate nu neapărat încredere în sine, dar ceva asemănător). Importanța pentru echipă era de netăgăduit, iar Aomame se bucura din plin de poziția clară pe care o avea în acea lume, oricât de mică ar fi fost ea. *Cineva avea nevoie de ea.*

Aomame era în poziția a patra la bătaie, ceea ce o plasa literalmente la mijloc. Tamaki juca la baza a doua și era și căpitanul echipei. Era mică de

statură, dar avea reflexe excelente și știa să își folosească creierul. Evalua orice situație rapid și complex.

Când lansa mingea, știa exact în ce direcție să își încline centrul de gravitație, iar când jucătorul la bătaie o lovea, îi calcula numai decît traiectoria și alerga unde trebuia în apărare. Nu mulți puteau să facă așa ceva. Discernămîntul ei îi salvase din nenumărate situații-limită. Nu trimitea mingea în adâncime ca Aomame, dar o lovea cu precizie și era iute de picior. În plus, excela și ca șef de echipă. Ținea echipa unită, făcea strategii, avea un sfat bun pentru fiecare și dădea încurajări. Era dură la antrenamente, dar câștigase încrederea și respectul tuturor jucătoarelor. Datorită ei, echipa devenea tot mai puternică de la o zi la alta și ajunsese chiar pînă în finala campionatului din Tokio. Participaseră și la campionatul de atletism interșcolar. Aomame și Tamaki fuseseră chiar selecționate în echipa regiunii Kantō.

Cele două își recunoscuseră reciproc talentul, se apropiaseră în mod firesc și pînă la urmă deveniseră prietene la cataramă. Când mergeau în deplasare, petreceau mult timp împreună. Își povesteau despre copilăria lor fără să ascundă nimic. În clasa a cincea, Aomame își părăsise părinții pentru totdeauna și se dusese să stea la un unchi din partea mamei. Familia acestuia îi înțelesese situația și o primise cu brațele deschise, dar tot era în casa altcuiva. Aomame era singură și lihnită după afecțiune. Ducea o viață plină de incertitudine, fără să știe cum să-și găsească un scop și un sens în viață. Familia lui Tamaki era înstărită și avea statut social, însă părinții se înțelegeau extrem de prost, iar atmosfera din casă era dezastruoasă. Tatăl nu dădea mai deloc pe acasă, iar mama aluneca deseori într-o stare de depresie. De multe ori se întîmpla să aibă migrene cumplite și să nu se dea jos din pat cu zilele. Tamaki și fratele ei mai mic erau lăsați de izbeliște. De cele mai multe ori mâncau la vreo cantină din apropiere, la restaurante fast-food, sau își luau ceva gata făcut. Ambele erau într-o situație care le motiva să se dedice cu totul acestui sport.

Două fete singure și cu probleme aveau o grămadă de lucruri de vorbit. Într-o vacanță de vară plecaseră împreună într-o excursie. Când terminaseră pe moment tot ce aveau de spus, se întinseseră pe patul din camera de hotel și se atinseseră una pe alta, dezbrăcate. Acest lucru se întîmplase pe neașteptate și o singură dată. Nici nu se repetase și nici nu

vorbiseră vreodată despre el. Însă, așa, relația lor se adâncise și prinsese un aer mai puternic de complicitate.

Aomame continuase să joace softball și după ce terminase liceul și intrase la facultatea de educație fizică. Bucurându-se de apreciere la nivel național ca jucătoare de softball, o facultate particulară de sport îi oferise o bursă specială. Continuase apoi în poziția de jucător-cheie și în cadrul echipei facultății. În acest timp, se arătase interesată de medicina sportivă și începuse să o studieze serios. Și artele marțiale îi captaseră interesul. Avea de gând să-și însușească în timpul studenției cât mai multe cunoștințe de specialitate și aptitudini. Nu avea timp de pierdut lăsându-se pe tânjală.

Tamaki intrase la drept, la o facultate particulară de top. După terminarea liceului, tăiasse legăturile cu softballul. Pentru o elevă cu rezultate atât de strălucite ca ea, softballul nu fusese decât o fază trecătoare. Avea de gând să dea examenul de barou și să devină avocat. Însă, chiar dacă o apucaseră pe drumuri diferite, cele două rămăseseră prietene la cataramă. Aomame locuia în căminul facultății, fiind scutită de plata chiriei, iar Tamaki, în aceeași casă distrusă – dar care îi oferea avantaje financiare. Luau masa împreună o dată pe săptămână și vorbeau despre tot ce se mai întâmplase. Subiectele lor de discuție nu păreau să se epuizeze oricât ar fi vorbit.

În toamna primului an de facultate, Tamaki își pierduse virginitatea. Băiatul respectiv era cu un an mai mare decât ea și amândoi făceau parte din cercul de tenis. După un antrenament, o invitase la el acasă, unde practic o violase. Ei nu îi dis plăcea băiatul și de aceea mersese singură la el acasă, însă fusese extrem de șocată de violența cu care îi ceruse să facă sex cu el, de atitudinea lui brutală și egoistă. După aceea, Tamaki părăsise cercul de tenis și un timp se luptase cu depresia. Acel episod îi lăsase în suflet un sentiment cumplit de neputință. Își pierduse pofta de mâncare și slăbise șase kilograme într-o lună. Tamaki căutase la tipul respectiv înțelegere și compasiune. Dacă ar fi dat dovadă de așa ceva, dacă i-ar fi lăsat timp să se pregătească pentru asta, și-ar fi oferit trupul fără ezitări. Nu putea să înțeleagă nici în ruptul capului de ce trebuise să fie atât de violent când nici măcar nu era nevoie.

Aomame o consolase și o îndemnase să îl pedepsească într-un fel sau altul pentru ce îi făcuse. Însă Tamaki nu fusese de acord. Eu însămi am dat

dovadă de neatenție și n-aș rezolva nimic dacă îl denunț, îi spusese ea. Eu singură m-am dus la el acasă și sunt și eu răspunzătoare. N-am ce face decât să uit, concluzionase Tamaki. Însă Aomame înțelesese dureros de bine ce rană adâncă îi lăsase prietenei ei în suflet această întâmplare. Aici nu era vorba de pierderea virginității în sine sau de vreo astfel de problemă superficială. Era vorba de sfințenia sufletului omenesc, în care nimeni nu are dreptul să dea buzna încălțat. Și mai era și sentimentul de neputință, care roade și roade.

Prin urmare, Aomame se hotărâse să îl pedepsească ea. Aflase de la Tamaki adresa lui, băgase bâta de softball într-un toc mare de plastic pentru planșe de desen și se dusese la el acasă. În ziua aceea, Tamaki era plecată în Kanazawa, la parastasul unei rude, iar asta i-ar fi servit ca alibi. Se asigurase dinainte că individul nu este acasă, apoi spărsese broasca cu șurubelnița și ciocanul și intrase în casă. Înfășurase bine bâta într-un prosop și distrusese tot ce-i ieșise în cale, având grijă să nu facă prea mult zgomot. Televizorul, veioza, ceasul, discurile, prăjitorul de pâine, vaza – distrusese tot ce se putea distruge. Tăiase cablul de telefon cu foarfeca. Sfâșiase copertile cărților și le împrăștiase, golise pe jos tubul de pastă de dinți și crema de ras. Mânjise patul cu sos. Sfâșiase și toate caietele din sertare. Rupsese creioanele și pixurile. Făcuse zob toate becurile. Zdrențuise perdelele și pernele cu cuțitul. Ciopârțise toate cămășile din dulap cu foarfeca. Vărsase ketchup în sertarul cu chiloți și șosete. Scosese siguranța de la frigider și o aruncase pe geam. Smulsese clapeta de la rezervorul de WE și o distrusese. Sfărâmasese și pălăria de duș. Făcuse totul meticolos, fără să-i scape nimic. Carnera arăta ca într-o fotografie pe care o văzuse de curând în ziar cu Beirutul după bombardament.

*

Tamaki era o fată deșteaptă (notele ei de la școală nici nu se comparau cu ale lui Aomame), iar la meciurile de softball se dovedea a fi o jucătoare foarte atentă, fără scăpări. Când Aomame era într-o situație dificilă, venea imediat lângă ea, îi strecura un sfat bun, îi zâmbea, o lovea ușor cu bâta peste fund și se întorcea la poziția ei. Avea mintea deschisă, sufletul cald și simțul umorului. Era o elevă silitoare și avea talent oratoric. Dacă și-ar fi continuat studiile în acest ritm, ar fi ajuns o avocată strălucită.

Însă când era vorba de bărbați, puterea ei de judecată dispărea ca prin

minune. Lui Tamaki îi plăceau bărbații chipeși. Cu alte cuvinte, punea mare preț pe înfățișare, lucru pe care Aomame îl considera drept o tendință aproape bolnăvicioasă. Oricât de minunată ar fi fost personalitatea unui bărbat, oricât de grozave abilitățile lui, dacă ei nu îi plăcea cum arată, nu era deloc atrasă de el, oricât ar fi încercat să o seducă. Cei care îi trezeau ei interesul erau mereu bărbați chipeși, dar goi pe dinăuntru. Iar la capitolul bărbați, Tamaki era cumplit de încăpățânată și nu o asculta deloc pe Aomame, orice i-ar fi spus. În mod normal, apleca mereu urechea la părerea ei și i-o respecta, dar nu accepta niciun fel de critică la adresa prietenului ei. De la un anumit moment încolo, Aomame se lăsase păgubașă și încetase să-i mai dea sfaturi. Nu voia să se certe cu Tamaki și să-și strice prietenia dintr-un asemenea motiv. La urma urmei, era viața ei și trebuia s-o lase să facă ce vrea. În orice caz, în timpul facultății, Tamaki se întâlnește cu mulți bărbați și mereu dădea de câte un bucluc, era înșelată, rănită și într-un final, părăsită. Și de fiecare dată o cuprindea o stare vecină cu nebunia. Făcuse două avorturi. Când era vorba de relațiile dintre bărbați și femei, Tamaki se putea numi victimă din naștere.

Aomame nu-și făcuse niciodată un prieten stabil. Mai mergea din când în când la întâlniri, iar unii dintre ei nu erau răi deloc, dar niciodată nu intrase într-o relație serioasă.

— Tu ai de gând să nu-ți faci niciodată un prieten și să rămâi virgină la nesfârșit? o întrebase Tamaki.

— Sunt prea ocupată, îi răspunsese ea. De-abia fac față la viața de zi cu zi. N-am eu timp de distracții de-astea.

După ce absolvise facultatea, Tamaki rămăsese să facă mas-teratul și să se pregătească pentru examenul de barou. Aomame se angajase la firma care producea băuturi pentru sportivi și alimente pentru o dietă sănătoasă și continuase să joace softball la ei. Cele două se întâlneau la sfârșit de săptămână să ia masa împreună, ca în studentie, și vorbeau de nu se mai săturau.

La douăzeci și patru de ani, Tamaki se căsătorise cu un bărbat cu doi ani mai mare decât ea. În momentul în care se logodise, abandonase masteratul și renunțase să mai învețe pentru examenul de barou. Iar asta pentru că nu îi dăduse voie soțul. Aomame îl întâlnește o singură dată. Provenea dintr-o familie înstărită, avea un chip cu trăsături frumoase, după cum era de

așteptat, dar fără pic de profunzime. Îi plăceau iahturile. Îi mergea gura și își folosea mintea, dar nu avea personalitate, iar cuvintele lui nu cântăreau prea mult. Era bărbatul tipic pe placul lui Tamaki. În plus, parcă avea și un aer rău prevestitor. Aomame nu-l plăcuse deloc de la bun început și probabil că nici el nu o plăcuse pe ea.

— Căsnicia asta n-are cum să meargă bine, îi spusese ea lui Tamaki.

Nu îi plăcea să se amestece, dar era totuși vorba de căsătorie, nu de o joacă de-a dragostea. Era prietena ei și nu putea să stea cu mâinile în sân și să nu spună nimic. Atunci a fost prima dată când s-au certat cumplit. Tamaki devenise isterică văzând-o pe Aomame cum se opunea căsătoriei și îi aruncase niște vorbe grele. Iar printre ele erau cuvinte pe care Aomame chiar nu voia să le audă. Prin urmare, nici nu s-a dus la nuntă.

Însă, în scurt timp, cele două se împăcaseră. Imediat după voiajul de nuntă, Tamaki apăruse pe neașteptate la ușa lui Aomame și își ceruse scuze. Îi spusese că ar vrea să uite amândouă ce spusese atunci. Că nu fusese în apele ei. Că se gândise încontinuu la ea tot timpul voiajului. Aomame îi răspunsese că nu are de ce să-și facă probleme, pentru că deja uitase tot. Apoi se îmbrățișaseră. Glumiseră și râseseră împreună.

Și, totuși, după nuntă, numărul ocaziilor în care se vedeau scăzuse cu rezeciuine. Își trimeau scrisori frecvent și vorbeau și la telefon, dar Tamaki părea că nu reușește să-și facă timp să se și întâlnească. Se scuza mereu spunând că e ocupată cu treburi prin casă și că tare greu e să fii o gospodină dedicată. Însă, din felul în care vorbea, Aomame simțea că soțului ei nu-i convenea să se întâlnească cu cineva în oraș. În plus, Tamaki locuia acum în aceeași curte cu socrii și nu putea să plece de acasă când voia. Iar pe Aomame nu o invita niciodată în noua ei locuință.

Tamaki îi spunea lui Aomame cu fiecare ocazie că mergea bine căsnicia. Că soțul ei era blând, iar părinții lui, foarte drăguți. Nimic nu îi lipsea. Uneori, la sfârșit de săptămână, mergeau cu iahtul la Enoshima. Nu îi părea rău că abandonase studiile de drept, pentru că examenul de barou o stresase foarte tare. Poate că o astfel de viață obișnuită era exact ce i se potrivea ei mai bine. Între timp ar avea și copii și s-ar transforma într-o mamă plicticoasă. Și poate că atunci nici Aomame n-ar mai fi dispusă să stea de vorbă cu ea. Vocea ei era mereu veselă și nu îi dădea niciun motiv să se îndoiască de spusese ei. Aomame îi spunea că se bucură. Și chiar se

bucura. Era mult mai bine să se înșele cu presentimentul ei rău decât să aibă dreptate. Își imagina că Tamaki își găsisse în sfârșit o liniște interioară. Sau cel puțin așa se străduia să vadă lucrurile.

Neavând pe nimeni altcineva care să-și merite numele de prieten, Aomame nu prea mai știa cum să-și umple viața cotidiană după ce se rărise contactul cu Tamaki. Nu mai era în stare să se concentreze asupra softballului ca înainte. Interesul ei față de acest sport scăzuse pe măsură ce Tamaki se retrăsese din viața ei. Aomame avea douăzeci și cinci de ani și era încă virgină. Ca să se mai liniștească, uneori se masturba. Nu se simțea singură. O relație intimă strânsă cu cineva i se părea o adevărată bătaie de cap. Mai bine se lipsea.

*

Tamaki se sinucisese într-o zi vântoasă de toamnă târzie, cu trei zile înainte să împlinească douăzeci și șase de ani. Se spânzurase. O găsisse soțul ei a doua zi, pe seară, când venise de la muncă.

„Soția mea nu avea probleme și nici n-am auzit vreo vorbă de nemulțumire de la ea. Nu știu ce a împins-o să se sinucidă”, declarase el poliștilor. Părinții lui spusese lucruri similare.

Dar asta era o minciună. Fizic și psihic, Tamaki era plină de răni cauzate de violența neîncetată, plină de sadism a soțului. Comportamentul acestuia era vecin cu paranoia. Până și părinții lui recunoșteau, în general, acest lucru. Și poliția înțelesese situația când se făcuse autopsia, din starea în care se afla corpul ei, însă n-o făcuseră publică. Deși îl chestionaseră pe soț, fusese clar vorba despre o sinucidere, iar acesta fusese oricum plecat în Hokkaido când se întâmplase. Nu îl puseseră sub acuzare. Fratele ei îi destăinuise toate aceste lucruri lui Aomame la un moment dat după eveniment.

Violență existase încă de la bun început și, cu trecerea timpului, devenise din ce în ce mai frecventă și mai intensă. Însă Tamaki nu putuse să evadeze din locul acela de coșmar. Lui Aomame nu-i suflase nicio vorbă despre ce se întâmpla, pentru că știa de la bun început ce răspuns ar fi primit dacă îi cerea sfatul. „Pleacă imediat de acolo”, i-ar fi spus ea negreșit. *Dar asta nu putea să facă.*

Înainte să se sinucidă, chiar în ultimul moment, Tamaki îi scrisese lui Aomame o scrisoare lungă. „De la bun început eu m-am înșelat, iar tu ai

avut dreptate”, îi spunea ea la începutul scrisorii. Și cu aceste cuvinte își pusese capăt zilelor.

Viața mea e un iad. Dar eu nu pot sub nicio formă să evaderez din el. Nici măcar nu știu încotro aș apuca-o dacă ar fi să plec. Neputința mă ține captivă. Am intrat în această închisoare, am încuiat singură ușa și am aruncat cheia departe. Evident, căsătoria asta a fost o greșeală. Exact așa cum ai spus tu. Dar cea mai mare problemă nu a fost soțul meu și nici căsnicia, ci eu însămi. Mi se cuvine toată durerea pe care o trăiesc. Nu critic pe nimeni. Tu ești singura mea prietenă, singurul om din lume în care am încredere. Dar nu mai am nicio cale de salvare. Te rog să nu mă uiți niciodată. Ar fi fost bine dacă puteam să jucăm softball împreună la nesfârșit.

În timp ce citea scrisoarea, lui Aomame i se făcuse cumplit de rău. Începuse să tremure necontrolat. Sunase de mai multe ori acasă la Tamaki, dar nimeni nu răspunsese. De fiecare dată intra robotul. Aomame se urcase în tren și se dusese la casa ei din Okusawa, în sectorul Setagaya. Era o proprietate mare, înconjurată de un gard înalt. Sunase la interfonul de la poartă, dar fără succes. Dinăuntru se auzea doar un câine lătrând. Nu putuse decât să se lase păgubașă și să se întoarcă acasă. Nu avea de unde să știe că în acel moment Tamaki încetase deja să mai respire. Legase o sfoară de balustrada de la scară și atârna de ea. În casa cufundată în liniște, doar târâitul telefonului și al interfonului mai răsunau, în gol.

Când primise vestea morții ei, Aomame nu fusese aproape deloc surprinsă. Undeva, în mintea ei, se aștepta la asta. Nici nu fusese năpădită de tristețe. Mai degrabă răspunsese pe un ton pragmatic, pusese receptorul în furcă, se așezase pe scaun și după o vreme destul de îndelungată simțise că începe să i se scurgă toată vlaga din ea. Nu se ridicase multă vreme din scaun. Telefonase la serviciu și anunțase că lipsește câteva zile pentru că se simțea rău, și rămăsese închisă în casă. Fără să mănânce, fără să doarmă, fără să bea mai deloc apă. Nici la înmormântare nu se dusese. Simțea că ceva înlăuntru ei se schimbasesc pentru totdeauna, că o luase pe alt făgaș. Că de atunci avea să fie cu totul alt om.

În acel moment se hotărâse să îl pedepsească pe individul acela. Trebuia

cu orice preț să-l facă să vadă sfârșitul lumii. Altfel ar fi repetat exact același lucru cu altă persoană.

Aomame stătuse și pusese la cale un plan cu meticulozitate. Știa deja în ce punct anume de pe ceafă și din ce unghi trebuia să înfigă un ac ascuțit ca să provoace o moarte instantanee. Nu era un lucru de care să fie oricine în stare. Însă ea era. Ce trebuia ea să facă era să-și rafineze capacitatea de a găsi într-un timp cât mai scurt acel punct extrem de fin și să facă rost de un instrument adecvat. Aomame luase mai multe unelte și încet, încet confecționase un instrument special, aidoma unei dălțițe de spart gheața, cu un vârf ascuțit și rece ca o idee necruțătoare. Apoi exersase cu răbdare diverse metode. Când se hotărâse asupra uneia, o pusese în aplicare. Îl trimisese pe individ la poarta „împărăției” fără să ezite, cu precizie și răceală. După aceea chiar spusese o rugăciune. Cuvintele curseseră de pe buzele ei aproape din reflex.

Doamne care ești în ceruri, pur fie numele Tău, vie împărăția Ta. Și ne iartă nouă păcatele noastre. Și ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Din acel moment, Aomame începuse să simtă periodic nevoia de un bărbat.

Capitolul 14

Ce n-a văzut nimeni niciodată

Komatsu și Tengen se întâlniră în locul obișnuit, în cafeneaua din apropierea stației Shinjuku. Cafeaua nu era chiar ieftină acolo, dar mesele erau departe una de alta, astfel încât puteai vorbi în liniște, fără să-ți fie teamă că te aude cineva. Aerul era destul de curat, iar muzica, înceată și inofensivă. Ca întotdeauna, Komatsu veni cu douăzeci de minute mai târziu. Nu respecta niciodată ora. Pe de altă parte, Tengen nu întârzia niciodată. Erau niște lucruri bătute în cuie. Komatsu apărură cu o geantă diplomat din piele, cu obișnuitul sacou de tweed și tricoul polo bleumarin.

— Scuză-mă pentru întârziere, spuse el, deși nu părea să simtă vreo remușcare. Părea mai bine dispus ca de obicei și pe buze îi plutea un zâmbet ca un crai-nou.

Tengo dădu doar din cap, fără să spună nimic.

— Îmi pare rău că te-am presat. Cred că a fost destul de greu, spuse Komatsu așezându-se.

— Nu vreau să exagerez, dar în astea zece zile nici n-am știut dacă mai trăiesc sau am murit, spuse Tengo.

— Da, dar ai reușit. Ai obținut și permisiunea tutorelui lui Fukaeri fără niciun impediment și ai rescris romanul. E mare lucru. O reușită pentru Tengo cel din turnul de fildeș. Ce mai, te văd cu alți ochi.

Tengo ignoră laudele acestea.

— Ați citit ce v-am scris despre situația lui Fukaeri? Raportul ăla lung?

— A, sigur că da. L-am citit pe îndelete. Ce să zic, e o situație destul de complicată. Ca un fragment dintr-un roman fluviu. Mă rog, asta ca asta, dar nu mă așteptam ca tutorele ei să fie chiar profesorul Ebisuno. Ce mică-i lumea! Și Profesorul a zis ceva de mine?

— Despre dumneavoastră?

— Da, de mine.

— Nu!

— Ce tip ciudat, spuse Komatsu nedumerit. Am lucrat cu el cândva. Ba chiar am fost la el în birou la universitate să iau un manuscris. Acum multă vreme, când eram doar un tânăr redactor.

— Dacă e așa demult, o fi uitat. M-a întrebat ce fel de om sunteți.

— Aiurea, exclamă Komatsu. Se încruntă și clătină din cap. Nu se poate. În niciun caz. Tipul nu uită nimic. Are o memorie de-a dreptul înspăimântătoare. Când ne-am întâlnit atunci am discutat mult despre tot felul de lucruri... Mă rog, nu contează. Moșul e destul de dificil. Așadar, din raportul tău reiese că povestea din spatele lui Fukaeri e destul de îmbârligată.

— Puțin spus. Am luat în cârcă o adevărată bombă. Fukaeri nu e normală, din niciun punct de vedere. Nu e pur și simplu o fată frumoasă de șaptesprezece ani și atât. Suferă de dislexie și nu poate să citească vreo carte. Nu prea poate nici să scrie. Se pare că o bună bucată din amintirile ei s-au șters din cauza unei traume prin care a trecut. A fost crescută într-o comună și nu s-a dus aproape deloc la școală. Taică-său e liderul unei organizații de stânga și a fost implicat indirect în conflictul armat cu Zori de Zi. Acum are grijă de ea un antropolog cultural, renumit pe vremuri,

profesorul Ebisuno, cunoscutul dumneavoastră. Dacă romanul ei va ajunge subiect de discuție, mass-media va scoate la iveală fel de fel de amănunte din astea picante. N-o să fie tocmai plăcut.

— Da, clar că poate să se iște o zarvă de o să zici că s-au rupt băierile iadului, spuse Komatsu, dar zâmbetul de pe față nu îi dispăruse.

— Atunci, oprim proiectul?

— Să oprim proiectul?

— E prea complicată povestea. E periculos. Hai să punem la loc manuscrisul original.

— Păi nu prea e chiar așa simplu. Am trimis deja manuscrisul refăcut de tine la tipografie și tocmai au ieșit șpalturile. Odată tipărit, o să fie distribuit celor patru membri din comisie, redactorului-șef și șefului secției de publicare. Nu mai pot să mă duc acum să le zic „știți, a fost o greșeală, dați-l înapoi și prefaceți-vă că nu l-ați văzut”.

Tengo oftă.

— N-avem ce face. Nu putem da timpul înapoi, spuse Komatsu.

Luă un Mariboro și, mijindu-și ochii, își aprinse țigara cu un chibrit luat de la bar. Apoi spuse:

— Mă gândesc eu la ce-o să fie dup-aia. Tengo, tu nu trebuie să-ți mai bați capul cu nimic. Dacă *Crisalida de aer* ia premiul, încercăm să o băgăm pe Fukaeri cât mai puțin în față. Am putea să reușim dacă arborăm o imagine de genul „scriitoare tânără, misterioasă, care nu vrea să apară în public”. Ca editor, eu voi fi purtătorul ei de cuvânt. Cu chestiile astea mă descurc eu, așa că e OK.

— Nu pun la îndoială capacitățile dumneavoastră, dar Fukaeri e altfel decât fetele obișnuite. Nu e genul care să facă cuminte cum i se spune. Dacă ea se decide să facă ceva, o face indiferent de ce i-ar spune cei din jur. Iar când ceva nu-i e pe plac, ai crede că nici măcar nu te aude. N-o să meargă chiar așa de ușor.

Komatsu răsuci de câteva ori cutia de chibrituri în mână, fără să zică nimic.

— Dar, în orice caz, ajuși în punctul ăsta, trebuie să ne hotărâm să mergem mai departe. În primul rând, versiunea nouă a *Crisalidei de aer* este minunată. Mult peste așteptările mele. E aproape perfectă. Fără îndoială că o să câștige premiul, iar numele ei o să fie pe buzele tuturor. Nu

putem să o îngropăm acum. După părerea mea, așa ceva ar fi o crimă. Și, după cum ți-am spus mai devreme, lucrurile merg deja înainte.

— O crimă? întrebă Tengo privind-l pe Komatsu.

— Știi cuvintele astea? spuse Komatsu. „Orice artă și orice investigație, ca și orice acțiune și orice decizie, par să tindă spre un anume bine; de aceea, pe bună dreptate s-a afirmat că binele este cel spre care aspiră toate.”

— Ce-i asta?

— Aristotel. E din *Etica Nicomahică*. L-ai citit vreodată pe Aristotel?

— Nu prea.

— Să-l citești. Ție ți-ar plăcea. Eu, când nu mai am ce citi, întotdeauna mă întorc la filosofii greci. Nu mă satur de ei. Întotdeauna am ceva de învățat.

— Și care e rostul citatului ăstuia?

— Consecințele lucrurilor sunt, care va să zică, bune. Binele este consecința tuturor lucrurilor. Să lăsăm îndoielile pentru mâine, spuse Komatsu. Asta e rostul citatului.

— Da? Și ce ar spune Aristotel despre holocaust?

Zâmbetul ca o lună nouă de pe chipul lui Komatsu se adânci și mai mult.

— Aristotel vorbește, în principal, despre artă, știință și meșteșuguri.

*

Pe Komatsu nu îl cunoștea de ieri, de azi. Tengo îi văzuse și fațada, și ce era dedesubtul ei. Komatsu era un lup singuratic în branșa sa și părea să facă numai ce îi plăcea, de capul lui. Multă lume era păcălită de aparențele acestea. Dar, dacă îl observai atent, coroborând cu starea de fapte, înțelegeai că acțiunile sale erau ghidate de niște calcule foarte scrupuloase. În termeni șahiști, citea câteva mutări înainte. Sigur că îi plăceau schemele complicate, dar trăgea linia între ce putea să facă și ce nu, și nu călca dincolo de ea. S-ar putea spune ca era mai degrabă precaut din punctul acesta de vedere. Mare parte din vorbele sale nesăbuite nu erau decât o fațadă.

Își luase, prudent, câteva asigurări. De exemplu, scria o dată pe săptămână un editorial cultural în ediția de seară a unui ziar. Acolo lauda sau ocăra diverși scriitori, iar când se puneă cu critica pe ei, știa să fie

destul de sever. Se pricepea la asta. Editorialul era anonim, dar toată lumea din branșă știa cine îl scrie. Bineînțeles că nimănui nu-i place să fie făcut de două parale prin ziare. Așa se face că scriitorii aveau grijă să nu-l deranjeze pe Komatsu cu ceva. Când îi ruga să scrie câte ceva pentru revistă, încercau să nu-l refuze. Măcar din când în când se vedeau nevoiți să accepte. Altfel, cine știe ce scria despre ei în editorial.

Lui Tengo nu prea-i plăcea aspectul acesta calculat al lui Komatsu. Își bătea joc de lumea literară, dar pe de altă parte se folosea cum îi convenea de sistem. Ca editor, Komatsu avea o intuiție excelentă, și cu Tengo se purta bine. Îi dădea sfaturi importante în privința romanelor pe care le scria. Totuși, Tengo era atent să păstreze o oarecare distanță în relația dintre ei. Nu-i surâdea deloc ideea să se afunde prea adânc pentru ca apoi să se trezească fără niciun sprijin sub picioare. Din punctul acesta de vedere, și Tengo era foarte precaut.

— Cum ți-am spus adineauri, ai transformat *Crisalida de aer* într-un roman aproape perfect. Fără îndoială, continuă Komatsu, într-un singur loc, singur-singurel, aș vrea, dacă se poate, să rescrii ceva. Nu acum. Pentru concursul literar e bine și așa. După ce primește premiul, când o să o publice în revistă, să mai modifici ceva.

— Ce anume?

— Când Oamenii cei Mici termină de făcut crisalida, apar două luni. Fata se uită pe cer și vede două luni. Mai ții minte unde?

— Normal că da.

— Păreră mea e că nu se vorbește destul despre cele două luni. Nu e suficient. Ar trebui descrise mai detaliat și mai concret. Asta e tot ce vreau să refaci.

— Într-adevăr, descrierea e cam sumară. Numai că n-am vrut să stric curgerea textului original cu prea multe explicații.

Komatsu ridică mâna în care ținea țigara.

— Tengo, gândește-te așa: cititorii au văzut până acum luna de pe cer de nenumărate ori. Așa-i? Dar nimeni nu a văzut două luni. Când într-un roman apare ceva ce n-a văzut nimeni niciodată, e nevoie de o descriere detaliată și precisă. Nu merge să o scurtezi. Sau, ce trebuie scurtat sunt descrierile lucrurilor pe care le-au văzut majoritatea.

— Am înțeles, spuse Tengo. Vorbele lui Komatsu aveau sens. Am să

descriu mai detaliat partea în care apar două luni.

— În regulă. Cu asta o să fie perfectă, spuse Komatsu, apoi își stinse țigara. În rest, nu mai am de zis nimic.

— Mă bucur când lăudați ce am scris, dar de data asta nu mă pot bucura din toată inima, spuse Tengo.

— Te maturizezi rapid, spuse Komatsu rar, cu pauze între cuvinte. Ca scriitor, ca romancier. Ar trebui să te bucuri. Ai avut multe de învățat din *Crisalida de aer* și o să te ajute când o să scrii următorul tău roman.

— Mi-ar plăcea să existe un următor roman.

Komatsu rânji larg.

— Nicio grijă. Ai făcut ce ai avut de făcut. Acum vine rândul meu. Tu te așezi pe bancă și te uiți liniștit la meci.

Veni chelnerița și le umplu paharele cu apă rece. Tengo bău jumătate, apoi își dădu seama că de fapt nu voise să bea nimic.

— Sufletul omului e compus din rațiune, voință și pasiuni. Aristotel a zis asta, nu? întrebă Tengo.

— Platon. Aristotel și Platon sunt diferiți ca Mel Tormé și Bing Crosby. În orice caz, pe vremuri lucrurile erau mai simple. Nu e drăguț să-ți imaginezi cum rațiunea, pasiunea și voința se adună în jurul mesei rotunde la dezbateri?

— Eu socot că nu o să câștige niciuna din ele.

— Ce-mi place mie la tine, spuse Komatsu cu arătătorul în aer, este simțul umorului.

— Asta nu-i umor, își spuse Tengo, dar nu rosti cuvintele cu voce tare.

*

După ce se despărți de Komatsu, Tengo se duse la librăria Kinokuniya și își cumpără câteva cărți. Apoi intră într-un bar din apropiere și citi dintr-una din ele în timp ce bea o bere. Acestea ar fi trebuit să fie pentru el cele mai plăcute momente dintre toate. Să-și cumpere cărți nou-apărute și apoi, cu băutura alături, să citească.

În seara aceea, însă, nu își putea concentra mintea la citit. Îi tot apărea în fața ochilor imaginea mamei sale, așa cum o știa din halucinație și nu reușea să se elibereze de ea. Își dă deoparte bretelele neglijelui alb, își scoate la iveală sânii frumoși. Un bărbat îi sărută sfârcurile. Nu este tatăl lui. E solid, tânăr și are trăsături regulate. Bebelușul Tengo, așezat în pătuț,

închide ochii și doarme respirând liniștit. Femeia are o expresie de extaz pe chip. Seamănă întrucâtva cu expresia pe care o are iubita lui Tengo când se apropie de orgasm.

Din curiozitate, Tengo o rugase odată să poarte un neglijeu. „Sigur că da”, îi răspunsese iubita râzând. „O să port data următoare, dacă-ți place. Alte doleanțe mai ai? Poți să vrei orice, nu trebuie să-ți fie rușine.”

— Dacă se poate, să porți o bluză albă, cât mai simplă.

Săptămâna următoare a venit la el îmbrăcată cu o bluză și un neglijeu albe. Tengo i-a desfăcut bluza, i-a coborât bretelele neglijelui și i-a sărutat sfârcurile. La fel ca bărbatul din halucinația sa, în aceeași poziție. A simțit un soi de amețală, ca și când capul i-ar fi fost învăluit de ceață. Ce s-a întâmplat apoi nu-i mai era clar. A simțit în vintre o apăsare ca de plumb, care creștea rapid în intensitate. Când a realizat ce se întâmplă, a ejaculat violent, tremurând.

— Ce s-a întâmplat? Ți-ai dat drumul deja? a întrebat femeia mirată.

Tengo nu prea înțelegea ce se întâmplase, dar, în orice caz, ejaculase pe poalele neglijelui ei.

— Scuză-mă, a spus el. N-am vrut să se întâmple asta.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, l-a încurajat ea. Se spală imediat cu apă. E doar spermă! Dacă era vin sau sos de soia, atunci ieșea mai greu.

Și-a scos neglijeu și l-a spălat în chiuvetă. Apoi l-a agățat la uscat pe bara perdelei de duș.

— Te-a excitat prea tare, a spus ea zâmbind cu blândețe și l-a mângâiat cu palma pe abdomen. Ți plac neglijeurile albe, văd!

— Nu e asta, a răspuns Tengo, dar nu a putut să-i dezvăluie adevăratul motiv al rugăminții lui.

— Dacă mai ai fantezii din astea, poți să-mi spui. Sunt dispusă să cooperez. Și mie îmi plac fanteziile. Fără ele, mai mult sau mai puțin, viața ar fi imposibil de trăit. Nu crezi? Vrei să port și data viitoare neglijeu alb?

Tengo a clătinat din cap.

— O dată ajunge. Mersi.

*

Tengo se întreba adesea dacă bărbatul tânăr din halucinația lui nu era cumva adevăratul său tată biologic. Deoarece nu semăna deloc cu cel căruia îi spunea tată – priceputul încasator de taxe radio-TV. Tengo era

înalt și bine făcut, cu fruntea lată și nasul subțire, avea urechile rotunde și zdrelite. Tatăl său era scund și îndesat și arăta mediocru. Avea fruntea îngustă și nasul turtit, iar urechile îi erau ascuțite ca ale unui cal. Nici la chip nu semănau deloc. Fața lui Tengo era relaxată și generoasă, pe câtă vreme tatăl său arăta nevrotic și avar. Multă lume le spunea că nu arată deloc a tată și fiu.

Cu toate acestea, îndoiala pe care o simțea Tengo se datora mai puțin aspectului fizic, cât calităților și trăsăturilor sufletești. Tatăl lui nu părea să aibă niciun fel de curiozitate intelectuală sau ceva care să merite acest nume. E adevărat că avusese parte de o educație insuficientă. Se născuse într-o familie săracă și nu avusese răgazul să-și clădească o cultură sistematică. Tengo regreta în oarecare măsură aceste circumstanțe. Totuși, tatăl său nu avea în el dorința elementară de a cunoaște – iar Tengo era de părere că un asemenea imbold se naște în oameni în mod firesc, chiar dacă în grade diferite. Viața îl învățase multe lucruri practice, dar el nu era interesat să facă vreun efort să-și adâncească cunoștințele, să vadă o lume mai largă și mai mare.

Trăia absorbit în lumea lui îngustă, urmându-și rânduielele lui mărunte, fără măcar să sufere din pricina spațiului îngust sau a aerului stătut. Nu-l văzuse niciodată acasă să pună mâna pe o carte. Nu se uita nici măcar pe ziare (spunea că sunt suficiente știrile de la oră fixă de la NHK). Nu-l interesau câtuși de puțin filmele sau muzica. Nu mergea nici măcar în excursii. Singurul lucru care părea să-l intereseze cât de cât era ruta pe care o parcurgea când aduna taxe. Făcuse o hartă a zonei și o marcaseră cu diferite culori. Când avea timp, o studia, ca un biolog care sortează cromozomi.

Spre deosebire de el, încă de mic Tengo fusese văzut la școală drept un copil minune. Avea rezultate remarcabile la matematică, în clasa a treia reușea deja să rezolve probleme de liceu. Și la alte materii avea note bune fără să depună vreun efort deosebit. Când avea timp liber, citea cu nesaț. Era curios și asimila cu sârguință cunoștințe din toate domeniile, ca un excavator care sapă în pământ. De aceea, de câte ori îl vedea pe tatăl său îi venea greu să accepte că în el însuși se aflau cel puțin jumătate din genele acestui om meschin și needucat.

Ajunsesse în copilărie la concluzia că adevăratul său tată se află în altă

parte. Prin cine știe ce întâmplare, era crescut deomul acesta pe care îl numea tată, dar cu care nu avea de fapt nicio legătură de sânge. Ca orfanii bătuți de soartă din romanele lui Dickens.

În copilărie, această posibilitate fusese pentru el atât un coșmar cât și, în același timp, o speranță. Citea cu nesaț romanele lui Dickens. Începuse cu *Oliver Twist* și de atunci era obsedat de Dickens. Citise aproape tot ce găsisese la bibliotecă. Călătorind în lumea aceea de poveste, se pierdea în fantezii despre el însuși. Aceste fantezii (sau iluzii) deveneau din ce în ce mai lungi și mai complexe în mintea lui. Laitmotivul era însă unul singur, cu nenumărate variații. Locul meu nu e acesta, își spunea el. Am fost pus în cușca asta și închis din greșală. Într-o bună zi, adevărații mei părinți or să mă găsească, conduși de providență și voi fi salvat din cușca asta oribilă și îngustă și voi fi dus în locul de care aparțin cu adevărat. Acolo o să am parte de duminici libere, și frumoase, și pașnice.

Tatăl său se bucura de notele excepționale ale lui Tengo. Se mândrea cu ele și se lăuda și pe la vecini. În același timp însă, existau și momente în care privea cu nepăsare capacitățile și inteligența fiului său. Câteodată, când Tengo se așeza la birou să învețe, îl deranja, probabil intenționat. Îl puneă să facă treburi prin casă și îi căuta nod în papură ca să-i facă observație. Dojenile lui se învârteau mereu în jurul aceluiași lucru: cât de mult muncea el să adune taxe, cât mergea pe jos și ce sudălmii primea. În comparație, cât de ușor ți-e ție, ce viață binecuvântată duci. Când eram eu de vârsta ta, trebuia să muncesc din greu în casă și cu orice ocazie tata și frate-meu îmi cărau pumni drept pedeapsă. Nu mă hrăneau suficient și eram tratat ca un animal. Să nu ți se urce la cap că ai luat și tu niște note mai bune. Astfel îl toca mereu tatăl său.

La un moment dat, Tengo a început să-l bănuiască pe tatăl său că era invidios. E invidios pe felul meu de a fi sau pe poziția în care mă aflu. Dar oare un tată poate într-adevăr simți așa ceva față de propriul său fiu? Desigur, Tengo, care nu era decât un copil, nu putea judeca asemenea lucruri complicate. Dar nu putea să nu simtă și să nu deteste visceral micimea care se scurgea din vorbele tatălui său. Câteodată simțea că nu e numai invidie, ci că omul acela ura ceva dinăuntrul său. Nu îl ura pe Tengo, ci ceva ce se afla înăuntrul său. Ceva ce nu-i putea ierta.

*

Matematica îi oferea lui Tengo un refugiu. Când intra în lumea numerelor, reușea să evadeze din cușca neplăcută a realității. Observase încă de când era mic că putea să plece în lumea aceea lipsită de tristețe prin simpla răsucire a unui comutator mental. Și atâta vreme cât se plimba și explora tărâmul acela coerent și nelimitat, era perfect liber. Umbla prin culoarele sinuoase ale unei clădiri imense și deschidea una după alta ușile numerotate. De câte ori i se deschidea în fața ochilor o priveliște nouă, urmele hâde ale lumii reale rămâneau și mai mult în urmă. Pentru el, lumea guvernată de cifre era o ascunzătoare complet sigură și legitimă. Înțelegea mai bine decât oricine geografia acestei lumi și putea să-și aleagă traseele cele mai precise. Nu putea nimeni să-i dea de urmă. Câtă vreme era în acea lume, uita și ignora poverile și regulile apăsătoare ale realității.

Față de matematică – o clădire fictivă somptuoasă – lumea literaturii, așa cum o descoperise prin romanele lui Dickens, era pentru Tengo ca o pădure adâncă și plină de farmece. Matematica se înălța înfinit în sus, dar pădurea aceasta se întindea tăcută la picioarele sale. Rădăcinile robuste și întunecate ale copacilor se răsfirau adânc în pământ. Aici nu existau hărți și nici uși cu numere.

Din școala generală până la gimnaziu, fusese complet absorbit de lumea matematicii. Era fascinat mai mult ca orice de claritatea și de libertatea absolută pe care aceasta i le oferea. Avea nevoie de ele ca să poată supraviețui. Ajuns însă la pubertate, creștea în el constant sentimentul că nu-i ajunge doar asta. Atâta vreme cât vizita lumea matematicii, nu era nicio problemă. Totul mergea cum voia el. Dar când pleca de acolo și revenea la realitate (pentru că trebuia să se întoarcă la ea până la urmă), se pomenea din nou în cușca mizerabilă în care fusese mai înainte. Situația nu i se îmbunătățea cu nimic. Ba dimpotrivă, parcă lanțurile erau și mai grele. Atunci, la ce bun mai fugea în lumea matematicii? Nu era decât un mijloc de a scăpa doar temporar? Nu cumva asta îi înrăutățea situația în lumea reală?

Frământat de asemenea întrebări, Tengo începuse să se distanțeze voit de lumea numerelor și, în același timp, să fie atras mai puternic de codrul des pe care îl reprezenta literatura. Desigur, și cititul era o metodă de fugă din realitate. Când închidea paginile unei cărți, trebuia să revină la lumea de zi cu zi. Totuși, Tengo își dăduse seama că nu era la fel de frustrat când

revenea din lumea romanelor ca atunci când părăsea sfera matematicii. De ce oare? Se gândise mult la asta și ajunsese la o concluzie. În pădurea literaturii, chiar dacă legăturile dintre lucruri erau lămurite, nu primeai o explicație clară. Aici era diferența față de matematică. Pe scurt, scopul unei povești este să prezinte o problemă sub o formă diferită. Iar soluția îți este sugerată literar de direcția în care se îndreaptă și felul în care se mișcă. Cu această sugestie în mână, Tengo se întorcea în lumea reală. Era ca un descântec de neînțeles, scris pe un petic de hârtie. Uneori își pierdea coerența și nu folosea la nimic, dar lăsa să se întrevadă o posibilitate. Poate cândva avea să dezlege descântecul acela. Această posibilitate îi încălzea sufletul din străfunduri.

Odată cu trecerea anilor, Tengo era din ce în ce mai fascinat de aceste sugestii narrative. Chiar și la maturitate, matematica continua să fie una din marile sale bucurii. Când preda matematică elevilor de la școala pregătitoare, în el se trezea firesc aceeași bucurie pe care o simțise în copilărie. Voia să împărtășească cu cineva bucuria acestei libertăți a rațiunii. Era un lucru minunat. Totuși, acum nu mai putea să se piardă fără rezerve în lumea stăpânită de numere. Asta pentru că înțelesese că, oricât ar fi scotocit în lumea aceea, nu avea să găsească acolo răspunsurile pe care le căuta.

*

În clasa a cincea, după ce s-a gândit și răzgândit, Tengo l-a anunțat pe tatăl său: „Nu mai vreau să umblu cu tine duminica după taxe, ca până acum. Vreau să stau acasă și să îmi fac lecțiile, să citesc sau să mă duc la joacă. Așa cum tu ai serviciul tău, la fel am și eu treburile mele de făcut. Vreau să duc o viață normală, ca toți cei din jurul meu”.

Atât i-a spus. Scurt, dar clar.

Bineînțeles, tatăl său s-a enervat. Nu mă interesează cum e în alte familii, la noi se fac lucrurile așa și nu altfel, a urlat el. Ce-i aia viață normală? Vezi-ți lungul nasului! Ce știi tu ce înseamnă viață normală? Tengo nu s-a împotrivit. L-a ascultat în tăcere. Se așteptase de la bun început să nu se înțeleagă cu el. Bine atunci, dacă nu vrei să-ți asculți tatăl, nu mai primești de mâncare la masa mea și nu mai ai ce căuta în casa asta. Pleacă!

Tengo a făcut întocmai ce i s-a spus. Și-a strâns câteva bagaje și a plecat

de acasă. Era hotărât și nu se temea câtuși de puțin, oricât s-ar fi enervat tatăl lui, oricât ar fi țipat și chiar dacă ar fi ridicat mâna asupra lui (nu făcuse lucrul ăsta). Ba chiar se simțea ușurat că primise permisiunea să-și părăsească cușca.

Totuși, un copil de zece ani nu se poate descurca singur. Neavând altă soluție, după terminarea orelor i-a povestit cinstit întreaga tărășenie învățătoarei. I-a spus că nu are unde să doarmă peste noapte. I-a explicat ce povară grea era pentru el să umble cu tatăl său duminică de duminică după adunat taxe radio-TV.

Învățătoarea era o femeie de vreo treizeci de ani, nemăritată. Nu se putea spune că era frumoasă și, în plus, mai purta și niște ochelari groși oribili, dar era corectă și avea un suflet cald. Era mică de statură și, în general, tăcută și blândă, dar în ciuda aparențelor, se mânia repede, iar dacă se enerva, n-o mai putea stăpâni nimeni și devenea cu totul alt om. Toți rămâneau uluiți de această diferență. Lui Tengo însă îi plăcea învățătoarea destul de mult. Chiar dacă se enerva, lui nu-i era frică.

Femeia a ascultat povestea lui Tengo, l-a înțeles și i-a arătat simpatie. În seara aceea l-a lăsat să doarmă la ea acasă. A întins o pătură pe canapeaua din sufragerie și l-a culcat acolo. De dimineață i-a pregătit și micul dejun. Apoi, a doua zi pe seară, l-a luat pe Tengo și s-a dus la tatăl lui, cu care a purtat o discuție prelungită.

Lui Tengo i s-a spus să-și găsească de treabă în altă parte, astfel că nu știa ce fel de discuție au purtat cei doi. Dar, în final, tatăl său a fost silit să depună armele. Oricât s-ar fi enervat, nu putea lăsa un copil de zece ani să rătăcească pe străzi. Părinții sunt, până la urmă, obligați prin lege să aibă grijă de copii.

Rezultatul discuției a fost că Tengo a fost lăsat să-și petreacă duminicile după placul inimii. Dimineața trebuia să facă ceva treburi în casă, dar apoi era liber să facă ce vrea. Era prima victorie în fața tatălui său, un drept palpabil pe care-l câștigase. Tatăl său era furios și o vreme nu i-a vorbit, dar lui Tengo nici că-i păsa. Căpătase un lucru cu mult mai important. Libertatea și primul pas către independență.

*

După ce a terminat școala primară, nu a mai văzut-o pe învățătoare mult

timp. Ar fi putut să o vadă la reuniunile de clasă la care era când și când invitat, dar nu se ducea la aceste întruniri. Nu existase nimic în școala primară de care să-și amintească cu plăcere. Totuși, se gândea uneori la acea învățătoare. Până la urmă ea fusese cea care îl primise să doarmă la ea și îl potolise pe tatăl său căpos ca un catâr. Nu putea uita așa ceva.

A reîntâlnit-o când era în clasa a unsprezecea. Tengo făcea judo la clubul școlii, dar fiindcă se accidentase la o gambă a fost nevoit să întrerupă antrenamentele vreme de două luni. În schimb, l-au recrutat să țină locul cuiva la un instrument de percuție. Se apropia o competiție importantă, iar din cei doi percuționiști ai clubului, unul se mutase fără să anunțe la alta școală, iar celălalt era ținut la pat de o gripă urâtă. Cei din fanfară erau atât de disperati încât acceptau pe oricine ar fi fost în stare să țină două bețe în mână, și îl încolțiseră pe el. Se întâmplase ca profesorului de muzică să-i cadă ochii pe Tengo, care, accidentat cum era, se plictisea de moarte. L-a convins promițându-i mese copioase și oarecare indulgență la lucrările de sfârșit de trimestru.

Tengo nu pusese mâna până atunci pe vreun instrument de percuție și nici nu-l interesase, dar când a făcut-o, a descoperit că se potrivea surprinzător de bine firii sale. Simțea o bucurie naturală să împartă timpul în fragmente mici, să îl reconstruiască și să îl transforme într-o serie de sunete cu efect. Vedea toate sunetele cu ochii minții ca pe niște diagrame. Ca un burete care absoarbe apă, a înțeles imediat diferitele sisteme de percuție. Profesorul de muzică l-a prezentat unui percuționist dintr-o orchestră simfonică și acesta i-a predat elementele de bază ale timpanului. În câteva lecții își însușise în mare modul de a cânta și structura timpanului. În privința partiturilor, acestea se asemănau cu cifrele, astfel că nu i-a fost greu să memoreze cum se citesc.

Profesorul de muzică a fost plăcut surprins să-i descopere talentul muzical. I-a spus că are un simț înnăscut pentru ritmuri complexe, că are ureche muzicală și că, dacă ar studia mai în profunzime, ar putea să ajungă chiar muzician profesionist.

Timpanul e un instrument dificil, dar profund și convingător, și ascunde posibilități nelimitate în combinațiile dintre sunete. Ei au repetat atunci câteva extrase din *Sinfonietta* lui Janáček, aranjate pentru fanfară. Urmau să se prezinte cu ele la concursul interliceal, la proba liber aleasă.

Sinfonietta era o piesă dificilă pentru o fanfară de liceeni. În partea de început, timpanul avea un rol major. Profesorul de muzică, cel care le era și dirijor, alesese piesa aceasta bizuindu-se pe un percuționist de excepție. Dar, din motivele arătate mai sus, rămăseseră dintr-odată fără acesta și intraseră în bucluc. Firește, rolul pe care îl prelua Tengo era foarte important, dar el nu a simțit deloc stresul și s-a bucurat din inimă de concert.

După sfârșitul concursului (nu câștigaseră, dar fuseseră între primii), fosta învățătoare a venit la el. L-a lăudat pentru execuția minunată.

— Te-am recunoscut din prima, îi spusese învățătoarea aceea mică de statură (Tengo nu își mai amintea numele ei). Am remarcat timpanul și, când m-am uitat mai bine cine cântă, pe cine văd altul decât pe Tengo! Ai crescut foarte mult de atunci, dar tot te-am recunoscut după față. Când te-ai apucat de muzică?

Tengo i-a povestit pe scurt întâmplarea. Ea l-a ascultat și a rămas impresionată:

— Ai foarte multe talente!

— Dar tot la judo e mai ușor, a răspuns Tengo râzând.

— Apropo, tatăl tău ce mai face? a întrebat ea.

— E bine, a răspuns Tengo, dar vorbise doar ca să se afle în treabă.

Adevărul e că nu știa defel ce face tatăl său și nici nu îl interesa prea mult. În vremea aceea, Tengo nu mai locuia acasă, ci stătea la cămin, iar cu tatăl său nu mai vorbise de mult timp.

— Dar dumneavoastră cum de ați venit aici? a întrebat Tengo.

— Nepoata mea cântă la clarinet într-o orchestră de alămuri de la alt liceu. M-a rugat să vin să-i ascult solo-ul, a răspuns ea. Ai de gând să te ții de muzică?

— Când mi se vindecă piciorul mă întorc la judo. Până la urmă, așa știu sigur că nu rămân flămând. La școală la noi se investește în clubul de judo. Pot să stau la cămin și îmi dau trei tichete de masă pe zi la cantină. La fanfară nu e așa.

— Încerci să te descurci fără ajutorul tatălui tău?

— Îl știți doar cum este, spuse Tengo.

Învățătoarea a zâmbit.

— Păcat, totuși. Tu ești un băiat așa de bun și priceput!

Tengo și-a coborât din nou privirile către ea. Apoi și-a amintit cum îl lăsase să doarmă la ea acasă. Își aminti apartamentul în care locuia, utilitar și curat. Perdelele, câteva ghivece. Masa de călcat și cartea începută. O rochie roz agățată de perete. Mirosul canapelei pe care dormise. Acum, când stătea în fața lui, Tengo a observat că se tot foia ca o fetișcană. Și-a dat seama din nou că nici el nu mai era copilul de zece ani fără nicio putere, ci un tânăr de șaptesprezece ani, bine făcut. Avea pieptul lat, îi creștea barba și avea un libido de nestăpânit. În plus, când era cu o femeie mai în vârstă, era surprinzător de relaxat.

— Mă bucur că te-am văzut, spuse învățătoarea.

— Și eu mă bucur că v-am întâlnit, răspunse Tengo.

Se bucura, într-adevăr. Dar de ce oare nu reușea să-și amintească numele ei?

Capitolul 15

Ca un balon ancorat la sol

Aomame dădea multă atenție regimului ei alimentar. Mesele ei zilnice se bazau pe legume, la care adăuga pește, mai ales pește cu carne albă. Uneori, mai mânca și carne de pui. Alegea doar produse proaspete și folosea minimum de condimente. Eliminase din dietă alimentele cu multă grăsime și limitase cantitatea de carbohidrați pe care o consuma. Nu punea sos pe salată, ci doar ulei de măsline, sare și lămâie. Nu mânca pur și simplu multe legume, ci studiasse în amănunt valorile lor nutriționale și încerca să combine în mod echilibrat diverse sortimente. Își făcuse un meniu propriu și dădea sfaturi și clienților de la club atunci când i se cereau. „Uitați de numărul de calorii!” spunea ea mereu. „Dacă vă obișnuiți să alegeți ce trebuie și să consumați într-o cantitate moderată, atunci nu e cazul să vă bateți capul cu numere.”

Însă nu se agăța cu disperare de această dietă austeră, ci dădea fuga la primul restaurant și comanda o friptură groasă sau un cotlet de oaie ori de câte ori i se făcea poftă de așa ceva. Părerea ei era că, atunci când i se mai întâmpla să aibă o poftă nebună de ceva anume, corpul ei îi trimitea un semnal prin care îi transmitea că are nevoie de acel lucru. Iar ea dădea curs acelei chemări naturale.

Îi plăcea să bea vin și sake, dar se abținea de la excese ca să-și protejeze ficatul și ca să mențină sub control cantitatea de zahăr pe care o consuma, drept pentru care își fixase trei zile pe săptămână în care nu bea alcool. Trupul era pentru Aomame un templu sacru și trebuia să-l păstreze mereu frumos. Fără urmă de gunoi, fără nici cea mai mică pată. Ce anume era de venerat acolo constituia altă problemă. La asta putea să se gândească mai târziu.

În corpul ei nu exista pic de grăsime. Avea doar mușchi. În fiecare zi se dezbrăca în fața oglinzii și se asigura de acest lucru în amănunt. Nu o făcea pentru că era fascinată de ea însăși. Din contră. Avea sânii prea mici și asimetrici. Părul ei pubian arăta ca un smoc de iarbă călcat în picioare de o unitate de infanterie în marș. De fiecare dată când se privea nu se putea abține să nu se încrunte. Și totuși, grăsime nu avea. Nu reușea să apuce între degete nimic în exces.

*

Aomame ducea o viață modestă. Hrana era lucrul pentru care cheltuia cei mai mulți bani în mod conștient. Nu se uita la preț când era vorba de alimente și nu se atingea decât de vinuri de calitate. Când se mai întâmpla să ia masa în oraș, alegea restaurante în care se gătea atent și bine. În afară de asta, nu o interesa aproape nimic.

Nu o interesau nici hainele, cosmeticele sau bijuteriile. La clubul sportiv putea să se ducă îmbrăcată lejer, cu o pereche de blugi și un pulover, iar odată ajunsă acolo, își petrecea toată ziua în trening. Desigur, nu purta nici măcar accesorii. Nu avea nici ocazii pentru care să se gătească în mod special și să iasă în oraș. Nu avea un iubit și, prin urmare, nu ieșea la întâlniri. După ce se măritase Tamaki, rămăsese și fără singura prietenă cu care lua masa împreună. Atunci când își căuta un partener pentru sex, se machia și se aranja într-un anumit fel, însă și asta se întâmpla cel mult o dată pe lună. Nu îi trebuiau multe haine.

Când avea nevoie, bătea buticurile din Aoyama, se înnoia cu o rochie trăsnet, lua unul sau două accesorii care să se potrivească la ea, o pereche de pantofi cu toc și cu asta rezolva problema. În mod obișnuit purta pantofi fără toc și își prindea părul la spate. Se spăla pe față cu săpun, își dădea cu cremă, iar chipul ei arăta mereu minunat. Când ai un corp curat și sănătos nu-ți mai trebuie nimic altceva.

Aomame era obișnuită de mică să ducă o viață simplă, fără înflorituri. Abstenența și moderația erau primele lucruri care îi fuseseră bine întipărite în minte de mic copil. În casa ei nu exista absolut nimic în exces. Cuvintele cel mai des pronunțate în familia ei erau „nu face risipă”. Nu avea nici televizor, nu luau nici ziare. În familia ei, chiar și informațiile în sine erau considerate inutile. Puneau rar pe masă carne sau pește, iar Aomame își asigura nutrimentele necesare creșterii din mâncarea primită la școală. Toți lăsau mâncarea în farfurie, văitându-se că nu e bună, numai ei îi venea să mai ceară o porție.

Lucrurile pe care le purta erau toate primite de la alții cărora le rămăseseră mici. În rândul credincioșilor se organizau întâlniri la care se făcea schimb de haine netrebuincioase. De aceea, în afara echipamentului de sport impus de școală, ei nu i se cumpăraseră niciodată haine noi și nu își amintea să fi purtat vreodată o pereche de pantofi care să-i vină. Combinația de culori și stiluri era atroce. Dacă familia ei ar fi fost săracă, era de înțeles să ducă un astfel de trai, însă nu erau deloc săraci. Tatăl ei lucra ca inginer, câștiga decent și avea și bani puși deoparte. Adoptaseră acest trai extrem de restrâns doar ca principiu de viață.

În orice caz, viața pe care o ducea ea era foarte diferită de a celorlalți copii, motiv pentru care multă vreme nu reușise să-și facă niciun prieten. Nu avea nici cu ce se îmbrăca să iasă cu prietenii și nici nu și-ar fi permis să se ducă undeva. Nu i se dădeau niciodată bani de buzunar și chiar dacă ar fi fost invitată la ziua de naștere a cuiva (de bine, de rău, asta nu se întâmplase nici măcar o dată), n-ar fi putut să cumpere nici cel mai mărunț cadou.

Din aceste motive, își ura părinții și detesta lumea de care aparțineau, inclusiv ideologia ei. Ea își dorea să aibă o viață normală, ca toți ceilalți. Nu voia lux. S-ar fi mulțumit cu un trai obișnuit, modest. Dacă l-ar fi avut, nimic altceva nu i-ar mai fi trebuit. De-abia aștepta să se facă mare, să plece de lângă părinți și să trăiască singură, după bunul ei plac. Să mănânce ce vrea și cât vrea, să cheltuiască banii din portofel după cum avea ea chef, să poarte haine pe gustul ei, pantofi pe măsura ei și să meargă oriunde voia. Să aibă mulți prieteni cu care să facă schimb de cadouri frumos împachetate.

Însă ajunsă la maturitate, Aomame descoperise că cel mai bine se simțea

când ducea un trai moderat, abstinent. Ce își dorea ea cel mai mult nu era să se îmbrace frumos și să iasă cu cineva undeva, ci să-și petreacă timpul singură în casă, îmbrăcată în trening.

*

După ce murise Tamaki, Aomame își dăduse demisia de la firma la care lucra, părăsise căminul în care locuise până atunci și se mutase într-un apartament cu două camere din Jiyūgaoka. Nu era o locuință tocmai spațioasă, dar arăta aerisită. Era echipată cu tot ce îi trebuia pentru gătit, dar cu un minimum necesar de mobilă. Aomame avea puține lucruri. Îi plăcea să citească, dar, cum termina o carte, o și vindea la anticariat. Îi plăcea și muzica, dar nu colecționa discuri. Nu suporta să vadă că se adună lucruri în casă, orice ar fi fost ele. Se simțea vinovată de fiecare dată când își cumpăra ceva. Se gândea că, *de fapt, nu are nevoie de așa ceva*. Când vedea în dulap hainele și pantofii frumos ordonate, avea o strângere de inimă și i se puneau un nod în gât. În mod paradoxal, privești cea care insufle libertate și bogăție îi amintea de copilăria ei săracă și plină de constrângeri.

De multe ori se întreba ce anume înseamnă să fii liber. Oare reușești să scapi dintr-o cușcă doar ca să ajungi în alta și mai mare?

Doamna din Azabu o recompensase după ce le făcuse de petrecanie acelor bărbați. În ambele dăți, Aomame găsisse într-o căsuță poștală câte un teanc de bani înfășurat bine în hârtie, pe care nu era trecut nici destinatarul, nici expeditorul. Primise de la Tamaru cheia de la căsuța poștală, o golise, apoi returnase cheia. Luase pachetele fără măcar să le verifice conținutul și le aruncase nedeschise în seiful de la bancă. Acum zăceau acolo ca două cărămizi.

Aomame nici măcar nu-și cheltuia tot salariul și își pusese și bani deoparte, drept pentru care nu avea deloc nevoie de acea recompensă. Asta îi și spusese Doamnei prima dată când o plătise.

— Este doar de formă, îi explicase Doamna cu o voce scăzută și liniștită. Ia-o ca pe o simplă convenție. Dar trebuie neapărat să îi primești. Dacă nu ai nevoie de ei, nu îi folosi. Dacă nici așa nu îți convine, poți foarte bine să îi donezi anonim unei organizații. Ești liberă să faci ce vrei cu ei. Dar dacă îmi permiți să-ți dau un sfat, deocamdată n-ar fi rău să-i pui bine undeva, fără să te atingi de ei.

— Dar eu aş prefera să nu primesc bani pentru așa ceva.

— Te înțeleg. Dar mulțumită faptului că *îi înlături* pe acești neisprăviți, nu se mai ajunge nici la acțiuni de divorț, nu se mai iscă nici răfuieli legate de tutelă. Și nici femeile nu mai trăiesc cu teama că soțul poate oricând să vină și să le desfigureze în bătaie. Încasează și asigurarea de viață, și pensia de urmaș. Consideră banii pe care îi primești drept un semn de recunoștință din partea lor. Tu ai făcut lucrul corect, fără dubiu. Dar nu trebuie să fie un act nerecompensat. Știi de ce?

— Nu, recunoscuse Aomame cinstit.

— Pentru că tu nu ești nici înger, nici Dumnezeu. Știu că acțiunile tale se trag din sentimente pure și de aceea înțeleg când spui că nu vrei să primești bani. Dar sentimentele adevărate și pure sunt, în sine, periculoase. E ceva cu adevărat ieșit din comun ca un om făcut din carne și oase să trăiască având așa ceva în suflet. Așa că tu trebuie să le iei și să le ții fixate bine de pământ, ca un balon ancorat la sol. Pentru asta sunt. Doar pentru că e lucrul corect, iar sentimentele sunt pure, nu înseamnă că poți să faci orice. Înțelegi?

După câteva clipe de gândire, Aomame încuviințase.

— Nu înțeleg foarte bine, dar deocamdată am să fac așa cum spuneți dumneavoastră.

Doamna zâmbise și luase o gură de ceai.

— Să nu-i depui în cont. Dacă ți-i găsește fiscul, s-ar putea să-și pună întrebări. Ia-i așa cum sunt și pune-i într-un seif la bancă. S-ar putea să-ți fie de folos cândva.

— Așa am să fac, răspunsese Aomame.

*

Întoarsă de la club, Aomame tocmai își pregătea masa, când sună telefonul.

— Aomame? se auzi o voce ușor răgușită de femeie. Era Ayumi.

Cu receptorul la ureche, Aomame micșoră flacăra de la aragaz.

— Cum merge treaba de polițist?

— Dau amenzi de parcare una după alta și îmi atrag ura întregii lumi. Muncesc cu spor, fără picior de bărbat prin preajmă.

— Foarte bine.

— Auzi, tu ce faci acum?

— Îmi pregătesc cina.

— Poimâine ești liberă, pe seară?

— Da, dar să știi că n-am de gând să repet figura de data trecută. Deocamdată iau o pauză.

— Da, la capitolul ăsta și eu mai stau liniștită un timp. Dar mă gândeam că nu te-am mai văzut de ceva vreme și că n-ar fi rău să ne întâlnim și să mai stăm de vorbă.

Aomame se gândi puțin la propunerea ei, dar nu putu să se hotărască pe loc.

— Uite, acum sunt un pic ocupată, zise ea. Am ceva pe foc. Poți să mă suni peste vreo jumătate de oră?

— Bine, te sun peste o jumătate de oră.

Aomame închise telefonul și termină de călit legumele. Își făcu apoi o supă miso cu germeni de soia și le mănăcă împreună cu orez brun. Bău doar o jumătate de cutie de bere, iar restul îl vărsă în chiuvetă. Spălă vasele și, când se așeză pe canapea să-și tragă sufletul, sună din nou Ayumi.

— Mi-ar plăcea dacă se poate să luăm masa împreună, îi zise aceasta. Mă plictisesc să mănânc mereu singură.

— Mereu mănânci singură?

— Eu stau într-un cămin și ne adunăm cu toții la masă în cantină. Însă uneori am chef să mănânc ceva bun în tihnă. De preferat, într-un loc mai șic. Dar nu vreau să mă duc singură, înțelegi asta, nu?

— Sigur că da.

— Numai că nu am pe nimeni cu care să pot merge. Nici bărbat, nici femeie. Toți sunt genul care se duc mai degrabă prin cârciumi. Dar mă gândeam că ai putea veni tu cu mine, dacă nu te deranjează.

— Nu mă deranjează. În regulă, să mergem să mănâcăm într-un loc mai șic. Nici eu n-am mai făcut asta de ceva vreme.

— Serios? Mă bucur enorm!

— Deci rămâne pe poimâine?

— Da, pentru că în ziua următoare sunt liberă. Știi vreun restaurant bun?

Aomame propuse un restaurant cu mâncare franțuzească din Nogizaka. Când îi auzi numele, lui Ayumi i se tăie răsuflarea.

— Dar nu e un restaurant extraordinar de cunoscut? E îngrozitor de

scump și am citit într-o revistă că durează două luni să prinzi o rezervare. La salariul meu nu prea îmi permit.

— Stai liniștită. Patronul vine la clubul meu și fac cu el antrenament în particular. Îi mai dau și unele sfaturi legate de valorile nutriționale pentru mâncarea din meniu. Dacă îl rog eu, ne poate da o masă și ne face și o reducere serioasă. Doar că e posibil să nu fie o masă prea bună.

— Poate să ne pună și în dulap, că pe mine nu mă deranjează.

— Atunci, gătește-te frumos! îi zise Aomame.

După ce închise telefonul, Aomame realizează cu surprindere că avea o simpatie naturală față de polițista aceea tânără. Era prima dată când simțea asta față de cineva de la moartea lui Tamaki. Sigur, nu se compara cu ce simțise odinioară față de Tamaki, dar trecuse foarte multă vreme de când luase masa împreună cu cineva sau de când avusese chef de așa ceva. Și, colac peste pupăză, persoana respectivă era polițistă. Aomame oftă. Ce lume bizară!

*

Aomame purta o rochie gri-albastră cu mânecă scurtă, un cardigan alb, micuț și pantofi cu toc Ferragamo. Își pusese cercei și o brățară de aur. Lăsase acasă geanta obișnuită (și dălțița, evident) și luase, în schimb, o poșetă La Bagagerie. Ayumi era îmbrăcată cu un tricou maro decoltat, o jachetă neagră și simplă Comme des Garçons, o fustă conică cu imprimeu floral, aceeași geantă Gucci de data trecută, cerceluși cu perlă și avea în picioare o pereche de pantofi maro, cu talpă joasă. Arăta mult mai drăguță și mai stilată decât înainte. Și deloc a polițistă.

Cele două se întâlniseră la bar, băuseră un cocteil *mimosa*, apoi fuseseră conduse la masă. Masa nu era rea deloc. Între timp, apărură și patronul, care schimbă câteva cuvinte cu Aomame și le spuse că vinul e din partea casei.

— Îmi pare rău, dar este o sticlă deja deschisă, din care s-a consumat doar pentru o degustare. Am înlocuit-o cu alta ieri, pentru că am primit o plângere legată de gustul vinului, deși de fapt nu e nimic în neregulă la ea. Persoana respectivă era un politician faimos, care trece drept un *connaissanceur* în cercul său, dar care, de fapt, nu prea are habar de vinuri. Se plânge doar ca să dea bine în fața altora și spune că i-am adus un vin de Burgundia cam înțepător. Fiind cine e, noi îi spunem: „Aveți dreptate. E posibil să fi prins un gust ușor înțepător. Probabil nu a fost depozitat corect

de către importator. Vă aduc imediat altă sticlă. Dar trebuie să vă spun că sunteți un adevărat cunoscător. Vă pricepeți foarte bine” și i se aduce altă sticlă, ca să nu se supere. În fine, nu pot s-o spun în gura mare, dar și nota de plată i se umflă pe măsură. El oricum plătește din contul de protocol. Dar să știți că, orice s-ar întâmpla, la noi în restaurant nu dăm altor clienți un lucru odată ce ne-a fost returnat. Firește.

— Dar pe noi nu ne deranjează.

Patronul le făcu cu ochiul.

— Sigur nu vă deranjează?

— Sigur că nu! răspunse Aomame.

— Deloc, adăugă Ayumi.

— Domnișoara aceasta frumoasă să fie sora mai mică? o întrebă patronul pe Aomame.

— Așa pare? întrebă și Aomame.

— Nu semănați Ia chip, dar aveți același aer.

— Suntem prietene. E polițistă.

— Serios?

Patronul o privi pe Ayumi cu o expresie incredulă.

— Polițistă care patrulează pe străzi, cu pistolul la brâu?

— N-am împușcat încă pe nimeni, zise Ayumi.

— Sper că n-am zis ceva ce nu se cuvine.

Ayumi clătină din cap.

— Absolut nimic.

Patronul zâmbi și își împreună mâinile în dreptul pieptului.

— Este un renumit vin de Burgundia, pe care l-aș recomanda cu încredere oricui. Dintr-o podgorie cu tradiție, un an bun și care altfel ar costa zeci de mii de yeni.

Chelnerul veni și le turnă în pahare. Aomame și Ayumi ciocniră. Paharele se atinseră ușor, cu un clinchet ca de clopoțel venit de departe, din rai.

— E cel mai bun vin pe care l-am băut în viața mea, declară Ayumi mijindu-și ochii, după ce gustă o gură. Cine și ce ar putea să-i reproșeze?

— Pentru orice lucru există cineva care să-i găsească un cusur, spuse Aomame.

Mai departe, cele două cercetară meniul în amănunt. Ayumi îl citi de

două ori din scoarță în scoarță, cu o privire ascuțită de avocat priceput care parcurge un contract important. Să nu scape din vedere ceva esențial, să nu existe vreo porțiță de scăpare inteligent ascunsă. Evaluează în minte termenii și condițiile și reflectă asupra posibilelor consecințe. Pune atent în balanță pierderile și câștigurile. Aomame o privi în tot acest timp cu interes de pe partea cealaltă a mesei.

— Te-ai hotărât? o întrebă Aomame.

— În mare.

— Deci ce îți iei?

— Supă de midii, salată de trei feluri de ceapă și creier de vițel de Iwate călit în vin de Bordeaux. Tu?

— Supă de linte, legume de primăvară înăbușite și pește-un- dițar fript în hârtie, cu mămligă. Nu prea merge cu vin roșu, dar nu mă plâng, având în vedere că e din partea casei.

— Putem să gustăm una de la alta?

— Sigur că da, zise Aomame. Și uite, am putea să luăm împreună ca aperitiv un *fritto* de creveți.

— Super!

— Dacă ne-am hotărât, ar fi bine să închidem meniurile, că altfel nu mai vine chelnerul niciodată.

— Așa e, zise Ayumi închizând nehotărâtă meniul și punându-l la loc pe masă.

Chelnerul apăru imediat și luă comanda.

— De fiecare dată după ce termin de dat comanda la restaurant, am senzația că nu am cerut ce trebuia, zise Ayumi după ce dispăru chelnerul. Tu nu?

— Chiar dacă dai comanda greșită, e vorba doar de mâncare. Comparativ cu greșelile pe care le face un om în viață, nu e cine știe ce scofală.

— Sigur că nu, răspunse Ayumi. Dar pentru mine e important. Așa a fost încă din copilărie. Absolut mereu după ce dau comanda, regret. „Ar fi trebuit să-mi iau niște creveți pane, nu chiftele cu sos.” Tu dintotdeauna ai fost așa calmă și senină?

— În casa în care am crescut eu, din diverse motive, nu a existat obiceiul de a lua masa în oraș. Deloc. Nu-mi amintesc să fi călcat vreodată

într-un restaurant și, până m-am făcut destul de mare, n-am știut ce înseamnă să te uiți într-un meniu, să alegi ce îți place și să comanzi. Zi după zi, am mâncat cuminte ce mi s-a pus în față. Că nu era bun, că era insuficient, că nu-mi plăcea, nu-mi permiteam să mă vait. Chiar și acum, sinceră să fiu, mă mulțumesc cu orice.

— Așa, deci. Nu știi eu care a fost situația la tine, dar n-aș fi zis. Tu lași impresia că ești obișnuită cu locuri de genul ăsta de mic copil.

Tamaki fusese cea care o inițiasse pe Aomame în toate aceste lucruri. Cum să se poarte într-un restaurant de lux, cum să aleagă mâncarea astfel încât să nu se facă de râs, cum să comande vinul, cum să ceară desertul, cum să interacționeze cu chelnerul, cum să folosească tacâmurile, toate aceste lucruri le învățase în amănunt de la Tamaki. La fel și cum să-și aleagă hainele, să-și potrivească accesoriile sau să se machieze. Totul era o descoperire nouă pentru Aomame. Tamaki crescuse într-o familie înstărită dintr-o zonă rezidențială din Tokio, iar mama ei era o persoană foarte prezentă în societate și era foarte strictă când venea vorba de haine și bune maniere. De aceea Tamaki era deja deprinsă cu aceste lucruri încă din liceu. Putea să între fără ezitare în locurile frecventate de adulți. Aomame își însușise cu aviditate de la ea acest *know-how*. Dacă n-ar fi dat de un profesor atât de bun, viața ei ar fi arătat cu totul altfel. Uneori, Aomame avea senzația că Tamaki încă mai trăiește, ascunsă înlăuntrul ei.

La început, Ayumi păru un pic încordată, dar se mai relaxă pe măsură ce bea vin.

— Vreau să te întreb ceva, zise ea. Dacă nu vrei să-mi răspunzi, nu-mi răspunde. Dar eu vreau totuși să te întreb. Nu te superi, nu?

— Nu mă supăr.

— Dacă te întreb ceva ciudat, să știi că n-o fac cu rea intenție. Te rog să înțelegi asta. Pur și simplu sunt foarte curioasă. Deși e adevărat că uneori lumea se enervează rău din cauza asta.

— Stai liniștită, că nu mă enervez.

— Sigur? Fiindcă toată lumea zice la fel și tot se enervează.

— Eu sunt un caz special. Așa că nu-ți face probleme.

— Ți-a făcut vreun bărbat ceva când erai mică?

Aomame clătină din cap.

— Nu. De ce?

— Era doar o întrebare. Mă bucur că nu, zise Ayumi și schimbă subiectul. Ai avut vreodată un prieten? Adică o relație mai serioasă.

— Nu.

— Niciunul?

— Nici măcar unul, răspuse Aomame și continuă după câteva clipe de ezitare. Sinceră să fiu, până la douăzeci și șase de ani am fost virgină.

Ayumi rămase fără cuvinte. Lăsă furculița și cuțitul, se șterse la gură cu șervețelul și o privi îndelung pe Aomame, mijindu-și ochii.

— O tipă așa mișto ca tine? Nu-mi vine să cred!

— Era un subiect care nu mă interesa absolut deloc.

— Adică nu te interesau bărbații?

— Există un singur om care mi-a plăcut. M-am îndrăgostit de el când aveam zece ani și l-am ținut de mână.

— Te-ai îndrăgostit de un băiat când aveai zece ani. Și asta e tot?

— Asta e tot.

Ayumi luă furculița și cuțitul și tăie un crevet în bucățele mici, pierdută în gânduri.

— Și acum unde e băiatul respectiv și ce face?

Aomame clătină din cap.

— Nu știu. Am fost colegi de școală în clasa a treia și a patra în Ichikawa, în Chiba, dar eu m-am transferat în Tokio într-a cincea și de atunci nu l-am mai văzut și n-am mai auzit de el. Tot ce știu despre el este că, dacă e în viață, are acum douăzeci și nouă de ani. Probabil face treizeci în toamnă.

— Vrei să spui că până acum nici nu te-ai interesat unde e și cu ce se ocupă? Nu cred că ar fi greu să afli.

Aomame scutură hotărât din cap.

— Nu am vrut să-l caut.

— Ce ciudat! Dacă așa fi în locul tău, eu, una, aș face tot posibilul să dau de el. Mai ales dacă îți place atât de mult, ar trebui să-l găsești și să-i spui verde în față că-l iubești.

— Nu vreau să fac așa ceva. Ce sper eu e să îl întâlnesc din întâmplare într-o bună zi. Să trecem unul pe lângă altul pe stradă sau să ne urcăm în același autobuz.

— O întâlnire predestinată.

— Cam așa ceva, zise Aomame și luă o gură de vin. Și atunci am să-i mărturisesc totul. În toată viața mea nu te-am iubit decât pe tine, asta am să-i spun.

— Sigur că e foarte romantic, zise Ayumi exasperată, dar probabilitatea reală de a te întâlni cu el e extrem de scăzută. În plus, nu l-ai mai văzut de douăzeci de ani și poate s-a schimbat mult la față. Poate nici nu l-ai recunoaște dacă ai trece pe lângă el pe stradă.

Aomame clătină din cap.

— Oricât s-ar fi schimbat, l-aș recunoaște dintr-o privire. Fără greș.

— Așa deci.

— Da.

— Așadar, tu ești convinsă că o să-l întâlnești întâmplător, drept pentru care stai și aștepti.

— De-asta și merg mereu pe stradă fără să-mi slăbesc o clipă atenția.

— Ce chestie, zise Ayumi. Dar, oricât de mult l-ai iubi pe el, nu te deranjează să te culci cu alți bărbați. Adică după ce ai împlinit douăzeci și șase de ani.

Aomame se gândi puțin, apoi zise:

— Acelea sunt lucruri care trec pe lângă mine. Nu rămâne nimic în urma lor.

O vreme se așternu liniștea, timp în care cele două se concentrară asupra mâncării. Un pic mai târziu, Ayumi sparse tăcerea:

— Îți pun o întrebare cam indiscretă, dar ai pățit ceva la douăzeci și șase de ani?

Aomame încuviință.

— Da, am pățit ceva care m-a schimbat definitiv. Scuză-mă, dar nu vreau să vorbesc acum despre asta.

— E absolut în regulă. Dar nu te supăr că te tot descos, nu?

— Deloc.

Sosi supa și cele două o mâncară în tăcere. Lăsară o vreme conversația deoparte. O reluară abia după ce puseră jos lingurile și chelnerul strânse farfuriile.

— Dar nu ți-e teamă?

— De ce anume?

— Că poate n-o să-l mai întâlnești niciodată. Sigur că pe lumea asta

există și întâlniri întâmplătoare și m-aș bucura să iasă așa. Zău, chiar sper să se întâmple asta. Dar, realist vorbind, e destul de mare posibilitatea ca totul să se termine fără să vă revedeți vreodată. Poate că e căsătorit și are vreo doi copii. Nu? Și dacă așa stau lucrurile, tu nu poți să-ți trăiești singură restul zilelor. Fără să fii alături de singurul om pe care îl iubești pe lumea asta. Nu ți se face teamă dacă iei lucrurile așa?

Aomame privi vinul roșu din pahar.

— Ba poate că da. Dar cel puțin iubesc pe cineva.

— Chiar dacă el poate nu te iubește?

— Dacă reușești să iubești pe cineva din tot sufletul, chiar și un singur om, atunci nu ești total pierdut. Chiar dacă nu poți fi împreună cu el.

Ayumi căzu o vreme pe gânduri. Chelnerul veni și le umplu la loc paharele cu vin. Aomame luă o gură și îi dădu dreptate lui Ayumi. Cine putea să aibă ceva de obiectat la acest vin?

— Aomame, ești extraordinară! Ce filozofic vezi lucrurile!

— Nu le văd filozofic. Pur și simplu așa gândesc.

— Și eu am iubit pe cineva, mărturisi Ayumi. Cel cu care m-am culcat prima oară, imediat după ce am terminat liceul. Era cu trei ani mai mare. Dar el și-a găsit imediat pe altcineva. Am fost destul de distrusă, să știi. M-am împăcat deja cu toată povestea, dar încă nu mi-am revenit complet din toată devastarea aceea. Un fraier care mă mai și înșela. Numai gura era de el. Dar indiferent de cum era, mie îmi plăcea de el.

Aomame încuviință. Ayumi luă paharul de vin în mână și bău o gură.

— Mă mai sună din când în când și mă întreabă dacă nu vreau să ne vedem. Evident, vrea doar să se culce cu mine. Asta mi-e clar, așa că nu mă văd cu el. Dacă încep să-l văd, iar am de tras dup-aia. Dar știi, înțeleg eu cu mintea, dar corpul tot reacționează. Mă trec toți fiorii la gândul că m-ar lua în brațe. Și când se adună prea mult, simt nevoia să-mi mai dau frâu liber. Înțelegi cum e, nu?

— Înțeleg.

— Chiar e un neisprăvit. Închis la minte și nici măcar prea bun la pat. Dar măcar nu îi e teamă de mine și, cel puțin cât suntem împreună, mă tratează frumos.

— Cu asta n-ai ce-i face, zise Aomame. El e cel care dă buzna neinvitat. Nu e ca și cum ai alege o mâncare din meniu.

— E ca atunci când greșești comanda și apoi regreti.

Amândouă izbucniră în râs.

— Dar știi, zise Aomame, că e vorba de meniu, de bărbați sau de altceva, avem senzația că noi suntem cele care fac alegerea, când, de fapt, nu alegem nimic. Poate că totul a fost decis de la bun început, iar noi doar părem că alegem. Poate că liberul arbitru nu este decât o ipoteză. Așa văd eu lucrurile uneori.

— Dacă e pe așa, atunci viața e cam sumbră.

— Mai știi?

— Dar dacă iubești pe cineva din suflet, oricât de groaznic ar fi acel om și chiar dacă el nu te iubește pe tine, măcar viața nu mai e un iad. Oricât de sumbră ar fi ea.

— Așa e.

— Dar știi ce cred eu? zise Ayumi. Lumea asta nu numai că nu are logică, dar e și lipsită de bunătate.

— Probabil. Dar nu putem s-o schimbăm cu alta.

— Nu, fiindcă a expirat termenul de returnare.

— Și am aruncat și chitanța.

— Exact.

— Dar n-are nimic. Că se sfârșește și lumea asta cât ai clipi.

— Sună bine!

— Și atunci va să vie împărăția.

— De-abia aștept! exclamă Ayumi.

*

Cele două mâncară desertul, băură câte un espresso și împărțiră în două nota de plată, care era surprinzător de mică. Apoi se opriră la un bar din apropiere și își comandară câte un cocteil.

— Auzi, tipul ăla nu e cumva cum îți place ție?

Aomame își întoarse privirea către el. Un bărbat înalt, între două vârste, stătea singur la capătul tejghelei și bea un Martini. Era genul de licean sportiv cu note bune, care îmbătrânise exact așa cum era. Avea părul mai rar, dar un chip tânăr.

— Poate că da, dar azi nu-mi arde de bărbați, zise Aomame pe un ton categoric. Și oricum, suntem într-un bar de lux.

— Știu. Dar m-am gândit să-ți zic totuși.

— Rămâne pe data viitoare.

Ayumi se uită la ea.

— Adică mai vii cu mine? În căutare de bărbați, vreau să spun.

— Vin, zise Aomame. Mergem împreună.

— Ce bine! Când sunt cu tine, am senzația că pot să fac orice.

Aomame avea în față un Daiquiri, iar Ayumi bea un Tom Collins.

— Apropo, când am vorbit la telefon, mi-ai zis că noi două ne-am jucat de-a lesbienele, zise Aomame. Ce anume am făcut?

— A, da. N-am făcut cine știe ce. Ne-am prostit un pic, ca să mai încingem spiritele. Nu-ți mai amintești chiar nimic? Că erai foarte luată de val.

— Nu-mi aduc aminte nimic. Absolut nimic.

— Păi ne-am mângâiat un pic pe sâni, dezbrăcate, ne-am sărutat acolo, jos...

— *Ne-am sărutat acolo, jos?* izbucni Aomame și se uită apoi panicată în jur, deoarece vocea ei răsunase mai tare decât trebuia în barul liniștit. Din fericire, nimeni nu părea să fi auzit ce spusese.

— Doar ne-am prefăcut. Nu ne-am folosit și limba.

— Măi, să fie! oftă Aomame, apăsându-și tâmplele cu degetele. Ce naiba a fost în capul meu?

— Îmi pare rău, se scuză Ayumi.

— Nu-i nimic, nu-ți face probleme. E vina mea, că m-am îmbătat în halul ăla.

— Dar să știi că arăți foarte bine *acolo, jos*. E frumoasă și zici că e nou-nouță.

— Păi e ca și nouă.

— O folosești rar?

Aomame încuviință.

— Da. Auzi, tu cumva ai porniri de lesbiană?

Ayumi clătină din cap.

— E prima dată când am făcut așa ceva. Pe cuvânt. Eram și eu destul de beată și am zis că, fiind vorba de tine, n-ar fi rău să încerc. Dacă tot era doar prosteală, de ce să nu mă distrez un pic. Tu?

— Nici eu n-am astfel de înclinații. O singură dată am făcut ceva de genul ăsta în liceu, cu o prietenă bună. Nu aveam intenția asta, dar pur și

simplicu acolo s-a ajuns.

— Se mai întâmplă. Și cum a fost, ți-a plăcut?

— Da, mi-a plăcut, răspunse Aomame sincer. Dar s-a întâmplat o singură dată. Nu mi s-a părut în regulă, așa că a doua oară n-am mai făcut-o.

— Nu ți se pare în regulă să fii lesbiană?

— Nu, nu mi se pare imoral sau mai știu eu ce dacă ești lesbiană. Nu am vrut să ajung la o astfel de relație cu *persoana respectivă*. Nu voiam să transform prietenia noastră în ceva carnal.

— Aha, făcu Ayumi. Auzi, dacă nu te deranjează, pot să rămân la tine peste noapte? Nu vreau să mă întorc la cămin. Odată ajunsă acolo, s-ar năruî într-o clipită toată atmosfera asta atât de elegantă.

Aomame luă ultima gură de Daiquiri și puse paharul pe tejghea.

— Poți să rămâi la mine, dar fără prostii, ne-am înțeles?

— Sigur. Nici nu era vorba de așa ceva. Doar voiam să mai stau puțin cu tine. Poți să mă culci unde vrei, că eu pot să dorm pe jos, oriunde. Iar mâine sunt liberă, așa că n-am nicio grabă de dimineață.

*

Cele două luară metrour până la Jiyūgaoka și ajunseră acasă la Aomame un pic înainte de ora unsprezece. Amândouă erau plăcut ameteite de băutura și somnoroase. Aomame întinse canapeaua și îi împrumută lui Ayumi o pijama.

— Pot să dorm puțin cu tine în pat? Vreau să mă lipesc un pic de tine. Fără prostii, îți promit, zise Ayumi.

— Bine.

O femeie care a ucis trei bărbați, în pat cu o polițistă în serviciu activ, se minună Aomame. Tare bizară mai e lumea asta.

Ayumi se strecură în pat și își petrecu brațele în jurul lui Aomame, împungând-o cu sânii ei zdraveni. Respirația ei mirosea a alcool amestecat cu pastă de dinți.

— Auzi, nu ți se pare că am sânii prea mari?

— Nici vorbă. Au o formă foarte frumoasă.

— Dar sânii mari te fac să pari proastă, nu? Când alerg se leagănă de colo-colo și mi-e și rușine să întind la uscat un sutien care arată ca două castroane de salată.

— Însă bărbaților le plac.

— Și am și sfârcurile prea mari.

Ayumi își descheie câțiva nasturi de la bluza de pijama, scoase un sân și îi arată sfârcul lui Aomame.

— Uite cât de mare e! Nu arată ciudat?

Aomame îl privi. Mic nu era, dar nici nu i se părea exagerat de mare. Era puțin mai mare decât sfârcurile lui Tamaki.

— Foarte drăguț. Ți-a zis cineva că sunt prea mari?

— Da, un tip. A zis că n-a mai văzut niște sfârcuri atât de mari.

— Înseamnă că nu văzuse el prea multe la viața lui. Arată normal. Ale mele sunt prea mici.

— Mie îmi plac sânii tăi. Au o formă delicată și îți dau un aer inteligent.

— Dar de unde! Sunt prea mici și inegali. Mereu am probleme când îmi cumpăr sutiene, pentru că am cupe diferite la stângul și la dreptul.

— A, da? Vezi, toți avem lucruri care ne frământă.

— Întocmai, conchise Aomame. Gata, la culcare!

Ayumi întinse o mână și încercă să-și strecoare degetele în pijamaua lui Aomame. Aomame i-o prinse și o opri.

— Nu! Nu mi-ai promis că fără prostii?

— Scuze, zise Ayumi și își retrase mâna. Așa e, ți-am promis. M-am îmbătat, e clar. Dar să știi că eu sunt moartă după tine. Ca o elevă de liceu.

Aomame nu zise nimic.

— Ce ai mai important, tu păstrezi în inima ta, special pentru el, îi șopti Ayumi. Te invidiez. Că ai pe cineva pentru care să faci asta.

Așa o fi, se gândi Aomame. Dar oare care e acel lucru?

— Gata, culcă-te! îi zise Aomame. Te țin în brațe până adormi.

— Mersi. Și zău, scuză-mă că te deranjez!

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Nu mă deranjezi cu nimic. Aomame simțea sub braț respirația caldă a lui Ayumi. Un câine lătra în depărtare, iar o fereastră se închise cu zgomot. În tot acest timp, Aomame o mângâie neîncetat pe păr.

*

Aomame se dădu jos din pat, lăsând-o pe Ayumi să doarmă. Se pare că în noaptea aceea era nevoită să doarmă pe canapea. Scoase o sticlă de apă din frigider și bău două pahare. Ieși apoi pe balcon, se așeză pe un scaun de

aluminii și privi orașul. Era o noapte liniștită de primăvară. Dinspre străzile din depărtare se auzea un vuiet artificial de mare, purtat de vânt. Trecuse de miezul nopții și lumina neanelor mai slăbise.

*

Pe Ayumi o simpatizez, asta e sigur. Vreau să am grijă de ea. După ce ai murit, Tamaki, multă vreme am trăit cu hotărârea de a nu mai avea o relație strânsă cu nimeni. Nu mi-am dorit niciodată o prietenă nouă. Dar, nu știu de ce, față de Ayumi pot să-mi deschid sufletul cu ușurință. Până la un anumit punct, pot chiar să-i mărturisesc sincer ce simt. Însă, evident, ea e cu totul altfel decât tine, vorbi Aomame cu acea Tamaki pe care o purta înlăuntrul ei. Tu ești o persoană cu totul aparte. Cu tine am crescut. Nu te poți compara cu nimeni altcineva.

Aomame își dădu capul pe spate și se uită la cer. Privea bolta cerească și gândurile îi cutreierau prin amintiri îndepărtate. Timpul petrecut alături de Tamaki, lucrurile pe care și le spuneau. Și cum se mângâiaseră una pe cealaltă... Însă, la un moment dat, Aomame observă că cerul arăta un pic altfel ca de obicei. Ceva era diferit. Senzația aceea stranie era destul de vagă, dar de netăgăduit.

Trecu ceva timp până realizează ce anume se schimbă. Și chiar după ce își dădu seama, trebui să se lupte mult să înghită acel fapt. Minte ei nu putea să accepte ce îi vedeau ochii.

Pe cer erau două luni. Una mai mică și una mai mare. Stăteau sus, în înaltul cerului, una lângă alta. Cea mare era luna pe care o știa dintotdeauna. Galbenă, aproape plină. Însă lângă ea mai era una. O lună cu o formă ciudată. Diformă și verde, de parcă era acoperită cu un strat subțire de mușchi. Asta se înfățișa în câmpul ei vizual.

Aomame privi îndelung lunile, mijindu-și ochii. Apoi închise ochii, lăsă să treacă un timp, respiră adânc și îi deschise din nou, așteptându-se ca totul să fi revenit la normal și pe cer să fie o singură lună. Însă nimic nu se schimbă. Nu era o iluzie provocată de lumină și nici nu îi jucau feste ochii. Fără dubiu și fără s-o înșele ochii, pe cer erau două luni. Una galbenă, una verde.

Aomame se gândi s-o trezească pe Ayumi și s-o întrebe dacă pe cer chiar sunt două luni. Însă se răzgândi. Poate că Ayumi i-ar fi spus: „Păi, normal! De anul trecut avem două luni”. Sau: „Ce tot zici, Aomame? Nu se

vede decât o lună. Ai pățit ceva la ochi?” Oricare ar fi fost răspunsul, nu-i rezolva cu nimic problema. Doar o complica și mai mult.

Aomame își acoperi cu mâinile jumătatea de jos a feței, continuând să privească fix lunile. Ceva se întâmplă, asta e clar, își spuse ea, simțind cum îi crește pulsul. S-a întâmplat ceva ori cu lumea, ori cu mine. Una din două. E o problemă la borcan, sau la capac?

Se întoarse înauntru, încuie ușa de la balcon și trase draperiile. Scoase din dulap o sticlă de coniac și își turnă în pahar. Ayumi dormea liniștită în pat. Aomame sorbi coniacul privind-o. Stătea cu coatele sprijinite pe masa de bucătărie și se străduia să nu se gândească la ce era în spatele draperiei.

Mai știi, își zise ea, poate chiar se sfârșește lumea.

„Și va să vie împărăția”, murmură ea.

„De-abia aștept”, răspunse cineva.

Capitolul 16

Mă bucur dacă-ți place

Tengo refăcuse *Crisalida de aer* în zile de muncă asiduă, dar după ce îi predă manuscrisul lui Komatsu, avu parte de o perioadă plină de calm și pace. De trei ori pe săptămână ținea cursuri la școala pregătitoare și vinerea se întâlnea cu iubita. În restul timpului se ocupa de casă, se plimba sau scria. Astfel trecu aprilie. Cireșii se scuturaseră, dar înmugureau și înfloreau magnoliile. Anotimpul înainta treptat. Zilele se scurgeau regulat, lin și fără surprize. Era întocmai traiul pe care și-l dorea Tengo – săptămânile să curgă firesc una după alta, fără întrerupere.

Se petrecuse însă o schimbare. O schimbare bună. Când scria, observă că se năștea în el un nou izvor. Era doar un mic susur printre pietre, din care nu țâșnea multă apă. Dar chiar așa, mic, curgea constant. Tengo nu se grăbea și nu se impacienta. Aștepta ca apa să se acumuleze între maluri, apoi o prindea în palme și nu-i rămânea decât să se așeze la birou și s-o transforme în fraze. Povestea pe care o scria înainta astfel de la sine.

Munca susținută și concentrată la *Crisalida de aer* dislocase stâncile care blocaseră izvorul. Tengo nu înțelegea motivul pentru care se întâmplase acest lucru, dar avea certitudinea că undeva fusese înlăturat un capac greu. Își simțea trupul mai ușor, de parcă ieșise dintr-o văgăună și

acum își putea întinde în voie mâinile și picioarele. Probabil *Crisalida de aer* stimulase ceva ce fusese ascuns înăuntrul lui.

În plus, simțea că în el se născuse în sfârșit ambiția. Nu trăise niciodată sentimentul acesta. I se spusese și la liceu, și la facultate de către antrenorul de judo și de către colegii mai mari. „Ai calități, ai forță și te antrenezi mult. Dar n-ai ambiție.” Într-adevăr, așa era. Nu simțea că vrea să câștige cu orice preț. De aceea ajungea până în semifinale sau chiar în finale, dar cel mai adesea pierdea repede în meciul decisiv. Și nu era vorba numai de judo. Tengo avea această tendință în general. Era prea indiferent, nu încerca deloc să lupte. La fel făcea și cu romanele. Scria lucruri destul de interesante și formula fraze nu tocmai rele. Dar îi lipsea forța de a captiva complet mintea cititorului. După ce le citeai, rămâneai cu gustul nesatisfăcător că lipsește ceva din ele. De aceea ajungea mereu în selecția finală, dar nu câștiga premiul literar. Era exact ce-i spunea Komatsu.

Simțise totuși un anume regret după ce terminase lucrul la *Crisalida de aer*. Cât refăcuse romanul, muncise complet absorbit, fără să se gândească la nimic altceva. Apoi, după ce îi dăduse manuscrisul lui Komatsu, fusese asaltat de un sentiment acut de neputință. După ce acesta se domolise, în el începuse să urce furia. Era o furie îndreptată către el însuși. Am împrumutat povestea altcuiva și am rescris-o ca un șarlatan. Am lucrat la ea cu mai multă pasiune decât la propriile mele romane. Gândindu-se la acestea, Tengo se rușină. Un scriitor adevărat găsește poveștile ascunse în el și le pune în cuvinte potrivite. Ești vai de tine. Dacă-ți pui mintea poți și tu să faci asta. Nu?

Trebuia să-și dovedească lui însuși că poate.

Aruncă cu hotărâre manuscrisul la care lucrase până atunci și începu de la zero o poveste complet nouă. Cu ochii închiși, ascultă vreme îndelungată cum picura izvorul din el. În curând, cuvintele începură să vină de la sine, iar el le așternu fără grabă pe hârtie.

*

Într-o seară de mai, la ora nouă, primi un telefon de la Komatsu. Nu-l mai auzise de multă vreme.

— S-a hotărât, spuse el. Se simțea în vocea lui o oarecare ațățare, fapt destul de neobișnuit pentru Komatsu.

La început Tengo nu înțelese prea bine despre ce vorbea.

— Ce s-a hotărât?

— Ei, ce oare? *Crisalida de aer* câștigă. Adineauri au luat decizia. Toți membrii comisiei au fost de acord. N-a fost nicio împotrivire. Na, e și normal cu o lucrare atât de bună. În orice caz, lucrurile s-au mișcat, iar noi urmează să împărțim prada.

Tengo aruncă o privire la calendarul de pe perete. Într-ade-văr, azi se decidea câștigătorul concursului literar. Fusesse atât de absorbit de propriul său roman încât uitase în ce dată erau.

— Și acum ce se mai întâmplă? Care e programul? întrebă el.

— Mâine se face public. O să apară în toate ziarele naționale. Probabil că or să pună și o poză. Așa o fată frumoasă de șaptesprezece ani o să iște ceva vâlvă. E cu totul altceva decât dacă ar câștiga un profesor de treizeci de ani de la o școală pregătitoare, care arată ca un urs pregătit de hibernare.

— O diferență ca de la cer la pământ, fu Tengo de acord.

— Pe șaisprezece mai are loc decernarea premiului, la un hotel din Shimbashi. O să se țină și o conferință de presă.

— Participă și Fukaeri la conferința de presă?

— Asta ar fi ideea. Doar de data asta. Nu se poate să lipsești de la decernarea propriului tău premiu literar. Dacă trecem peste asta cu bine, dup-aia ne dăm la fund de tot. Ne pare rău, autoarea nu dorește să apară în public. Cu chestia asta le-o tăiem. Așa n-or să iasă la iveală problemele.

Tengo încercă să și-o imagineze pe Fukaeri la o conferință de presă, într-o sală mare de hotel. Microfoanele aliniate, blițurile scâpărând. Cam greu să o vezi pe Fukaeri într-un asemenea scenariu.

— Komatsu-san, chiar aveți de gând să o trimiteți la conferința de presă?

— Trebuie, măcar o dată, altfel dă urât.

— Dar o să iasă o catastrofă!

— Tocmai de-aia, ăsta e rolul tău, să ai grijă să nu se întâmple nimic rău.

Tengo tăcu. Un presentiment rău ca un nor întunecat se ivea la orizont.

— Băi, mai ești? întrebă Komatsu.

— Sunt, spuse Tengo. Ce vrei să spunei, că ăsta e rolul meu?

— Păi îi explici lui Fukaeri cum merge o conferință de presă și ce trebuie să facă. Cam ce fel de întrebări o să i se pună. Așa că îți prepari din

timp un set de întrebări care crezi că ar putea apărea și o pui să le învețe pe dinafară. Ești profesor, trebuie să știi ce să faci.

— Eu să fac chestia asta?

— Da, da. Fukaeri are încredere în tine. Pe tine te ascultă. Eu n-am cum, nici măcar n-am timp să mă întâlnesc cu ea.

Tengo oftă. Voia să nu mai aibă nicio legătură cu *Crisalida de aer* și cu toată povestea. Făcuse ce i se ceruse și voia acum să se concentreze asupra propriei sale munci. Dar avea presentimentul că n-o să reușească tocmai ușor. Iar presentimentele rele se adevăresc din păcate mult mai des decât cele bune.

— Poimâine seară ești liber? îl întrebă Komatsu.

— Sunt liber.

— La ora șase, la aceeași cafenea din Shinjuku. Fukaeri o să fie acolo.

— Dar, Komatsu-san, nu pot să fac asta. Nu știu ce se întâmplă la o conferință de presă. N-am fost niciodată la vreuna.

— Tu vrei să fii romancier, nu? Folosește-ți imaginația! Asta e treaba unui scriitor, să-și imagineze lucruri pe care nu le-a văzut.

— Dar nu chiar dumneavoastră mi-ați spus că odată ce re- scriu *Crisalida de aer* nu mai trebuie să fac nimic? Că pot să stau pe bancă și să urmăresc liniștit meciul, că de restul vă ocupați dumneavoastră?

— Tengo, fac cu plăcere ce îmi stă în putință. Nici mie nu-mi place să apelez la alții. Dar vin cu rugămintea asta la tine fiindcă eu nu pot. Gândește-te așa, noi suntem într-o barcă purtată de curenți rapizi, iar eu sunt cu mâinile pe cârmă și nu pot să o las. Așa că trebuie să preiei tu vâslele. Dacă tu nu poți, barca noastră se răstoarnă și pierim cu toții. Împreună cu Fukaeri. Nu cred că vrei să se întâmple asta.

Tengo oftă din nou. De ce oare era mereu pus în situații în care nu putea să refuze?

— Am înțeles. O să fac ce pot. Dar nu pot să vă garantez că o să iasă bine.

— Așa să faci. Îți rămân îndatorat. Oricum, e clar că Fukaeri nu stă de vorbă decât cu tine, spuse Komatsu. Și încă un lucru. Ne facem firmă.

— Firmă?

— Birou, companie... cum vrei să-i spui. În orice caz, o firmă care să se ocupe de activitatea literară a lui Fukaeri. Bineînțeles că o să fie doar o

chestie pe hârtie. De fațadă, rostul ei este să se ocupe de veniturile lui Fukaeri. Reprezentantul ei o să fie profesorul Ebisuno. O să fii și tu angajat, pe ce poziție nu contează, dar, în orice caz, de acolo o să îți primești partea de bani. Eu mă bag, dar fără să-mi apară numele pe undeva. Dacă se află că am pus mâna pe vreo bancnotă, iese urât de tot. În felul ăsta ne împărțim profiturile. Nu-mi trebuie decât ștampila ta pe câteva hârtii. În rest, mă ocup de tot. Cunosoc eu un avocat priceput.

Tengo se gândi puțin.

— Komatsu-san, nu puteți să mă scoateți din schema asta? Nu-mi trebuie bani. Mi-a plăcut să scriu *Crisalida de aer* și am avut multe de învățat din asta. Cel mai important e că Fukaeri a câștigat premiul. O să o pregătesc eu cum pot să facă față conferinței de presă, mă descurc eu cumva. Dar chiar nu vreau să fiu implicat într-un asemenea plan complicat. Asta deja se cheamă escrocherie organizată.

— Tengo, nu mai poți da înapoi acum, spuse Komatsu. Escrocherie organizată? Da, poate că așa o fi. Se poate spune și așa. Dar știai asta de la bun început. Planul nostru era să fraierim lumea cu un scriitor pe jumătate fictiv pe nume Fukaeri. Așa-i? Bineînțeles că e vorba și de bani și, ca să ne ocupăm de ei, avem nevoie de un sistem pus la punct. Nu e tocmai joacă de copii. Acum e prea târziu să spui că ți-e frică și că nu mai vrei să fii implicat. Dacă voiai să cobori din barcă, trebuia să fi coborât mult mai devreme, când încă mergeam lin. Acum e deja prea târziu. Ca să pot să fac firma, am nevoie de câteva nume și nu pot să implic oameni care nu știu despre ce e vorba. N-am cum să nu te bag și pe tine. Cu tine inclus, lucrurile or să meargă înainte.

Tengo își puse capul la treabă, dar nu-i venea nicio idee bună.

— Am o întrebare, zise el. Din spusele dumneavoastră reiese că și profesorul Ebisuno este implicat complet în povestea asta. Înțeleg că a fost deja de acord cu crearea unei firme fictive în care el să fie reprezentantul lui Fukaeri.

— Profesorul, în calitate de tutore al lui Fukaeri, știe cum stau lucrurile, e mulțumit de situație și și-a dat OK-ul. După ce-am vorbit atunci cu tine, l-am sunat imediat. Bineînțeles că mă mai ținea minte. Doar că voia să audă din gura ta ce părere ai despre mine. A fost impresionat de tine, cică ești un bun observator în privința oamenilor. Mă-ntreb ce i-oi fi zis despre

mine.

— Și ce are de câștigat profesorul Ebisuno dacă se bagă în planul ăsta? Nu cred eu că e vorba de bani.

— Așa-i. Nu e el omul care să se dea peste cap doar pentru câțiva bănuți.

— Păi atunci, de ce se bagă într-un plan atât de periculos? Are ceva de câștigat?

— Nu știu. E un om ale cărui intenții sunt imposibil de citit.

— Dacă nici măcar dumneavoastră nu le puteți citi, înseamnă că sunt într-adevăr adânc ascunse.

— Mda, făcu Komatsu. Dacă te iei după aparențe, e un bătrânel inocent, dar adevărul e că nu știi ce se ascunde în el.

— Fukaeri cât știe din povestea asta?

— Nu știe nimic din dedesubturile ei și nici nu e nevoie să știe. Fukaeri are încredere în profesorul Ebisuno și pe tine te place. Așa că de-aia te rog încă o dată pe tine să îmi vii în ajutor.

Tengo schimbă receptorul în mâna cealaltă. Trebuia cum-necum să se țină în pas cu mersul lucrurilor.

— Apropo, Ebisuno nu mai e de fapt profesor. S-a retras de la universitate și nu mai scrie.

— Da, a tăiat legătura cu lumea academică. A fost un cercetător deosebit, dar nu părea să fi fost foarte atașat de lumea aceea. Nu-i priesc organizațiile și autoritatea. E mai degrabă un eretic.

— Și acum cu ce se ocupă?

— Acțiuni de bursă, spuse Komatsu. E consultant de investiții. Adună capital, îl mută dintr-o parte în alta și din asta își trage profitul. Stă cocoțat pe munte la el acolo și dictează ce să vândă și ce să cumpere. E extraordinar de bun. Se pricepe să analizeze situațiile și are sistemul său propriu. La început a făcut-o de distracție, dar în curând a ajuns să fie noua sa meserie. Cam așa ceva. Se pare că în lumea bursei e foarte cunoscut. Un lucru pot să-ți spun, că nu duce lipsă de bani.

— Nu prea văd care e legătura între antropologia culturală și acțiunile la bursă.

— În general, nu e nicio legătură, dar pentru el, există.

— Și nu i se pot citi intențiile.

— Întocmai.

Tengo își masă tâmpla cu degetul. Apoi se dădu bătut și spuse:

— Măine, la ora șase, mă întâlnesc cu Fukaeri, în cafeneaua obișnuită și discutăm despre conferința de presă. E bine așa?

— Asta e ideea, spuse Komatsu. Tengo, nu te mai încrâncena atât. Lasă-te dus de curent. Chestii din astea nu ți se întâmplă prea des în viață. E o lume frumoasă de roman picaresc. Pregă-tește-te pentru orice și savurează mireasma bogată a răului. Bucură-te de curenții rapizi care ne poartă. Așa măcar o să cădem cu stil în prăpastie.

*

Două zile mai târziu, Tengo se întâlnește cu Fukaeri în cafeneaua din Shinjuku. Fata purta o pereche de blugi strâmți și un pulover subțire de vară, care îi scotea în evidență forma sânilor. Avea părul drept și lung, iar pielea, încântătoare. Bărbații din jur îi tot aruncau ocheade. Tengo le simțea privirile, dar Fukaeri nu părea să fie conștientă de ele. Cu siguranță că o asemenea fată stârnește vâlvă odată ce primește premiul literar.

Fukaeri știa deja că romanul *Crisalida de aer* câștigase. Nu părea însă că se bucură și nici nu era entuziasmată. Îi era indiferent dacă câștigă sau nu. Deși era o zi văratică, comandase o cacao fierbinte, pe care o bea cu mare atenție, ținându-și ambele mâini pe ceașcă. Nu știuse despre conferința de presă, dar nu avu nicio reacție când auzi despre ea.

— Știi ce e o conferință de presă, nu?

— Conferință de presă, repetă ea.

— Se adună jurnaliști de la ziare și reviste și îți pun diferite întrebări. Tu stai urcată pe un podium. Ți se fac poze. Posibil să vină și de la televiziune. Răspunsurile tale or să fie relatate în mass-media din toată țara. E neobișnuit ca o fată de șaptesprezece ani să câștige premiul ăsta. O să fie o știre de senzație. În plus, membrii comisiei te-au ales în unanimitate câștigătoare, și asta o să fie pe buzele tuturor. Pentru că nu prea se întâmplă așa ceva.

— Îmi pun întrebări, se interesă Fukaeri.

— Îți pun întrebări și tu le răspunzi.

— Ce fel de întrebări.

— Tot felul. Despre roman, despre tine, despre viața ta personală, hobbyuri, planuri de viitor. Poate că ar fi mai bine să ne pregătim de acum

răspunsurile pentru asemenea lucruri.

— De ce.

— E mai sigur așa. Ca să nu te împotmolești sau să spui ceva care ar putea da naștere la neînțelegeri. Nu ai nimic de pierdut dacă te pregătești puțin. Facem un fel de repetiție.

Fukaeri bău din cacao. Apoi se uită la Tengo cu o privire care spunea că pe ea nu o interesează lucrurile astea, dar era dispusă să-i facă pe plac dacă el credea că e necesar. Privirea ei era câteodată mai elocventă decât tot ce rostea. Cel puțin din ochi putea comunica mai mult de o propoziție odată. Din păcate, nu se putea să răspundă doar din priviri la conferința de presă.

Tengo scoase din geantă o hârtie și o despături. Își notase niște întrebări care presupunea că or să-i fie puse la conferință. Cu o seară înainte își storsese mintea și pierduse foarte mult timp să le scrie.

— Eu îți pun întrebări, așa că imaginează-ți că sunt un ziarist.

Fukaeri încuviință.

— Ați scris până acum multe romane?

— Da, răspunse ea.

— De când ați început să scrieți?

— De mult.

— E foarte bine, spuse Tengo. Răspunsurile scurte sunt bune. Nu e nevoie să dai amănunte inutile. Adică, a scris Azami pentru tine, nu?

Fukaeri încuviință.

— Asta nu e nevoie să le spui. E un secret pe care îl știm noi doi.

— Nu le spun.

— Când ați trimis manuscrisul pentru concurs, v-ați așteptat să câștigați?

Fata zâmbi, dar nu deschise gura. Tăcerea continua.

— Nu vrei să răspunzi? întrebă Tengo.

— Nu.

— Foarte bine. Dacă nu vrei să răspunzi, taci. Oricum era o întrebare tâmpită.

Fukaeri încuviință din nou.

— De unde v-a venit ideea pentru *Crisalida de aer*?

— De la capra oarbă.

— Nu merge să spui „oarbă”, zise Tengo. Ar fi mai bine să spui

„nevăzătoare”.

— De ce.

— „Oarbă” e un cuvânt discriminator. Dacă-l aud jurnaliștii s-ar putea ca unii dintre ei să aibă un ușor atac de cord.

— Cuvânt discriminator.

— E complicat să-ți explic. În orice caz, ai putea să zici capra nevăzătoare în loc de capra oarbă?

Fukaeri tăcu câteva momente, apoi spuse:

— De la capra nevăzătoare.

— E foarte bine, spuse Tengo.

— Nu pot să spun „oarbă”, se asigură Fukaeri.

— Exact. Dar răspunsul e foarte bun.

Tengo continuă întrebările:

— Ce au spus colegii de școală când au aflat că ați câștigat. acest premiu?

— Eu nu merg la școală.

— De ce?

Tăcere.

— O să mai scrieți și alte romane?

Liniște în continuare.

Tengo își termină cafeaua și puse ceașca pe farfurioară. Din boxele încastrate în tavan se auzea *Sunetul muzicii* cântat la corzi. Picăturile de ploaie, trandafirii, mustățile pisiului...

— Răspund prost, întrebă Fukaeri.

— Nu, spuse Tengo. Deloc. E foarte bine așa.

— Mă bucur.

Tengo era sincer. În ciuda faptului că nu rostea mai mult de o propoziție odată și nu punea semne de punctuație, răspunsurile ei erau, într-un anume sens, perfecte. Cel mai mult îi plăcea că replicile ei veneau imediat. Și răspundea fără să clipească, privindu-te fix în ochi. Asta era dovada că răspunde cinstit. Nu te lua peste picior trântindu-ți un răspuns în doi peri. În plus, nimeni nu putea să înțeleagă cu adevărat ce spunea ea. Asta era exact ce spera Tengo: să dea răspunsuri sincere, dar în același timp să-și învăluie interlocutorii într-un val de ceață.

— Ce cărți vă plac?

— *Povestea clanului Taira.*

Lui Tengo i se părea un răspuns minunat.

— Ce parte anume din *Povestea clanului Taira*?

— Tot.

— Și altceva?

— *Povestiri din vechime.*¹

— Dar literatură modernă nu citiți deloc?

Fukaeri se gândi puțin.

— *Dregătorul Sanshō.*

Minunat! Mori Ogai scrisese această nuvelă la începutul secolului XX.

Pentru ea, asta se chema literatură nouă.

— Ce hobbyuri aveți?

— Ascult muzică.

— Ce fel de muzică?

— Îmi place Bach.

— Ce vă place de Bach mai mult?

— De la BWV846 până la BWV893.

Tengo se gândi puțin, apoi spuse:

— *Clavecinul bine temperat*, volumele unu și doi.

— Da.

— De ce le ții minte după numărul de catalog?

— E mai ușor așa.

— *Clavecinul bine temperat* e pentru matematicieni o muzică divină.

Cuprinde preludii și fugi în toate cele douăsprezece tonalități ale scării cromatice, atât în gamă majoră, cât și în gamă minoră. Cu totul, sunt douăzeci și patru de piese. Volumul unu și volumul doi cuprind în total patruzeci și opt de piese, care formează un ciclu perfect. Altceva, ce-ți place?

— BWV244.

Tengo nu reuși să-și amintească imediat ce era BWV244. Numărul îi

¹ *Konjaku monogatari*, colecție anonimă de povestiri, datând din secolul XII.

suna cunoscut, dar nu mai ştia numele.

Fukaeri începu să cânte:

Buß' und Reu'
Buß' und Reu'
Knirscht das Sündenherz entzwei
Buß' und Reu'
Buß' und Reu'
Knirscht das Sündenherz entzwei
Knirscht das Sündenherz entzwei
Buß' und Reu'
Buß' und Reu'
Knirscht das Sündenherz entzwei
Buß' und Reu'
Knirscht das Sündenherz entzwei
Daß die Tropfen meiner Zähren
Angenehme Spezerei
Tereuer Jesu, dir gebären.

Tengo rămase mut. Notele nu erau foarte corecte, dar pronunția în germană era clară și uimitor de corectă.

— *Patimile după Matei*, spuse el. Și îți minte versurile!

— Nu, nu le știu.

Tengo dădu să spună ceva, dar cuvintele nu-i veniră în ajutor. Renunță și, uitându-se pe notițele din mână, trecu la următoarea întrebare:

— Aveți un prieten?

Fukaeri clătină din cap.

— De ce nu?

— Nu vreau să rămân gravidă.

— Dar nu e obligatoriu să rămâi gravidă dacă ai un prieten. Fukaeri nu spuse nimic. Clipi doar de câteva ori.

— De ce nu vrei să rămâi însărcinată?

Fukaeri rămase în continuare cu buzele lipite. Lui Tengo i se păru că pusese o întrebare prostescă.

— Hai să ne oprim aici, spuse el și puse lista în geantă. Nu știu ce

întrebări or să-ți pună în realitate și la chestiile astea poți să răspunzi cum ai chef. O să te descurci.

— Ce bine, se liniște Fukaeri.

— Ți se pare inutil să te pregătești pentru un interviu, nu?

Fukaeri ridică ușor din umeri.

— Sunt de acord cu punctul tău de vedere. Nici eu n-am făcut asta fiindcă îmi place. M-a rugat Komatsu-san.

Fukaeri dădu din cap.

— Doar că, spuse Tengo, aș vrea să nu mai spui nimănui că am rescris *Crisalida de aer*. Înțelegi, nu?

Fukaeri încuviință de două ori.

— Am scris-o eu singură.

— *Crisalida de aer* e lucrarea ta și a nimănui altcuiva. Asta e o chestie clară de la bun început.

— Am scris-o eu singură, repetă Fukaeri.

— Ai citit versiunea modificată de mine?

— Mi-a citit-o Azami.

— Și cum ți s-a părut?

— Scrii foarte bine.

— Să înțeleg că ți-a plăcut?

— Parc-am scris-o eu.

Tengo se uită la Fukaeri. Fata ridică ceașca de cacao și bău. Tengo se străduia să-și abată privirea de la sâni ei frumoși.

— Mă bucur să aud asta, spuse el. Mi-a plăcut foarte mult să lucrez la *Crisalida de aer*. Dar m-am și luptat mult ca să rămână pe deplin lucrarea ta. Așa că a fost un factor important să-ți placă și ție rezultatul final.

Fukaeri încuviință tăcută. Apoi, ca și când ar fi verificat ceva, își duse mâinile la urechile frumoase.

Veni chelnerița și le turnă apă rece în pahare. Tengo bău o gură de apă, să-și umezească gâtul. Apoi își luă inima în dinți și dădu glas ideii pe care o învățea de ceva vreme în minte:

— Aș vrea să te rog ceva. Bineînțeles, dacă ești și tu de acord.

— Ce anume.

— Dacă se poate, la conferința de presă să te îmbraci la fel ca azi.

Fukaeri se uită nedumerită la Tengo. Apoi se uită la hainele pe care le

purta, una câte una, de parcă până atunci nici nu observase cu ce era îmbrăcată.

— Să mă îmbrac cu astea acolo, întrebă ea.

— Da. Să porți hainele astea la conferința de presă.

— De ce.

— Fiindcă îți vin foarte bine. Adică, îți reliefează foarte frumos pieptul și, dacă ziaristii o să-l vadă așa, nu o să îți pună întrebări prea grele. Cel puțin asta îmi spune mie intuiția. Dacă nu ești de acord, nu e nicio problemă. Nu vreau să te forțez să faci asta.

— Hainele mi le alege Azami mereu, spuse Fukaeri.

— Nu ți le alegi singură?

— Pe mine nu mă interesează ce port.

— Și azi, tot Azami ți le-a potrivit?

— Da, Azami.

— Îți vin foarte bine.

— Mi se văd frumos sânii, întrebă ea pe obișnuitul ton plat.

— Da, cum să-ți spun, ies în evidență.

— Puloverul ăsta merge bine cu sutienul.

Pironit de privirile lui Fukaeri, Tengo simți cum i se înroșesc obrazii.

— Nu știu dacă se potrivesc sau nu, dar, în orice caz, rezul-
tatul este bun, spuse el.

Fukaeri continua să se uite fix la Tengo. Apoi întrebă serioasă:

— Îți fuge privirea la ei.

— Trebuie să recunosc că da, răspunse Tengo alegându-și cuvintele cu grijă.

Fukaeri trase de gulerul puloverului și își vârî nasul înăuntru, să se uite. Probabil că verifica ce sutien avea pe ea. Apoi îl privi pe Tengo, care se înroșise ca un rac, ca pe cine știe ce făptură stranie.

— O să fac cum ai zis, spuse după o vreme.

— Mulțumesc, îi spuse Tengo și aici întâlnirea lor luă sfârșit.

*

Tengo o conduse până la stația Shinjuku. Multă lume renunțase deja la hainele groase. Vedeai chiar câteva fete în mânecă scurtă. Agitația oamenilor și gălăgia mașinilor se contopeau în vuietul specific metropolei. Un vânt proaspăt de început de vară sufla pe străzi. Dar de unde oare venea

vântul acesta, care mirosea atât de plăcut, pe străzile Shinjukului? Lui Tengo i se părea neobișnuit.

— Acum te duci până acasă? o întrebă Tengo pe Fukaeri. Trenurile erau aglomerate și i-ar fi luat mult timp să ajungă la destinație.

Fukaeri clătină din cap.

— Am un loc în Shinanomachi.

— Când se face târziu rămâi acolo peste noapte?

— E prea departe până în Futamatao.

Până la stație, Fukaeri îl ținu pe Tengo de mână, la fel ca data trecută, ca o copilă care se agață de un adult. Mergând alături de o fată atât de frumoasă, Tengo simțea cum îi tresare inima.

Ajunși în stație, Fukaeri îi dădu drumul și își cumpără de la automat un bilet până la Shinanomachi.

— Nu-ți face griji cu conferința de presă, îi spuse Fukaeri.

— Nu-mi fac.

— O să mergă bine.

— Știu, spuse Tengo. Nu mă îngrijorez, sigur o să iasă bine.

Fără să mai spună nimic, Fukaeri se pierdu în masa de oameni care se îndreptau spre peroane.

*

După ce se despărți de Fukaeri, Tengo intră într-un bar mic aflat lângă librăria Kinokuniya și își comandă un gin tonic. Venea aici câteodată. Îi plăcea decorul antic și faptul că nu era muzică. Se așeză singur la tejghea și, fără să se gândească la nimic, își privi o vreme mâna stângă. Era mâna pe care i-o ținuse Fukaeri. Amintirea degetelor ei îi mai zăbovea încă în palmă. Apoi își aminti forma sânilor ei. Erau foarte frumoși. Erau atât de frumoși și bine făcuți, încât aproape că își pierdeau orice semnificație erotică.

Gândindu-se la asta, lui Tengo, se făcu chef să vorbească la telefon cu iubita sa. Nu avea nimic important de discutat cu ea. Putea fi orice – văicăreală în privința copiilor, susținerea guvernului Nakasone, orice. Voia doar extrem de tare să îi audă vocea. Dacă s-ar fi putut, ar fi vrut să se întâlnească de îndată și să mergă undeva să se culce cu ea. Dar nu avea cum să o sune acasă, pentru că exista șansa să răspundă soțul ei. Sau ar fi putut să răspundă unul dintre copii. Nu o suna niciodată. Era regula

stabilită de ei.

Tengo mai ceru un gin tonic și, cât așteptă comanda, se imaginează într-o bărcuță dusă în aval de curenți rapizi. „Măcar să cădem cu stil în prăpastie”, spusese Komatsu la telefon. Dar oare putea să aibă încredere în ce zicea el? Nu cumva Komatsu, chiar înainte de a cădea, sărea pe o stâncă din apropiere? „Tengo, îmi pare rău, mi-am amintit că am niște treburi de terminat. Descurcă-te tu singur”, i-ar spune. Tengo ar rămâne singur în barcă și ar fi azvârlit fără scăpare, dar cu stil, în prăpastie. Posibil să se întâmple așa. Oricum, imposibil nu e. Ba chiar e destul de probabil.

*

Tengo nu mai visase de mult, dar în noaptea aceea avu un vis foarte clar. Se făcea că era o piesă micuță dintr-un puzzle gigant. Dar nu era o piesă fixă, ci una care își schimba forma de la un moment la altul. De aceea, evident că nu se potrivea nicăieri. Ba mai mult, în timpul pe care îl avea la dispoziție să își găsească poziția potrivită, trebuia, în paralel, să adune partituri de timpan. Acestea erau împrăștiate în toate direcțiile de un vânt puternic, iar el le aduna una câte una. Apoi trebuia să verifice numărul paginii și să le așeze în ordine. Între timp, continua să-și schimbe forma precum o amibă. Deja nu mai reușea să facă față. La un moment dat, apărură de undeva Fukaeri și îl luă de mână. Atunci Tengo încetă să-și mai schimbe forma. Vântul se opri brusc și partiturile rămaseră locului. Ce bine, își spuse Tengo. Numai că acum timpul acordat se apropia de sfârșit. „Aici se termină”, îl anunță Fukaeri încet. Bineînțeles, o singură propoziție. Timpul se opri brusc și lumea se sfârși. Pământul încetă să se rotească și toate sunetele și luminile dispărură.

*

Când se trezi a doua zi dimineață, lumea continua să existe. Lucrurile mergeau înainte, strivind toate ființele vii care li se aflau în cale, precum imensul car al lui Jagannātha din mitologia indiană.

Capitolul 17

Dacă suntem fericiți sau nu

În seara următoare, pe cer tronau tot două luni. Cea mare era luna obișnuită. Avea o stranie nuanță alburie, de parcă tocmai ar fi trecut printr-

un munte de cenușă, dar lăsând asta la o parte, era luna cea veche și obișnuită, cea pe care Neil Armstrong făcuse primul pas, mic dar uriaș, în acea vară fierbinte a anului 1969. Iar lângă ea se vedea luna cea mică, verde și diformă. Plutea în văzduh, apropiată timid de cea mare, ca un copil plin de defecte.

E clar că am pățit ceva la cap, își spuse Aomame. Dintotdeauna a existat o singură lună și tot una trebuie să fie și acum. Dacă ar mai fi apărut brusc una, în viața de pe pământ, s-ar fi văzut cu siguranță diverse schimbări concrete. Fluxul și refluxul s-ar fi modificat complet, iar acesta ar fi fost un eveniment major pentru omenire. Imposibil să-l trec cu vederea. Nu se compară cu a-ți scăpa din greșeală niște articole din ziar.

Dar oare chiar să fie așa *de fapt*? Pot să afirm eu asta sută la sută sigur?

Aomame se încruntă îndelung. În ultima vreme se tot întâmplă lucruri bizare în jurul meu, își zise ea. Lumea o ia într-o altă direcție, fără ca eu să știu. Ca într-un joc în care toți se pot mișca doar atunci când am eu ochii închiși. Iar dacă e pe așa, atunci nici nu mai e neapărat ciudat că pe cer sunt două luni. Poate că, la un moment dat, când mintea mea moțâia liniștită, a apărut de undeva din adâncurile cosmosului, arătând ca o verișoară îndepărtată a lunii noastre, și s-a hotărât să rămână în câmpul gravitațional al Pământului.

Poliția are uniforme și arme noi. În creierul munților, în Yamanashi, a existat un grav conflict armat între forțele de poliție și o grupare extremistă. Totul s-a întâmplat fără ca eu să am habar. Și a mai existat și știrea că America și Uniunea Sovietică au construit împreună o bază pe lună. Oare asta să aibă legătură cu faptul că nu mai e doar una? Aomame încercă să-și amintească dacă văzuse vreun articol în ziarele de la bibliotecă legat de o lună nouă, însă nu-și aminti absolut nimic.

De preferat era să poată întreba pe cineva, dar nu avea nici cea mai vagă idee pe cine și cum să-și formuleze întrebarea. Cum să abordeze subiectul? „Auzi, sunt două luni pe cer, vrei să vii să vezi?” Oricum ar fi învățit-o, întrebarea era stupidă. Dacă era adevărat că mai apăruse una, ar fi fost ciudat să nu știe deja acest lucru, iar dacă era una singură, ca întotdeauna, cu siguranță ar fi fost luată drept ne bună.

Așezată pe scaunul pliant, cu picioarele cocoțate pe balustradă, Aomame formulă în minte zece variante de posibile întrebări. Chiar le rosti

cu voce tare. Dar absolut fiecare suna la fel de prostește. Asta era. Situația în sine era ieșită din comun, așa că nu avea cum să pună o întrebare logică referitoare la ea. Era evident.

Aomame se hotărî să amâne deocamdată problema cu cea de-a doua lună, până vedea care mai e situația. În momentul de față, asta nu îi crea în mod concret vreo neplăcere. Și cine știe, poate într-o bună zi avea să observe că nu mai e.

*

A doua zi, după prânz, se duse la clubul sportiv din Hiroo, unde ținu două cursuri de arte marțiale și o lecție individuală. Se opri pe la recepție și află cu surprindere că avea un mesaj de la Doamna. O ruga să ia legătura cu ea când avea o clipă liberă.

Ca de obicei, la telefon răspunse Tamaru.

— Pot să te rog să treci mâine pe aici? Ar fi același program ca întotdeauna, dar apoi ne-ar face plăcere dacă ai putea să rămâi la o cină frugală, îi spuse Tamaru.

Aomame îi răspunse că urmează să treacă după ora patru și că rămâne la cină cu plăcere.

— Excelent, zise Tamaru. Atunci ne vedem mâine, după ora patru.

— Auzi, Tamaru-san, te-ai mai uitat în ultima vreme la stele?

— La stele? Întrebă Tamaru. La stelele de pe cer?

— Da.

— Nu-mi aduc aminte să fi făcut-o în mod expres în ultima vreme. E ceva cu ele?

— Nu, nimic anume, zise Aomame. Bine, mâine după ora patru.

Tamaru așteptă un pic, apoi închise.

*

Și în seara aceea pe cer erau tot două luni. Ambele în descreștere de două zile. Cu un pahar de coniac în mână, Aomame privi îndelung perechea de luni ca pe un puzzle imposibil de descifrat. Cu cât se uita mai mult la ele, cu atât această combinație i se părea mai enigmatică. Dacă s-ar fi putut, și-ar fi adresat întrebarea chiar lunii. De unde te-ai pricopsit tu dintr-odată cu tovarășul ăsta mic și verde? Dar, desigur, luna nu răspunde la întrebări.

Ea privește din apropiere pământul de mai multă vreme ca oricine. A

fost martor la toate fenomenele și faptele întâmplare pe pământ. Însă tace chitic. Poartă în ea, rece și calculat, acest trecut apăsător. Pe lună nu există nici aer, nici vânt, ci doar un vid menit să păstreze amintirile intacte. Nimeni nu poate să-i înmoaie ei inima. Aomame ridică paharul către ea.

— Ai dormit de curând în brațele cuiva? o întrebă ea.

Niciun răspuns.

— Prieteni ai?

Niciun răspuns.

— Nu te-ai săturat să trăiești așa, rece și indiferentă?

Niciun răspuns.

*

Ca de obicei, Tamaru o întâmpină la intrare.

— M-am uitat la cer aseară, să știi, începuse Tamaru.

— Da?

— M-am tot gândit după ce am vorbit cu tine. Nu mă mai uitasem de mult la stele și tare frumoase sunt. Îți dau o senzație de liniște.

— Le-ai admirat împreună cu iubitul?

— Da, zise Tamaru, apăsându-și o nară cu degetul. Era ceva anume cu stelele?

— Nu, nimic, răspunse Aomame și își alese cu grijă cuvintele. Pur și simplu, în ultima vreme mă preocupă astrele cerești.

— Așa, fără motiv?

— Da, fără vreun motiv aparte.

Tamaru încuviință fără să spună nimic. Părea să fi intuit el ceva. Era genul de om care nu are încredere în lucrurile nemotivate. Însă încetă să o mai chestioneze și o conduse ca de obicei în verandă. Doamna stătea într-un fotoliu, îmbrăcată în treningul pentru antrenament și citea, ascultând John Dowland, *Lachrimae*. Era una dintre piesele ei favorite. I-o pusese și lui Aomame de mai multe ori și recunoștea melodia.

— Scuză-mă că te-am anunțat de ieri pe azi, spuse Doamna. Ar fi trebuit să fac programarea mai din timp, dar mi s-a eliberat pe neașteptate programul.

— Nu vă faceți probleme din cauza mea, răspunse Aomame.

Tamaru aduse pe o tavă un vas cu ceai de plante, din care turnă în două ceșcuțe elegante. Apoi ieși din încăperea și închise ușa. Aomame și Doamna

își savurau ceaiul în liniște, admirând rododendronul din grădină înflorit într-o explozie de culoare și ascultând piesa lui Dowland. Mereu când vin aici, am senzația că sunt în altă lume, se gândi Aomame. Aerul e mai încărcat. Și timpul curge într-un mod aparte.

— Când ascult această piesă, uneori mă cuprinde o senzație stranie legată de timp în sine, zise Doamna de parcă ar fi ghicit ce gândea Aomame. De faptul că oamenii de acum patru sute de ani ascultau exact aceeași muzică pe care o ascultăm noi acum. Nu ți se pare straniu, dacă e să vezi lucrurile așa?

— Așa este, răspunse Aomame. Dar, dacă e pe-așa, oamenii de acum patru sute de ani vedeau și aceleași stele pe care le vedem noi acum.

Doamna o privi pe Aomame ușor surprinsă, apoi încuviință.

— Exact. Ai perfectă dreptate. Dacă e să luăm lucrurile așa, atunci nici nu mai este de mirare că se ascultă aceeași muzică la interval de patru secole.

— Mai bine spus, *aproape* aceleași stele.

Aomame se uită la chipul Doamnei, dar cuvintele ei nu păreau să fi trezit vreun interes.

— Înregistrarea de pe acest CD e și ea o interpretare în stil vechi, spuse Doamna. S-au folosit instrumente ca cele de pe atunci și partitura a fost interpretată conform convențiilor vremii. Cu alte cuvinte, muzica sună cam cum suna pe atunci. La fel și cu stelele.

— Dar se poate ca felul în care oamenii percep lucrurile să se fi schimbat, chiar dacă lucrurile în sine sunt aceleași, spuse Aomame. Poate că întunericul nopții era mai adânc pe atunci, iar stelele străluceau mai mari și mai intens. Și, evident, lumea nu avea discuri, casete sau CD-uri. Nu puteau să asculte muzică oricând voiau, într-o interpretare decentă. Acesta era un lucru cu totul special.

— Ai dreptate, recunosc Doamna. Noi trăim într-o lume în care avem totul la îndemână, drept pentru care am devenit mai puțin receptivi. Chiar dacă stelele de pe cer sunt aceleași, noi poate că vedem altceva. Cu patru secole în urmă, sufletele noastre erau mai apropiate de natură și mai bogate.

— Dar era o lume deplorabilă. Mai mult de jumătate din copii se stingeau în epidemii sau erau răpuși de malnutriție. Se murea pe capete de

poliomielită, tuberculoză, variolă sau rubeolă. Oameni de rând trecuți de patruzeci de ani nu prea erau de găsit. Femeile nășteau o droaie de copii și la treizeci de ani le cădeau dinții și arătau ca niște babe. Ca să supraviețuiască, lumea trebuia să apeleze des la violență. Copiii erau puși încă de mici la munci grele, de le rupeau oasele, și peste tot era plin de adolescente care se prostituau. Sau de adolescenți. Majoritatea oamenilor trăiau la limita subzistenței, într-o lume care nu avea nimic de-a face cu receptivitatea sau bogăția sufletească. Străzile erau pline de invalizi, cerșetori și infractori. Foarte puțini erau aceia care puteau să privească stelele pătrunși, să admire piesele lui Shakespeare sau să asculte o muzică frumoasă de Dowland.

Doamna zâmbi.

— Ești o persoană extrem de interesantă.

— Sunt un om normal, ca toți ceilalți. Doar că îmi place să citesc. În principal, cărți de istorie.

— Și mie îmi place istoria. Ceea ce ne învață pe noi cărțile de istorie e faptul că, practic, noi suntem acum la fel cum eram odinioară. Au apărut diferențe în ceea ce privește hainele și stilul de viață, dar ceea ce gândim și facem a rămas aproape neschimbat. La urma urmei, omul este doar un vehicul pentru gene, o cale de tranziție. Genele sar de la o generație la alta așa cum ai schimba un cal de poștă deșelat cu altul. Nu se gândesc la ce e bine și ce e rău. Nu le pasă dacă suntem fericiți sau nu, pentru că nu suntem decât un mijloc. Singurul lucru care le preocupă este să aibă eficiență maximă.

— Și cu toate acestea, noi nu putem să nu ne gândim la ce e bine și ce e rău. La asta vă referiți?

Doamna încuviință.

— Exact. Oamenii trebuie să țină cont de asta. Și totuși genele sunt cele care ne controlează felul în care trăim. Așa că, evident, aici se naște o contradicție, spuse ea și zâmbi.

Conversația despre istorie se încheie aici. Cele două își terminară ceaiul și își începură ora de arte marțiale.

*

În acea zi, Aomame rămase la o cină ușoară la Vila cu sălcii.

— E doar o masă frugală, sigur nu te deranjează? o întrebă Doamna.

— Nici vorbă.

Masa o aduse Tamaru pe un cărucior. Mâncarea o prepara un bucătar, însă lui îi revenea sarcina s-o servească. Tamaru luă sticla de vin alb din frapieră și turnă cu îndemănare în pahare. Doamna și Aomame îl gustară. Era parfumat și răcit numai bine. Masa în sine consta în sparanghel fiert, salată Niçoise și omletă cu carne de crab, alături de chifle cu unt. Toate ingredientele erau proaspete și gustoase, iar mâncarea era destulă. Doamna mânca întotdeauna foarte puțin. Lua îmbucături foarte mici, ca o vrăbiuță, folosindu-se elegant de cuțit și furculiță. În tot acest timp, Tamaru stătea retras în cel mai îndepărtat colț din încăpere.

Aomame era mereu surprinsă de faptul că un bărbat de o asemenea statură putea să se facă neobservat atât de mult timp.

În timpul mesei, cele două nu schimbă multe vorbe. Amândouă erau concentrate asupra mâncării. Muzica se auzea în surdină. Un concert pentru violoncel de Haydn, alt favorit al Doamnei.

După ce terminară de mâncat, sosi cafeaua. Tamaru turnă în cești, iar Doamna ridică un deget către el.

— Mulțumesc, este suficient, îi spuse ea.

Tamaru înclină ușor din cap și părăsi încăperea fără zgomot de pași, ca întotdeauna. Ușa se închise în liniște. În timp ce își beau cafeaua, discul se termină și liniștea se așternu din nou în jur.

— Noi avem încredere una în cealaltă, nu? spuse Doamna privind-o pe Aomame drept în ochi.

Aomame încuviință scurt, dar fără urmă de rezervă.

— Noi două împărtășim un mare secret, continuă ea. Într-un fel, ne lăsăm una pe mâna celeilalte.

Aomame încuviință din nou, în tăcere.

*

Când îi destăinuise secretul ei, se aflau în aceeași încăpere. Aomame își amintea bine perioada aceea. Simțea că trebuie neapărat să mărturisească cuiva povara care îi apăsa pe suflet, că ajunsese la limită și nu mai putea suporta corvoada de a trăi cu acel secret închis înlăuntrul ei. Când Doamna încercase să o tragă de limbă, ușile aceluia secret, care stătuseră ferecate multă vreme, se deschiseseră deodată.

Îi spusese despre prietena ei cea mai bună care fusese terorizată mulți ani de soțul ei, devenise instabilă psihic, nu reușise să găsească o cale de ieșire și își pusese capăt zilelor după îndelungi suferințe. Aproape un an mai târziu, Aomame își inventase un motiv să-l viziteze pe acel individ și apoi aranjase lucrurile astfel încât să-l poată înțepa cu un ac în ceafă și să-l omoare. Printr-o singură înțepătură, fără să lase urme, fără să curgă sânge. Moartea fusese pusă pe seama unei simple boli. Nimeni nu avusese vreo suspiciune. Aomame nu se gândise că făcuse un lucru rău și n-o gândea nici acum. Nu se simțea cu conștiința încărcată. Dar asta nu însemna că povara de a fi luat cu bună știință viața unui om devenea mai ușoară.

Doamna îi ascultase lunga confesiune. O ascultase în tăcere până terminase de povestit, cu poticneli, tot ce se întâmplase. După ce Aomame își încheiase povestirea, îi pusese câteva întrebări legate de niște amănunte neclare. Apoi se aplecase către ea și îi strânsese puternic mâna o vreme îndelungată.

— Ai făcut ce trebuia, îi spusese ea foarte răspicat. Dacă ar mai fi trăit, acel bărbat ar fi făcut exact același lucru și altor femei. Oamenii ca el își găsesc întotdeauna victime. Ei repetă același lucru iar și iar. Tu ai retezat răul de la rădăcină. Nu a fost o simplă răzbunare personală. Stai liniștită.

Aomame plânsese o vreme cu capul în palme. Plânsese pentru Tamaki. Doamna luase o batistă și îi ștersese lacrimile.

— E o coincidență stranie, zisese ea cu o voce liniștită și fermă. Dar și eu am făcut un om să *dispară* din motive aproape identice.

Aomame își ridicase capul și o privise. Nu își găsea cuvintele. Oare la ce se referea?

— Sigur, eu nu am făcut-o direct, cu mâna mea, continuase Doamna. Eu nu am suficientă forță fizică și nicio tehnică specială ca a ta. Eu am folosit toate mijloacele de care dispun ca să-l fac să *dispară*. Însă fără să existe nicio dovadă concretă. Din contră, și dacă m-aș autodenunța, ar fi imposibil de dovedit ceva. Ca și în cazul tău. Dacă după moarte urmează judecata de apoi, atunci Dumnezeu o să mă judece. Însă eu nu mă tem câtuși de puțin. Nu am făcut nimic rău. Și susțin asta sus și tare în fața oricui.

Cu un oftat de ușurare, Doamna continuase:

— Iar acum ne știm secretul una alteia. Așa-i?

Cu toate acestea, Aomame încă nu reușise să înțeleagă prea bine la ce se referise Doamna. L-a făcut să dispară? Chipul său începuse să-și piardă expresia normală, prins între îndoială puternică și șoc profund. Ca să o liniștească, Doamna îi explicase pe un ton calm tot ce se întâmplase.

*

Fiica ei ajunsese să-și ia viața într-un mod asemănător cu Tamaki. Se căsătorise cu cine nu trebuia. Doamna știuse de la bun început că nu le mergea bine căsnicia. Din punctul ei de vedere, era clar că bărbatul respectiv avea un suflet strâmb. Provocase probleme și în trecut, iar cauzele lor erau adânc înrădăcinate. Însă nimeni nu-i putuse împiedica să se căsătorească. După cum era de așteptat, actele de violență se țineau lanț. Încetul cu încetul, fiica ei își pierduse respectul de sine și încrederea, fusese hăituită și aruncată într-o stare de depresie. Îi fusese răpită independența și, aidoma unei muște căzute în plasa păianjenului, nu mai putuse scăpa de acolo. Iar într-o bună zi înghițișe un pumn de somnifere cu whisky.

La autopsie ieșiseră la iveală semne de violență pe trupul ei. Urme de lovituri, oase rupte și nenumărate arsuri cu țigara. Pe ambele încheieturi de la mâini se vedea că fusese legată strâns. Se pare că individului îi plăcea să folosească sfori. Avea sfârcurile deformat. Soțul fusese chemat la poliție și chestionat. Acesta recunoscuse într-o oarecare măsură că folosise violența, dar numai cu acordul ei și ca parte a actului sexual, ba chiar insistase că soției îi făcea plăcere.

În final, ca și în cazul lui Tamaki, poliția nu putuse să-l tragă pe soț la răspundere din punct de vedere legal. Nu existase nicio plângere din partea ei la poliție, iar acum era deja moartă. Soțul avea statut social și un avocat competent. În plus, nu exista niciun dubiu că fusese vorba de sinucidere.

— L-ați omorât pe bărbatul acela? întrebuse Aomame pe neașteptate.

— Nu, nu l-am omorât.

Aomame o privise mută, fără să priceapă.

— Fostul soț al fiicei mele, acel bărbat mârșav, încă mai trăiește. Se dă jos din pat în fiecare dimineață și merge pe picioarele lui. Iar eu nu am nicio intenție să-l omor.

Doamna făcuse o scurtă pauză, așteptând ca vorbele ei să se așeze în mintea lui Aomame.

— Ce i-am făcut eu fostului meu ginere a fost să-l distrug pe viață. Să-l nimicesc complet. Se întâmplă să am această putere. Individul e un om slab. Minteța îi merge, gura îi merge și e bine văzut în societate, dar la bază are o fire slabă și meschină. Cei care se poartă agresiv cu soția și copiii sunt întotdeauna bărbații slabi din fire. Tocmai pentru că sunt slabi, găsesc pe cineva mai slab decât ei, care le cade pradă. A fost banal să-l distrug și, odată distrus, un bărbat ca el nu mai poate niciodată să iasă iar la suprafață. Fiica mea a murit cu mult timp în urmă, dar eu nu am încetat nicio clipă să-l supraveghez pe acel individ. Nu i-aș permite niciodată să reapară la suprafață. Încă mai este în viață, dar este aidoma unui cadavru. Nu încercă să se sinucidă pentru că nu are atâta curaj. Și aici e mâna mea. Nu îl omor eu cu una, cu două. Îl chinui fără încetare, fără milă, dar lăsându-l totuși în viață. Ca și cum aș jupui pielea de pe el. Pe alții i-am făcut eu să *dispară*. Și am avut motive concrete să-i trimit pe lumea cealaltă.

*

Doamna își continuase explicațiile. La un an după ce murise fiica ei, înființase un adăpost privat pentru femeile căzute victimă violenței în familie. Pe terenul alăturat Vilei cu sălcii avea o micuță clădire cu etaj pe care o ținea liberă, cu intenția de a o demola în curând. Se hotărâse să pună un pic la punct acea clădire și s-o transforme într-un loc de refugiu pentru femeile care nu aveau unde să se ducă. Cu ajutorul avocaților, organiza „sesiuni de consultanță pentru femeile căzute victime violenței”, unde diverși voluntari ofereau sfaturi la telefon sau în persoană. Cei de acolo luau legătura cu Doamna și le trimiteau la adăpost pe femeile care aveau nevoie urgentă de un refugiu. Nu de puține ori, acestea aveau de mână copii mici. Unele erau chiar adolescente abuzate sexual de tatăl lor. Rămâneau acolo o vreme până își găseau un loc stabil. Acolo li se asigura tot strictul necesar. Li se puneau la dispoziție haine de schimb și hrană și duceau laolaltă un fel de viață în comun, ajutându-se una pe cealaltă. Toate cheltuielile le suporta Doamna.

Avocații și consilierii treceau din când în când pe la adăpost, aveau grijă de ele și discutau despre măsurile de luat pe viitor. Și Doamna mai trecea pe acolo când prindea o clipă liberă, stătea de vorbă cu fiecare dintre ele și le dădea câte un sfat potrivit. Uneori le și căuta un loc de muncă și o locuință. Dacă apărea vreo problemă la care trebuia să se intervină, se

ducea Tamaru și o rezolva. Se mai întâmpla ca vreun soț să dea de urmele soției și să încerce să o recupereze cu forța, iar în aceste cazuri nu exista om care să poată înlătura problema mai eficient și mai rapid decât Tamaru.

— Însă uneori apar cazuri pe care nu le putem descurca doar eu și Tamaru și în care nicio lege nu ne ajută să găsim un remediu concret, îi spusese Doamna.

Pe măsură ce Doamna vorbea, Aomame observase o strălucire roșiatică înflăcărandu-i chipul și luând locul aerului său obișnuit de amabilitate și rafinament. Pe chipul său se citea ceva mai mult decât simplă mânie sau dezgust. Era ca un nucleu mic și dur, fără nume, ascuns în cel mai adânc ungher al sufletul. Cu toate acestea, vocea își păstrase calmul obișnuit.

— Desigur, nu decid soarta unui om doar pe motiv că s-ar evita complicațiile cu divorțul și că s-ar încasa banii din asigurare. Iau fiecare factor în parte, îl analizez corect și atent și doar atunci când ajung la concluzia că bărbatul respectiv nu merită niciun strop de milă, mă consider silită să trec la fapte. Acești bărbați sunt niște paraziți care nu pot trăi decât sugând sângele celor slabi. Sunt indivizi cu sufletul ciuntit, imposibil de vindecat, care nu vor să se îndrepte și care nu merită să existe pe lumea asta.

Doamna tăcuse și o țintuise o vreme pe Aomame cu o privire care ar fi putut sfredeli un zid de piatră. Apoi continuase pe tonul său liniștit:

— Pe astfel de oameni nu pot decât să-i fac să dispară *într-un fel sau altul*. Iar dacă se poate, într-un mod care să nu stârnească atenția.

— Și se poate așa ceva?

— Există multe feluri în care poate dispărea un om, zisese Doamna alegându-și cuvintele, după care făcuse o mică pauză. Eu pot să aranjez *un anumit fel* de dispariție. Am această putere.

Aomame cântărise câteva clipe vorbele ei. Însă exprimarea Doamnei fusese mult prea vagă.

— Noi am pierdut fiecare pe cineva important, într-un mod cât se poate de nedrept și suntem adânc rănite. Această rană din suflet nu se va vindeca niciodată. Dar nici noi nu putem să stăm cu mâinile în sân și să privim rana la nesfârșit. Trebuie să ne ridicăm în picioare și să trecem la fapte. Iar asta nu ca răzbunare personală, ci ca dreptate într-un sens mult mai larg. Ce zici, vrei să mă ajuți? Am nevoie de oameni capabili, în care să pot avea

încredere. De oameni cu care să împărtășesc acest secret și cu care să-mi împart misiunea.

Lui Aomame îi trebuise mult timp să-și pună ordine în gânduri și să înțeleagă tot ce spusese. Confesiunea și sugestia ei erau greu de crezut. Îi mai trebuise ceva vreme și până să se dumirească ce părere avea despre acea sugestie. În tot acest timp, Doamna stătuse nemișcată pe scaun și o privise pe Aomame fără să spună nimic. Nu se grăbea. Părea dispusă să aștepte oricât.

Fără îndoială, femeia aceasta e un pic nebună, își spusese Aomame. Dar nu i-a luat-o mîntea razna. Și nici nu e bolnavă. Din contră, are o minte cât se poate de echilibrată și limpede. Există dovezi în acest sens. Nu e vorba de nebunie, ci de ceva *asemănător* cu nebunia. De o convingere extremă, mai bine zis. Și ce vrea de la mine e să împărtășesc cu ea această nebunie sau convingere. Cu același calm, aceeași degajare. E un lucru de care ea mă crede în stare.

Nu se știe cât timp se gîndise. Cât stătuse cufundată în meditație, pierduse noțiunea timpului. Doar inima îi bătea tare și regulat. Aomame deschisese ușa către mai multe cămăruțe dinlăuntrul ei și se întorsese înapoi în timp ca peștii care înoată în amonte. Acolo descoperise priveliști cunoscute și mirosuri de mult uitate. Blândețe și dor. Dar și durere cumplită. O mică rază de lumină apărută ca din senin o străpunsese pe neașteptate. Avea strania senzație că devenise transparentă. Își trecea mîna prin acea rază și vedea prin ea. Își simțea trupul ușor. În acel moment, Aomame se întrebase ce anume ar fi avut ea de pierdut dacă se autodistrugea abandonându-se acelei nebunii sau convingeri, atunci și acolo, dacă lumea întregă dispărea.

— Am înțeles, spusese ea și își mușcase buzele câteva clipe. Dacă pot, vă ajut.

Doamna se aplecase către ea și îi strânsese mîna. Din acel moment cele două împărtășiseră acel secret și deveniseră tovarășe în misiunea pe care o aveau, în acel soi de nebunie. Sau poate că de fapt era chiar nebunie curată. Aomame nu reușea să distingă linia de demarcație. Iar bărbații pe care îi trimisese pe cealaltă lume împreună cu Doamna erau doar indivizi care nu meritau sub nicio formă vreun strop de milă.

*

— Știu că nu a trecut mult de când l-ai trimis pe lumea cealaltă pe individul de la hotelul din Shibuya, zise Doamna liniștit. Folosea această expresie de parcă s-ar fi referit la un pachet expediat prin poștă.

— Peste patru zile se fac două luni, răspuse Aomame.

— Nu au trecut nici două luni. De aceea nu e deloc oportun să vin acum cu încă o rugămintă. Aș vrea să las să treacă măcar o jumătate de an. Dacă intervalul se scurtează prea mult, povara ta psihică se mărește. Cum să spun eu... Din cauză că nu este vorba de un lucru obișnuit. În plus, e posibil ca cineva să remarce riscul crescut de atac de cord în rândul bărbaților care au legătură cu adăpostul condus de mine.

Aomame schiță un zâmbet și zise:

— Există mulți oameni suspicioși pe lumea asta.

Doamna zâmbi și ea.

— După cum știi, eu sunt o persoană extrem de precaută. Nu mă bizui pe coincidențe, așteptări sau noroc. Caut până în ultimul moment o variantă pașnică și aleg această opțiune doar atunci când stabilesc clar că nu există nicio altă cale. Iar când sunt forțată să o pun în practică, înlătur toate riscurile care cred că pot apărea. Analizez atent și meticolos toți factorii, fac toate pregătirile și doar atunci când sunt absolut convinsă că totul este în regulă, apelez la tine. Tocmai de aceea nu am întâmpinat nicio problemă până acum. Nu?

— Așa este, recunosc Aomame.

Și chiar așa era. Aomame doar își lua instrumentul și se ducea la locul indicat. Totul era aranjat în detaliu dinainte. Înțepa cu acul o singură dată ceafa respectivei persoane, în acel punct anume. După ce se asigura că „îl trimisese pe lumea cealaltă”, pleca de acolo. Până atunci totul mersese lin și sistematic.

— Însă de data aceasta, mă tem că cer cam mult de la tine. Nici nu a venit momentul potrivit, sunt mulți factori incerti și există posibilitatea ca situația să nu poată fi aranjată la fel de bine ca până acum. Lucrurile stau puțin diferit decât de obicei.

— Din ce punct de vedere?

— Persoana respectivă nu ocupă o poziție obișnuită, spuse Doamna alegându-și cu grijă cuvintele. Mai concret spus, de exemplu, este foarte bine păzit.

— E cumva politician?

Doamna clătină din cap.

— Nu, nu e politician. Despre asta vom discuta mai târziu. M-am gândit foarte mult la alte variante care să nu te implice pe tine, dar niciuna nu ar funcționa. Nu se pot folosi metodele obișnuite. Îmi pare nespus de rău, dar nu am la cine altcineva să apelez în afară de tine.

— Este urgent? întrebă Aomame.

— Nu, nu e o urgență. Nu avem un termen-limită. Dar cu cât întârziem mai mult, cu atât ar putea crește numărul celor care au de suferit. Iar ocaziile care ni se oferă sunt limitate. Nu se știe când va mai apărea o altă oportunitate.

Afară se întunecase complet, iar veranda se cufundase în tăcere. Aomame se întrebă dacă ieșise luna, dar din locul în care stătea ea nu se vedea afară.

— Aș vrea să-ți explic totul cât mai amănunțit, dar înainte de asta trebuie să cunoști pe cineva. Putem să mergem chiar acum.

— Locuiește în adăpost?

Doamna trase încet aer în piept și scoase un slab sunet gutural. În ochi avea o lumină aparte.

— A fost trimisă aici acum șase săptămâni. Timp de patru săptămâni a fost într-o stare de apatie totală și nu a scos nicio vorbă. Tot ce știm este numele ei, vârsta și faptul că fost găsită dormind în gară, într-o stare deplorabilă, apoi pasată de colo-colo și, într-un final, trimisă la noi. Am stat de vorbă cu ea puțin câte puțin. A durat multă vreme s-o conving că se află într-un loc sigur, în care nu trebuie să se teamă. Acum a început să mai spună câte ceva. Vorbește poticnit și confuz, dar am reușit să pun lucrurile cap la cap și să înțeleg ce s-a întâmplat. E ceva atât de cumplit, cum nici nu pot să-ți spun. O atrocitate.

— Maltrată de soț?

— Nu, răspunse Doamna cu o voce seacă. Nu are decât zece ani.

*

Doamna și Aomame traversară curtea, descuiară o porțiță și se îndreptară către adăpost. Clădirea micuță, din lemn, fusese odinioară locuința servitorilor care lucrau acolo, pe vremea când aceștia erau mai numeroși. Era o construcție cu etaj, cu un aspect elegant în sine, dar puțin

prea dărăpănată ca să poată fi dată cu chirie. Însă putea servi foarte bine ca refugiu pentru niște femei care nu aveau unde se duce. Un vechi stejar își întindea crengile ocrotitor asupra ei, iar ușa de la intrare avea un frumos geam ornamental. Erau cu totul zece carnere. Uneori se mai aglomera, alteori era liber, dar de obicei cam cinci, șase femei trăiau ascunse acolo. În acel moment, mai bine de jumătate din carnere aveau ferestrele luminate. Cu excepția câte unui țișă răzleț de copil, de obicei era straniu de liniște. Clădirea în sine arăta de parcă își ținea respirația. Din ea nu se auzeau zgomotele obișnuite care însoțesc o casă locuită. În apropierea porții stătea în lanț o cățea ciobănesc german, care mai întâi mârâia când simțea pe cineva, apoi se pune pe lătrat. Nu se știe cine și cum o dresase, dar era învățată să latre violent când se apropia vreun bărbat. Cu toate acestea, persoana de care se atașase cel mai mult era Tamaru.

Când Doamna se apropie de ea, cățeaua încetă să mai latre și începu să dea voios din coadă și să scheaune. Doamna se aplecă și o bătu ușor pe cap de câteva ori. Aomame o scărpină și ea după urechi. Cățeaua o recunosc pe Aomame. Era un câine deștept și care, nu se știe de ce, să dădea în vânt după spanacul crud. Doamna încuie poarta cu cheia.

— Una dintre femeile care locuiesc aici are grijă de fetiță. Stă cu ea în carneră și încearcă pe cât posibil să n-o scape din ochi. Încă mi-e teamă să o las să stea singură.

Femeile din adăpost aveau grijă una de cealaltă, își vorbeau despre experiențele prin care trecuseră și se încurajau reciproc, înțelegându-și tacit durerea. În multe cazuri, ajungeau treptat să se vindece de la sine. Cele care locuiau deja acolo le învățau rostul casei pe nou-venitele și le dădeau cele necesare. Făceau cu rândul la curățenie și gătit. Desigur, unele preferau să stea singure și să nu vorbească despre experiența lor, iar acestor femei le erau respectate solitudinea și tăcerea. Însă marea majoritate erau dornice să-și împărtășească deschis experiențele cu alte femei care trecuseră prin lucruri similare și să aibă o conexiune cu ele. În casă erau interzise doar consumul de alcool, fumatul și accesul altor persoane fără permisiune, dar alte restricții nu existau.

Adăpostul avea un telefon și un televizor, în carnera comună de lângă intrare. În acea încăpere încă mai existau o garnitură veche de sufragerie și o masă mare. Multe dintre locatari își petreceau cea mai bună parte a zilei

acolo. Însă nu dădeau aproape deloc drumul la televizor. Și chiar dacă televizorul era pornit, țineau sonorul dat încet, aproape inaudibil. Preferau să stea cu o carte în brațe, cu un ziar deschis în față, să îndeplinească sau să stea cu frunțile apropiate și să vorbească în șoaptă. Unele își petreceau întreaga zi desenând. Era un loc straniu. Lumina era slabă și difuză, aidoma unui spațiu efemer dintre lumea reală și lumea de după moarte. Că era senin sau înnorat, ziua sau noapte, în încăperea stăruia mereu aceeași lumină. De fiecare dată când ajungea acolo, Aomame se simțea nelalocul ei, ca un intrus rece. Femeile acelea făceau parte dintr-un club cu cerințe speciale. Singurătatea pe care o simțeau ele și cea pe care o simțea Aomame izvorau din locuri cu totul diferite.

Când apărură Doamna, cele trei femei din sufragerie se ridicară în picioare. Respectul profund pe care îl aveau față de ea era vizibil dintr-o privire. Doamna le spuse să se așeze.

— Stați acolo liniștite. Am venit să vorbesc un pic cu Tsubasa.

— Tsubasa e la ea în carneră, spuse o femeie cam de o vârstă cu Aomame, cu părul lung și lins.

— E cu Saeko. Încă nu coboară până aici, adăugă o alta, mai în vârstă.

— Mai are nevoie de un pic de timp, spuse Doamna veselă.

Cele trei femei încuviințară în tăcere. Înțelegeau foarte bine ce înseamnă să ai nevoie de timp.

*

Intrând în carnera de la etaj, Doamna o rugă pe femeia micuță de statură, a cărei prezență abia dacă o remarcai, să părăsească încăperea. Femeia pe nume Saeko schiță un zâmbet, ieși din carneră închizând ușa în urma ei și coborî pe scări. Mai rămase doar Tsubasa, fetița de zece ani. Fetița, Doamna și Aomame se așezară în jurul unei măsuțe joase, pentru servit masa. Ferestrele erau acoperite cu o draperie groasă.

— Ea e Aomame, îi spuse Doamna fetiței. Lucrează cu mine, așa că poți să stai liniștită.

Fetița îi aruncă o privire lui Aomame și încuviință vag, cu o mișcare aproape imperceptibilă.

— Ea e Tsubasa, făcu Doamna prezentările, apoi o întrebă pe copilă: Tu de cât timp ești aici?

Aceasta își înclină ușor capul într-o parte, în semn că nu știe. Nu-l

mișcase mai mult de un centimetru.

— De șase săptămâni și trei zile, zise Doamna. Poate n-ai stat tu să numeri, dar eu am ținut socoteală. Știi de ce?

Fetița își înclină iar ușor capul într-o parte.

— Pentru că uneori timpul e foarte important. Poate să însemne foarte mult doar să-i ții socoteală.

În ochii lui Aomame, Tsubasa arăta ca orice altă copilă de zece ani. Era destul de înaltă pentru vârsta ei, dar era slabă și pieptul încă nu începuse să i se rotunjească. Suferea de malnutriție cronică. Nu avea trăsături urâte, dar nu era deloc o prezență. Ochii ei erau ca niște geamuri aburite. Te uitai în ei, dar nu vedeai bine înăuntru. Buzele ei uscate și subțiri tremurau din când în când neliniștite, încercând parcă să formeze cuvinte, dar fără să scoată vreun sunet.

Doamna scoase o cutie cu bomboane de ciocolată din punga pe care o adusese cu ea. Pe cutie era desenat un peisaj din Alpii elvețieni. Erau douăsprezece bomboane, fiecare cu altă formă, îi oferii una lui Tsubasa, una lui Aomame, apoi luă și ea una și o băgă în gură. Aomame făcu același lucru. După ce le văzu pe ele două, Tsubasa o mângă și ea. Un timp, cele trei mestecară ciocolata în tăcere.

— Tu îți mai aduci aminte de vremea când aveai zece ani? o întrebă Doamna pe Aomame.

— Chiar foarte bine, răspunse ea.

În anul acela strânsese mâna unui băiat și se jurase că îl va iubi toată viața. Câteva luni mai târziu avusese prima menstruație și multe lucruri înlăuntrul ei se schimbaseră. Își abandonase credința și se hotărâse să taie legăturile cu părinții.

— Și eu îmi amintesc bine, continuă Doamna. Când aveam zece ani, tata m-a dus la Paris și am petrecut acolo un an întreg. Pe vremea aceea, tata lucra ca diplomat. Locuiam într-un apartament vechi, în apropiere de grădinile Luxemburg. Primul război mondial se apropia de sfârșit, iar gara era plină de soldați răniți. Unii tineri, aproape copii, alții bătrâni. Parisul e un oraș de o frumusețe uimitoare în orice anotimp, dar singura impresie cu care am rămas a fost de sânge și iar sânge, oriunde întorceai privirea. Luptele în tranșee se întetiseră, iar pe străzi colindau oameni fără ochi, brațe sau picioare, ca niște suflete rătăcite. Nu vedeam decât albul

bandajelor lor și negrul doliului de pe brațul femeilor. Nenumărate sicrie noi se îndreptau spre cimitir, duse în căruță. Când trecea câte un coșciug pe stradă, oamenii își plecau privirea și păstrau tăcerea.

Doamna întinse o mână peste masă. După câteva clipe de gândire, fetița își ridică o mână de pe genunchi și o puse într-a ei. Doamna i-o strânse. Când era mică și trecea pe străzile Parisului pe lângă o căruță care căra un sicriu, probabil că la fel o ținea și pe ea strâns de mână mama sau tatăl ei. Și o linișteau, spunându-i că nu are de ce se teme. Că e în siguranță și că nu o să pățească nimic.

— Bărbații produc zilnic milioane de spermatozoizi, îi spuse Doamna lui Aomame. Știi?

— Da, știam că mulți, dar nu ce număr exact.

— Sigur, nu știu nici eu exact câți sunt. Oricum, infinit de mulți. Îți elimină pe toți o dată. Însă femeia are un număr limitat de ovule. Știi câte?

— Nu știu exact.

— Nu mai mult de patru sute într-o viață întreagă. Ovulele nu se produc lunar, ci există în corp încă de la naștere. De când femeia începe să menstrueze, se elimină câte un ovul matur în fiecare lună. Și fetița asta le are pe toate înăuntrul ei. Încă nu are ciclu, deci deocamdată sunt neatînse. Stau ferecate într-un sertar. Iar rolul ovulelor este, evident, de a primi spermatozoidul și a fi fecundate.

Aomame încuviință.

— Majoritatea deosebirilor dintre bărbați și femei provin din aceste diferențe ale sistemului reproductiv. Din punct de vedere fiziologic, noi, femeile, ducem o viață axată pe aceste ovule limitate ca număr. Și tu, și eu, și ea, zise Doamna schițând un zâmbet. Sigur, în cazul meu, ar trebui să folosesc timpul trecut.

Aomame făcu rapid un calcul mental și ajunse la concluzia că până atunci eliminase deja vreo două sute de ovule. Îi mai rămâneau aproximativ jumătate, pe care, probabil, scria mare *Rezervat*.

— Însă ovulele ei nu vor fi fecundate niciodată, spuse Doamna. Săptămâna trecută a fost examinată de un medic pe care îl cunosc eu. Are uterul distrus.

Aomame o privi încruntată. Își întoarse apoi capul către fetiță. Nu reușea să spună nimic.

- Distrus?
- Da, distrus. Nu se poate repara nici chirurgical.
- Dar cine a putut să-i facă așa ceva?
- Încă nu știu precis.
- Oamenii cei Mici, șopti fetița.

Capitolul 18

Nu mai apare Fratele cel Mare

După conferința de presă, Komatsu îl sună și îi spuse că totul decursese lin, fără obstacole.

— A fost grozav, spuse el pe un ton neobișnuit de agitat. Nu mă așteptam să mergă ca pe roate, chiar așa. A răspuns inteligent la întrebări și a lăsat o impresie foarte bună tuturor celor prezenți.

Tengo nu se miră deloc de spusele lui Komatsu. Fără să aibă vreun motiv precis, nu își făcuse griji în privința conferinței de presă. Se așteptase ca Fukaeri să se descurce bine și singură. Cu toate acestea, „impresie foarte bună” era o expresie care parcă nu prea suna potrivit când venea vorba de ea.

— N-a ieșit nicio hibă la iveală? Întrebă el mai mult ca să fie sigur.

— A scurtat-o pe cât s-a putut și a evitat cu dibăcie întrebările mai urâte. Și adevărul e că nu au fost întrebări cu adevărat urâte. Probabil că nu au vrut să fie nesuferiți cu o fată frumușică de numai șaptesprezece ani, cât or fi ei de ziarști. Bineînțeles, cu mențiunea „deocamdată”. Ce-o să fie mai departe, nu știu. Pe lumea asta, direcția din care bate vântul se schimbă dintr-odată!

Tengo și-l imaginează pe Komatsu cu o față serioasă, pe o stâncă înaltă, lingându-și degetul pentru a stabili direcția vântului.

— În orice caz, a mers bine mulțumită repetiției pe care ai făcut-o tu cu ea. Îți sunt recunoscător. Anunțul despre premiu și relatarea conferinței de presă o să apară mâine în ziare, în ediția de seară.

— Ce haine purta Fukaeri?

— Haine? Haine normale. Un pulover subțire, strâmt și blugi.

— Îi ieșeau sânii în evidență?

— A, da, așa e. I se reliefa frumos. Proaspeți și frumoși, spuse

Komatsu. Fata asta o să aibă o reputație foarte bună, de scriitoare genială. Arată bine și îi merge și mintea, chiar dacă vorbește ea un pic mai ciudat. Oricum, nu are aerul unui om obișnuit. Am fost de față la debutul multor scriitori până acum. Dar fata asta e deosebită. Și dacă spun eu chestia asta, păi să știi că e cu adevărat deosebită. Într-o săptămână apare noul număr din revistă, în care publicăm *Crisalida de aer* și pun pariu pe ce vrei tu că în trei zile o să se epuizeze. Pariez o mână și un picior.

Tengo mulțumi pentru știri și închise telefonul. Apoi răsuflă ușurat. Până la urmă, cel puțin de prima piedică trecuseră cu bine. Dar oare câte alte obstacole mai aveau de întâmpinat?

Știrea despre conferința de presă apără a doua zi, în ediția de seară a ziarelor. Întorcându-se de la școală, Tengo cumpără patru ziare de la un chioșc din apropierea gării și le studie acasă. În toate scria în mare cam același lucru. Nu erau relatări lungi, dar pentru niște articole care anunțau un premiu literar, primiseră o atenție extraordinară (în majoritatea cazurilor, asemenea știri nu ocupau mai mult de cinci rânduri). După cum prezisese Komatsu, mass-media se aruncase cu lăcomie la știrea că o fată de șaptesprezece ani luase premiul. Toți cei patru membri ai juriului votaseră în unanimitate pentru *Crisalida de aer*. Nu existase niciun fel de împotrivire, iar deliberările se terminaseră în cincisprezece minute. Asta era un lucru neobișnuit. Era imposibil ca patru scriitori contemporani cu egouri puternice să cadă de acord. În breaslă, lucrarea deja stârnise reacții pozitive. La hotelul unde avusese loc decernarea premiului, se ținuse o conferință de presă restrânsă, în care autoarea răspunsese „zâmbind și cu claritate”.

La întrebarea „veți mai scrie și alte romane”, răspunsul ei a fost: „Romanele sunt numai o formă de exprimare. Acum s-a întâmplat să aleg forma aceasta, dar nu știu data viitoare ce voi alege”. Era greu de crezut că Fukaeri rostise o frază atât de lungă. Probabil că ziaristii legaseră propozițiile ei frânte, adăugaseră părțile care lipseau și construiseră o singură frază. Dar poate chiar spusese ea această frază lungă. Când venea vorba de Fukaeri, nu puteai să fii sigur de nimic.

Când au întrebat-o ce cărți îi plac, ea a răspuns, bineînțeles, *Povestea clanului Taira*. Unul dintre ziaristi a întrebat-o ce parte anume preferă, iar ea le-a recitat o bucată lungă, care a durat cam cinci minute. A stârnit

admirația tuturor celor prezenți, iar după ce a terminat, au urmat câteva momente de liniște. Din fericire (ar trebui spus), nu a întrebat nimeni ce muzică îi place.

„Cine s-a bucurat cel mai mult că ați câștigat premiul pentru debut literar?” au întrebat-o ei, iar ea, după o îndelungată tăcere (Tengo își putea imagina scena), a răspuns: „E secret”.

Din cât citise în ziare, Fukaeri nu spusese ziarștilor nicio minciună. Toate răspunsurile ei erau adevărate. Îi publicaseră și o poză, în care părea chiar mai frumoasă decât și-o amintea Tengo. Când stătea față în față cu ea trebuia să fie atent și la gesturile corpului, și la expresia feței, și la ce spunea, dar văzând-o nemișcată în fotografie realizează din nou ce trăsături frumoase avea. Era doar o poză mică, făcută la conferința de presă (purta, într-adevăr, același pulover), dar în ea se vedea o anumită strălucire. Probabil că la asta se referise Komatsu când spusese că nu are aerul unui om obișnuit.

Tengo împături ziarele și se duse în bucătărie să-și pregătească o cină frugală, în timp ce bea o bere. Cartea scrisă de el primise premiul literar în unanimitatea juriului, era apreciată și probabil că urma să devină bestseller. Se simțea ciudat gândindu-se la asta. Se bucura sincer, pe de o parte, dar pe de alta, era neliniștit și nu se putea relaxa. Așa fusese planul, dar oare chiar urmau să se desfășoare lucrurile atât de lin?

În timp ce gătea, își dădu seama că îi pierise orice apetit. Până adineauri îi fusese foame, dar acum nu mai avea poftă să mănânce nimic. Înveli mâncarea în folie de plastic și o băgă în frigider. Se așeză pe un scaun și își bău berea în tăcere, uitându-se la calendarul de pe perete. Calendarul, primit cadou de la o bancă, înfățișa muntele Fuji în cele patru anotimpuri. Tengo nu urcase niciodată pe Fuji. Nici măcar în Tokio Tower nu fusese. Nu urcase în nicio clădire înaltă. Dintotdeauna îi lipsise interesul pentru locuri înalte. De ce oare? se întrebă el. Poate fiindcă am trăit până acum uitându-mă doar la vârful picioarelor.

*

Prezicerea lui Komatsu se adeveri. Publicația în care apăruse *Crisalida de aer* se epuiză aproape din prima zi. Nu se întâmpla niciodată să-și vândă tot tirajul. Lună de lună, editura scotea această revistă în pierdere. Țelul lor era să publice în volum romanele care apăreau acolo și să culeagă scriitorii

noi și tineri care primeau premiul literar. Nu se aștepta nimeni să aibă profituri și vânzare din ea. De aceea, era o știre senzațională ca un număr să se epuizeze din prima zi. La fel de neașteptat și de extraordinar ca o ninsoare în Okinawa. Deși, chiar și așa, profit tot nu aveau.

Toate acestea i le spusese Komatsu la telefon.

— Bună treabă, spuse el. Dacă se epuizează revista, lumea o să fie superinteresată de lucrare și o să vrea să o citească. Iar tipografia se dă peste cap să publice cât mai repede *Crisalida de aer în volum*. Are prioritate maximă, o scot în regim de urgență, în condițiile astea, nici nu mai contează dacă ia premiul Akutagawa sau nu. Mai important e să vindem cartea acum, cât e fierbinte. Fără niciun dubiu, o să fie bestseller. Îți garantez. Așa că poți deja să te gândești cum o să-ți folosești banii.

Sâmbătă, în ziarul de seară apăruse pe pagina de cultură un articol despre *Crisalida de aer*. Titlul trimitea la faptul că revista în care apăruse se epuizase imediat. Câțiva critici își expuneau impresiile despre lucrare. În general, erau păreri pozitive. N-ai crede că e un roman scris de o fată de șaptesprezece ani. E scris cu forță, cu sensibilitate adâncă și cu o imaginație fabuloasă. Arată potențialul noului val în literatură. Un critic spunea: „imaginația îi zboară atât de departe, încât se rupe contactul cu realitatea”. Aceasta era singura părere negativă pe care o citise Tengo, dar chiar același critic conchidea pașnic: „Aștept cu mare interes lucrările viitoare ale acestei autoare”. Nu se poate spune că lucrurile nu mergeau bine.

*

Fukaeri îl sună cu patru zile înainte de publicarea cărții. Era ora nouă dimineața.

— Erai treaz, întrebă ea. Ca de obicei, fără semne de întrebare și fără intonație.

— Sigur că da, răspunse Tengo.

— Ești liber după-amiază.

— După patru, da.

— Putem să ne vedem.

— Putem, răspunse Tengo.

— Unde ne-am întâlnit și data trecută, întrebă Fukaeri.

— În regulă, spuse Tengo. La ora patru, la aceeași cafenea din Shinjuku.

Apropo, arată foarte bine poza din ziare. Aia de la conferința de presă.

— Am purtat același pulover, spuse ea.

— Îți venea foarte bine, zise Tengo.

— Fiindcă îți plac sânii mei.

— Poate. Dar în cazul ăsta cel mai important era să faci o impresie bună celorlalți.

O vreme, Fukaeri rămase tăcută la receptor, ca și când se uita la ceva pe un raft de lângă ea. Poate că se întreba ce legătură era între forma sânilor și impresia bună. Gândindu-se la asta, nici Tengo nu mai înțelegea ce legătură putea să existe.

— La patru, spuse Fukaeri și închise.

*

Cu puțin înainte de ora patru, Tengo intră în cafenea, dar Fukaeri era deja acolo. Alături de ea ședea profesorul Ebisuno. Purta o cămașă cu mânecă lungă, gri deschis și niște pantaloni gri închis. Ca de obicei, își ținea spatele drept ca o statuie. Tengo fu puțin mirat să-l vadă acolo. Din câte știa de la Komatsu, se întâmpla foarte rar să „coboare de pe munte”, cum se exprima el.

Tengo se așază pe scaunul din fața lor și comandă o cafea. Deși nici nu venise încă sezonul ploios, era o zi fierbinte ca de miez de vară. Totuși, Fukaeri bea alene, ca și data trecută, cacao fierbinte. Profesorul Ebisuno își luase o cafea cu gheață, dar nu se atinsese de ea. Gheața se topise și forma deasupra un strat transparent.

— Mă bucur că ai venit, spuse profesorul Ebisuno.

Tengo luă o gură din cafeaua care îi sosise între timp.

— S-ar zice că lucrurile au mers ca pe roate, spuse Profesorul lent, ca și când își testa vocea. Ai avut succes. Un succes deosebit. Mai întâi, trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

— Vă mulțumesc pentru cuvintele frumoase, dar, după cum știți, în povestea asta eu nu exist oficial, spuse Tengo. Iar cine nu există oficial, nu are succes.

Profesorul Ebisuno își frecă mâinile pe masă, ca și când voia să se încălzească.

— Lasă, nu e nevoie de atâta modestie. Indiferent de varianta oficială, tu ești cât se poate de real. Și dacă nu erai tu, lucrurile nu s-ar fi desfășurat

până aici atât de bine. Mulțumită ție, *Crisalida de aer* este o carte cu totul deosebită. Ai transformat-o într-un volum cu conținut adânc și bogat, dincolo de așteptările mele. Komatsu are într-adevăr ochi bun la oameni.

Alături, Fukaeri își sorbea cacaua în tăcere, ca un pisoi care bea lapte. Era îmbrăcată cu o bluză albă cu mâneci scurte, simplă și o fustă scurtă, bleumarin. Ca de obicei, nu purta niciun fel de accesorii. Când se apleca în față, părul drept și lung îi ascundea chipul.

— Voiam neapărat să îți spun direct lucrurile astea. De-aia te-am rugat să vii special până aici, spuse Ebisuno.

— Nu era nevoie să vă faceți atâtea probleme. Să refac *Crisalida de aer* a fost și pentru mine o muncă plină de sens.

— Cred că era cazul să îmi exprim din nou mulțumirile față de tine.

— Mulțumirile nu contează, spuse Tengo. Pot însă să vă pun o întrebare personală referitoare la Eri-san?

— Desigur, dacă pot să îți răspund.

— Sunteți în mod oficial tutorele ei?

Profesorul clătină din cap.

— Nu, nu oficial. Aș vrea, dacă aș putea. Dar, după cum ți-am spus data trecută, nu am reușit să iau legătura cu părinții ei. Din punct de vedere legal, nu am niciun drept în privința ei. A venit la mine acum șapte ani și eu doar am avut grijă de ea. Atâta tot.

— În cazul acesta, nu e mai normal să vreți să-i păstrați existența cât mai ascunsă? Acum, că e pusă în lumina reflectoarelor, e posibil să se iște ne cazuri. Nici nu e majoră încă.

— Te gândești că ar putea să apară părinții ei și să ceară să o ia pe Eri cu ei? Că ar vrea să o ducă cu forța înapoi de unde a fugit?

— Exact. Tocmai de-asta nu pricep.

— E o întrebare firească. Dar nici *ăia* nu pot să întreprindă o acțiune publică. Cu cât Eri va fi pusă mai mult în lumina reflectoarelor, cu atât orice ar face în privința ei ar atrage și mai mult atenția publicului, iar acesta e lucrul pe care și-l doresc cel mai puțin.

— Care *ăia*? Întrebă Tengo. Vă referiți la Pionierii?

— Exact, spuse Profesorul. La organizația religioasă Pionierii. Am și eu meritul că am crescut-o pe Eri timp de șapte ani de zile. Eri însăși își dorește să rămână la mine. Și indiferent de situația părinților ei, până la

urmă au abandonat-o timp de șapte ani. Nu ar merge chiar așa simplu să le-o dau înapoi.

Tengo își puse gândurile în ordine. Apoi spuse:

— Conform planului nostru, *Crisalida de aer* va fi un bestseller. Eri va atrage interesul publicului. Acest fapt îi va împiedica pe Pionieri să se miște ușor. Până aici am înțeles. Dar mai departe, dumneavoastră în ce direcție vreți să meargă lucrurile?

— Nu știu nici eu, răspuse Ebisuno indiferent. Mai departe e teritoriul necunoscut pentru toată lumea. Nu există hărți. Nu știm ce ne pândește după următorul colț, dar dacă nu trecem mai departe, nici nu avem cum să aflăm. N-am nici cea mai vagă idee.

— Nici cea mai vagă idee? făcu Tengo.

— Da. Poate sună cam iresponsabil, dar tocmai acest fapt e esențial în povestea asta. Am aruncat o piatră într-un lac adânc. Pleosc! Răsună în jur. Așteptăm, înghițind în sec, să vedem ce o să iasă din lac.

Tăcură o vreme. Toți trei își imaginau undele care se lărgeau în cerc pe suprafața lacului. Tengo așteptă ca apa să se liniștească și spuse calm:

— După cum v-am spus și prima dată, ce facem noi este o escrocherie. Se poate spune chiar că este un act antisocial. În viitor va fi vorba și de niște sume de bani, nu tocmai mici. Minciunile se adună una peste alta ca un bulgăre de zăpadă. Minciuna aduce minciună și se înlănțuie una cu alta până când, probabil, nu o să se mai poată descurca nimeni cu ele. Iar dacă adevărul iese la iveală, toți cei implicați, incluzând-o pe Eri-san, vom avea de suferit, sau, în cel mai rău caz, vom fi distruși. Din punct de vedere social, o să fim niște oameni morți. Sunteți de acord cu lucrul ăsta?

Profesorul își duse mâna la rama ochelarilor.

— Nu am altă opțiune.

— Din spusele lui Komatsu-san, sunteți dispus să fiți reprezentant în firma fictivă pe care o pune dânsul la cale. Adică vă aruncați cu capul înaintea în planul lui Komatsu-san. Sunteți dispus să vă umpleți de noroi.

— Da, e posibil să se ajungă la asta.

— Din câte am înțeles eu, sunteți un om cu o inteligență extraordinară, cu o perspectivă originală asupra lumii și cu simțul realității. Totuși, nu știți încotro se îndreaptă povestea asta. Nu puteți anticipa ce ne așteaptă după următorul colț. Nu prea reușesc să înțeleg cum de o persoană ca

dumneavoastră se pune într-o astfel de poziție nesigură și fără sens.

— Îți mulțumesc pentru aprecieri, chiar dacă sunt nemeritate. Iar în privința asta... zise Profesorul și făcu o pauză. Înțeleg foarte bine ce vrei să spui.

Se lăsă tăcerea.

— Nimeni nu știe ce o să se întâmple, interveni dintr-odată Fukaei. Apoi se reîntoarce la muțenia ei. Ceașca de cacao era deja goală.

— Așa e, spuse Profesorul. Cum zice Eri, nu știe nimeni ce o să se întâmple.

— Dar trebuie să aveți totuși un fel de plan, spuse Tengo.

— Am un fel de plan, răspunse profesorul Ebisuno.

— Îmi permiteți să încerc să-l ghicesc?

— Bineînțeles.

— Publicarea romanului va scoate la iveală adevărul despre ce s-a întâmplat cu părinții lui Eri-san. Asta vrea să însemne piatra aruncată în lac?

— În mare, ai nimerit, spuse profesorul Ebisuno. Dacă *Crisalida de aer* se vinde bine, mass-media o să se adune ca niște crapi într-un iaz când le arunci pâine. Adevărul e că romanul deja a stârnit ceva vâlvă. De când cu conferința de presă, am primit enorm de multe solicitări pentru interviuri de la reviste și posturi de televiziune. Bineînțeles că le-am refuzat pe toate, dar de acum, după publicarea cărții, se vor înteți presiunile și mai mult.

Dacă eu nu dau curs cererilor, ei or să se folosească de orice mijloace ca să afle detalii despre viața lui Eri. Cine îi sunt părinții, unde a crescut, cine are grijă de ea acum. Asta o să fie o știre interesantă. Nici pe mine nu mă încântă să fac asta. Eu îmi duc viața liniștit în vârful muntelui. Nu-mi arde deloc să atrag atenția lumii asupra mea. Nu am nimic de câștigat. Dar dacă arunc bine momeala, sper că pot să îi abat pe ziaristi pe urmele părinților lui Eri. Să afle ce fac și unde sunt. Adică să pun în cărca lor ce nu poate sau ce nu vrea poliția să facă. Dacă lucrurile merg cum trebuie, e posibil să-i scăpăm pe cei doi de acolo. În orice caz, soții Fukada sunt pentru mine, dar bineînțeles și pentru Eri, niște oameni foarte importanți. Nu putem să-i lăsăm dispăruți.

— Dar dacă soții Fukada sunt acolo, de ce să-i țină prizonieri șapte ani? De ce atât de mult?

— Nici eu nu știu. Nu pot decât să presupun, spuse profesorul Ebisuno. Ți-am mai spus deja, Pionierii au început ca o comunitate agrară revoluționară, dar la un moment dat s-au separat de gruparea militaristă Zori de Zi, și-au schimbat drumul și au devenit o comunitate religioasă. Poliția i-a investigat și pe ei în legătură cu incidentul Zori de Zi, dar au descoperit că nu aveau nicio legătură cu povestea aceea. De atunci, ușurel-ușurel comunitatea și-a tot întărit poziția. De fapt, s-ar putea spune că au făcut-o chiar rapid. Dar nimeni nu știe de fapt cu ce se îndeletnicesc ei acolo. Tu, de exemplu, ai idee?

— Absolut deloc, spuse Tengo. Eu nu mă uit nici la televizor și nici nu prea citesc ziarele. Nu cred că sunt bun ca standard de comparație.

— Nu, nu ești singurul care nu știe nimic. Ei activează cât mai pe furiș, ca să nu se știe ce fac. Alte grupări religioase încearcă să iasă în evidență, ca să-și atragă cât mai mulți discipoli, dar Pionierii nu fac asta. În general, grupările religioase încearcă să convertească pe cât se poate de multă lume ca să își asigure un venit stabil, dar Pionierii nu au nevoie de așa ceva. Pe ei îi interesează mai degrabă oamenii capabili. Vor credincioși bine motivați, specializați în diferite domenii, tineri și sănătoși. Din cauza asta, nu încearcă să convertească pe nimeni cu forța. Nici nu e primit oricine în grupul lor. Cei care vor să li se alăture sunt triați prin interviu. Sau sunt recrutați direct de ei. Ca rezultat, și-au clădit o organizație bine pusă la punct, militantă și cu un moral ridicat. La suprafață, ei se ocupă de agricultură, dedicându-se în același timp practicilor ascetice.

— Dar ce fel de învățături au la bază?

— Nu au niște scripturi stabilite. Sau chiar dacă au, probabil sunt un amalgam. În linii mari, sunt o sectă ezoterică care se concentrează mai degrabă pe muncă și asceză decât pe doctrine elaborate. Iar practicile nu sunt superficiale, sunt chiar destul de severe. S-a adunat acolo tineret de prin toată țara, care își dorea o asemenea viață spirituală. În final, au adoptat o poziție foarte închisă față de lumea exterioară și sunt foarte uniți.

— Există un fondator?

— Oficial, nu. Ei reneagă cultul personalității și se conduc colectiv. Dar informațiile dinăuntru nu sunt clare. Am încercat și eu să aflu cât mai multe despre ei, dar dincolo de zidurile lor scapă extrem de puține informații. Pot să-ți spun un singur lucru, și anume că gruparea se dezvoltă

temeinic și dispune de fonduri din abundență. Terenurile aflate în posesia Pionierilor se măresc și facilitățile se îmbogățesc. Iar gardurile din jurul lor sunt tot mai solide.

— Iar numele lui Fukada-san, conducătorul lor de la început, nu mai apare oficial pe nicăieri.

— Exact. E total anormal. E o chestie cu care nu pot să mă împac, spuse profesorul Ebisuno și aruncă o privire către Fukaeri, apoi către Tengo. Pionierii ascund un secret mare. Cu siguranță la un moment dat s-a petrecut acolo ceva de proporții. Nu știu ce. Dar întâmplarea asta i-a făcut să-și schimbe direcția drastic, din comunitate agrară în grupare religioasă. Iar cu ocazia asta s-au transformat deodată dintr-un grup moderat și deschis către lume, într-unul rigid și cu o atitudine extrem de secretoasă. Îmi imaginez că poate momentul ăsta a fost un fel de lovitură de stat în cadrul grupării Pionierii. Și că Fukada a fost cumva implicat în ea. După cum ți-am spus, Fukada nu are nici în clin, nici în mână cu religia. E un materialist convins. Și nu e genul de om care să stea cu mâinile în sân și să se uite cum organizația clădită de el se transformă într-o grupare religioasă. Sunt convins că ar fi făcut tot ce îi stătea în putință să prevină un asemenea lucru. Pesemne a fost înfrânt în lupta pentru hegemonie din cadrul Pionierilor.

Tengo se gândi la cele auzite.

— Înțeleg ce spuneți, dar dacă s-ar fi întâmplat într-adevăr așa, nu l-ar fi izgonit pe Fukada din sânul Pionierilor? La fel cum s-au despărțit pașnic de Zori de Zi. Nu era nevoie să-l țină închis.

— Ai dreptate. În mod normal, nu ar avea de ce să se obosească să-l țină prizonier. Dar nu cumva Fukada știa secretele Pionierilor? Genul de secrete care le-ar fi provocat necazuri dacă erau expuse în public. Așa că nu puteau pur și simplu să-l lase să plece. Ca fondator al comunității, Fukada a fost conducătorul lor efectiv pentru o vreme îndelungată. Știa tot ce se întâmplase până atunci. Poate că văzuse prea multe. Mai mult, numele său era destul de cunoscut. Numele Tamotsu Fukada e legat intrinsec de perioada aceea și încă mai are multă influență. Dacă Fukada ar fi plecat de la Pionieri, cuvintele și acțiunile sale ar fi atras atenția lumii, fie că le convine, fie că nu. Prin urmare, chiar dacă soții Fukada ar fi dorit să se retragă, Pionierii nu puteau să-i lase să plece așa ușor.

— De asta, prin debutul senzațional al lui Eri-san, fiica lui Tamotsu Fukada, și prin bestsellerul *Crisalida de aer*, vrei să treziți interesul publicului și astfel să dai un brânci acestei situații înțepenite.

— Șapte ani sunt vreme îndelungată, iar în tot acest timp nu mi-a reușit nimic. Dacă nu profit de ocazia asta, misterul n-o să se mai dezlege niciodată.

— Încercați să scoateți ditamai tigrul din tufișuri folosind-o pe Eri-san drept momeală.

— Nu știe nimeni ce o să iasă din tufișuri. Nu e obligatoriu să fie un tigru.

— Dar din cum a decurs discuția, mi se pare că vă gândiți totuși la ceva agresiv.

— Da, e și asta o variantă, spuse Profesorul gânditor. Probabil că știi și tu că într-un grup omogen și închis se poate întâmpla orice.

Se așternu o liniște grea, care fu spartă de glasul lui Fukaeri:

— Fiindcă au venit Oamenii cei Mici.

Tengo se uită la Fukaeri, care ședea alături de Profesor. Ca întotdeauna, pe chipul ei nu se citea nicio expresie.

— Adică s-a schimbat ceva în Pionierii, fiindcă au venit Oamenii cei Mici? o întrebă el.

Fukaeri nu răspunse la întrebare. Se juca cu nasturele de la gulerul bluzei.

Profesorul Ebisuno spuse, ca să-i umple tăcerea:

— Nu știu ce înseamnă acești Oameni Mici de care vorbește Eri. Nici ea nu poate să explice ce sunt. Sau nu vrea să o facă. În orice caz însă, pare destul de clar că ei au avut un rol în transformarea radicală a Pionierilor din comunitate agrară în grupare religioasă.

— Oamenii cei Mici sau ceva asemănător, spuse Tengo.

— Întocmai, zise Profesorul. Nu știu nici eu dacă „Oamenii cei Mici” sau ceva similar. Oricum, apariția în *Crisalida de aer* a acestor personaje pare să semnifice un eveniment important.

Profesorul își privi o vreme mâinile. Apoi ridică privirea.

— După cum știi, în romanul *1984*, al lui George Orwell, apare dictatorul numit Fratele cel Mare. Bineînțeles că e o alegorie a stalinismului. Iar termenul „Fratele cel Mare” a căpătat o funcție de

emblemă în societate. Asta este reușita lui Orwell. Dar în realitatea anului 1984, Fratele cel Mare este atât de cunoscut încât existența sa e transparentă. Dacă și-ar face apariția, l-am recunoaște și l-am arăta cu toții cu degetul: „Păzea, ăla e Fratele cel Mare!”. Cu alte cuvinte, el nici nu mai are ce căuta în lumea reală. În schimb, apar Oamenii cei Mici. Nu ți se pare interesant și contrastul între termeni?

Profesorul schiță un vag zâmbet, privindu-l fix pe Tengo.

— Pe Oamenii cei Mici nu-i putem vedea. Nu știm dacă sunt buni sau răi, dacă sunt sau nu reali. Dar ne sapă zdravăn pământul de sub picioare, spuse Profesorul și făcu o pauză. Ca să aflăm ce s-a petrecut cu soții Fukada și ce a pățit Eri, probabil că trebuie să înțelegem mai întâi ce sunt acești Oameni Mici.

— Adică, vreți să-i scoateți pe Oamenii cei Mici din umbră? întrebă Tengo.

— Putem oare să scoatem din umbră ceva ce nici nu știm dacă există cu adevărat? spuse Profesorul și pe buze îi flutură un zâmbet. Cred că mai aproape de realitate e tigrul ăla mare de care vorbești tu.

— În orice caz, asta nu schimbă faptul că Eri-san e folosită drept momeală.

— Nu, momeală nu mi se pare cuvântul adecvat. Imaginea potrivită este că încerc să stârnesc o vâltoare. În scurt timp, lucrurile din jur vor fi atrase înăuntrul acestui vârtej. Eu asta aștept.

Profesorul își învârti un deget prin aer, sugerând o bulboană. Apoi continuă:

— În centru se află Eri, iar ce este chiar în mijlocul vâltorii nu se învârte. Numai ce se află în jur se mișcă.

Tengo asculta tăcut.

— Dacă îmi permiți să-ți folosesc expresia, nu numai Eri, ci noi toți suntem momeala. Profesorul îl privi pe Tengo mijindu-și ochii. Asta te include și pe tine.

— Eu doar a trebuit să rescriu *Crisalida de aer*. Cum s-ar spune, am fost doar un tehnician într-o poziție inferioară. Asta a fost propunerea cu care a venit Komatsu-san de la bun început.

— Înțeleg.

— Dar lucrurile s-au schimbat puțin câte puțin pe parcurs, spuse Tengo.

Adică, planul pe care îl clădise inițial Komatsu-san a fost modificat de dumneavoastră, nu?

— Nu, nu am intenționat să modific nimic. Komatsu își urmărește propriile țeluri, iar eu le urmăresc pe ale mele. Se întâmplă pur și simplu ca scopurile noastre să se îndrepte deocamdată în aceeași direcție.

— Planul merge înainte, iar scopurile dumneavoastră călătoresc împreună.

— S-ar putea spune și așa.

— Doi oameni călătoresc pe același cal, spre destinații diferite. Până la un punct, drumul le este comun, dar mai apoi, nu se știe ce va urma.

— Te pricepi să găsești expresiile potrivite.

Tengo oftă.

— Mi-e teamă că perspectivele nu sunt prea bune. În orice caz însă, nu mai putem da timpul înapoi.

— Chiar dacă am putea să-l dăm, ar fi greu să revenim în același loc de unde am plecat, spuse Profesorul.

Discuția se încheie aici. Tengo nu mai avea nimic de adăugat.

*

Profesorul Ebisuno se ridică primul. Spuse că trebuia să se întâlnească în apropiere cu cineva și plecă, dar Fukaeri mai zăbovi. Rămăși singuri, Tengo și Fukaeri se priviră o vreme în tăcere.

— Nu ți-e foame? întrebă Tengo.

— Nu prea.

Înăuntru începuse să se aglomereze și, fără ca vreunul din ei să propună să plece, ieșiră din cafenea. Se plimbară o vreme fără țintă prin Shinjuku. Se apropia ora șase și multă lume se îndrepta cu pași grăbiți către gară, dar cerul era încă luminos. Soarele de început de vară învăluia orașul. Ieșind din cafeneaua aflată la subsol, lumina aceea părea artificială.

— Te duci undeva acum? întrebă Tengo.

— N-am unde să mă duc, răspunse Fukaeri.

— Să te conduc până acasă? spuse Tengo. Adică, până la apartamentul din Shinanomachi. Rămâi acolo peste noapte, nu?

— Nu mă duc acolo, zise Fukaeri.

— De ce?

Nu-i răspunse.

— Ți se pare că e mai bine să nu te duci acolo? întrebă Tengo.

Fukaeri încuviință în tăcere.

Ar fi vrut să o întrebe de ce, dar bănuia că nu va primi niciun răspuns clar.

— Atunci, te întorci la Profesor acasă?

— E departe până la Futamatao.

— Ai unde să mergi în altă parte?

— Stau la tine peste noapte.

— Asta s-ar putea să fie cam complicat, răspuse Tengo ale- gându-și cuvintele cu grijă. Stau singur într-un apartament mic și nici profesorul Ebisuno nu cred că ar fi de acord.

— Profesorul nu se supără, zise Fukaeri. Apoi ridică din umeri. Nici pe mine nu mă deranjează.

— Poate mă deranjează pe mine! spuse Tengo.

— De ce.

— Păi... încep el, dar rămase fără cuvinte. Uitase ce avea de gând să zică. I se întâmpla uneori asta când vorbea cu Fukaeri. Uita complet despre ce era vorba și ce voia să spună. Parcă un vânt puternic i-ar fi împrăștiat partiturile din față.

Fukaeri se întinse și îl prinse pe Tengo de mâna stângă, parcă să-l consoleze.

— Tu nu prea înțelegi, îi spuse ea.

— Ce nu înțeleg?

— Că noi suntem una.

— Suntem una!? exclamă Tengo.

— Am scris o carte împreună.

Tengo simțea în palmă strânsoarea degetelor ei. Nu era puternică, dar era constantă.

— Așa e. Am scris împreună *Crisalida de aer*. Și tigru tot împreună o să ne mănânce.

— Nu vine niciun tigr, spuse Fukaeri surprinzător de serioasă.

— Ce bine, zise Tengo, dar fără să se simtă neapărat norocos. Poate că nu vine niciun tigr, dar nici nu știa ce altceva avea să apară.

Stăteau amândoi în fața gheretei de bilete de la stația Shinjuku. Fukaeri îl ținea încă de mână și se uita la el. În jurul lor, lumea curgea grăbită ca un

râu.

— În regulă. Rămâi la mine dacă asta vrei, se dădu Tengo bătut. Eu o să dorm pe canapea.

— Mersi, spuse Fukaeri.

Era pentru prima oară când auzea din gura ei ceva care să sune a mulțumire. Sau poate că nu era prima oară, dar nu își putea aminti când o mai auzise mulțumindu-i.

Capitolul 19

Femei împărtășind secrete

— Oamenii cei Mici? o întrebă Aomame pe un ton blând, privind-o în ochi. Cine sunt Oamenii cei Mici?

Însă Tsubasa își lipi buzele strâns, iar privirea ei își pierdu profunzimea, de parcă, rostind acele cuvinte, își consumase aproape toată energia.

— Sunt niște oameni pe care îi cunoști tu? o întrebă Aomame.

Niciun răspuns.

— A mai spus asta de câteva ori până acum, explică Doamna. Oamenii cei Mici. Nu știi la ce se referă.

Aceste cuvinte aveau o rezonanță sumbră. Urechile lui Aomame detectaseră acel ecou slab ca pe un tunet auzit din depărtare.

— Oare ei să fie cei care i-au făcut rău? o întrebă Aomame pe Doamna.

Aceasta clătină din cap.

— Nu știu. Dar, fără îndoială, acești Oameni Mici înseamnă foarte mult pentru ea, oricine ar fi ei.

Fetița rămăsese cu ochii tulburi ațintiți în gol și cu mâinile sprijinite pe masă, fără să-și schimbe deloc poziția.

— Ce să se fi întâmplat? o întrebă Aomame pe Doamna.

— La control s-au constatat urme de viol, răspunse ea pe un ton destul de detașat. Viol repetat. Vulva și vaginul sunt sfâșiate cumplit. Are răni și la nivelul uterului, pentru că uterul ei insuficient dezvoltat a fost penetrat de un penis matur și rigid. Peretele uterin, pe care se fixează ovulul, este în mare parte distrus. Doctorul a spus că nu va putea rămâne însărcinată nici după ce mai crește.

Doamna părea să povestească aceste lucruri șocante în fața copilei aproape intenționat. Fetița asculta fără să spună nimic. Nu se vedea niciun fel de schimbare pe chipul ei. Din când în când, gura i se mișca ușor, dar fără să scoată vreun sunet. Arăta de parcă asista politician la o discuție despre un necunoscut de departe.

— Iar asta nu e tot, continuă Doamna liniștit. Dacă, prin cine știe ce minune, uterul ei s-ar reface, nu cred că ea ar vrea vreodată să aibă relații sexuale cu cineva. La asemenea răni, penetrarea a provocat o durere considerabilă, iar acest lucru s-a repetat în mai multe rânduri. Amintirea acestei dureri nu cred că se mai poate șterge. Înțelegi ce vreau să spun, nu?

Aomame încuviință. Își ținea mâinile pe genunchi, cu degetele încleștate.

— Cu alte cuvinte, ovulele pregătite în corpul ei nu mai au unde să se ducă. Au ajuns... zise Doamna aruncându-i o privire lui Tsubasa, apoi continuă. Sterpe.

Aomame nu își dădea seama cât de mult înțelegea fetița din ce se vorbea. Însă, indiferent de cât pricepea, emoțiile ei păreau să fie în cu totul altă parte, nu de față cu ele. Erau altundeva, ferecate cu cheia într-o încăpere mică și întunecată.

— Eu nu spun că singurul scop în viață al unei femei e să rămână însărcinată și să aibă copii, continuă Doamna. Fiecare este liber să-și aleagă ce viață vrea. Însă este de neiertat ca un bărbat să-i răpească unei femei cu forța un drept pe care ea îl are de la natură, din naștere.

Aomame încuviință în tăcere.

— E de neiertat, repetă Doamna.

Aomame observă că vocea îi tremura ușor. Părea că abia își mai poate controla emoțiile.

— Fetița aceasta a fugit de undeva, continuă Doamna. Nu știu cum a reușit să fugă, dar nu trebuie să ajungă în altă parte, în niciun alt loc nu ar fi în siguranță.

— Părinții ei unde sunt?

Doamna se încruntă și bătu ușor cu unghiile în masă.

— Știu unde sunt. Dar chiar ei sunt cei care au tolerat așa ceva. Cu alte cuvinte, a fugit chiar de lângă părinții ei.

— Vreți să spuneți că au acceptat ca propria lor fiică să fie violată?

— Nu doar că au acceptat, au și încurajat acest lucru.

— Dar cum să... începu Aomame, dar nu reuși să-și termine vorbele.

Doamna își clătină capul.

— E ceva oribil. De neiertat. Dar lucrurile sunt complicate. Aici nu e vorba de un simplu caz de violență în familie. Doctorul a spus că trebuie să raporteze totul la poliție, însă eu l-am rugat să nu o facă. Este o cunoștință apropiată de-a mea și am reușit până la urmă să îl conving.

— Dar de ce? întrebă Aomame. De ce să nu raporteze la poliție?

— Felul în care a fost tratată această copilă a fost inuman și nu trebuie tolerat de societate. Este o crimă dezgustătoare care merită o pedeapsă grea, zise Doamna alegându-și cuvintele cu grijă. Dar dacă ar fi să mergem la poliție, ce măsuri ar putea ei să ia? După cum vezi, ea nu vorbește aproape deloc. Nici n-ar putea să explice cum trebuie ce a pățit, ce s-a întâmplat. Și chiar dacă ar reuși să explice cumva, n-ar avea cum s-o dovedească. Dacă ar lua-o poliția, probabil că ar trimite-o înapoi la părinți, în altă parte nu are unde să se ducă, iar ei sunt cei care au drepturile părintești. Dacă ar ajunge înapoi la ei, s-ar repeta același lucru, iar eu nu pot să las să se întâmple așa ceva.

Aomame încuviință.

— Am s-o cresc eu, spuse Doamna răspicat. Nu o dau nimănui. Pot veni părinții ei, poate să vină cine vrea, că nu le-o dau. O ascund undeva și o cresc eu.

Un timp, Aomame se uită pe rând la Doamna și la fetiță.

— Și îl puteți identifica pe bărbatul care a agresat-o sexual? Este unul singur? întrebă Aomame.

— Îl pot identifica. Este doar unul.

— Dar nu aveți cum să-l trimiteți în instanță.

— Este un om foarte influent, răspunse Doamna. Are o influență puternică și directă, sub care s-au aflat și părinții ei. Și încă se mai află. Acești oameni fac așa cum le poruncește el. Sunt indivizi care nu au personalitate sau putere de judecată. Pentru ei, ceea ce spune acest bărbat este incontestabil corect. Și de aceea, dacă le spune să i-o dea pe fiica lor, nu se pot opune. Cred toate vorbele lui și i-o oferă bucuroși, chiar dacă știu ce se întâmplă.

Lui Aomame îi luă ceva timp să înțeleagă cum trebuie tot ce spusese

Doamna. Își forță mintea până reuși să vadă totul mai limpede.

— E vorba cumva de vreo grupare sau ceva?

— Da. O grupare anume care are în comun minți bolnave și înguste.

— Un fel de cult?

— Da, încuviință Doamna. Și chiar un cult extrem de rău și de periculos.

Era clar. Nu putea să fie vorba decât de un cult. Oameni care fac întocmai cum li se poruncește. Care nu au personalitate sau putere de judecată. *Nici nu m-așfi mirat dacă aș fi pățit și eu același lucru*, se gândi Aomame, mușcându-și buzele.

Desigur, în cadrul Bisericii Martorilor nu fusese nimeni implicat în vreun viol. Sau cel puțin ea, una, nu fusese agresată sexual în vreun fel. Toți „frații” și „surorile” din jurul ei erau persoane liniștite și oneste. Erau oameni care își luau credința în serios și care puneau mare preț – uneori chiar viața – pe dogma lor. Însă nu întotdeauna intențiile bune duc și la rezultate bune. Violul nu este un atac doar asupra trupului. Violența nu ia mereu o formă vizibilă, iar răni nu sunt doar cele care sângerează.

Tsubasa îi amintea lui Aomame de ea însăși când era de aceeași vârstă. Eu am reușit prin proprie voință să scap de acolo, se gândi ea. Dar copila asta a fost rănită atât de profund, încât nu cred că mai există cale de întoarcere. N-o să mai aibă niciodată inima ușoară. La acest gând, Aomame simți o durere puternică în piept. În Tsubasa se vedea pe ea însăși *așa cum ar fi putut să ajungă*.

— Aomame, zise Doamna pe un ton confidențial. Acum ar fi momentul potrivit să îți spun că ți-am investigat trecutul.

Auzind aceste cuvinte, Aomame reveni la realitate și o privi.

— Am făcut-o imediat după ce ai venit prima dată aici și am stat de vorbă cu tine. Sper să nu mi-o iei în nume de rău.

— Nu, nu v-o iau în nume de rău, răspunse Aomame. Este firesc să-mi investigați trecutul. Ce facem noi nu este ceva obișnuit.

— Exact. Noi urmăm o linie extrem de fină și îngustă. Și tocmai de aceea trebuie să avem încredere una în alta. Însă nu poți avea încredere în cineva până nu știi tot ce e de știut despre el. Așa că am cercetat totul în legătură cu tine. Din prezent și până departe, în trecut. Evident, *aproape totul*. Nimeni nu poate să știe absolut totul despre cineva. Nici măcar

Dumnezeu.

— Și nici diavolul.

— Și nici diavolul, repetă Doamna și schiță un zâmbet. Știu despre rănilile tale sufletești provocate în copilărie de un cult. Părinții tăi erau adepți devotați ai Bisericii Martorilor și încă mai sunt. Și nu te-au iertat pentru faptul că ți-ai abandonat credința. E un lucru care încă te mai chinuie și acum.

Aomame încuviință în tăcere.

— Părerea mea sinceră, continuă Doamna, e că Biserica Martorilor nu este o religie adevărată. Dacă te-ai fi rănit grav când erai mică, dacă te-ai fi îmbolnăvit și ai fi avut nevoie de operație, probabil că ai fi murit. O religie care neagă o operație care îți poate salva viața doar pe motiv că s-ar abate de la litera Bibliei nu e nimic altceva decât un cult. Este un abuz flagrant de dogmă.

Aomame încuviință. Logica refuzului unei transfuzii de sânge e primul lucru care li se bagă în cap copiilor din Biserica Martorilor. Ei învață că e mai bine să mori cu trupul și sufletul curat și să te duci în rai decât să accepți o transfuzie de sânge care este potrivnică învățaturii Domnului, și să ajungi în iad. Iar aici nu există loc de compromis. Ajungi în iad sau în rai, una din două. Copiii nu știu să vadă lucrurile cu ochi critic. Ei nu au cum să-și dea seama dacă o astfel de logică este acceptată de societate sau dacă este corectă din punct de vedere științific. Copiii iau de bun tot ce învață de la părinți. Dacă în copilărie aș fi ajuns în situația în care să am nevoie de o transfuzie de sânge, mai mult ca sigur că aș fi făcut ce-mi spuneau părinții, aș fi refuzat-o și aș fi ales moartea, se gândi Aomame. Și aș fi ajuns în rai sau cine știe pe unde.

— E vorba de un cult cunoscut? întrebă Aomame.

— Se numește Pionierii. Sunt convinsă că ai auzit de ei, fiindcă într-o vreme apăreau aproape zilnic în ziare.

Aomame nu-și amintea să fi auzit vreodată acest nume, însă încuviință ambiguu, fără să spună nimic. Simțea că e mai bine să reacționeze așa. Era conștientă de faptul că, în acel moment, nu se afla în anul 1984, ci în lumea 1Q84, care avea diferențele ei. Deocamdată aceasta nu era decât o teorie, însă devenea din ce în ce mai reală cu fiecare zi. Iar în această lume nouă erau multe informații pe care încă nu le aflase. Trebuia să fie extrem de

atentă.

— Pionierii au fost inițial o micuță comună agrară, continuă Doamna, care avea la bază un grup de oameni din Noua Stângă. Dar, la un moment dat, și-au schimbat brusc direcția și s-au transformat într-o sectă religioasă. Nu se știe exact care a fost motivul și cum s-a ajuns la asta. Povestea e foarte bizară. Însă, în orice caz, marea majoritate a membrilor au rămas acolo. Au primit autorizație ca instituție religioasă, dar nu se știe mai nimic despre identitatea lor. La bază aparțin budismului ezoteric, dar dogma lor pare să fie doar de umplutură. Și totuși, secta a câștigat rapid mulți credincioși și devine din ce în ce mai puternică. Cu toate că au fost implicați într-un incident atât de grav, imaginea lor ca sectă nu a avut deloc de suferit. Au făcut față situației incredibil de frumos. Ba chiar și-au făcut reclamă așa.

Doamna își trase răsuflarea și continuă.

— Lumea nu știe acest lucru, dar secta e condusă de cineva căruia i se spune „Liderul” și despre care se crede că are abilități speciale. Uneori își folosește aceste puteri ca să vindece boli grave, să prezică viitorul și să declanșeze fel de fel de fenomene paranormale. Evident, sunt doar niște înșelătorii elaborate, dar cu ele reușește totuși să atragă foarte mulți oameni.

— Fenomene paranormale?

Doamna își încruntă sprâncenele frumos conturate.

— Nu știi concret despre ce este vorba. Sinceră să fiu, nu mă interesează câtuși de puțin lucrurile oculte de acest gen. Astfel de înșelătorii se tot repetă în întreaga lume, încă din vremuri străvechi. Modul în care se operează e mereu același. Și totuși escrocheriile astea josnice nu slăbesc nicicând, iar asta pentru că majoritatea oamenilor preferă să creadă nu adevărul, ci ceea ce speră ei că ar fi adevărul. Oricât de larg ar deschide ochii, ei nu văd absolut nimic. Să înșeli astfel de indivizi e o joacă de copii.

— Pionierii, murmură Aomame. Parcă ar fi numele unor trenuri expres, își zise ea. Nici n-ai zice că se referă la o sectă religioasă.

La auzul cuvântului Pionierii, Tsubasa își coborî o clipă privirea, ca și cum ar fi reacționat la un ecou ascuns dinăuntrul lui. Însă și-o ridică imediat la loc și reveni la chipul său lipsit de expresie. Parcă înlăuntrul ei se formase pe neașteptate un mic vârtej, care apoi se liniștise imediat.

— Șeful sectei Pionierii este cel care a violat-o pe Tsubasa, spuse Doamna. A pretins acest lucru sub pretextul că îi oferă iluminare spirituală. Părinților li s-a spus că ceremonialul trebuie încheiat înainte de prima ei menstruație și că iluminarea spirituală pură nu poate fi dată decât unei astfel de copile încă nepătată. Imensa durere provocată este un obstacol peste care trebuie să treci ca să ajungi la un nivel superior. Părinții au crezut totul. Este de-a dreptul incredibil cât de ridicoli pot fi oamenii. Și asta nu s-a întâmplat doar în cazul lui Tsubasa. Din informațiile pe care le-am obținut, se pare că același lucru l-au pățit și alte fete din sectă. Liderul e un depravat cu înclinații sexuale perverse. Aici nu e nici urmă de dubiu. Secta și dogma sunt doar un paravan în spatele căruia își ascunde poftele.

— Acest Lider are un nume?

— Din păcate, nu am reușit să-l aflu. I se spune „Liderul”, dar nu știu cine e, ce trecut are sau cum arată. Nu am reușit să găesc nicio informație, oricât de mult am căutat. Totul este blocat. Stă închis în munți, în sediul sectei din Yamanashi și nu apare aproape deloc în fața oamenilor. Chiar și în cadrul sectei sunt foarte puțini oameni care au acces să îl vadă. De obicei stă într-un loc întunecat și meditează.

— Iar noi nu îl putem lăsa pe acest individ în libertate.

Doamna aruncă o privire către Tsubasa și încuviință.

— Nu-l putem lăsa să mai facă și alte victime. Așa e?

— Cu alte cuvinte, trebuie să luăm măsuri.

Doamna întinse o mână și o puse peste a lui Tsubasa, apoi rămase o vreme cufundată în tăcere.

— Întocmai, spuse ea după un timp.

— Este cert faptul că el repetă aceste perversiuni? o întrebă Aomame pe Doamna.

— Avem dovezi sigure că fetele din sectă sunt violate.

— Dacă e adevărat, atunci e un lucru de neiertat, spuse Aomame pe un ton calm. Așa cum spuneți și dumneavoastră, nu-l putem lăsa să mai facă și alte victime.

Doamna părea frământată de niște gânduri contradictorii.

— Trebuie neapărat să aflăm mai multe detalii despre acest Lider, spuse ea. Nu putem lăsa loc neclarităților. La urma urmei, e o chestiune de viață și de moarte.

— Iese rar în public?

— Da. Și este extrem de bine păzit.

Aomame se gândi încruntată la dălțița ei cu vârf ascuțit, ascunsă în fundul unui sertar de la dulap.

— În orice caz, va fi o treabă dificilă, spuse ea.

— *Extrem* de dificilă, întări Doamna.

Își desprinsese apoi mâna de pe a lui Tsubasa și își duse degetul mijlociu la sprânceană. Era semn că își bătea în zadar mintea cu ceva – lucru care nu se întâmpla prea des.

— Realist vorbind, ar fi cam dificil să mă duc până în Yamanashi, să mă strecor în mijlocul unei secte bine păzite, să *il rezolv* pe Lider și apoi să plec de acolo liniștită. Dacă eram într-un film cu ninja, mai era cum era...

— Nici nu mă gândeam să te rog așa ceva. Desigur, spuse Doamna pe un ton serios, apoi schiță un zâmbet de parcă abia atunci realizase că era o glumă. Așa ceva nici nu intră în discuție.

— Și ar mai fi un lucru care mă îngrijorează, spuse Aomame privind-o în ochi. Chestia cu Oamenii cei Mici. Cine și ce sunt acești Oameni Mici? Și ce i-au făcut lui Tsubasa? Aș zice că avem nevoie de informații despre ei.

— Și pe mine mă îngrijorează asta, spuse Doamna cu degetul încă lipit de sprânceană. Fetița nu vorbește aproape deloc, dar aceste cuvinte le-a spus de mai multe ori până acum. Cu siguranță au o semnificație majoră pentru ea. Însă nu vrea să ne spună cine sunt. Când vine vorba de ei, amuțește. Mai dă-mi puțin timp. O să mă interesez.

— Aveți cum să aflați informații mai detaliate despre Pionierii?

Doamna afișă un zâmbet liniștit.

— Nu există niciun lucru tangibil care să nu poată fi cumpărat cu bani. Iar eu sunt dispusă să cheltuiesc o avere, mai ales în cazul de față. S-ar putea să dureze ceva, dar o să obțin neapărat informațiile necesare.

Sunt și lucruri care nu se pot cumpăra cu bani, își zise Aomame. *De exemplu, luna.*

— Chiar aveți de gând să o luați pe Tsubasa și să o creșteți dumneavoastră? schimbă Aomame subiectul.

— Sigur că da. Mă gândesc să o înfiez legal.

— Presupun că știți și dumneavoastră asta, dar procedurile legale nu se

rezolvă prea ușor. Lucrurile fiind cum sunt...

— Sunt pregătită pentru asta, spuse Doamna. O să folosesc toate mijloacele pe care le am la dispoziție. Am de gând să fac absolut tot posibilul. Pe copila asta nu o dau nimănui.

Vocea ei trădase multă intensitate. Până în acel moment nu mai lăsase niciodată să se vadă atât de clar ce simțea. Asta o îngrijora un pic pe Aomame, iar Doamna păru să-i citească neliniștea pe chip.

— Am să-ți spun ceva ce n-am mai spus nimănui, zise Doamna pe un ton confidențial, coborându-și vocea. E un lucru pe care l-am ținut închis în mine, pentru că mi-a fost prea greu să vorbesc despre el. Când fiica mea s-a sinucis, era însărcinată. În șase luni. Probabil că nu a vrut să aducă pe lume copilul acelui bărbat, și de aceea și-a luat viața, omorând astfel și fătul. Dacă ar fi trăit, ar fi fost de vârsta lui Tsubasa. Eu am pierdut atunci două vieți prețioase dintr-o lovitură.

— Îmi pare rău, spuse Aomame.

— Dar stai liniștită. Nu-mi las judecata tulburată de chestiuni personale. Nu am de gând să te expun nici unui pericol inutil. Și tu ești pentru mine o fiică importantă. Noi suntem deja o familie.

Aomame încuviință în tăcere.

— Între noi există o legătură care ne unește mai strâns decât sângele, spuse Doamna pe un ton liniștit.

Aomame încuviință din nou.

— Individul ăsta trebuie stârpit cu orice preț, zise Doamna de parcă încerca să-și reamintească sieși de acest lucru, apoi o privi pe Aomame. Trebuie trimis pe lumea cealaltă cu prima ocazie. Înainte să apuce să mai rănească pe cineva.

Aomame își întoarse privirea către Tsubasa, așezată de partea cealaltă a mesei. Privirea ei nu era ațintită în vreun punct anume. Se uita pur și simplu în gol. Arăta ca o cochilie goală.

— Dar nici nu trebuie să ne grăbim, spuse Doamna. Trebuie să fim atente și să avem răbdare.

*

Aomame părăsi încăperea, lăsându-o pe Doamna cu Tsubasa. Doamna îi spusese că rămâne cu fetița până adoarme. În sufrageria de la parter, patru femei stăteau cu frunțile aplecate în jurul unei mese rotunde și își vorbeau

în șoaptă. Pentru Aomame, era o priveliște ireală. Arătau de parcă ar fi compus un tablou abstract, care s-ar fi putut intitula foarte bine *Femei împărtășind secrete*. Aomame trecu pe lângă ele, dar imaginea pe care o compuneau nu trădă nicio schimbare.

Ieșind din clădire, Aomame se lăsă pe vine și mângâie un timp cățeaua, care dădea încântată din coadă. De fiecare dată când întâlnea un câine se mira de modul necondiționat în care se bucurau. Ea nu avusese niciodată un câine, o pisică sau o pasăre. Nu-și cumpărase nici măcar un ghiveci cu flori. Aomame își aminti deodată să se uite pe cer. Însă cerul era acoperit de nori cenușii și uniformi care parcă vesteau începutul anotimpului ploios. Luna nu se vedea. Era o seară liniștită, fără nicio adiere de vânt. De dincolo de nori răzbătea o lumină slabă, dar era imposibil de spus de la câte luni provenea.

*

În drum către metrou, Aomame se gândi la cât de stranie era lumea. Dacă Doamna are dreptate și noi nu suntem decât niște vehicule care transportă gene, atunci de ce așa mulți dintre noi au vieți atât de bifare? se întrebă ea. Dacă noi am duce niște vieți simple, fără să ne gândim la una și la alta, preocupați doar de supraviețuire și de reproducere, nu și-ar atinge suficient scopul de a transmite ADN-ul mai departe? Are ce avantaj să prezinte pentru gene o viață complicată și uneori de-a dreptul anapoda?

Un bărbat căruia îi face plăcere să violeze fete care încă nu au ciclu, un bodyguard homosexual musculos, credincioși devotați care mor refuzând transfuziile de sânge, o tânără însărcinată în șase luni care se sinucide cu somnifere, o femeie care omoară bărbați problematici înțepându-i cu un ac ascuțit în ceafă, bărbați care urăsc femeile și femeii care urăsc bărbații. Ce au genele de câștigat din faptul că există pe lume asemenea oameni? Se bucură de toate aceste povești alambicate ca de o pată de culoare sau le folosesc la atingerea vreunui scop?

Aomame nu avea un răspuns. Tot ce știa ea era că, odată ajunsă acolo, nu mai putea alege o altă viață. Orice-ar fi fost, nu avea decât să-și trăiască viața pe care o avea. Nu putea să o returneze, să o dea la schimb pe alta nouă. Acela era vehiculul ei, oricât de bizar sau deformat era el.

Ce bine ar fi ca Doamna și Tsubasa să poată trăi împreună fericite, își zise ea în timp ce mergea. Pentru mine, una, nu există niciun posibil viitor

demn de menționat. Deși, sinceră să fiu, nu cred că vor putea avea parte de o viață liniștită și împlinită – sau măcar de una obișnuită. Noi ne asemănăm într-o oarecare măsură. De-a lungul vieții noastre am cărat în cărcă prea multe poveri grele. După cum zicea și Doamna, noi suntem o familie. Suntem o familie mare care are în comun un suflet rănit, alături de multe lipsuri și care duce o bătălie fără sfârșit.

Gândindu-se așa, Aomame realizează că simțea o mare nevoie de trupul unui bărbat. Ce mă apucă de vreau bărbați tocmai în asemenea momente? se apostrofă ea, mergând mai departe. Nu reușea să își dea seama dacă acel elan sexual era provocat de stres, dacă era chemarea naturală a ovulelor dinăuntru ei sau vreun plan încurcat pus la cale de genele ei. În orice caz, acel apetit sexual părea să aibă rădăcini adânci. Ayumi sigur ar fi spus ceva de genul „Ce mi-aș mai pune-o în momentul ăsta!”. Aomame se gândea ce să facă. Putea să se ducă în barul obișnuit și să caute un bărbat. Până în Roppongi avea de mers doar o stație cu metrourl. Dar era prea obosită și nici nu era îmbrăcată adecvat pentru agățat bărbați. Era încălțată în adidași, cu o geantă sport pe umăr și nici nu era fardată. Se gândi să se ducă acasă, să deschidă o sticlă de vin roșu și să se masturbeze. Asta era cea mai bună variantă. Și trebuia să nu se mai gândească la lună.

*

De la Hiroo și până la Jiyūgaoka, în fața ei stătuse așezat un bărbat exact pe placul ei. Avea în jur de patruzeci și cinci de ani, o față ovală și un început de chelie. Nici forma capului nu era rea. Avea o culoare sănătoasă în obraji și ochelari șic, cu rama neagră și subțire. Era îmbrăcat cu gust. Purta o cămașă polo albă și o jachetă subțire, de vară, iar pe genunchi ținea o geantă diplomat din piele. În picioare, mocasini maro. Părea să aibă un serviciu de birou, dar angajat la o firmă nu prea severă. Redactor la o editură, arhitect la o mică firmă de arhitectură sau poate angajat în domeniul vestimentar. Citea avid dintr-o carte învelită într-o copertă.

Dacă ar fi putut, Aomame s-ar fi dus undeva cu acel bărbat și ar fi făcut sex sălbatic. Se imagină strângându-i cu putere penisul întărit. I l-ar fi strâns tare, cât aproape să-i taie circulația sângelui. Iar cu cealaltă mână i-ar fi masat ușor testiculele. Simțea cum o furnicau palmele așezate pe genunchi. Își strângea și întindea degetele fără să-și dea seama. Umerii îi săltau la fiecare răsufare. Își umezi încet buzele cu limba.

Însă trebuia să coboare la Jiyugaoka. Bărbatul stătea mai departe pe scaun, cufundat în carte, mergând cine știe până unde, fără să aibă habar că era ținta unor fantezii erotice. Nu părea să-i pese câtuși de puțin cine era pe scaunul de vizavi. Când coborî, lui Aomame îi veni să-i smulgă și să-i azvârle blestemata de carte, însă se abținu.

*

La ora unu noaptea, Aomame dormea dusă în patul ei și avea un vis erotic. În vis, sâni ei erau mari și rotunzi ca niște grep- fruturi. Avea sfârcurile tari și mari. Își apăsa sâni pe coapsele unui bărbat. Hainele zăceau împrăștiate pe jos, iar ea dormea dezbrăcată, cu picioarele desfăcute. Cufundată în somn, Aomame nu avea cum să știe că și în acel moment pe cer erau două luni. Una era luna cea mare și străveche, iar cealaltă, mică și nouă.

*

Tsubasa și Doamna dormeau și ele, în aceeași carneră. Tsubasa purta o pijama nouă, cadrilată și dormea ușor ghemuită. Doamna adormise pe fotoliu, îmbrăcată cum era, cu o pătură pe genunchi. Avusese de gând să plece imediat ce adormea fetița, însă o furase somnul. Liniștea se așternuse în jurul clădirii retrase în vârful dealului. Din când în când, se mai auzeau sirenele ambulanțelor și vuietul motocicletelor care goneau în depărtare, pe străzile orașului. Și cățeaua dormea încolăcită în fața ușii de la intrare. Ferestrele erau acoperite cu draperii, cărora lumina felinarelor le dădea o tentă alburie. Norii începeau să se destrame, iar cele două luni se ițeau din când în când printre ei. Mările din întreaga lume își reglau fluxul în funcție de ele.

Tsubasa dormea cu obrazul lipit de pernă și cu gura întredeschisă. Răsufla aproape imperceptibil și nu făcea nicio mișcare. Uneori, umerii îi tresăltau ușor. Părul îi cădea peste ochi.

La un moment dat, gura i se deschise încet, iar dinăuntru începură să iasă Oamenii cei Mici. Apăreau unul câte unul, uitându-se atenți în jurul lor. Doamna i-ar fi văzut imediat dacă s-ar fi trezit, însă dormea dusă și nu avea să deschidă ochii prea curând. Oamenii cei Mici știau asta. Cu toții, erau cinci. Când ieșiseră din gura lui Tsubasa, erau cât degetul ei mic, dar, odată ajunși afară, începură să se contorsioneze ca niște unelte pliabile care se desfac și crescură de vreo treizeci de centimetri. Toți erau îmbrăcați la

fel, în haine banale. Nici chipurile lor nu aveau trăsături aparte, ceea ce îi făcea imposibil de distins între ei.

Coborâra din pat pe podea și traseră de sub pat un obiect de mărimea unei gogoși. Se așezară în cerc în jurul lui și începură cu toții să tragă de el. Era un obiect alb și foarte elastic. Își înălțau mâinile în aer și, cu gesturi îndemânatică, trăgeau din văzduh fire semitransparente pe care le foloseau să dea treptat volum acelui obiect moale și pufos. Firele păreau să fie suficient de lipicioase. Între timp, Oamenii cei Mici ajunseseră la o înălțime de vreo șaizeci de centimetri. Puteau să-și modifice statura după bunul lor plac.

Cei cinci lucrară cu zel timp de mai multe ore, fără să rostească niciun cuvânt. Formau o echipă strâns unită. Doamna și Tsubasa continuau să doarmă duse, neclintite. Și celelalte femei din adăpost erau cufundate într-un somn neobișnuit de adânc. Cățeaua părea să viseze ceva, pentru că zăcea întinsă pe iarbă și mai slobozea câte un sunet stins, venit din adâncurile inconștientului.

Ca și cum ar fi fost înțelese, din înaltul cerului, cele două luni aruncau asupra lumii o lumină stranie.

Capitolul 20

Bieții ghiliaci

Tengo nu reușea să adoarmă. Fukaeri dormea adânc, în patul său, îmbrăcată cu pijamaua sa. Tengo își aranjase așternutul pe canapea (trăgea adesea câte un pui de somn după-masa acolo, așa că nu îl deranja câtuși de puțin) și se întinsese. Cum somnul nu voia să vină, se duse în bucătărie să lucreze la roman. Procesorul de text se afla în dormitor, așa că scria acum cu pixul într-un blocnotes. Nici asta nu-l deranja. Sigur că era mai rapid și mai eficient să tasteze, dar el iubea metoda clasică de a așterne ideogramele cu mâna sa pe hârtie.

Era destul de neobișnuit pentru el să lucreze în miezul nopții. Lui îi plăcea să scrie cât era lumină afară și lumea umbla de colo-colo, văzându-și de treburi. Dacă lucra când lumea era învăluită în întuneric și în liniște, cuvintele lui deveneau prea dense. Trebuia să rescrie a doua zi, pe lumină, ce lucrase cu o noapte înainte. Decât să se complice atât de tare, prefera de

la bun început să scrie ziua.

Nu mai scrisese de multă vreme direct pe hârtie, în miez de noapte, și mintea îi lucra bine. Imaginația sa se dezmoțise și povestea curgea de la sine. O idee o năștea în mod firesc pe următoarea. Fluxul acesta continua fără întrerupere. Vârful pixului îi alerga fără pauză pe hârtia albă, cu un sunet hotărât. Când îi obosea mâna, lăsa pixul deoparte și își flexa degetele în aer ca un pianist înainte de concert. Ceasul arăta ora unu și jumătate, în mod neobișnuit, de afară nu se auzea niciun zgomot. Norii care acopereau orașul ca o pânză groasă absorbeau orice sunet.

Apoi lua din nou pixul și așternea cuvintele pe hârtie. În timp ce scria, își aminti brusc că a doua zi urma să îl viziteze iubita. Venea mereu vineri la unsprezece dimineața. Până atunci trebuia să o trimită pe Fukaeri de acolo. Bine că nu folosea parfum. Iubita sa și-ar fi dat seama imediat dacă în pat ar fi rămas un miros străin. Tengo știa bine că e foarte atentă și foarte geloasă. Ea se culca uneori cu soțul ei, dar dacă Tengo se vedea cu alte femei, se enerva de-a binelea.

— Sexul între soți e o chestie un pic diferită, îi explicase ea. Intră în alt catastif.

— În alt catastif?

— Da, conține alte rubrici.

— Sunt alte sentimente la mijloc?

— Exact. Corpul e tot ăla, dar sentimentele diferă. Așa că e în regulă. O femeie matură ca mine poate să facă chestia asta. Numai că tu nu ai voie să te culci cu altcineva.

— Nici nu fac așa ceva, răspunsese Tengo.

— Chiar dacă nu faci sex cu altă femeie, spusese ea, sunt jignită numai la gândul că ar exista posibilitatea asta!

— Doar de existența posibilității? întrebasese Tengo uluit.

— Tu nu știi ce simte o femeie. Chiar dacă ești scriitor.

— Asta mi se pare destul de nedrept.

— Așa o fi. Dar o să te răsplătesc eu îndeajuns, spusese femeia și nu mințise.

*

Tengo era satisfăcut de relația cu iubita sa. Nu era o femeie frumoasă, în înțelesul obișnuit. Avea mai degrabă niște trăsături unice. Poate că unii

chiar ar fi considerat-o urâtă. Lui Tengo însă îi plăcuse de la bun început chipul ei și nu se putea plânge de ea în pat. Nu cerea multe de la el. Să petreacă o dată pe săptămână trei, patru ore împreună și să facă sex pe îndelete. Dacă se putea, de două ori. Să nu se apropie de alte femei. Pe scurt, asta era tot ce cerea ea de la Tengo. Își iubea familia și nu voia să o destrame din pricina lui. Numai că nu era satisfăcută de activitățile sexuale pe care le avea cu soțul ei. Interesele celor doi coincideau în mare parte.

Tengo nu era atras de alte femei. Ce voia el era să aibă timpul său liber și liniștit. Dacă avea garanția că la intervale regulate are ocazia să facă sex, nu mai cerea nimic în plus de la o femeie. Nu întâmpina cu bucurie ideea de a cunoaște pe cineva de vârsta sa, de a se îndrăgosti, de a avea o relație carnală și responsabilitatea pe care toate acestea o aduceau în mod inevitabil. Voia să stea pe cât putea de departe de povara necazurilor ce se țin lanț: toți pașii care trebuie parcurși către intimitate, aluziile la viitor, conflictele previzibile și greu de evitat...

În mod normal, ideea de obligație îl speria pe Tengo și îl făcea să dea înapoi. Reușise până acum în viață să evite cu ingeniozitate să fie pus în poziții în care ar fi avut obligații. Căuta să trăiască de unul singur, liber, fără să fie încurcat în complexitatea relațiilor umane, pe cât posibil fără să fie constrâns de reguli și fără să-și facă datoriile față de alții. Asta căuta el în mod constant. Era dispus să îndure multe neplăceri în schimbul acestei libertăți.

Ca să se poată eschiva de responsabilități, Tengo găsisese încă de la o vârstă fragedă o cale de a nu atrage atenția asupra sa. Nu-și dezvăluia întru totul capacitățile în fața altora, nu-și expunea părerile și evita să iasă în față. Începea să-și facă prezența cât mai neobservată. Fusesse pus încă din copilărie în situația de a supraviețui prin propriile forțe, fără să se bazeze pe nimeni altcineva. Dar un copil nu are cu adevărat putere. De aceea, în fața unei furtuni el trebuia să se ascundă și să se țină bine de ceva, ca să nu fie suflat de vânt. Trebuia să născocoască mereu asemenea soluții. Precum orfanii din romanele lui Dickens.

Se poate spune că până acum lucrurile îi merseseră bine lui Tengo. Reușise deocamdată să evite toate responsabilitățile. Nu rămăsese în cadrul universității, nu își găsisese un serviciu în adevăratul sens al cuvântului, nu se căsătorise, avea o ocupație care-i conferea destulă libertate, își găsisese o

parteneră de sex care îl satisfăcea (și care nu cerea multe în schimb) și, folosindu-și timpul liber de care dispunea din plin, scria romane. Avea un mentor literar în persoana lui Komatsu și, mulțumită lui, primea regulat și articole de scris. Romanele sale încă nu văzuseră lumina tiparului, dar deocamdată în viața lui nu existau inconveniente. Nu avea prieteni apropiați și nici vreun angajament față de iubită. Până acum fusese cu vreo zece femei, însă niciuna dintre relații nu durase foarte mult. Dar măcar era liber.

Totuși, de când rescrisese *Crisalida de aer*, viața sa liniștită începuse să se destrame pe la cusături. Mai întâi, se prinsese în planul periculos al lui Komatsu aproape fără voia sa. Cunoscută o fată frumoasă care îi făcea inima să freacă într-un mod cu totul aparte. Apoi, rescriind *Crisalida de aer*, în Tengo apăruse o schimbare interioară. Mulțumită acesteia, avea o dorință intensă de a scrie. Asta, desigur, era o schimbare binevenită, numai că odată cu ea se modificase și ciclul aproape perfect al vieții sale suficiente, pe care reușise până atunci să îl mențină cu atâta trudă.

În orice caz, mâine e vineri, își zise el. Îmi vine iubita. Până atunci trebuie să scap de Fukaeri de aici.

*

Fukaeri se trezi la ora două și ceva. Deschise ușa și apărui în bucătărie în pijama. Bău un pahar mare cu apă de la robinet, apoi se așeză la masă, frecându-se la ochi.

— Te deranjez, spuse, ignorând, ca de obicei, semnul de întrebare.

— Nu, nu mă deranjezi.

— Ce scrii.

Tengo închise blocnotesul și puse pixul alături.

— Nu-i mare lucru, spuse el. Oricum mă pregăteam să închei.

— Pot să stau puțin cu tine, întrebă ea.

— Sigur că da. Eu beau niște vin, tu ce vrei de băut?

Fata clătină din cap. Nu voia nimic.

— Vreau să mai stau un pic cu tine.

— În regulă. Nici mie nu mi-e somn.

Lui Fukaeri pijamaua îi era prea mare, așa că îi suflecă manșetele de la bluză și de la pantaloni. Când se aplecă în față,

i se zărea rotunjimea sânilor. Privind-o pe Fukaeri îmbrăcată în pijamaua lui, Tengo respira cu greutate. Deschise frigiderul și își turnă în pahar restul de vin.

— Ți-e foame? o întrebă.

Pe drumul spre casă se opriseră la un restaurant micuț de lângă stația Koenji și mâncaseră niște spaghete. Porțiile nu fuseseră foarte mari și trecuseră deja de atunci destule ore.

— Pot să-ți fac ceva rapid, știi și eu, un sandviș? adăugă el.

— Nu mi-e foame. Mai bine îmi citești ce ai scris.

— Să-ți citesc ce scriam eu acum?

— Da.

Tengo luă pixul și îl învârti între degete. În mâna sa imensă, arăta minuscul.

— Nu arăt nimănui manuscrisele mele până când nu sunt terminate și corectate. Altfel aduce ghinion.

— Aduce ghinion.

— E o decizie personală.

Fukaeri se uită câteva momente la chipul lui Tengo, apoi își aranjă gulerul.

— Atunci citește-mi ceva.

— Adormi dacă-ți citesc?

— Da.

— Profesorul Ebisuno îți citea des, nu?

— Profesorul stă treaz mereu până în zori.

— Și *Povestea clanului Taira* tot el ți-a citit-o?

Fukaeri clătină din cap.

— Pe aia am ascultat-o pe casetă.

— Și ai învățat-o pe dinafară. Dar trebuie să fie nu știi câte casete!

Fukaeri indică cu mâinile spațiul pe care îl ocupa teancul de casete.

— Foarte multe.

— La conferința de presă ce parte le-ai recitat?

— *Minamoto no Yoshitsune fuge din capitală*.

— După căderea clanului Taira, Minamoto no Yoshitsune este urmărit de Yoritomo și pleacă din Kyoto. În clanul învingătorilor încep lupte interne.

— Da, aia.

— Și în afară de asta ce mai poți recita?

— Zi ce vrei să auzi.

Tengo se întrebă ce să aleagă. Povestea clanului Taira e lungă și cuprinde multe scene. Până la urmă, alese, la întâmplare, *Bătălia de la Dan no Ura*.

Fukaeri se adună în tăcere timp de douăzeci de secunde. Apoi începu să recite:

De acum, că oștenii Minamoto urcaseră în corăbiile clanului Taira, matrozii și vâslașii zăceau pe fundurile nărilor, răpuși de sabie sau săgeată, iară nimenea nu mai era să mânuiască corăbiile.

Sfetnicul Tomonori s-a urcat într-o barcă mică și a purces la corabia domnitorului.

— Prăvim cumplite vremi! Să azvârlim în mare toate acestea, cari neplăcute ochiului sunt!

Grăind acestea, Tomonori a început să alerge roată de la un capăt la altul pe punte și însuși să măture, să șteargă și să curețe.

Iară domnițele l-au întrebat cu toatele:

— Sfetnice, cum merge lupta, cum?

— Fără doar și poate, cinstitele dumneavoastră fețe vor vedea bărbații pidosnici de la răsărit¹ răspuns Tomonori, râzând cu glas uscat.

— Vai, nu-i vreme de șagă tocmai acum! au strigat domnițele în gura mare.

Privind acestea, Măicuța Tokiko, care în inima sa era pregătită pentru o așa împrejurare, și-a tras peste cap un vestmânt îndoit, de culoarea cenușei, și-a sumecat pantalonii de mătase lucitoare, a luat la subsuoară Sfânta Nestemată și la șold și-a pus Sfânta Sabie². L-a luat în brațe pe

¹ Taira no Tomonori se referă la clanul Minamoto, care controla regiunile estice ale Japoniei, pe câtă vreme clanul său, Taira, își exercita influența în centrul și vestul țării.

² Este vorba de două dintre cele trei însemne ale monarhiei în Japonia: piatra prețioasă, sabia și oglinda. După legendă, aceste însemne au fost date de zeița

domnitor și a vorbit așa:

— Măcar că sunt o biată femeie, nu voiesc pradă dușmanului a cădea. Voiesc a sta alături de domnitor. Iar cei cari nutriți aceleași sentimente, urmați-mă degrabă!

Apoi a purces către proră.

Numai opt ani avea domnitorul, însă după înfățișare părea mai mare în ani. Era atât de frumos, încât lucea în jurul lui precum o aură. Părul negru îi curgea tremurător până la șolduri. Buimac, întrebă:

— Măicuță, unde ai de gând să mă duci?

Privind la chipul său copilăros, călugărița, abia domolindu-și lacrimile, grăi astfel:

— Stăpâne, încă nu știi? În viața de dinainte ai urmat întocmai cele zece virtuți¹, și pentru asta te-ai născut cârmuitor a zece mii de care de luptă. Dar ai fost prins în ițe potrivnice, și ți s-a isprăvit ursita cea bună. Mai întâi întoarce-te spre răsărit, către Marele Templu din Ise și îți ia rămas bun. Apoi, îți amintește să îți pui credința în Buddha Amida, care vine a te tâmpina din Raiul Apusean al Tărâmului Neprihănit. Te întoarce așadar către apus și cheamă-i numele². Trăim într-o țară îndepărtată și mică precum un bob de mei căzut în țărână, la hotarele triste ale lumii. Ci eu te voi însoți în locul cela minunat care este Raiul Tărâmului Neprihănit!

Astfel grăi, cu lacrimi în ochi. Iară domnitorul, în vestminte de culoarea

soarelui, Amaterasu, și reprezintă un simbol al divinității împăratului.

¹ *Jūzenkai*, cele zece aspecte morale care trebuie urmate în budism (skt.: *daśa-kuśala-karmapatha*). De notat că aceste virtuți, deși similare, nu trebuie confundate cu cele zece percepțe budiste (skt.: *daśa-śīla*).

² În budismul Tărâmului Pur se spune că Buddha Amitābha (jap: *Amida-butsu*) se află într-un paradis situat dincolo de marginea vestică a lumii. În pragul morții, credincioșii se întorc către vest și invocă numele lui Amitābha, care le vine în întâmpinare, împreună cu douăzeci și cinci de bodhisatva, spre a-i conduce în acest paradis.

porumbiței, își prinse părul în două cozi peste urechi și își împreună micile sale mâini, înecat în suspine. Întâi îngenunche la răsărit și își luă rămas bun de la Marele Templu din Ise. Apoi se îndreptă către apus și chemă numele lui Amida.

Ținându-l tot așa în brațe pe domnitor, măicuța l-a îmbărbătat:

— Dedesuptul valurilor se află o altă capitală!

Iară apoi au sărit în apa adâncă de o mie de stânjeni.

Ascultând-o cu ochii închiși cum recită, Tengo avea senzația că se află în fața unui călugăr orb care cânta la lăută. Tengo simți din nou că *Povestea clanului Taira* e menită să fie ascultată, nu citită. Vocea lui Fukaeri era de obicei monotonia întruchipată, fără intonație și fără accent, dar când recita, devenea surprinzător de puternică, bogată și plină de culoare. Parcă ar fi fost posedată de un spirit. În vocea ei revenea la viață cu vigoare bătălia eroică ce se purtase pe mare, la strâmtoarea Kanmon, în 1185. Înfrângerea clanului Taira era deja pecetluită. Tokiko, soția lui Kiyomori, îl ia în brațe pe tânărul împărat Antoku și se aruncă în valuri. Doamnele de la curte, nevoind să cadă în mâinile războinicilor din est, o urmează. Tomomori, ascunzându-și durerea înfrângerii, glumește și le îndeamnă pe doamnele de la curte să-și curme viața. Altfel, vor trăi un iad viu. Ar fi mai bine să vă puneți capăt vieții.

— Mai continui, întrebă Fukaeri.

— Nu, ajunge până aici. Mulțumesc, spuse Tengo încă în transă.

Înțelegea bine acum ce trebuie să fi simțit ziaristii la conferința de presă.

— Dar cum de reușești să ții minte un text atât de lung?

— L-am ascultat de multe ori pe casetă.

— Majoritatea oamenilor pot să asculte de oricâte ori, că tot n-ar ține minte, spuse Tengo.

Apoi își dădu seama. Fata aceasta, neputând să citească, avea o capacitate de a reține ceea ce auzea mai mare decât a altora. La fel cum copiii care suferă de savantism pot memora instantaneu o cantitate enormă de informații vizuale.

— Vreau să-mi citești, spuse Fukaeri.

— Ce să-ți citesc?

— Ai vorbit cu Profesorul de o carte. Unde apare Fratele cel Mare.

— A, 1984. N-o am.

— Cu ce e.

Tengo încercă să-și amintească subiectul romanului.

— Am citit-o demult, de la biblioteca școlii și nu mai țin minte amănuntele. Oricum, cartea a apărut în 1948 și pe vremea aia 1984 era încă viitorul îndepărtat.

— E anul ăsta.

— Da, suntem în 1984. Viitorul a devenit prezent. Și în curând va fi trecut. George Orwell descrie în romanul ăla o societate sumbră, totalitară. Oamenii sunt strict controlați de un dictator numit Fratele cel Mare. Informațiile sunt limitate, iar istoria este rescrisă în permanență. Personajul principal lucrează la o instituție a statului unde are sarcina să schimbe cuvintele. Se construiește o istorie nouă, iar cea veche este anulată. Totodată, și cuvintele sunt modificate, astfel că nimeni nu mai poate cunoaște ce este adevărat. Nu mai știi nici cine ți-e inamic și cine ți-e aliat. Cam asta e povestea.

— Să rescrii istoria.

— A fura istoria este același lucru cu a fura o parte din caracterul omului. E o crimă.

Fukaeri rămase o vreme tăcută, gânditoare.

— Memoria noastră e alcătuită din amintiri personale și din amintiri colective, spuse Tengo. Astea două sunt strâns legate între ele. Iar istoria este de fapt amintirea colectivă. Dacă e furată sau rescrisă, nici omul nu-și mai poate păstra caracterul de drept.

— Și tu rescrii.

Tengo râse și bău o gură de vin.

— Eu doar ți-am modificat romanul cum a fost mai bine. E cu totul altceva să rescrii istoria.

— Deci nu ai aici cartea cu Fratele cel Mare, întrebă ea.

— Din păcate, nu. Așa că nu pot să-ți citesc din ea.

— Atunci altă carte.

Tengo se duse la bibliotecă și se uită la cotoarele volumelor. Citise foarte multe până acum, dar păstrase puține. Nu-i plăcea să aibă casa încărcată, așa că ducea ce citise la anticariat, cu unele excepții. Își cumpăra doar cărți pe care putea să le citească imediat, iar pe cele importante le

citea cu atenție, ca să rețină cât mai mult. În rest, împrumuta ce avea nevoie de la o bibliotecă din apropiere.

Îi luă mult să aleagă. Nu avea nicio idee ce carte ar fi mers citită cu voce tare, deoarece nu mai făcuse asta niciodată. După multe ezitări, scoase *Insula Sahalin*, de Cehov, pe care abia o terminase de citit cu o săptămână în urmă. Lipise etichete în dreptul pasajelor interesante, astfel că putea alege cu ușurință bucățile cele mai potrivite.

Înainte de a începe să citească, Tengo îi dădu câteva explicații despre carte. În 1890, Cehov a făcut o călătorie în insulele Sahalin. Avea treizeci de ani și era cu o generație mai mic decât Tolstoi și Dostoievski. De ce un scriitor în ascensiune, bine văzut de public, un orășean care trăia splendid în Moscova a decis să plece până la capătul pământului, în insulele Sahalin și să stea acolo o bună bucată de vreme, nu știa nimeni cu certitudine. Sahalinul era folosit în mare parte pentru colonii penitenciare și pentru marea majoritate nu era decât un simbol al suferinței și al nenorocului. În vremea aceea nu exista încă nicio cale ferată în Siberia, astfel că a trebuit să străbată peste patru mii de kilometri cu trăsura, într-un frig năprasnic, iar această penitență și-a pus nemilos amprenta asupra sănătății oricum subrede a lui Cehov. Rezultatul șederii în Extremul Orient timp de opt luni a fost *Insula Sahalin*, o carte care i-a nedumerit pe mulți dintre cititori. Elementele literare erau șterse, iar lucrarea arăta mai degrabă ca un raport geografic oficial. Lumea șușotea, întrebându-se de ce oare Cehov a irosit atâta timp prețios pentru o lucrare inutilă și fără sens. Criticii au spus că este un truc prin care încerca să atragă atenția asupra sa. Alții au presupus că s-a dus acolo în căutare de subiecte noi, căci nu mai avea despre ce scrie. Tengo îi arătă lui Fukaeri insulele Sahalin pe harta de la sfârșitul cărții.

— De ce s-a dus Cehov în Sahalin, întrebă Fukaeri.

— Adică de ce cred eu că s-a dus?

— Da. Ai citit cartea.

— Am citit-o.

— Ce crezi.

— Cred că nici Cehov nu știa prea bine din ce motiv, spuse Tengo. Pur și simplu, a vrut să se ducă acolo. A văzut pe hartă insulele Sahalin și i-a venit cheful dintr-odată să meargă acolo. Am pățit și eu așa ceva, să mă uit

pe hartă și să vreau neapărat să mă duc într-un anume loc. Și nu știu cum se face, dar în majoritatea cazurilor îți cad ochii numai pe locuri îndepărtate și greu accesibile. Mori să știi ce priveliști sunt acolo, ce fel de lucruri se petrec. Te pune pe jar. De-asta nu poți arăta cuiva cu degetul exact de unde izvorăște această înflăcărare. Curiozitate, în sensul pur al cuvântului? Inspirație inexplicabilă? Bineînțeles că pe vremea aia călătoria de la Moscova până în Sahalin era inimaginabil de dificilă, deci nu cred că ăsta a fost singurul motiv al lui Cehov.

— Ce altceva.

— Cehov era scriitor, dar în același timp era și medic. Ca om de știință a vrut să inspecteze cu ochii lui părțile bolnave din imensul stat al Rusiei. Se simțea incomod în poziția de scriitor înfloritor care locuiește în marele oraș. Era sătul de scena literară din Moscova și nici nu se simțea bine printre literații plini de aere care nu făceau altceva decât să-și pună bețe în roate unul altuia. Nutrea numai sentimente neplăcute față de criticii răutăcioși. Poate că drumul până în Sahalin a fost un fel pe pelerinaj prin care să se curețe de mizeria lumii literare. Și din multe puncte de vedere, insulele Sahalin l-au copleșit. Poate că de-asta nu și-a folosit experiența călătoriei acolo ca să producă o operă literară. Nu era ceva superficial, care să fie tratat cu ușurință într-un roman. Iar partea bolnavă a devenit o parte din el. Cine știe, poate că tocmai asta era ce căuta el.

— E interesantă cartea, întrebă Fukaeri.

— Mie mi-a plăcut. E plină de cifre și de statistici și, cum ți-am zis ađineauri, nu prea are ambiții literare. Se simte pronunțat latura de om de știință a lui Cehov. Dar eu văd în asta hotărâre bărbătească, iar descrierile de natură și portretele oamenilor care mai apar pe ici, pe colo, amestecate printre expunerile acelea reci și oficiale, sunt cu atât mai impresionante. Dar până la urmă nici părțile în care doar înșiruie fapte nu sunt tocmai rele. Uneori sunt chiar minunate. Există, de exemplu, un capitol întreg despre ghiliaci.

— Ghiliaci, spuse Fukaeri.

— E vorba de populația care exista în Sahalin cu mult înainte de venirea rușilor. Inițial trăiau mai în sud, dar au fost împinși către centru de populația ainu care a venit din Hokkaidō. AINU au fost împinși, la rândul lor, de japonezi și au traversat marea din Hokkaidō. Cehov a observat

îndeaproape rusizarea insulelor Sahalin și dispariția rapidă a culturii ghiliace și a încercat să lase măcar câteva rânduri în scris despre ei.

Tengo deschise cartea la capitolul în care se vorbea despre ghiliaci și începu să citească, schimbând pe ici, pe colo și scurtând, ca să fie mai ușor de urmărit¹.

„Ghiliacii au corpul puternic, îndesat, de statură mijlocie sau chiar mică. Înălțimea prea mare i-ar stingheri în taiga. Au oasele mari și îngroșate la încheieturi; mușchii dezvoltati ne fac să ghicim neobosita și încordata lor luptă cu natura. Toți ghiliacii au trupul uscățiv, [...] și țeșutul grăsos slab dezvoltat; pe niciunul nu-l vezi obez sau măcar gras. Grăsimea se consumă producând căldura necesară pentru a compensa pierderile cauzate de temperatura extrem de scăzută și de umiditatea prea mare a aerului din Sahalin. Așa se explică de ce ghiliacii se alimentează cu atât de multă grăsime. Ei consumă carne grasă de focă și de somon, grăsime de balenă, de nisetru și carne crudă. Consumă toate acestea în cantități mari, crude, uscate sau congelate; din pricina hranei lor nefierate mușchii masticăției și încheieturile fălcilor le sunt deosebit de dezvoltate, iar dinții li se tocesc repede. Hrana este numai animală, doar rareori când mănâncă acasă sau au vreo petrecere, mai adaugă la carne usturoi de Manciuria sau poame. Nevelskoi scrie că ghiliacii privesc agricultura ca un mare păcat. Cine sapă pământul sau seamănă ceva, moare în scurt timp. Totuși, pâinea cu care i-au obișnuit rușii le place foarte mult și o consumă cu plăcere ca pe o prăjitură. Nu mai e o raritate azi să întâlnești la Alexandrovsk sau la Rîvko un ghiliac cu o pâine la subsuoară.”

Aici Tengo se opri și își trase sufletul. De pe chipul lui Fukaeri, care îl asculta atentă, nu putea vedea dacă îi place sau nu.

¹ Fragmentele din Cehov sunt preluate din *Insula Sahalin*, traducere de Alice Gabrielescu și Tatiana Panaitescu, apărută în A.P. Cehov, *Opere*, volumul 11, Editura Pentru Literatură Universală, București, 1961.

— Ia zi, îți mai citesc? Sau vrei altă carte? întrebă el.

— Vreau să știu mai multe despre ghiliaci.

— Atunci o să continui.

— Pot să mă bag în pat, întrebă Fukaeri.

— Sigur că da, răspuse Tengo.

Cei doi se mutară în dormitor. Fukaeri se vârî în pat, iar Tengo își trase un scaun alături. Începu din nou să citească:

„Ghiliacii nu se spală niciodată, astfel, chiar și etnografi, cu greu ar putea aprecia adevărata culoare a feței lor; nu-și spală nici rufăria, iar hainele și încălțăminteau lor de blană au un aspect de parcă au fost jupuite de pe un câine mort. Ghiliacii emană un miros greu, iar apropierea caselor lor este semnalată de mirosul nesuferit de pește pus la soare și de măruntaie de pește intrate în putrefacție. Lângă fiecare iurtă este o uscătorie, plină până în vârf cu pește tăiat în două, semănând de departe, mai ales în bătaia soarelui, cu șiruri de mărgelan. În jurul acestor uscătorii, Kruzenștern a văzut foind o puzderie de viermi mărunți, acoperind pământul cu un strat gros de un țol.”

— Kruzenștern.

— Cred că e primul explorator care a ajuns acolo. Cehov era un elev silitor și citise tot ce se scrisese până atunci despre Sahalin.

— Citește mai departe.

„Iarna, iurtele lor sunt pline de fum înecăcios care vine și de la focul din vatră și de la lulelele ghiliacilor, căci și ei, și nevestele lor, ba chiar și copiii lor fumează. Despre bolile și mortalitatea ghiliacilor nu se știe nimic; se poate bănuși însă că traiul în condiții atât de neigienice nu rămâne fără o influență dăunătoare asupra sănătății lor. Poate că tot lipsa aceasta de igienă este și cauza staturii lor mici, a fețelor umflate, a moliciunii mișcărilor lor leneșe.”

— Bieții de ei, spuse Fukaeri.

„Despre caracterul ghiliacilor s-au emis păreri diferite, dar toți

recunosc că ei sunt un popor pașnic, că nu le plac certurile și bătăile, și se împacă foarte bine cu vecinii lor. Față de străini au fost, ce-i drept, bunăuitori, temându-se pentru viitorul lor, dar i-au primit politicos, fără a protesta și chiar dacă uneori i-au mințit descriind Sahalinul în culori sumbre, au făcut-o doar în scopul de a-i îndepărta de bunăvoie de pe insulă. Cu însoțitorii lui Kruzenștern s-au împrietenit repede, iar când L.I. Schrenk s-a îmbolnăvit, vestea s-a răspândit cu repeziciune printre ghiliaci, întristându-i amar. Ei nu mint decât atunci când vând și cumpără sau când vorbesc cu cineva în care n-au încredere, și înainte de a minți, se privesc într-ascuns ca niște copii. Minciuna și lăudăroșenia în afara sferei lor de afaceri le repugnă.”

— Drăguții de ei, spuse Fukaeri.

„Orice însărcinare li s-ar da, ghiliacii o îndeplinesc cu sfințenie și nu s-a întâmplat niciodată ca vreunul din ei să arunce poșta la jumătatea drumului sau să înstrăineze vreun obiect străin. [...] Sunt descurcăreți, ageri la minte, veseli și nu se intimidează în societatea celor bogați și puternici. Nu recunosc niciun fel de autoritate și s-ar părea că habar nu au de noțiunea de «mai mare» sau «mai mic». [...] După cum s-a scris și s-a spus adeseori, ghiliacii nu cunosc nici respectul familial. Tatălui nu-i trece măcar prin gând că el este mai presus de fiul său, fiul nu-și respectă tatăl și trăiește cum vrea, iar bătrâna mamă nu se bucură în iurtă de mai multă autoritate decât o fetiță. Boșniak scrie că i-a fost dat de multe ori să vadă cum un fiu bătea și dădea afară din casă pe propria mamă și nimeni nu se socotea îndreptățit să-l mustre. Bărbații dintr-o familie au toți aceleași drepturi. Dacă oferiți votcă ghiliacilor, trebuie să le dați și băieților mici. Femeii, însă, nu i se recunoaște niciun drept, fie că e bunică, mamă sau copilă. Toate sunt privite ca niște animale domestice, ca pe un obiect pe care-l poți arunca, vinde sau împinge cu piciorul, cum împingi un câine. Totuși, pe câini ghiliacii îi mângâie uneori, pe femei însă, niciodată. Căsătoria e privită ca un fleac, mai puțin însemnat decât un chef obișnuit – și n-o însoțesc cu niciun fel de datină sau rit religios. Ghiliacul dă o luntre, o sulită sau un câine în schimbul unei fete pe care o aduce în iurta lui, se culcă cu ea pe o blană de urs și asta e totul. Poligamia este admisă, dar nu

se practică pe scară largă, deși femeile sunt mai numeroase decât bărbații. Disprețul față de femei este atât de mare, încât nici robia lor, robie în adevăratul și brutalul sens al cuvântului, nu este condamnată. [...] Vădit, femeia este la ei doar un obiect pe care-l poți negocia, ca și tutunul sau pânda. Modul de gândire al scriitorului suedez Strindberg, celebrul antifeminist care dorea ca femeia să nu fie mai mult decât o sclavă, totdeauna la dispoziția capriciilor bărbatului, este foarte apropiat de al ghiliacilor. Dacă Strindberg ar fi venit să viziteze Sahalinul de Nord, nu mă îndoiesc că ghiliacii l-ar fi strâns la piept cu frățească ardoare.”

Tengo se opri puțin să se odihnească. Fukaeri tăcea, fără să dea nicio impresie. Tengo continuă:

„La ghiliaci nu există judecată, ei nu știu ce înseamnă justiție. Că le vine atât de greu să ne înțeleagă, rezultă și din faptul că ei nu recunosc utilitatea drumurilor. Chiar în locurile unde șoseaua a fost terminată și dată în circulație, ei continuă să meargă prin taiga. Poți vedea adesea cete de ghiliaci, porniți cu mic, cu mare și cu câinii după ei, cum se strecoară în monom prin mlaștină, chiar alături de drumul bătătorit.”

Fukaeri închisese ochii și respira foarte liniștit. Tengo îi privi chipul preț de câteva momente, dar nu putea să-și dea seama dacă adormise sau nu. Astfel că deschise cartea în alt loc și continuă să citească cu voce tare. Pe de o parte, voia să fie sigur că adormise de-a binelea, dar pe de altă parte, voia să mai audă frazele lui Cehov citite cu voce tare.

„La gurile râului se afla cândva pichetul Naibuci, înființat în anul 1866. Mițul a găsit aici 18 case, un paraclis și o magazie pentru alimente. Un corespondent care a vizitat acest pichet în anul 1871 scria că a găsit acolo douăzeci de soldați sub comanda unui subofițer. Într-una din izbe, o femeie înaltă și frumoasă, nevasta unui soldat, i-a servit ouă proaspete și pâine neagră; era mulțumită de traiul de-aici, plângându-se doar că zahărul e prea scump. Astăzi nu mai există nici urmă de izbe și când privești pustietatea din jur, nevasta cea frumoasă a soldatului ți se pare un mit. Acum se construiește aici o casă pentru postul de supraveghere și

atâta tot. Marea e rece, turbure; valurile cărunte urlă, izbindu-se de țarm, de parcă ar vrea să întrebe desperate: «Doamne, de ce ne-ai mai creat?» Nu mai sunt apele mării, ci ale Marelui Ocean Pacific. Pe țărmul acesta, la gurile râului Naibuci, auzi cum lovesc cu topoarele ocașii de la șantierul de construcție; pe țărmul celălalt, departe, departe, e America. Spre stânga zărești prin ceață stâncile Sahalinului, spre dreapta, aceleași stânci și înjur niciun suflet viu, nicio pasăre, nicio muscă, și-ți pare de neînțeles de ce urlă și se zbat valurile, cine le ascultă în timpul nopților, ce vor să spună și, în sfârșit, pentru cine vor urla după ce voi pleca de aici. Stând pe țărmul singuratic te lași cuprins de reculegere; te înflori și în același timp dorești să rămâi pe loc, să tot privești mișcarea neîncetată a valurilor și să ascuți mereu, mereu, urletul lor sălbatic.”

Fukaeri părea să fi adormit complet. I se auzea respirația liniștită cufundată în somn. Tengo închise cartea și o puse pe măsuta de lângă pat. Apoi se ridică și stinse lumina din dormitor. Mai aruncă o ultimă privire către Fukaeri. Dormea liniștit, cu fața în sus și cu buzele strânse. Tengo închise ușa și se duse în bucătărie.

Nu mai putea însă acum să-și scrie propriile cuvinte. I se priponiseră în minte imaginile falezelor pustii din Sahalin, descrise de Cehov. Auzea chiar și urletul valurilor. Dacă închidea ochii, cădea prizonier unei reverii adânci, singur la țărmul izbit de valuri al mării Ohoțk, fără țipenie în jur. Înțelegea gândurile deprimare și fără obiect ale lui Cehov. Acolo, la capătul lumii se simțise probabil cumplit de neajutorat. Să fii scriitor rus la sfârșitul secolului XIX era probabil sinonim cu a purta un destin sumbru de care nu te poți feri. Cu cât încerca mai mult să scape de Rusia, cu atât aceasta îl înghițea mai mult.

Tengo clăti paharul de vin și după ce se spală pe dinți la baie, stinse lumina din bucătărie, se întinse pe canapea și se înveli cu o pătură. Încercă să adoarmă, dar în urechi îi răsuna încă vuietul mării. Simți însă cum, încet-încet, îl fură somnul și până la urmă adormi de-a binelea.

*

Se trezi la opt și jumătate dimineața. Fukaeri dispăruse din pat, iar pijamaua pe care i-o împrumutase era făcută ghem în mașina de spălat din baie. Și bluza, și pantalonii rămăseseră cu manșetele sumecate. Pe masa

din bucătărie îi lăsase un bilet. Scrisese cu pixul pe o foaie de hârtie: „Oare ce fac ghiliacii acum. Mă întorc acasă”. Literalele ei mici și pătrătoase aveau un aer nenatural. Te duceau cu gândul la un mesaj compus din scoici înșirate pe nisip, văzut din înalt. Împături hârtia și o băgă într-un sertar al biroului. La ora unsprezece urma să îi vină iubita și dacă ar fi găsit un asemenea bilet, sigur ar fi ieșit urât.

Tengo aranjă patul și puse volumul de Cehov la loc în bibliotecă. Apoi își făcu o cafea și prăji niște pâine. În timp ce lua micul dejun, realiză că ceva greu îi apăsa pieptul. Îi luă destulă vreme până înțelese ce anume. Era chipul liniștit al lui Fukaeri, dormind.

Nu cumva mă îndrăgostesc de fata asta? Nu, nu e asta, își spuse el. Doar că ceva dinlăuntrul ei îmi face inima să tresară, la propriu. Dar de ce îmi rămâne gândul la pijamaua pe care a purtat-o ea? De ce (aproape inconștient) am luat-o și-am mirosit-o?

Prea multe întrebări. Cehov a spus că scriitorul nu dezleagă probleme, ci le ridică. Bună vorbă. Dar Cehov a adoptat aceeași atitudine nu numai în privința scrierilor sale, ci și în privința propriei vieți. Se iveau probleme, dar el nu le rezolva. Deși știa că suferă de ftizie, boală fără leac la vremea aceea (doar era doctor, nu avea cum să nu știe), încerca să ignore realitatea și a refuzat să creadă că e pe moarte până în ultimele momente. S-a stins de tânăr, cu o hemoragie pulmonară puternică.

Tengo clătină din cap și se ridică de la masă. Azi urma să îl viziteze iubita. Trebuia să spele rufele și să facă curat. Mai bine lăsa gândurile pe altă dată.

Capitolul 21

Oricât de departe ar fi încercat să fugă

Aomame merse iarăși la biblioteca de sector, urmă aceeași procedură și își deschise pe pupitru un ziar în ediție prescurtată. Venise să se intereseze din nou despre conflictul armat dintre forțele de poliție și gruparea extremistă care avusese loc toamna, cu trei ani în urmă, în munții din prefectura Yamanashi. Pionierii, secta de care îi vorbise Doamna, avea

sediul central în munții din Yamanashi, acolo unde fusese și conflictul. Poate era o simplă coincidență. Însă coincidențele erau alt lucru care nu-i plăcea lui Aomame. Poate că între cele două exista o legătură. Iar expresia Doamnei, „un eveniment atât de grav” sugera și ea o conexiune.

Conflictul avusese loc în urmă cu trei ani, pe data de 19 octombrie 1981 (sau, conform teoriei lui Aomame, cu trei ani înainte de 1Q84). Detaliile le aflase deja în mare din articolele din ziare, data trecută când vizitase biblioteca. Prin urmare, acum se hotărî să răsfoiască în grabă acele părți și să se concentreze asupra acelor articole apărute mai târziu în legătură cu evenimentul respectiv și asupra celor care analizau subiectul din diverse unghiuri.

La primul schimb de focuri, trei polițiști fuseseră uciși și alți doi grav răniți cu niște automate Kalașnikov fabricate în China. După aceea, extremiștii fugiseră în munți cu arme cu tot, iar poliția începuse o căutare de proporții în toată zona. O unitate aeriană din cadrul Forțelor de Autoapărare, complet înarmată, intervenise cu elicoptere. Trei extremiști refuzaseră să se predea și fuseseră împușcați, doi fuseseră grav răniți (unul murise la spital trei zile mai târziu, iar din articol nu reieșea ce se întâmplase cu celălalt), și patru fuseseră prinși nevătămați sau cu răni ușoare. Polițiștii și membrii Forțelor de Autoapărare fuseseră echipați cu veste antiglonț foarte performante și nu se înregistrase nicio victimă în rândul lor. Doar un polițist căzuse de pe o stâncă în timpul unei urmăriri și își rupsesse piciorul. Un singur extremist scăpase. În ciuda investigației de proporții desfășurate, acesta rămăsese dispărut fără urmă.

După ce se mai liniștise șocul inițial, ziarele începuseră să acopere în amănunt felul în care luase naștere gruparea extremistă. Membrii ei erau produsul mișcărilor studentești de prin anii '70. Mai bine de jumătate dintre ei fuseseră implicați în ocuparea Auditoriului Yasuda de la Universitatea din Tokio sau a Universității Nihon. După ce interveniseră forțele de ordine și le învinseseră rezistența, studenții exmatriculați sau cei care simțeau că activitatea politică din zona urbană, centrată pe campusurile universitare, ajunsese într-un punct mort, alături de o parte din cadrele didactice, se adunaseră și își făcuseră o fermă în prefectura Yamanashi, unde se organizaseră sub formă de comună. Inițial aparținuseră de ansamblul de comune cunoscut sub numele de „Academia

Takashima”, însă nemulțumiți fiind de acea viață, se desprinseseră de ei și se reorganizaseră. Cumpăraseră la un preț mic un sat abandonat din creierul munților și acolo se apucaseră de agricultură. La început întâmpinaseră multe greutăți, însă produsele obținute din culturi ecologice începeau să fie la mare căutare la oraș, drept pentru care demaraseră o afacere de comercializare a legumelor. Prinzând acest vânt favorabil, culturile lor se dezvoltaseră frumos și se extinseseră treptat. Până la urmă, ei erau oameni serioși și muncitori, bine organizați sub conducerea unui lider. Numele acestei comune era „Pionierii”.

Aomame se încruntă și înghiți în sec, scoțând un sunet puternic din fundul gâtului. Luă apoi pixul și începu să bată cu el în pupitru.

Continuă să citească articolul.

Deși afacerea le mergea bine, în organizația Pionierii apăruse o fisură din ce în ce mai vizibilă. Grupul se scindase în două tabere mari: violenta „facțiune militantă”, cea care încă mai spera la o mișcare revoluționară de gherilă, marxistă, și relativ liniștita „facțiune agrară”, care acceptase faptul că pentru Japonia actuală, o revoluție violentă nu era o opțiune realistă, nega spiritul capitalist și își dorea să ducă o viață în comuniune cu pământul. Apoi, în 1976, facțiunea agrară, care era predominantă, ajunsese în situația de a expulza din Pionieri facțiunea militantă.

Dar acest lucru nu însemna că aceștia fuseseră alungați cu forța. Din ziar reieșea că primiseră un teren nou în schimb, niște fonduri și fuseseră rugați să plece în pace. Facțiunea militantă acceptase și își întemeiaseră propria lor comună pe acel teren nou, denumită „Zori de Zi”. Apoi, la un moment dat se pare că achiziționaseră arme ultraperformante. Ruta pe care le obținuseră și sursa capitalului urmau să fie elucidate într-o investigație ulterioară.

Nici poliția și nici ziarele nu reușiseră să afle când anume și în ce fel o comună agrară precum Pionierii virase în direcția unei grupări religioase și care anume fusese motivul acestei schimbări. Însă se pare că tendințele religioase se accentuaseră puternic încă din vremea când reușiseră să îndepărteze pașnic facțiunea militantă, iar în 1979 obținuseră deja statutul de instituție religioasă. Apoi achiziționaseră pe rând terenurile adiacente, își extinseseră culturile și făcuseră noi amenajări. În jurul lor se înălțase un zid înalt, dincolo de care lumea de afară nu mai avea acces, pe motiv că le

„tulburau practicile ascetice”. De unde anume proveneau toate aceste fonduri și cum reușiseră să obțină statutul juridic atât de repede erau întrebări care rămâneau în continuare fără răspuns.

*

Odată mutată pe terenul cel nou, în paralel cu agricultura, gruparea extremistă se concentra și asupra unor antrenamente secrete de luptă. În plus, se iscaseră unele neînțelegeri cu fermierii din apropiere. Una dintre ele era o dispută pe tema drepturilor asupra unui pârâu care trecea pe terenul grupării Zori de Zi. Apa acelu pârâu fusese dintotdeauna folosită în comun pentru agricultură, însă acum Zori de Zi refuza accesul oamenilor din vecinătate în perimetrul lor. Disputa durase vreme de mai mulți ani, până când la un moment dat, câteva persoane care depuseseră plângere cu privire la gardul de sârmă ghimpată din jurul terenului fuseseră agresate de câțiva membri ai grupării. Poliția din Yamanashi obținuse un mandat de percheziție pe motiv de asalt și se îndreptase către sediul celor de la Zori de Zi pentru chestionări. Iar atunci izbucnise acel conflict armat complet neașteptat.

După violentul schimb de focuri de armă din munți și după anihilarea efectivă a grupării Zori de Zi, Pionierii făcuseră imediat o declarație publică oficială. Un purtător de cuvânt al sectei, tânăr și chipeș, îmbrăcat la costum, ținuse o conferință de presă în cadrul căreia citise un comunicat. Mesajul era clar. În pofida a ce fusese în trecut, între Zori de Zi și Pionierii nu exista în prezent niciun fel de legătură. După ce se separaseră, nu mai comunicau decât în interes de afaceri. Pionierii erau o comunitate care își dedica eforturile agriculturii, respecta legea și cultiva ideea unei lumi spirituale pașnice. Ajunseseră la concluzia că nu mai puteau rămâne alături de membrii facțiunii Zori de Zi, care nutreau gânduri revoluționare extremiste, și se despărțiseră pe cale amiabilă. Mai departe, ca sectă, Pionierii primiseră statutul de instituție religioasă. Un astfel de incident sângeros era cu adevărat deplorabil, iar ei doreau să-și exprime sincerele condoleanțe față de familiile polițiștilor căzuți la datorie. Pionierii nu fuseseră implicați sub nicio formă în acest eveniment. Faptul că Zori de Zi luase ființă din Pionierii rămânea un adevăr de netăgăduit, iar pentru a înlătura orice posibile neînțelegeri, dacă autoritățile socoteau necesară o investigație în legătură cu acest caz, ei erau pregătiți să o accepte. Ei erau o

grupare legală, deschisă către societate și care nu avea nimic de ascuns. Erau dispuși să pună la dispoziție orice informații li se cereau.

Câteva zile mai târziu, ca răspuns parcă la această declarație, poliția din Yamanashi intrase în sediul sectei cu un mandat de percheziție, cercetase o zi întreagă acel perimetru larg și examinase cu atenție toate clădirile și toate documentele din incinta lor. Câțiva membri ai administrației fuseseră chestionați. Anchetatorii suspectau faptul că între cele două părți continuase colaborarea chiar dacă aparent se separaseră, iar Pionierii erau în ascuns implicați în activitatea grupării Zori de Zi. Însă nu reușiseră să găsească nicio dovadă în acest sens. Găsiseră doar niște clădiri din lemn destinate practicilor ascetice, presărate ici și colo, la capătul unor poteci care străbăteau o frumoasă dumbravă, în care un număr mare de oameni îmbrăcați în straie simple erau cufundați în meditație. Iar pe lângă acele practici, credincioșii se mai ocupau cu muncile agricole. Nu descoperiseră niciun fel de armă de foc, ci doar mașinării și utilaje agricole bine întreținute. Nimic care să ducă cu gândul la violență. Totul era curat și ordonat. Aveau o cantină frumos îngrijită, locuințe și o mică (dar eficientă) unitate medicală. În clădirea cu etaj care adăpostea biblioteca erau numeroase manuale și cărți despre budism, iar specialiștii se dedicau studiului sau traducerilor. Aducea mai degrabă a mic campus universitar particular decât a așezământ religios. Polițiștii plecaseră cu mâna goală, complet dezamăgiți.

În zilele următoare, mai mulți reporteri de la ziare și televiziuni fuseseră invitați să viziteze incinta, însă și ei văzuseră același peisaj ca și polițiștii. Reporterii nu fuseseră încolonați și duși la un tur prestabilit al locului, ci putuseră să meargă neînsoțiți pe unde doreau, să discute cu cine voiau și să folosească respectivul material pentru articole. Doar semnaseră un acord prin care se angajau să nu folosească decât material video și imagini pentru care primiseră consimțământ, pentru a proteja intimitatea credincioșilor. Câțiva membri ai conducerii îmbrăcați în robe simple se adunaseră într-o sală mare de întâlniri, unde răspuseseră la întrebările reporterilor și dăduseră explicații cu privire la organizarea sectei, crezurile și politicile lor administrative. Vorbeau politicoș și deschis. Eliminaseră orice iz de propagandă pe care îl degajă de obicei grupările religioase. Arătau mai degrabă a angajați de top într-o agenție publicitară, specializați în

susținerea de prezentări, decât a conducători de grupare religioasă. Doar hainele le erau diferite.

Noi nu avem o dogmă anume, explicaseră ei. Nu avem nevoie de un manual consacrat. Noi ne ocupăm cu studiul teoretic al budismului timpuriu și cu diversele practici ascetice pe care acesta le presupune. Ceea ce sperăm noi să obținem prin aceste practici concrete este o deșteptare religioasă de o natură mai fluidă, nu literală. Puteți considera că o astfel de deșteptare voluntară a fiecărui individ în parte este ceea ce definește crezul nostru colectiv. Nu avem dogmă și apoi iluminare, ci mai întâi iluminare individuală din care se nasc în mod firesc principiile care constituie fundamentul dogmei noastre. Aceasta este politica noastră de bază. Din acest punct de vedere, structura noastră diferă considerabil față de alte religii consacrate.

Cât despre fondurile noastre, la fel ca și în cazul multor alte grupări religioase, în prezent ne biziim în parte pe contribuțiile voluntare de la credincioși. Însă în ultimă instanță, nu ne punem baza complet în aceste contribuții, ci încercăm să ne construim o viață simplă și autonomă, axată pe agricultură. Ducând o astfel de viață de „mulțumește-te cu ceea ce ai”, curățindu-ne trupul și cultivându-ne spiritul, sperăm să obținem pacea sufletească. Cei care văd deșertăciune în materialismul unei societăți competitive și sunt în căutarea unei alte axe de valori, cu mai multă profunzime, ne trec pragul unul după altul. Nu puțini sunt cei care au o educație superioară, erau angajați pe posturi de specialitate și se bucurau de un anumit statut social. Noi tragem o linie între ceea ce lumea numește o „religie nouă” și noi. Noi nu suntem o grupare religioasă de tip *fast food*, care preia ușor grijile lumești ale oamenilor și oferă ajutor tuturor laolaltă, și nici nu dorim să ne îndreptăm în această direcție. Mai potrivit ar fi să ne considerăm drept un așezământ echivalent cu o școală religioasă postuniversitară care oferă locul și sprijinul potrivit unor oameni conștienți de faptul că ajutorarea celor slabi este, indubitabil, un lucru extrem de important, dar care se străduiesc să se ajute pe ei înșiși.

Dintr-un anumit punct, între noi și Zori de Zi au apărut divergențe mari de opinie privind politica de administrare, iar în trecut au existat chiar conflicte pe această temă. Însă în urma discuțiilor, am ajuns la o înțelegere pașnică și ne-am separat, urmându-și fiecare calea lui. Și ei urmăreau în

propriul lor fel un ideal care presupune puritate și ascetism, însă este o adevărată tragedie că acest lucru a avut drept consecință o asemenea catastrofă. Un motiv major a fost faptul că au devenit prea dogmatici și au pierdut contactul cu lumea reală. Cu această ocazie am devenit și mai conștienți de faptul că trebuie să ne păstrăm mai departe fereastra deschisă către exterior, menținând în același timp o și mai severă autodisciplină. Violența nu rezolvă nicio problemă. Ceea ce vă rugăm să înțelegeți este că noi nu suntem o organizație care încearcă să își impună religia. Noi nu ne ademenim adepții și nici nu atacăm alte religii. Ce facem noi este să oferim un mediu colectiv adecvat și eficient celor care caută deșteptarea spirituală.

*

Reprezentanții mass-media plecaseră acasă nutrind un adevărat sentiment de simpatie față de această sectă. Toți adepții, bărbați și femei deopotrivă, erau relativ tineri (uneori se mai zăreau printre ei și persoane în vârstă), zvelți și aveau ochi limpezi și frumoși. Se exprimau îngrijit și erau manierați. În general, nu le plăcea să vorbească prea mult despre trecut, iar cei mai mulți dintre ei aveau studii superioare. Prânzul oferit (practic identic cu ce mâncau adepții în fiecare zi) era simplu, dar delicios, fiind preparat cu legume proaspăt culese de pe ogoarele lor.

Prin urmare, o mare parte din mass-media îi etichetase pe acei revoluționari care trecuseră la Zori de Zi drept niște copii rebeli eliminați în mod firesc din cercul Pionierilor, care puneau preț pe valorile spirituale. În Japonia anilor '80, ideile revoluționare bazate pe marxism erau deja considerate drept învechite. Tinerii cu orientare politică radicală din jurul anului 1970 erau acum angajați la diverse firme și se duceau sângeros pe linia frontului unui război numit economie. Sau se retrăseseră fiecare la locul lui, departe de toată rivalitatea și tumultul lumii reale și se aflau în căutarea unor valori personale. În orice caz, lucrurile luaseră o altă turnură, iar vremea politicii făcea parte deja dintr-un trecut îndepărtat. Incidentul Zori de Zi fusese un caz extrem de sângeros și regretabil, însă, privit pe termen lung, nu rămânea decât ca un episod subit și inoportun, în care se iviseră fantomele trecutului. Nu avea sens decât văzut ca apusul unei ere. Cam acesta era tonul general al ziarelor. Pionierii erau o opțiune promițătoare a lumii noi, pe când Zori de Zi nu aveau niciun viitor.

*

Aomame lăsa pixul și respiră adânc. Își aminti apoi de ochii atât de inexpressivi și lipsiți de profunzime ai lui Tsubasa. Ochi care o priveau pe ea și în același timp nu priveau nimic. Ochi din care lipsea ceva fundamental.

Dar nu e chiar așa simplu, își zise ea. Pionierii nu sunt atât de curați și inocenți cum scriu ziarele. Au și o parte întunecată și ascunsă. Din câte spune Doamna, există acest personaj numit „Liderul”, care violează fetele de nici zece ani, susținând că o face ca pe un rit religios. Mass-media nu știe asta. Ei au petrecut acolo doar o jumătate de zi. Li s-au prezentat niște locașuri de meditație aflate în perfectă ordine și disciplină, li s-a pus pe masă mâncare proaspătă și gustoasă, au ascultat o frumoasă poveste despre deșteptarea sufletului și s-au dus acasă mulțumiți. Ei nu au văzut ce se petrece de fapt în spate.

*

După ce părăsi biblioteca, Aomame intră într-o cafenea și își comandă o cafea. Apelă de la telefonul din local numărul de la serviciul lui Ayumi, cel la care aceasta îi spusese că poate suna oricând. Răspunse un coleg care o informă că era plecată pe teren, dar că urma să se întoarcă la secție peste două ore. Aomame spuse doar că revine cu un telefon, fără să-și lase numele.

Se întoarse acasă și după două ore încercă din nou acel număr. Răspunse Ayumi.

— Bună, Aomame! Ce faci?

— Bine, tu?

— Bine și eu. Doar că n-am și eu un bărbat ca lumea. Tu?

— Nici eu n-am.

— Așa ceva nu se poate, zise Ayumi. Dacă două femei tinere și fermecătoare ca noi se plâng că n-au ce face cu un apetit sexual bogat și sănătos, înseamnă că ceva nu e în regulă cu lumea asta. Trebuie făcut ceva neapărat.

— Asta așa e, dar... Chiar e în regulă să vorbești așa tare? Ești la serviciu, nu? Nu e nimeni lângă tine?

— E în regulă. Poți să-mi vorbești despre orice.

— Dacă se poate, aș avea o rugămintă la tine. Nu am la cine altcineva să apelez.

— Sigur. Nu știu dacă o să-ți pot fi de folos cu ceva, dar te ascult.

— Știi gruparea religioasă numită Pionierii? Au sediul în munți, în Yamanashi.

— Hm, Pionierii... zise Ayumi și preț de vreo zece secunde își scotoci mintea. Da, cred că îi știu. E vorba de comuna aceea religioasă din care făcea parte Zori de Zi, gruparea extremistă care a provocat conflictul armat din Yamanashi. Un schimb de focuri în care au murit trei polițiști. Mare păcat. Dar Pionierii nu au fost implicați. După incident au fost investigați, dar nu s-a găsit nimic în neregulă. Ce-i cu ei?

— Aș vrea să știu dacă după acel incident, Pionierii au fost implicați în alte cazuri. Procese penale sau civile. Însă, ca cetățean de rând, nu am cum să aflu lucrurile astea. Nici nu pot să iau la citit toate ziarele, pagină cu pagină. Dar m-am gândit că un polițist găsește o cale să afle.

— E chiar simplu. Cauți în computer și afli imediat... asta mi-ar plăcea să-ți spun, dar, din păcate, poliția japoneză nu este într-atât de informatizată. Trebuie să mai treacă vreo câțiva ani. În momentul de față, ca să aflu ceva de genul ăsta, ar trebui probabil să cer poliției din Yamanashi să-mi trimită prin poștă copii după materialele respective. Însă pentru asta, trebuie mai întâi să fac o cerere pentru solicitare de documente și să obțin aprobare de la șefi. Desigur, trebuie explicat și motivul solicitării. La urma urmei, suntem un oficiu guvernamental, în care toată lumea își câștigă pâinea complicând lucrurile mai mult decât e necesar.

— Așa deci, zise Aomame și oftă. Atunci iese din discuție.

— Dar de ce vrei să știi? Cunoști pe cineva implicat în vreun incident legat de Pionierii?

Aomame ezită, dar până la urmă se hotără să vorbească deschis.

— Cam așa ceva. E vorba de viol. În faza actuală încă nu pot să spun prea multe, dar e vorba de violul unor fete. Am informații cum că acest lucru se întâmplă în mod sistematic, sub protecția religiei.

Aomame o simți prin telefon pe Ayumi încruntându-se.

— Viol? Așa ceva e de neiertat.

— Absolut, întări Aomame.

— Câți ani au fetele?

— Cel mult zece. În orice caz, sunt fetițe cărora încă nu le-a venit ciclul.

Ayumi rămase o vreme la telefon cufundată în tăcere. Apoi spuse pe un

ton neutru:

— Am înțeles. Dacă e vorba de așa ceva, mă gândesc eu la o cale. Poți să îmi dai două, trei zile?

— Sigur. Aștept să ieși tu legătura cu mine.

Mai schimbară câteva cuvinte, apoi Ayumi îi spuse că trebuie să se întoarcă la lucru.

*

După ce închise telefonul, Aomame se așeză pe fotoliul de lângă fereastră și își privi un timp mâna dreaptă. Degetele subțiri și lungi, unghiile tăiate scurt, nedate cu oje. Privindu-le, își simți existența ca pe ceva extrem de fragil și efemer. Nici măcar forma unghiilor nu și-o alesese ea. Altcineva o hotărâse, iar ea doar o primise așa cum era, fără să spună nimic, indiferent dacă îi plăcea sau nu. Dar cine putuse să decidă ca unghiile ei să aibă forma aceea?

De curând, Doamna îi spusese lui Aomame: „Părinții tăi erau adepți devotați ai Bisericii Martorilor și încă mai sunt”. Ceea ce înseamnă că ei încă erau la fel de dedicați prozelitismului. Aomame avea un frate cu patru ani mai mare decât ea. Un băiat foarte cuminte. La vremea când ea fugise de acasă, el își trăia viața în credință, făcând întocmai cum îi spuneau părinții. Oare acum ce făcea? Însă Aomame nu era prea dornică să afle despre cum o mai ducea familia ei. Aparțineau unui capitol încheiat din viața sa. Tăiase orice legătură cu ei.

Multă vreme se străduise să uite tot ce i se întâmplase înainte de vârsta de zece ani. Viața mea a început abia la zece ani, își spunea ea. Tot ce s-a întâmplat înainte n-a fost decât un vis urât. Trebuie neapărat să scap de amintirile astea. Însă, oricât s-ar fi străduit, simțea cum e trasă înapoi în acea lume de coșmar ori de câte ori se ivea ocazia. Majoritatea lucrurilor pe care le avea erau adânc înrădăcinate în acel sol negru, din care se hrăneau. Oricât de departe ar fi încercat să fugă, până la urmă tot acolo era nevoită să se întoarcă.

Trebuie neapărat să-l trimit pe acest „Lider” pe lumea cealaltă, se hotărî ea. Asta și pentru mine însămi.

*

În seara celei de-a treia zile, primi un telefon de la Ayumi.

— Am reușit să aflu câteva lucruri, spuse ea.

— Despre Pionierii, da?

— Da. Cum mă tot gândeam eu așa, mi-am adus aminte că unchiul unui coleg care s-a angajat aici odată cu mine lucrează la poliția din Yamanashi. E chiar cineva destul de sus-pus. Și am vorbit cu tipul. I-am zis că fata unei rude a intrat în secta respectivă și că are niște probleme. Așa că eu m-am apucat să adun informații despre Pionierii și îl rog foarte frumos să mă ajute. Să știi că mă pricep destul de bine și la chestii de-astea.

— Mulțumesc. Chiar îți sunt recunoscătoare.

— Tipul a sunat la unchiul din Yamanashi, i-a explicat cum stă treaba, iar unchiul i-a făcut legătura cu cel care a condus investigația. Și așa se face că am stat eu de vorbă la telefon direct cu persoana respectivă.

— Minunat!

— Am vorbit foarte mult cu el și am aflat o grămadă de lucruri despre Pionierii, dar presupun că știi deja ce a apărut prin presă, așa că o să-ți spun doar părțile mai puțin cunoscute public. E bine așa?

— E bine.

— În primul rând, Pionierii au avut până acum mai multe probleme cu legea. Au existat mai multe procese civile, majoritatea legate de vânzarea de terenuri. Secta asta dispune de un capital frumușel și cumpără toate terenurile din jurul lor, unul după altul. Bine, e o zonă rurală, așa că sunt ieftine. Iar modul în care o fac e de multe ori destul de agresiv. Se ascund în spatele unei companii fantomă, dau iama prin agențiile imobiliare și cumpără tot, fără ca aceștia să știe că secta e implicată. De multe ori apar probleme cu proprietarii și cu autoritățile locale. Sunt șmecherii pe care le folosesc speculatorii imobiliari. Însă până în momentul de față, poliția nu s-a implicat în niciun proces civil. Lucrurile încă nu au fost făcute publice, deși mai lipsește foarte puțin. E foarte posibil ca la mijloc să fie politicieni, indivizi periculoși. Ajunge să tragă sfori vreun politician, și poliția face așa cum i se cere. Dacă povestea ar căpăta amploare și s-ar vedea de la o poștă că trebuie urmăriți penal, lucrurile ar sta altfel.

— Pionierii nu sunt atât de inocenți pe cum par la capitolul activitate economică.

— Nu știu cum stă treaba cu adepții de rând, însă urmărindu-le tranzacțiile imobiliare, indivizii din administrație care se ocupă cu utilizarea fondurilor nu par deloc curați ca lacrima. Cu oricâtă indulgență i-

ai privi, e greu de crezut că folosesc banii în scopul atingerii unei spiritualități pure. În plus, au pus mâna pe tot felul de terenuri și clădiri și în zonele centrale din Tokio și Osaka, nu doar în Yamanashi. Toate sunt amplasate excelent, în Shibuya, Minami-Aoyama, Shōtō... E clar că secta intenționează să se extindă la scară națională. Asta dacă nu au de gând să-și schimbe ocupația și să rămână în domeniul afacerilor imobiliare.

— Dar de ce ar vrea să pătrundă în orașe o grupare religioasă al cărei scop ultim este să trăiască în sânul naturii și să practice un ascetism pur și sever?

— Și de unde le vin atâția bani? se întrebă și Ayumi. Că e imposibil să aduni atâta capital cultivând morcovi și ridichi.

— Storc contribuții de la adepți.

— Probabil că fac și asta, dar sigur există o anumită rută prin care le intră bani. În afară de asta, am mai primit o informație care mă îngrijorează și care cred că o să te intereseze. În cadrul sectei există mulți copii care merg la școala primară locală, însă după o vreme majoritatea o abandonează. Fiind învățământ obligatoriu, școala insistă ca ei să se prezinte, dar secta spune că „unii dintre copii nu mai vor sub nicio formă să meargă la ore” și nu se sinchisește. Susțin că acelor copii le oferă chiar ei educația necesară și că în ceea ce privește studiile, nu există motiv de îngrijorare.

Aomame își aminti când mergea ea la școala primară. Îi înțelegea pe copiii din sectă că nu voiau să se ducă, pentru că acolo erau tratați ca străini, ignorați sau terorizați.

— Poate că nu se simt în largul lor acolo, zise ea. Și nu e un lucru chiar așa ciudat să nu te duci la școală.

— Dar învățătoarele lor spun că au observat tulburări psihice la mulți dintre acești copii, fete și băieți deopotrivă. La început sunt cu toții veseli, ca și ceilalți, dar pe măsură ce trec în clasele superioare, devin tot mai tăcuți, impasibili, apoi complet apatici, până când în cele din urmă încetează cu totul să mai vină. Foarte mulți dintre copiii Pionierilor trec prin aceleași faze și manifestă aceleași simptome. Profesorii sunt nedumeriți și îngrijorați. Ce se întâmplă cu cei care nu mai apar la școală și rămân închiși înăuntrul sectei? Sunt bine, sănătoși? Dar nu au cum să dea de ei, pentru că accesul străinilor în incinta sectei e interzis.

Aceleași simptome pe care le are și Tsubasa, își spuse Aomame. Apatie extremă, impasibilitate, tăcere aproape completă.

— Presupunerea ta este că, în cadrul Pionierilor, copiii sunt abuzați. În mod sistematic. Și că e vorba și de viol.

— Dar poliția nu poate să acționeze doar în baza presupunerilor nefondate ale unui simplu cetățean.

— Nu. Poliția este o instituție țeapănă și rigidă, ai căror angajați de vârf nu au în cap decât cariera proprie. Printre ei mai sunt și unii diferiți, însă majoritatea au ca scop în viață să avanseze cât mai mult în grad, iar după ce se retrag, să ajungă în sectorul privat sau într-o organizație extragubernamentală. Așa că de la bun început evită să se atingă de chestiunile delicate. Cred că indivizii ăștia nici pizza nu mănâncă până nu se răcește. Dacă ar exista victime care să-și dea numele și care să poată depune mărturie la tribunal, lucrurile ar sta altfel, dar așa cred că e mai dificil.

— Probabil că da, zise Aomame. Oricum, mulțumesc. Ce mi-ai spus mi-e de mare foios. Trebuie neapărat să mă revanșez cumva.

— Stai liniștită. Putem să mai dăm iama împreună prin Roppongi. Să mai uităm amândouă de griji și de necazuri.

— De acord.

— Așa te vreau! exclamă Ayumi. Apropo, te-ar interesa un joc cu cătușele?

— Nu prea cred, răspunse Aomame.

Un joc cu cătușele?

— A, da? Păcat, zise Ayumi dezamăgită.

Capitolul 22

Timpul poate curge inegal

Tengo se gândea la propriul său creier. Erau multe aspecte la care trebuia să chibzuiască.

Creierul uman a crescut de aproape patru ori în decursul a două milioane cinci sute de mii de ani. Din punct de vedere al greutateii, nu ocupă decât două procente din masa totală a corpului, dar consumă

patruzeci la sută din energie (citise el de curând într-o carte). Dezvoltarea spectaculoasă a creierului le-a conferit oamenilor conceptele de timp, de spațiu și de posibilitate.

Conceptele de timp, de spațiu și de posibilitate.

Tengo știa că timpul poate curge inegal. În sine, el e constant, dar poate să-și piardă fluiditatea și să se distorsioneze cumplit. Uneori e teribil de greoi și de lent, alteori ușor și rapid. Câteodată evenimentele își schimbă cronologia sau chiar dispar cu desăvârșire. Alteori apar unele care nici n-ar trebui să existe. Manevrând astfel timpul după bunul lor plac, oamenii ajustează semnificația pe care o atribuie propriei lor existențe. Cu alte cuvinte, făcând acest lucru, ei reușesc să-și apere cumva sănătatea mintală. Dacă ar fi nevoiți să-l perceapă în mod uniform și în ordinea corectă în care acesta se scurge, mai mult ca sigur că ar ceda nervos. O astfel de viață ar fi tortură curată.

Odată cu dezvoltarea creierului, oamenii au căpătat conceptul de temporalitate, dar, simultan, și-au însușit și o modalitate de a îl ajusta. Oamenii consumă timp fără încetare și recrează în paralel un timp modificat de propria lor conștiință. Nu e o îndeletnicire ca oricare alta. Nici nu e de mirare că patruzeci la sută din energia corpului este folosită de creier.

*

Amintirile sale de la un an și jumătate sau doi ani chiar fuseseră lucruri pe care le văzuse cu propriii săi ochi? se întreba el adesea. Mama sa în lenjerie și bărbatul străin care îi săruta sfârcurile. Brațele ei încolăcite în jurul lui. Oare un copil de un an și jumătate, doi poate desluși asemenea detalii? Poate reține aceste imagini cu atât de multe amănunte? Sau era oare o amintire falsă pe care și-o construise ulterior, ca să se protejeze?

Era și asta o posibilitate. Ca să-și dovedească faptul că cel pe care îl numea tată nu-i era de fapt părintele biologic, la un moment dat mintea sa născocise inconștient amintirea unui bărbat necunoscut (care ar fi putut fi părintele său adevărat). Apoi, încercase să-l elimine pe cel pe care-l numea tată din cercul strâns al rudelor de sânge. Stabilind înlăuntrul său existența ipotetică a unui alt tată și a unei mame care sigur trăia pe undeva, încerca să-și găsească o nouă porțiță în viața sa limitată și sufocantă.

Totuși, amintirea sa era de un realism mult prea viu. O atingea, îi simțea

greutatea, mirosul, avea profunzime. Era ancorată cu putere de pereții conștiinței sale ca o scoică pe chila unui vapor abandonat. Oricât ar fi încercat să o scuture de acolo, să o înlătore cumva, nu o putea desprinde. Tengo nu putea crede că o asemenea amintire era doar o măsluire fabricată dintr-o nevoie dictată de mintea sa. Era prea reală și prea puternică pentru o simplă fantezie.

Atunci, dacă am presupune că e reală, că s-a întâmplat cu adevărat?

Ca bebeluș, Tengo sigur fusese înfricoșat asistând la acea scenă. Laptele care i se cuvenea lui era supt de altcineva. De altcineva mult mai mare și mai puternic ca el. Iar prezența sa părea că se ștersese din mintea mamei sale, fie și numai pentru câteva momente. Aceasta era o situație care-i periclita fragila sa existență. Pesemne că frica primară din acele momente i se întipărise în conștiință.

Iar amintirea acelei spaime revenea uneori dintr-odată, fără să o poată anticipa și îl izbea ca un tun cu apă. Îl azvârlea pe Tengo într-o stare vecină cu panica. Îi vorbea, îl făcea să-și amintească. Oriunde te-ai duce, orice ai face, nu poți să scapi de presiunea asta. E o amintire care te definește ca om, îți modelează viața și te trimite într-un loc prestabilit. Oricât te-ai zbate, nu poți scăpa de forța ei.

O întrebare nu-i dădea pace lui Tengo. Atunci când scosese din mașina de spălat pijamaua pe care o purtase Fukaeri, o dusesse la nas și o adulmecase, căutase oare mirosul mamei sale? Tot ce se poate. Dar de ce trebuia să caute mirosul mamei dispărute tocmai în parfumul trupului unei fete de șaptesprezece ani? Sigur existau alte locuri mai potrivite în care să-l caute. De exemplu, în corpul iubitei sale mai în vârstă.

*

Iubita lui Tengo era cu zece ani mai în vârstă decât el. Avea sâinii mari și frumoși, asemănători cu ai mamei sale, așa cum și-i amintea el. Îi venea bine și neglijența albă. Dar cine știe de ce, Tengo nu putea căuta în ea imaginea mamei sale. Nu-l interesa mirosul trupului ei. Ea reușea să-l descarce cu iscusință de tot libidoul care se strângea în el timp de o săptămână. Și Tengo îi putea oferi (în majoritatea cazurilor) satisfacție sexuală. Asta era, desigur, o realizare importantă. Dar în relația lor nu exista niciun alt înțeles mai adânc de atât.

Când se culcau împreună, în general ea era cea care prelua conducerea.

Tengo nu trebuia să se gândească la nimic, ci doar să-i urmeze indicațiile. Nu era nevoit să facă nicio alegere sau să ia decizii. Ce se cerea de la el erau doar două lucruri: să aibă erecție și să nu ejaculeze când nu trebuia. „Încă nu! Mai rezistă puțin!” îi spunea ea și el rezista din răspuțeri. Când îi murmură la ureche „Acum! Hai, dă-ți drumul!”, ejacula în acel moment, precis și puternic. Atunci iubita îl lăuda. Îl mângâia blând pe obraji și îi spunea cât de minunat era. Dorința de a fi precis era una dintre calitățile înnăscute ale lui Tengo și asta se vedea în tot ce făcea, de la atenția pe care o acorda punctuației corecte până la căutarea celei mai elegante formule matematice.

Lucrurile nu mergeau însă la fel când se culca cu o femeie mai tânără decât el. De la început și până la sfârșit el era cel nevoit să se gândească la tot, să facă alegeri, să emită judecăți. Asta îi crea o senzație de disconfort. Îl apăsau prea multe responsabilități. Se simțea precum căpitanul unei mici corăbii aruncate în mijlocul furtunii. Trebuia să țină cârma, să inspecteze velele, să aibă grijă la direcția și tăria vântului. Trebuia să se stăpânească pe sine și să insuflă încredere echipajului. Orice mică greșeală sau neatenție putea duce la dezastru. Asta deja nu mai era sex, ci o muncă plină de obligații, iar rezultatul era că Tengo se încorda și nu mai reușea să-și controleze momentul ejaculării sau, uneori, nici să aibă erecție. În asemenea clipe începea să se îndoiască din ce în ce mai mult de el însuși.

Însă cu iubita sa mai în vârstă nu dădea asemenea rateuri. Ea îi aprecia foarte tare performanțele sexuale, îl lăuda și îl încuraja. O sigură dată ejaculase prea repede și de atunci ea avea grijă să evite neglijeurile albe. Nu numai neglijeuri, ci orice fel de lenjerie albă.

Și în ziua aceea purta lenjerie neagră. Îi făcea cu multă grijă o felație. Se bucura din plin de tăria penisului lui, de moliciunea testiculelor. Tengo îi vedea sânii acoperiți de sutienul negru de dantelă săltând în ritmul mișcărilor gurii ei. Ca să evite să ejaculeze prea devreme, închise ochii și se gândi la ghiliasi.

La ghiliasi nu există judecată, ei nu știu ce înseamnă justiție. Că le vine atât de greu să ne înțeleagă, rezultă și din faptul că ei nu recunosc utilitatea drumurilor. Chiar în locurile unde șoseaua a fost terminată și dată în circulație, ei continuă să meargă prin taiga. Poți vedea adesea cete

de ghiliaci, porniți cu mic, cu mare și cu câinii după ei, cum se strecoară în monom prin mlaștină, chiar alătura de drumul bătătorit.

Își imaginează rândurile de ghiliaci îmbrăcați în haine aspre, împreună cu femeile și câinii, înaintând taciturni prin taiga, de-a lungul drumului mare. În mintea lor, alături de conceptele de timp, de spațiu și de posibilitate nu exista și ideea de drum. Pentru ei, sensul propriilor vieți era mai clar dacă se furișau prin păduri decât călcând pe drumul mare, chiar dacă era mai dificil.

„Bieții de ei”, spusese Fukaeri.

Tengo își aminti chipul ei adormit. Era îmbrăcată în pijamaua lui, mult prea mare. Își sumecase manșetele de la pantaloni și de la bluză. El scosese pijamaua din mașina de spălat și îi adulmecase mirosul.

Nu trebuie să mă gândesc la asta, își spuse el revenindu-și brusc. Dar era prea târziu.

Ejaculă de câteva ori cu putere în gura iubitei. Ea îl așteptă să termine, apoi se ridică din pat și se duse la baie. Se auzi cum dă drumul la apă și își clătește gura. Apoi se întoarse calmă în pat.

— Scuză-mă, spuse Tengo.

— Nu te-ai mai putut abține, spuse ea mângâindu-l pe nas cu vârful degetului. Nu-i nimic. Ți-a plăcut chiar așa de mult?

— Foarte mult, spuse el. Și dacă mai stăm puțin, mai pot o dată.

— Grozav, spuse ea. Apoi își lipi obrazul de pieptul lui. Închise ochii și rămase nemișcată. Tengo îi simțea respirația liniștită pe sfârcuri.

— Știi la ce mă duce cu gândul pieptul tău? îl întrebă ea.

— Nu știu.

— La porțile castelelor din filmele lui Kurosawa.

— Porțile castelelor? spuse Tengo mângâind-o pe spate.

— Da, în filmele alea vechi, alb-negru, cum sunt *Castelul păianjenului* sau *Fortăreața ascunsă*, apar niște porți mari și solide. Prinse cu multe piroane mari. Întotdeauna îmi vine imaginea asta în minte când îți văd pieptul zdravăn și gros.

— Dar n-am piroane, spuse Tengo

— Da? Nici nu-mi dădusem seama, făcu ea.

*

La două săptămâni după apariție, *Crisalida de aer* intrase în lista bestsellerurilor, iar în a treia săptămână urcase în prima poziție în topul vânzărilor. Tengo îi urmărea ascensiunea în ziarele din cancelaria de la școală. Apăruse de două ori și o reclamă, în care, alături de coperta cărții, era și o fotografie cu Fukaeri. Purta puloverașul subțire de vară pe care îl știa deja și care îi reliefa sânii frumoși (probabil că era o poză făcută tot la conferința de presă). Părul lung îi cădea pe umeri și ochii negri și plini de mister se uitau la tine, trecând prin obiectivul aparatului de fotografiat și îți citeau cu candoare secretele pe care le ascundeai în suflet – secrete pe care nici nu știai că le ai. Era o privire neutră, dar în același timp caldă. În fața privirii aceleia neșovăitoare, îți cădea orice apărare. Pesemne nu puțină lume se hotărâse să cumpere cartea după ce văzuse fotografia aceea.

La câteva zile după publicare, Komatsu îi trimisese prin poștă două exemplare, dar Tengo nici măcar nu le deschisese. Era întâia oară când o carte scrisă de el vedea lumina tiparului, dar nu simțea nevoia să o citească. Nici măcar nu le răsfoise. Nu simțea nicio bucurie văzându-le. Chiar dacă erau frazele sale, povestea era în totalitate a lui Fukaeri. Era născută din mintea ei. Rolul său de tehnician din umbră luase sfârșit. El nu mai avea, sau nu mai trebuia să aibă de acum înainte nicio legătură cu destinul cărții. Pusese cele două volume, încă învelite în țiplă, în bibliotecă, într-un raft cât mai ascuns privirii.

*

După noaptea în care Fukaeri dormise la el, viața lui Tengo se scurse o vreme în pace, fără evenimente. Ploua mult, dar pe Tengo nu-l interesa mai deloc vremea. Era un aspect care se regăsea foarte jos pe lista intereselor sale. Nu mai primise nicio veste de la Fukaeri, ceea ce însemna, probabil, că nu se ivise nicio problemă.

Pe lângă romanul la care lucra, mai scrise și câteva articole scurte care îi fuseseră cerute pentru revistele cu care colabora. Erau doar niște bucăți anonime, pe care le-ar fi putut scrie oricine, dar asta îl ajuta să-și schimbe starea de spirit și, în plus, nici plata nu era tocmai rea. De trei ori pe săptămână, ca de obicei, preda matematică la școala pregătitoare. Se cufunda în lumea matematicii mai mult ca de obicei, ca să uite de probleme – în special de ce avea legătură cu Fukaeri și *Crisalida de aer*. Odată intrat în lumea cifrelor, circuitele sale mentale se schimbau (cu un clic slab). Din

gura lui ieșeau alte cuvinte, iar corpul său începea să-și folosească alți mușchi. I se schimba și tonul vocii și puțin chiar și expresia feței. Îi plăcea senzația acestei transformări. Era cumva similară cu sentimentul pe care îl trăiești când îți pui o altă pereche de pantofi sau când te muți într-o casă nouă.

Când se afla în lumea cifrelor era mai relaxat decât în viața de zi cu zi sau decât atunci când scria beletristică. Devenea mai elocvent. În același timp însă, simțea că nu e decât o existență provizorie. Nici nu mai știa care era el cel adevărat. Însă reușea să răsucească acel comutator din mintea sa în mod firesc, fără ca măcar să conștientizeze acest lucru. Știa că, într-o măsură mai mică sau mai mare, această transformare îi era necesară.

De la înălțimea catedrei, îi învăța pe elevi despre aviditatea cu care matematica își urma logica. Pe tărâmul cifrelor ceea nu se putea demonstra nu avea niciun înțeles, iar odată ce găseai o demonstrație, misterele lumii îți stăteau în palmă ca o scoică deschisă. Cursurile deveneau neobișnuit de încinse, iar elevii îl ascultau cu intensitate, furați de elocvența sa. Nu numai că le explica cum să rezolve eficient o problemă de matematică, dar descria exuberant pasiunea care se afla ascunsă în acea problemă. Se uita în clasă și vedea privirile pline de respect cu care îl țintuiau fetele de șaptesprezece, optsprezece ani. Știa că le răpise prin intermediul matematicii. Discursul său însuflețit era ca un preludiv intelectual. Funcțiile le mângâiau pe spate, teoremele le respirau fierbinte în ureche. De când o cunoscuse însă pe Fukaeri, nu mai simțea niciun fel de interes erotic față de aceste fete. Nu își dorea să miroasă pijamalele în care ele dormiseră.

Fără îndoială, Fukaeri e o făptură aparte, își spuse el din nou. N-o poți asemui cu alte fete. Ea are o anume semnificație pentru mine, e, cum aș putea să-i zic, un fel de mesaj global care mi-e adresat. Numai că eu nu reușesc să interpretez mesajul ăsta.

*

Rațiunea îi spunea însă limpede și tare că ar fi mai bine să nu mai aibă nicio legătură cu Fukaeri. Ar fi mai bine să se țină cât mai departe și de *Crisalida de aer*, care acum umplea vitrinele librăriilor, și de profesorul Ebisuno, căruia nu-i puteai ghici intențiile, și de sectanții misterioși și turbulenți. Și față de Komatsu ar trebui să păstreze o oarecare distanță, cel

puțin pentru o vreme. În caz contrar, va fi purtat spre ape din ce în ce mai tulburi. Va fi împins într-un ungher primejdios, în care nu se găsește nicio fărâmă de rațiune și va fi pus într-o situație fără scăpare.

Înțelegea însă foarte bine că acum nu mai era ușor să iasă din uneltirile acestea complicate. Era deja implicat până peste cap. Fusese prins fără veste în intrigă, precum personajele din filmele lui Hitchcock. Se băgase singur, acceptând faptul că există anumite riscuri. Mașinăria se urnise deja din loc. Se mișca cu putere și nu putea fi oprită, iar Tengo era una dintre roțițele ei. Una dintre roțițele importante. Îi auzea huruitul gros și îi simțea avântul de nestăvilit.

*

La câteva zile după ce *Crisalida de aer* ajunsese pentru a doua săptămână pe primul loc al vânzărilor, Komatsu îl căută. Era sărit de ora unsprezece seara când sună telefonul. Tengo se schimbase deja în pijama și se băgase în pat. Citea, întins pe burtă și tocmai se pregătea să stingă veioza de la capul patului și să se culce. Își imaginează după țârâitul telefonului cine era. Nu putea explica de ce, dar știa când îl căuta Komatsu, pentru că suna într-un mod anume. Așa cum un text are stilul lui, tot astfel telefonul avea felul lui aparte de a suna atunci când la capătul celălalt se afla Komatsu.

Tengo se ridică din pat, se duse în bucătărie și luă receptorul. Adevărul e că nu voia să răspundă. Voia să se culce liniștit. Să viseze despre pisici sălbatice, sau despre canalul Panama, despre stratul de ozon sau Matsuo Basho, orice numai să fie departe de toată povestea asta. Dar dacă nu răspundea acum, telefonul va suna din nou la fel, peste cincisprezece sau treizeci de minute. Komatsu nu prea știa ce înseamnă oră târzie. Și nu găseai la el niciun pic de înțelegere față de oamenii care duceau o viață normală. Așa că mai bine răspundea de acum.

— Ce faci Tengo, dormeai? întrebă Komatsu pe obișnuitul său ton relaxat.

— Mă pregăteam de culcare, răspunse Tengo.

— Îmi pare rău, spuse Komatsu fără urmă de regret. Voiam să-ți zic că merg foarte satisfăcător vânzările la *Crisalida de aer*.

— Mă bucur să aud asta.

— Se vând ca niște cozonaci proaspeți, cum apar, cum se dau. Nici nu

apucă să tipărească destule, iar nefericiții ăia de la legătorie trebuie să lucreze toată noaptea ca să țină pasul. Ei, bănuiam noi de dinainte că o să se vândă bine. Normal. E romanul unei fetișcane de șaptesprezece ani. Și se face vâlvă în jurul lui. Are toate elementele care fac ca o carte să aibă succes.

— Nu se compară cu un roman scris de un profesoraș de treizeci de ani care arată ca un urs.

— Întocmai. Și totuși nu poți să spui că e un roman cu un conținut tocmai atrăgător. Nu are nici scene de sex și nici scene care să te miște până la lacrimi. De-asta nu mi-am imaginat nici eu că o să meargă atât de bine.

Komatsu se opri, așteptând parcă să observe reacția lui Tengo. Cum acesta însă nu spunea nimic, continuă:

— Și nu numai că se vinde bine, dar e și foarte bine văzută de critici. Cartea asta nu-i doar un capriciu de puștoaică, merit să fure ochii publicului. E bine scrisă. Sigur că tehnica ta literară solidă și minunată i-a scos la iveală posibilitățile. Ce să zic, ai făcut o treabă grozavă.

I-am scos la iveală posibilitățile. Lăsând laudele lui Komatsu să îi treacă pe la urechi, Tengo își apăsa ușor o tâmplă cu degetul. De câte ori Komatsu îl lauda fără rezerve, știa că urmează cu siguranță o veste neplăcută.

— Komatsu-san, care e vestea proastă? întrebă el.

— De unde știi că am o veste proastă?

— Păi m-ați sunat la ora asta. Sigur există și o veste proastă.

— Așa-i, spuse Komatsu impresionat. Clar că așa e. Tengo, ai o intuiție grozavă.

Asta nu e intuiție, e doar logică elementară, se gândi Tengo, dar nu spuse nimic, ci așteptă următoarea mișcare a lui Komatsu.

— Întocmai. Din păcate, am și o veste cam neplăcută, spuse Komatsu și făcu o pauză semnificativă. Îți puteai imagina ochii săi lucind în întuneric, ca ai unei manguste.

— Probabil că în legătură cu autoarea *Crisalidei de aer*, nu? zise Tengo.

— Exact. Are de-a face cu Fukaeri. E cam nasol. Chestia e că a cam dispărut de o vreme.

Tengo continua să-și apese tâmpla.

— De o vreme, adică de când?

— De trei zile. Miercuri dimineață a plecat din casa din Okutama și s-a dus în Tokio. Ebisuno a condus-o. N-a spus unde merge. A telefonat apoi și l-a anunțat că în seara aia nu se întoarce, ci că rămâne în apartamentul din Shinanomachi. Urma să înnopteze acolo și fiica Profesorului. Numai că Fukaeri nu a mai ajuns niciodată acolo și de atunci nu a mai dat niciun semn de viață.

Tengo se gândi la ultimele trei zile. Dar nu-și aminti nimic semnificativ.

— Nu mai știe nimeni nimic de ea. Mă gândeam că poate a luat cumva legătura cu tine?

— Nu, spuse Tengo. Noaptea pe care o petrecuse la el în apartament fusese cu mai bine de patru săptămâni în urmă.

Chibzui câteva momente dacă ar fi cazul să-i spună și lui Komatsu ce zisese Fukaeri, și anume că era mai bine să nu se întoarcă în apartamentul din Shinanomachi. Poate că simțise acolo ceva amenințător. În cele din urmă, se hotărî să tacă. Mai bine să nu afle Komatsu că Fukaeri înnoptase la el.

— Ea e mai ciudată, spuse Tengo. Cine știe pe unde o fi plecat fără să anunțe.

— Nu, nu-i asta. Cât o vezi tu de ciudată, Fukaeri e o fată sinceră. Sună mereu acasă ca să zică unde e, unde se duce și ce face. Așa susține profesorul Ebisuno. De-aia e cam ciudat să nu știe de ea de trei zile întregi. E posibil să se fi întâmplat ceva rău.

Tengo gemu:

— Ceva rău?

— Și Profesorul, și fata lui își fac griji, spuse Komatsu.

— În orice caz, și dumneavoastră sunteți pus într-o poziție cam neplăcută câtă vreme nu se știe nimic de Fukaeri, nu?

— Da, dacă se implică poliția, se cam încurcă lucrurile. La urma urmelor, a dispărut frumoasa autoare a unui roman care avansează cu pași rapizi pe drumul succesului. Parcă văd cum or să se ambaleze ziarștii. Și dacă se întâmplă asta, editorul responsabil, adică subsemnatul, o să fie tras în toate direcțiile și pus să comenteze. Iar chestia asta nu mă bucură deloc. Eu sunt un om al umbrelor, nu sunt învățat cu lumina zilei. Ca să nu mai zic că e mai mult ca sigur că o să iasă la iveală și niscaiva ascunzișuri de-ale noastre.

— Și profesorul Ebisuno ce spune?

— Măine se duce la poliție să-i raporteze dispariția. La rugămintea mea a mai întârziat câteva zile, dar nu poate să o lungească prea mult.

— Dacă se află că a fost dată dispărută, o să apară și mass-media, nu?

— Nu știu cum o să trateze poliția problema asta. Fukaeri e omul zilei, nu e o puștoaică oarecare, fugită de acasă. E cam greu să îți povestea asta ascunsă de ochii publicului.

Sau poate că exact asta își dorește profesorul Ebisuno, se gândi Tengo. Să o folosească pe Fukaeri drept momeală pentru a stârni agitația lumii și, servindu-se de această pârghie, să afle unde sunt părinții fetei și care este rolul Pionierilor în dispariția lor. Dacă așa stăteau lucrurile, planul Profesorului se desfășura conform așteptărilor. Dar oare el realiza cât era de periculos ce făcea? Probabil că da. Nu era un om repezit. Din capul locului, meseria lui era să gândească profund. În plus, se pare că existau câteva aspecte importante referitoare la situația lui Fukaeri pe care Tengo nu le aflase. Cum s-ar spune, lui Tengo îi fuseseră înmânate doar câteva piese răzlețe din care încerca să rezolve puzzle-ul. Un om înțelept nu s-ar fi implicat în asemenea mașinații de la bun început.

— Ai vreo idee pe unde ar putea să fie?

— În momentul de față, nu.

— Hm, făcu Komatsu. În vocea sa se simțea sfârșeala, lucru straniu pentru că nu se întâmpla prea des să-și dea la iveală slăbiciunea. Scuză-mă că te-am trezit în miezul nopții.

Destul de neobișnuit și să-și ceară scuze.

— Nu-i nimic. Trebuia să-mi spuneți, zise Tengo.

— Nici eu n-aș fi vrut să te implic în complicațiile astea. Rolul tău e doar să scrii și îndatorirea asta ți-ai dus-o la bun sfârșit. Dar așa se întâmplă pe lumea asta, lucrurile nu se sfârșesc fără piedici. Și ți-am mai spus, noi suntem împreună într-o barcă purtată de curenți rapizi.

— Și ne împărțim prada, adăugă Tengo mecanic.

— Întocmai.

— Totuși, dacă se află despre dispariția lui Fukaeri, asta nu o să crească și mai mult vânzările *Crisalidei*?

— Se vinde suficient de bine și așa, spuse Komatsu resemnat. N-are nevoie de și mai multă publicitate. Un scandal pe prima pagină a ziarelor

nu e decât o sursă de neazuri. Noi trebuie să ne găsim mai degrabă un loc în care să putem trage la mal în siguranță.

— Să tragem la mal? făcu Tengo.

În receptor îl auzi pe Komatsu înghițind în sec, apoi tușind ușor.

— În privința asta, mai vorbim noi pe îndelete. Poate ne vedem să mâncăm ceva împreună. După ce se mai liniștește un pic toată nebunia. Noapte bună, Tengo. Să dormi bine!

Spunând acestea, Komatsu închise telefonul. De parcă ar fi fost descântat, Tengo nu mai reuși apoi să adoarmă, în ciuda oboselii.

Ce prostie, „să dormi bine”, se gândi. Se așeză la masa din bucătărie, cu gândul să lucreze, dar nu era în stare de nimic. Scoase din raft sticla de whisky și bău un pahar, cu înghițituri mici, fără gheață.

*

Probabil că Fukaeri își îndeplinesc rolul de momeală, așa cum fusese plănuțit, și fusese răpită de Pionierii. Lui Tengo i se părea că posibilitatea aceasta nu era de neglijat. Îi supravegheaseră apartamentul din Shinanomachi și, când apăruse Fukaeri, câțiva oameni o forțaseră să urce într-o mașină și plecaseră cu ea. "Dacă se mișcau repede și își alegeau momentul bun, nu era deloc greu să ducă la bun sfârșit așa ceva. Fukaeri îi spusese că ar fi mai bine să nu se ducă în Shinanomachi, pasămite simțise ceva.

Îi spusese că Oamenii cei Mici și crisalida de aer există cu adevărat. Când era la Pionierii, murise capra cea oarbă aflată în grija ei, iar cât fusese pedepsită îi cunoscuse pe Oamenii cei Mici. Împreună cu ei, noapte de noapte, făcuse o crisalidă de aer. Iar ei i se întâmplase ceva cu o semnificație importantă. Întâmplarea asta o povestise în roman. Iar Tengo fusese cel care aranjase romanul într-o formă demnă de publicat. Cu alte cuvinte, îl transformase într-un produs comercial. Iar acest produs (împrumutând vorbele lui Komatsu) se vindea precum cozonacul cald. Pentru Pionierii, asta era probabil o situație neplăcută. Poate că povestea Oamenilor cei Mici și a crisalidei era un mare secret care nu trebuia aflat și de alții. De aceea o răpiseră pe Fukaeri, ca să-i închidă gura și să nu divulge secretul și mai mult. Iar ei trebuia să recurgă la forță, chiar dacă asta trezea suspiciunea lumii și îi expunea unor riscuri.

Desigur, aceasta nu era decât o ipoteză imaginată de Tengo. Nu avea

niciun temei să o susțină și era imposibil de dovedit. Cine l-ar crede dacă s-ar apuca să strige în gura mare că există Oamenii cei Mici și crisalida de aer? Înainte de toate, nici Tengo nu înțelegea prea bine ce sens concret avea cuvântul „există”.

Sau poate că Fukaeri, pur și simplu sătulă de zarva stârnită în jurul *Crisalidei de aer*, dispăruse pe undeva. Desigur, exista și posibilitatea aceasta. Era aproape imposibil să-i anticipezi acțiunile. Dar chiar dacă așa stăteau lucrurile, te-ai fi așteptat să lase un mesaj pentru profesorul Ebisuno și fata lui, Azami, să nu se neliniștească. Nu avea niciun motiv să nu facă lucrul acesta.

Dar dacă fusese cu adevărat răpită de sectanți, Tengo își putea imagina fără dificultate că se afla în primejdie. La fel cum, la un moment dat nu s-a mai știut nimic despre părinții ei, poate că tot așa nu se va mai afla nimic despre Fukaeri. Oricât ar vui presa aflând despre legăturile dintre ea și Pionierii (și n-ar dura mult până s-ar întâmpla asta), toată zarva ar fi în zadar dacă poliția doar ar ridica din umeri, susținând că nu există nicio dovadă concretă că fusese răpită. Fukaeri ar rămâne încarcerată undeva dincolo de gardurile înalte ale comunei. Sau poate că i s-ar întâmpla ceva și mai rău. Oare profesorul Ebisuno luase în calcul și acest scenariu când își construisese planurile?

Tengo voia să-i telefoneze Profesorului și să discute cu el, dar era deja o oră mult prea târzie. Trebuia să aștepte până a doua zi.

*

A doua zi de dimineață telefonă la profesorul Ebisuno, dar nu reuși să îl găsească. „Acest număr este nealocat. Verificați numărul și încercați din nou, se tot repeta mesajul înregistrat.” Încercă să sune de mai multe ori, dar fără niciun rezultat. Poate că după debutul lui Fukaeri își schimbase numărul de telefon, ca să scape de avalanșa de cereri de interviuri.

Se scurse o săptămână fără să se petreacă nimic deosebit. *Crisalida de aer* se vindea în continuare la fel de bine și se menținea în lista bestsellerurilor din întreaga țară. Nimeni nu încerca să ia legătura cu Tengo. Sună el în câteva rânduri la serviciu la Komatsu, dar acesta era mereu plecat (nimic neobișnuit în asta). Degeaba îi transmitea să îl sune, pentru că acesta nu îl căuta niciodată (nici aici nu era nimic neobișnuit). Se uita negreșit în ziare în fiecare zi, dar nu apărea nicio știre referitoare la

faptul că Fukaeri era dată dispărută. Până la urmă, se pare că profesorul Ebisuno nu anunțase poliția. Sau o făcuse, dar poliția își desfășura investigațiile în secret. Sau nu îl luaseră în serios, considerând că nu e decât una dintre multele adolescente care fug de acasă.

Tengo își ținea în continuare orele la școală de trei ori pe săptămână, iar în rest își petrecea timpul în fața biroului, scriind un roman de dimensiuni mai mari. Vinerea îl vizita iubita și își petreceau după-amiaza făcând sex pe săturate. Dar orice ar fi făcut, nu putea să-și adune gândurile într-un singur loc. Nu era în stare să se limpezească, de parcă ar fi înghițit din greșeală o bucată de nor gros care îl încetoșa pe dinăuntru. Își petrecea zilele fără să se poată relaxa. Își pierduse treptat și pofta de mâncare. Noaptea se trezea la ore bizare și nu mai reușea să adoarmă. Se gândea atunci la Fukaeri. Unde o fi și ce o fi făcând acum. Oare cu cine e? Ce s-o fi întâmplat cu ea? Încerca să-și imagineze diverse scenarii, dar toate erau în culori mai mult sau mai puțin sumbre. În mintea sa, o vedea mereu îmbrăcată în acel puloveraș subțire de vară, care-i reliefa sânii atât de frumos. Această imagine îl sufoca și îi făcea inima să-i bată nebunește.

Primi un semn de la Fukaeri într-o joi, în a șasea săptămână de când *Crisalida de aer* intrase în topul vânzărilor.

Capitolul 23

E doar începutul

Aomame și Ayumi erau combinația ideală pentru a petrece o noapte întreagă într-o atmosferă intimă, dar suficient de erotică. Ayumi era micuță și zâmbăreată, deloc timidă, pricepută la conversație și putea să facă față cu optimism oricărui lucru, dacă așa se hotăra. Avea și un simț al umorului sănătos. În comparație cu ea, Aomame cea zveltă și musculoasă era impasibilă și reținută. Nu putea să se adreseze prietenos unui bărbat pe care îl vedea pentru prima dată. Din când în când, vorbele ei trădau o ușoară dar inconfundabilă undă de cinism și agresivitate. În ochii ei se întrezărea un licăr de intoleranță. Dar, dacă voia, Aomame putea să se învâluie într-o aură de degajare care îi atrăgea pe bărbați. Era ca mirosul încărcat cu stimuli sexuali pe care animalele și insectele îl emană atunci când au nevoie. Nu o făcea intenționat, cu efort. Era ceva înăscut. Sau poate că era

un lucru pe care și-l însușise la un moment dat în viață, dintr-un motiv sau altul. În orice caz, acea aură a ei îi stimula nu doar pe bărbați, ci în mod straniu și pe partenera ei, Ayumi, care parcă devenea și mai expansivă și însuflețită.

Când găseau niște bărbați care le conveneau, Ayumi pleca singură în recunoaștere, își etala firea ei prietenoasă și fixa astfel temelia pe care să se clădească o relație de prietenie. La momentul oportun, se alătura și Aomame, creând astfel o armonie deplină, o atmosferă cu totul aparte, ca de operetă combinată cu *film noir*. Odată ajunse în acest punct, mai departe era simplu. Mergeau undeva și, împrumutând expresia lui Ayumi, „și-o puneau la greu”. Cea mai dificilă parte era să-și găsească partenerii potriviți. Era de preferat ca aceștia să fie împreună, să fie curăței și să arate cât de cât bine. Trebuia să aibă și un dram de inteligență, dar nici să nu fie prea inteligenți, ca să nu piardă o noapte întreagă cu discuții plictisitoare. Un alt standard era ca aceștia să dispună și de mijloace materiale suficiente, pentru că, evident, ei erau cei care achitau nota de plată din bar sau din club și camera la hotel.

*

Cu toate acestea, către sfârșitul lui iunie, încercaseră să mai încingă o astfel de petrecere erotică (aceasta avea să fie ultima lor acțiune împreună), dar nu reușiseră sub nicio formă să găsească niște bărbați cum trebuie. Se mutaseră dintr-un loc în altul, petrecuseră o groază de timp căutând, însă rezultatul era același. Deși era ultima seară de vineri a lunii, toate localurile din Roppongi și până în Akasaka erau surprinzător de pustii. Nu erau suficienți mușterii ca să aibă de unde alege. Cerul se înnorase treptat și în tot orașul domnea o atmosferă apăsătoare, ca de doliu.

— Azi chiar nu ne iese. Ar trebui s-o lăsăm baltă, zise Aomame.

Se făcuse deja zece și jumătate. Ayumi încuviință fără tragere de inimă.

— Măi, să fie! N-am mai avut în viața mea o pradă atât de slabă într-o seară de vineri. Și mai și port lenjerie roșie și sexy.

— Atunci du-te acasă și admiră-te singură în fața oglinzii.

— N-am totuși atâta tupeu să fac așa ceva în baia din căminul poliției.

— Oricum, azi am putea s-o lăsăm baltă, să bem cuminți ceva împreună, după care să ne ducem acasă și să ne culcăm.

— Ar fi bine, zise Ayumi, apoi adăugă în grabă. A, da, ce zici, ne oprim

să mâncăm ceva înainte să ne ducem acasă? Am rămas cu treizeci de mii de yeni.

Aomame se încruntă.

— Ai rămas? Ce tot zici acolo? Nu te vaiți tu mereu că ai salariu mic și că n-ai bani?

Ayumi se scărpină la nas cu degetul arătător.

— Sinceră să fiu, data trecută am primit treizeci de mii de yeni de la tip. Mi i-a dat la plecare, zicând că sunt bani de taxi. Atunci când ne-am pus-o cu ăia doi care lucrau la o agenție imobiliară.

— Și tu i-ai luat? Întrebă Aomame surprinsă.

— Cred că ne-au luat drept semiprofesioniste, zise Ayumi râzând pe înfundate. Cui să-i treacă prin cap că suntem una polițistă, alta instructor de arte marțiale? Păi, și ce? Din tranzacțiile imobiliare faci o căruță de bani, nu? M-am gândit că putem să mergem noi două și să mâncăm ceva bun de ei, așa că i-am luat. Altfel, nu-mi vine să-mi acopăr eu știu ce cheltuieli din ei.

Aomame nu comentă. Să faci sex cu un bărbat necunoscut și să iei bani în schimb – i se părea un lucru desprins de realitate. Nu reușea să se împace cu ideea că putea să i se întâmple ei așa ceva. Parcă își privea silueta strâmbă într-o oglindă care distorsionează imaginea. Dar ce era mai corect din punct de vedere moral, să primești bani ca să ucizi un bărbat sau ca să te culci cu el? Greu de zis.

— Nu-ți convine ideea de a primi bani de la un bărbat? o întrebă Ayumi neliniștită.

Aomame clătină din cap.

— Nu e vorba că nu-mi convine, ci mai degrabă că mi se pare un pic straniu. Și nu prea mă împac cu ideea ca o polițistă să facă practic pe prostituata.

— Nici pomeneală, răspunse Ayumi veselă. Mie nu-mi pasă de așa ceva. Ascultă, prostituatele sunt cele care fac sex cu cineva după ce se înțeleg la preț. Și plata se face mereu în avans. Mai întâi dai banul, apoi dai jos pantalonii. Asta e regula. Dacă te trezești abia după că-ți spune „dar, știi, n-am niciun ban”, n-ai făcut nicio afacere. Dar dacă tipul îți dă ceva abia după și fără târguială, zicând că sunt bani de taxi, nu e vorba decât de un simplu gest de recunoștință. Nu e prostituție de profesie. Aici se trage

linia.

Spusele lui Ayumi aveau și ele logica lor.

*

Ultima dată, partenerii aleși de ele erau doi tipi între treizeci și cinci și patruzeci de ani. Ambii aveau părul des, dar aici Aomame făcuse un compromis. Ziceau că lucrează în domeniul imobiliar. Însă după costumele lor Hugo Boss și cravatele Missoni Uomo, puteau ghici că nu erau angajați la o firmă gigant precum Mitsubishi sau Mitsui, ci la una cu o atitudine mai agresivă și mai flexibilă. Probabil o firmă cu nume străin, fără regulamente interne dure, mândrie în spirit tradițional și ședințe interminabile. Îți trebuiau anumite abilități personale, dar dacă te orientai bine, și câștigurile erau uriașe. Unul din ei avea cheia de la un Alfa Romeo nou-nouț. Amândoi spuneau că în Tokio nu există suficient spațiu de birouri. Economia dă semne că își revine de pe urma șocului petrolier, iar capitalul se fluidizează tot mai mult. Oricât de mulți zgârie-nori s-ar construi, tot n-ar face față.

— Să înțeleg că domeniul imobiliar e profitabil, comentă Aomame.

— Așa e, Aomame. Dacă ai cumva niște bani la dispoziție, ar fi bine să cumperi proprietăți, zise Ayumi. Într-un areal limitat cum e Tokio-ul se scurg niște sume uriașe de bani, iar prețul pământului crește. Nu ai nimic de pierdut cumpărând acum. E ca și cum ți-ai lua un cal de curse care știi sigur că o să câștige. Din păcate, un funcționar public umil ca mine nu dispune de asemenea resurse financiare. Apropo, Aomame, tu învârți bani, faci investiții?

Aomame clătină din cap.

— Eu nu am încredere decât în banii gheață.

Ayumi râse zgomotos.

— Asta e mentalitate de infractor!

— Țin pitit la saltea un teanc de bani și dacă se complică treaba, îi înșfac și fug cu ei pe fereastră.

— Exact! exclamă Ayumi pocnind din degete. Ca în *Lovitura*, filmul cu Steve McQueen. Teancul de bani și pușca. Îmi place la nebunie!

— Mai mult decât să fii de partea legii?

— Asta ca preferință, zise Ayumi zâmbind. Personal, îmi plac proscrisii. E mult mai incitant decât să dai amenzi de parcare, asta clar. Probabil că

asta e și ceea ce mă atrage la tine.

— Arăt eu a proscrisă?

Ayumi încuviință.

— Da, ai tu aerul ăsta în jurul tău. Nu ești chiar ca Faye Dunaway cu mitraliera, dar oricum.

— N-am eu nevoie de mitralieră, zise Aomame.

*

— Apropo de Pionierii, despre care vorbeam noi acum ceva vreme, încep Ayumi.

Erau într-un mic restaurant italianesc din Iikura, deschis până târziu, unde lua o masă ușoară alături de un vin Chianti. Aomame mânca o salată cu ton, iar Ayumi niște *gnocchi* cu sos de busuioc.

— Da?

— E o chestie care mi-a captat atenția și m-am interesat personal și mai departe. Dar cu cât am încercat să aflu mai multe, cu atât povestea a început să arate mai suspicios. Ei susțin că sunt o grupare religioasă și au până și autorizație, dar nu au cu adevărat o substanță religioasă. Sunt, cum să zic, deconstructiviști ca dogmă, sunt doar un amalgam de imagini religioase. Iar asta e garnisit cu un strop de curent spiritual New Age, de academism cochet, întoarcere la natură și anticapitalism, ocultism. Atâta tot. Nu au niciun pic de substanță. Iar când spun asta, mă refer la faptul că nu au fond de sectă. În termenii lui McLuhan, mediul este mesajul. De *cool*, e *cool*.

— McLuhan?

— Și eu citesc, să știi, zise Ayumi pe un ton nemulțumit. McLuhan era înaintea vremurilor sale. A fost în mare vogă într-o vreme, drept pentru care era și subestimat, însă avea dreptate în ce spunea.

— Ambalajul reflectă conținutul. Asta spunea?

— Da. Conținutul este modelat de ambalaj. Și nu invers.

Aomame se gândi puțin, apoi spuse:

— Nu se știe cum arată Pionierii ca sectă pe dinăuntru, dar oamenii sunt atrași de ei și se adună acolo indiferent de asta. La asta te referi?

Ayumi încuviință.

— Nu pot spune că sunt surprinzător de mulți, însă un număr nu tocmai mic de oameni se duce la ei. Și cum mai vine cineva, se mai strâng niște

bani. Firește, nu? Ceea ce cred eu că-i ademenește pe oameni la această sectă e faptul că nu sunt foarte religioși. Par foarte curați, inteligenți și organizați. Pe scurt, nu arată ca niște sărântoci. Iar asta îi atrage pe cei din generația tânără care muncesc în diverse domenii de specialitate sau în cercetare. Le stimulează curiozitatea intelectuală. Le dă un sentiment de împlinire pe care altfel nu-l pot avea în lumea reală. E un sentiment concret, aproape tangibil. Iar acești adepți intelectuali sunt cei care formează creierul dinăuntru sectei, ca un corp de ofițeri militari de elită. În plus, se pare că acest „Lider” este un conducător înzestrat cu multă carismă. Oamenii îl idolatrizează. Aș putea chiar spune că existența lui reprezintă un fel de nucleu al dogmei. Ca structură, e un fel de religie primitivă. Și creștinismul a fost la început așa, mai mult sau mai puțin, însă Liderul nu apare deloc în lume. Nu se știe nici măcar cum arată. Nici numele sau vârsta sa. În ochii lumii, secta este administrată de un consiliu, dar altă persoană ocupă poziția de președinte. Acesta este cel care reprezintă secta la ceremoniile oficiale, însă în fond el nu este decât de decor. În centrul sistemului se află acest Lider imposibil de identificat.

— E clar că ține cu orice preț să-și ascundă identitatea.

— Încearcă să ascundă ceva sau nu vrea să se dezvăluie tocmai ca să capete acest aer misterios.

— Sau e cumplit de urât.

— Posibil și asta. Poate e pocit de zici că e de pe altă lume, zise Ayumi și scoase un sunet gutural, ca să sugereze un fenomen paranormal. În orice caz, sunt mai multe lucruri care nu apar la suprafață, nu doar fondatorul sectei. Unul e activitatea intensă de pe piața imobiliară, despre care am vorbit la telefon. Tot ce se vede e doar o prefăcătorie. Amenajări frumoase, relații cu publicul impecabile, o teorie inteligentă, adepți care fac parte din elită, ascetism, yoga, pace sufletească, negarea materialismului, agricultură ecologică, aer curat și o dietă vegetariană delicioasă... totul arată ca o fotografie calculată. Ca pagina publicitară cu vile de lux din ediția de duminică a ziarului. Ambalajul în sine arată foarte frumos. Dar are aerul că în spate se întâmplă lucruri dubioase, dintre care unele poate ilegale. Asta e impresia la care am ajuns eu după ce am consultat diverse materiale.

— Dar deocamdată poliția nu face nicio mișcare.

— E posibil să existe vreo mișcare în secret, dar asta n-am cum să aflăm.

Dar să știi că poliția din Yamanashi urmărește într-o oarecare măsură direcția în care tinde această sectă. Este impresia pe care am căpătat-o și din tonul responsabilului cu investigația, când am vorbit la telefon. Pionierii sunt cei din care se trage gruparea Zori de Zi, responsabilă cu conflictul armat, iar ruta prin care au fost achiziționate automatele Kalașnikov fabricate în China se presupune că ar fi Coreea de Nord, deși problema nu a fost elucidată complet. Pionierii sunt probabil vizați și ei într-o anumită măsură, dar au statut de instituție religioasă și nu te poți atinge de ei prea ușor. Deja au percheziționat locul și s-a dovedit că nu au legături directe cu conflictul armat. Iar Securitatea nu am cum să știu ce mișcări face. Tipii ăștia sunt foarte secretoși, iar poliția și Securitatea oricum nu s-au avut bine niciodată.

— N-ai mai aflat nimic despre copiii care nu se mai duc la școală?

— Nu, nu se știe nimic. Odată ce încetează să se mai ducă, nu mai calcă dincolo de gardul sectei. Nu am cum să aflu mai multe despre ei. Dacă ar apărea dovezi concrete de abuz, lucrurile s-ar schimba, dar deocamdată nu există așa ceva.

— Oare cei care părăsesc Pionierii n-ar putea da mai multe informații despre asta? Sigur există măcar câteva persoane care ajung să fie dezamăgite sau care clachează în fața practicilor prea dure și părăsesc secta, nu?

— Sigur că sunt persoane care vin și pleacă. Unii se alătură sectei, alții o părăsesc deziluzionați. În principiu, sunt liberi s-o facă. Conform contractului semnat, nu mai primesc înapoi niciun ban din suma mare donată la înscriere cu titlul de „taxă de utilizare permanentă a așezământului”, dar dacă acceptă această condiție, pot să plece cu ce au pe ei. Există și o asociație a celor care s-au retras din sectă, iar acești oameni susțin că Pionierii sunt un cult periculos și antisocial, care comite fraude. I-au dat și în judecată. Ba chiar publică și un mic buletin informativ. Însă vocea lor e prea slabă și nu are nicio influență asupra lumii. Secta și-a angajat niște avocați de top care au construit în jurul lor un sistem impermeabil, care nu lasă să pătrundă niciun strop de apă pe partea legală. Niciun proces nu reușește să-i clinească din loc.

— Aceste persoane nu spun nimic legat de Lider sau de copiii adeptilor din sectă?

— Nu știu prea bine, pentru că nu am avut în mână vreun buletin să-l citesc, dar din câte am aflat, toți acești nemulțumiți făceau parte din rangurile inferioare. Erau neînsemnați. La cât se fălesc Pionierii că neagă valorile lumești, ei sunt în mod clar o societate ierarhizată mai mult decât cea lumească. Rangurile superioare și cele inferioare sunt bine delimitate. Fără o educație superioară sau o calificare de specialitate nu ai ce căuta în rangurile de conducere. Cei care îl cunosc pe Lider și primesc îndrumări de la el, care au acces la nucleul sistemului, sunt doar credincioșii de elită de rang înalt. Restul lumii face contribuțiile bănești de rigoare, meditează respirând aer curat și muncește la câmp. Duc o viață din asta, sterilizată și atât. Sunt ca o turmă de oi. Pleacă dimineața la pășune, păzite de cioban și de câini, iar seara se întorc în țarc. Au un trai foarte liniștit. Trăiesc cu speranța zilei în care vor avansa pe o poziție superioară în cadrul sectei și vor apărea în fața Fratelui cel Mare, dar ziua asta nu vine niciodată. Credincioșii de rând nu știu aproape nimic despre organizarea internă și chiar dacă părăsesc secta, nu au ce informații relevante să ofere lumii. Nici măcar nu-l vor fi văzut pe Lider la față.

— Nu există niciun adept de elită care să se fi retras?

— Din câte am reușit eu să aflu, nu.

— Odată ce afli secretul sistemului, nu ți se mai permite să-l părăsești?

— Cred că, odată ajuns într-un asemenea punct, lucrurile iau o turnură drastică, zise Ayumi și oftă scurt. Auzi, Aomame, apropo de violurile de care mi-ai vorbit cu ceva vreme în urmă, cam cât de sigură e povestea?

— E foarte sigură, dar în momentul de față încă nu există dovezi concrete.

— Zici că e ceva ce se întâmplă în mod sistematic în cadrul sectei?

— Nici asta nu știu precis încă. Însă există o victimă reală, pe care chiar am cunoscut-o. A trecut prin ceva cumplit.

— A fost violată, adică a existat clar penetrare?

— Fără dubiu.

Ayumi căzu pe gânduri, strâmbând din buze.

— Am înțeles. O să-mi bag eu nasul mai adânc în treaba asta.

— Dar s-o iei ușor.

— O iau, zise Ayumi. După cum vezi, sunt un om care știe ce face.

*

Cele două terminară de mâncat, iar chelnerul strânse farfuriile. Refuzară desertul, rămânând doar cu paharele de vin.

— Ziceai că în copilărie nu ai avut experiențe neplăcute cu vreun bărbat, nu? întrebă Ayumi.

Aomame se uită un pic la expresia de pe chipul lui Ayumi și încuviință.

— Familia mea era foarte credincioasă și nu se vorbea niciodată despre sex. Toți din jurul nostru se purtau la fel. Sexul era un subiect interzis.

— Dar cât ești de credincios și cât de mare ți-e apetitul sexual sunt două chestiuni diferite. Toată lumea știe că există mulți maniaci sexual printre clerici. Adevărul e că printre cei care ajung la poliție acuzați de prostituție sau molestare, destul de mulți sunt din sfera religiei sau a învățământului.

— Așa o fi, dar cel puțin în preajma mea nu am văzut nici urmă de așa ceva. Nu erau oameni care să facă cine știe ce prostii.

— Foarte bine, zise Ayumi. Mă bucur să aud asta.

— La tine n-a fost așa?

Ayumi ezită, ridicând ușor din umeri.

— Sinceră să fiu, eu am pățit-o de nenumărate ori, zise ea. Când eram mică.

— Cu cine?

— Fratele și unchiul meu.

Aomame se încruntă.

— Fratele și unchiul?

— Exact. Amândoi sunt acum polițiști în serviciu. Unchiul chiar a primit de curând recunoaștere publică pentru excelență. Pentru uriașa contribuție adusă îmbunătățirii mediului local și a siguranței publice în cei treizeci de ani neîntrerupți la datorie. A salvat o bleagă de cățea cu pui de pe linia de cale ferată și l-au dat chiar și la gazetă.

— Și ce ți-au făcut?

— M-au atins între picioare și m-au pus să le-o sug.

Aomame se încruntă și mai tare.

— Fratele și unchiul tău?

— Sigur, fiecare separat. Când eu aveam zece ani și fratele meu vreo cincisprezece. Cu unchiul s-a întâmplat mai înainte. De vreo două sau trei ori, când a rămas la noi peste noapte.

— Și ai spus cuiva?

Ayumi clătină încet din cap de câteva ori.

— Nu. Mi-au zis că n-am voie să spun nimănui și m-au speriat că o pățesc rău dacă mă scap cuiva. Și dacă nu m-ar fi speriat, m-am gândit că, dacă aș spune, mai rău pe mine m-ar certa decât pe ei și că tot eu aș avea de suferit. De asta mi-a fost frică și n-am suflat o vorbă.

— Nici la mama ta nu puteai să te duci?

— *Cu atât mai mult* la mama. Fratele meu a fost preferatul ei dintotdeauna, iar de mine era mereu dezamăgită. Nu eram nici delicată, nici frumoasă, ci grasă și cu note proaste. Mama mea își dorea altfel de fiică. Frumoasă ca o păpușă și grațioasă ca o balerină. Adică cerea imposibilul.

— Și nu voiai să o dezamăgești și mai mult.

— Exact. Am simțit că, dacă îi spuneam ce-mi făcea fratele meu, m-ar fi disprețuit și m-ar fi urât și mai mult. Ar fi zis că sigur am făcut eu ceva și am provocat totul. Decât să dea vina pe fratele meu.

Aomame își descreți fruntea cu degetele. La zece ani, când am anunțat că îmi abandonez credința, mama n-a mai deschis gura să-mi vorbească, se gândi ea. Dacă trebuia să-mi transmită ceva, îmi scria un bilețel. De spus, nu-mi spunea nimic. Nu mai eram fiica ei. Eram doar „una care și-a abandonat credința”. Apoi am fugit de acasă.

— Dar fără penetrare? o întrebă Aomame pe Ayumi.

— Fără. Oricum nu puteam să fac ceva atât de dureros. Nici ei nu mi-au cerut așa ceva.

— Îi mai vezi și acum pe fratele și pe unchiul tău?

— De când m-am angajat și am plecat de acasă, nu prea am mai dat ochii cu ei, dar îmi sunt rude și mai și lucrăm în același domeniu, așa că e inevitabil să ne mai întâlnim. Iar atunci fac față situației cât pot de veselă. Încerc să nu creez valuri. Nici nu-și mai aduc ei aminte ce s-a întâmplat.

— Nu-și aduc aminte?

— Ei sunt în stare să uite, zise Ayumi. Dar eu nu.

— Normal.

— Ca genocidele din istorie.

— Genocide?

— Cei care generează totul pot să-și raționalizeze faptele cu o logică potrivită și chiar să le uite. Pot să-și ferească ochii de la lucrurile pe care nu

vor să le vadă. Dar victimele nu pot uita. Și nu-și pot abate privirea. Amintirile lor se transmit de la părinți la copii. Lumea nu este decât o luptă nesfârșită între amintirile unor tabere opuse.

— Absolut, zise Aomame și se încruntă ușor.

O luptă nesfârșită între amintirile unor tabere opuse?

— Sinceră să fiu, am avut senzația că și tu ai pățit ceva asemănător.

— De ce?

— N-aș ști să-ți spun exact de ce. M-am gândit că poate din cauza asta preferi acum să ți-o pui doar câte o noapte cu un necunoscut. Și mi s-a părut că în cazul tău e și ceva furie la mijloc. Furie, supărare. Nu pari capabilă să faci ce face restul lumii, adică să ai un iubit, să mergeți la întâlnire, să mâncați și să ți se pară normal să te culci doar cu el. Mă rog, și la mine e la fel.

— Adică nu mai pot să urmez ordinea obișnuită a lucrurilor pentru că aș fi pățit ceva în copilărie?

— Așa am avut eu impresia, zise Ayumi și ridică ușor din umeri. Mie, una, mi-e frică de bărbați. Adică de a avea o relație apropiată cu cineva anume. Și de a accepta absolut totul la persoana respectivă. Numai dacă mă gândesc și simt că mi se taie picioarele. Însă uneori mi-e greu și să fiu singură. Vreau să mă ia în brațe un bărbat, să intre în mine. Îmi vine un chef de sex de simt că nu mai pot să rezist. Iar atunci cel mai simplu e cu un tip complet necunoscut. Clar.

— Ți-e frică?

— Da. Chiar rău.

— Mie nu cred că mi-e frică în vreun fel de bărbați, zise Aomame.

— Dar ți-e frică de ceva?

— Sigur că da. Cel mai tare mi-e frică de mine. Că nu știu ce fac. Că nu știu ce fac acum.

— Și ce faci acum?

Aomame rămase o vreme cu ochii ațintiți la paharul de vin din mână.

— Asta aș vrea și eu să știu, zise ea, ridicându-și privirea. Dar nu știu. Nu sunt sigură nici măcar în ce lume mă aflu și în ce an.

— Suntem în anul 1984. Locul: Tokio, Japonia.

— Aș vrea s-o pot spune și eu cu atâta încredere.

— Ce ciudat, zise Ayumi râzând. Sunt niște realități atât de evidente, iar

tu nu poți să le afirmi cu convingere.

— Încă nu pot să explic exact de ce, dar pentru mine nu sunt niște realități atât de evidente.

— A, da? zise Ayumi admirativ. Nu pot să pretind că înțeleg ceva din optica asta, dar în orice an am fi și oriunde ne-am afla, tu ai un om pe care îl iubești din tot sufletul. Din punctul meu de vedere, e un lucru demn de toată invidia. Eu n-am pe nimeni.

Aomame lăsă paharul de vin pe masă și se șterse la gură cu șervețelul. Apoi spuse:

— Poate că ai dreptate. Indiferent de anul sau locul în care suntem, eu vreau să-l întâlnesc. Îmi doresc asta atât de mult că-mi vine să mor. Asta e singura mea certitudine. E singurul lucru pe care pot să-l afirm cu încredere.

— N-ai vrea să pun la bătaie resursele poliției? Dacă îmi dai câteva informații, s-ar putea să aflu unde e și ce face.

— Nu-l căuta, zise Aomame clătînând din cap. Te rog. Ți-am mai spus, într-o bună zi o să-l întâlnesc undeva *pur și simplu*. Din întâmplare. Acum stau și aștept cuminte acel moment.

— Ca într-o telenovelă, zise Ayumi admirativ. Mie îmi plac la nebunie lucrurile astea. Mă ia cu furnicături.

— Nu zic că nu e greu.

— Îmi dau seama că e, răspunse Ayumi și își apăsă ușor tâmpla cu degetul. Și totuși, chiar dacă iubești pe cineva foarte mult, tot îți vine să te culci cu necunoscuți.

Aomame ciocăni ușor cu unghia în buza subțire a paharului.

— Ca om făcut din carne și oase, trebuie să fac asta, ca să-mi mențin echilibrul.

— Fără să strici cu nimic dragostea pe care o porți în tine.

— E ca roata tibetană a patimilor. Când se învârte, valorile și sentimentele urcă sau coboară. Strălucesc în lumină sau se cufundă în întuneric. Dar atunci când dragostea adevărată se prinde de ea, nu se mai mișcă.

— Ce frumos! exclamă Ayumi. Deci roata tibetană a patimilor.

Cele două își goliră apoi paharele de vin.

*

Două zile mai târziu, un pic după ora opt seara, Aomame primi un telefon de la Tamaru. Ca de obicei, acesta începu conversația cu chestiunile pe care le avea de discutat cu ea, fără salut sau introducere.

— Ești cumva liberă mâine după-amiază?

— Nu am nimic programat, deci pot să trec pe la voi la ce oră vă convine.

— La patru și jumătate e bine?

— E bine, răspunse Aomame.

— Excelent, zise Tamaru și se auzi cum însemna ora în agendă, apăsând pixul cu putere.

— Apropo, ce mai face Tsubasa?

— Cred că bine. Doamna trece zilnic pe la ea să o vadă. Copiii se atașează ușor de dânsa.

— Mă bucur.

— Da, asta e bine. Dar s-a întâmplat și un lucru neplăcut.

— Neplăcut?

Aomame știa că ceea ce Tamaru numea neplăcut era, de fapt, ceva extrem de neplăcut.

— A murit câinele, zise el.

— Câinele? Adică Bun?

— Da. Cățeaua ciobănesc german căreia îi plăcea să mănânce spanac. A murit azi-noapte.

Aomame era foarte surprinsă. Nu avea decât cinci sau șase ani, iar câinii nu mor la vârsta aceasta.

— Dar părea sănătoasă când am văzut-o ultima dată.

— N-a murit de boală, zise Tamaru pe un ton sec. Am găsit-o de dimineață împrăștiată peste tot.

— *Împrăștiată?*

— Avea măruntaiele împrăștiate peste tot, în toate direcțiile, de parcă ar fi explodat. A trebuit să le adun bucată cu bucată. Arăta de parcă fusese întoarsă pe dos. De parcă cineva îi pusese o bombă în stomac.

— Biata de ea!

— Asta e, zise Tamaru. Nimeni nu se mai întoarce din morți. O să gălesc alt câine de pază. Ceea ce mă îngrijorează pe mine e *ce anume s-a întâmplat*. Să reușești să bagi o bombă într-un câine nu e o treabă la

îndemâna oricui. Și oricum, când se apropia vreun necunoscut, ea lătra de ziceai că s-au rupt băierile iadului. Nu e un lucru ușor de realizat.

— Clar, zise Aomame sec.

— Femeile din adăpost sunt șocate și speriate. Cea care se ocupa cu hrănitul cățelei a descoperit-o acolo de dimineață. A vomat de n-a mai putut, apoi m-a sunat pe mine. Am întreat-o dacă se întâmplase ceva suspect în timpul nopții și mi-a zis că nu. Nu s-a auzit nicio explozie. Și oricum de la un asemenea zgomot sigur s-ar fi trezit toată lumea, mai ales când e vorba de niște femei care trăiesc cu frica în sân. Cu alte cuvinte, a fost o explozie fără zgomot. Nimeni n-a auzit-o lătrând. A fost o noapte extrem de liniștită, dar de dimineață, câinele era întors pe dos. Avea toate măruntaiele împrăștiate în jur, spre fericirea corbilor din cartier. Dar mie nu-mi place deloc treaba asta.

— E ceva ciudat la mijloc.

— Asta sigur. Se întâmplă ceva ciudat. Iar dacă intuiția mea e corectă, asta e doar începutul.

— Ai luat legătura cu poliția?

— Ei, na! exclamă Tamaru aproape pufnind în răs. Poliția nu e bună de nimic. Ar face numai ce nu trebuie, unde nu trebuie și doar ar complica și mai rău povestea.

— Doamna ce zice despre asta?

— Nu zice nimic. Când i-am spus, m-a ascultat și doar a dat din cap. Eu sunt responsabil și mă ocup de tot ce înseamnă pază și protecție. De la cap la coadă. Asta este slujba mea.

O vreme se lăsă tăcerea. O tăcere grea, încărcată de răspundere.

— Deci mâine, la patru și jumătate, zise Aomame.

— Mâine, la patru și jumătate, repetă Tamaru și puse încet receptorul în furcă.

Capitolul 24

Care este rostul altei lumi?

Joi dimineață ploua. Nu foarte tare, dar era o ploaie teribil de încăpățânată, care începuse cu o zi înainte, după prânz, și nu se oprise nici măcar o dată. Când ziceai că stă să se oprească, atunci mai dădea un ropot.

Deși trecuse vremea lui, sezonul ploios nu dădea semne că s-ar apropia de sfârșit. Sub cerul întunecat, ca un capac gros, lumea era cufundată într-o umezeală grea.

Înainte de amiază, Tengo își puse o pelerină și o șapcă și ieși să-și facă niște cumpărături din apropiere. În cutia poștală găsi un plic maro, gros, dublat. Nu avea niciun timbru și nicio ștampilă. Lipsea și adresa destinatarului, și numele expeditorului. Doar pe față, cu litere pătrătoase, cineva scrisese cu pixul: „Tengo”. Părea scrijelit cu un cui în lut uscat. Arăta, fără îndoială, a scrisul lui Fukaeri. Desfăcu plicul și înăuntru găsi o casetă TDK de șaizeci de minute, simplă, fără niciun fel de etichetă. Nu mai era nimic altceva, nicio scrisoare sau vreun bilețel, nici cutie pentru casetă.

Tengo rămase puțin descumpănit, dar până la urmă abandonă cumpărăturile și se întoarse acasă să asculte caseta. O ridică în aer și o scutură de câteva ori. Oricât de misterioasă ar fi părut și indiferent de cât s-ar fi uitat la ea, nu era decât o casetă audio produsă în masă. Sigur nu exploda dacă o punea în casetofon și îi dădea drumul.

După ce își dezbracă pelerina, aduse radiocasetofonul și îl puse pe masa din bucătărie, apoi scoase caseta din plic și o bagă în aparat. Își pregăti o foaie de hârtie și un pix, pentru cazul în care trebuia să-și noteze ceva. Se uită împrejur, asigurându-se că e singur și apăsă butonul de redare.

La început nu se auzi nimic. Partea neînregistrată continuă o bună bucată de vreme. Când tocmai se întreba dacă e ceva înregistrat pe casetă, începură să se audă dintr-odată sunete de fond. Un scaun tras. O tuse ușoară (sau așa părea). Apoi, brusc, Fukaeri începu să vorbească.

— Tengo-san, spuse ea ca și când ar fi testat microfonul. Din câte ținea minte Tengo, aceasta era prima oară când Fukaeri îi rostea numele.

Mai tuși o dată. Părea ușor încordată.

E bine să poți să scrii dar fiindcă mi-e greu mă înregistrez pe casetă aș prefera să vorbim la telefon poate că ne ascultă cineva telefonul stai puțin bea niște apă.

Se auzi cum Fukaeri ia un pahar cu apă, bea o gură și îl pune înapoi (probabil) pe masă. Felul ei aparte de a vorbi, fără pauze, fără intonație și

fără accent crea o impresie și mai neobișnuită înregistrat pe bandă, față de o conversație între patru ochi. Suna ireal. Totuși, Fukaeri rostea acum mai multe propoziții una după alta.

Am auzit că sunt dată dispărută poate că-ți faci griji dar e în regulă sunt într-un loc unde nu e niciun pericol voiam să-ți spun asta nu ar trebui de fapt să zic dar m-am gândit că e mai bine să știi.

(Zece secunde de tăcere)

Mi s-a spus să nu mai zic nimănui că sunt aici Profesorul a depus o sesizare la poliție dar poliția nu se urnește nu e neobișnuit ca un copil să fugă de acasă de-aia o să stau cuminte aici o vreme.

(Cincisprezece secunde de liniște)

Sunt undeva departe și atâta vreme cât nu ies pe-afară nu mă găsește nimeni sunt foarte departe caseta asta ți-o trimite Azami nu e bine s-o trimit cu poșta trebuie să fiu atentă stai puțin să văd dacă se înregistrează ceva.

(Un sunet sec. Câteva momente de liniște, apoi din nou zgomote)

OK se înregistrează.

În depărtare se auzeau încet țipete de copii și muzică. Probabil veneau pe geamul deschis. Pesemne în apropiere se afla o grădiniță.

Mersi că m-ai lăsat să dorm la tine atunci era nevoie să fac asta aveam nevoie să te cunosc mersi că mi-ai citit ghiliacii mi s-au părut interesați de ce nu merg pe drumuri și se înfundă în mlaștini în taiga?

(Tengo adăugă mental semnul de întrebare care lipsea din tonul ei)

E mai bine pe drum dar ghiliacilor le e mai ușor să umble prin pădure

departe de drum ca să meargă pe drum ar trebui să-și schimbe felul de a merge și dacă-și schimbă felul de a merge trebuie să mai schimbe și altele n-aș putea să trăiesc ca ei nu-mi place să mă bată mereu bărbații și e nasol să fie mulți viermi dar nici mie nu prea-mi plac drumurile mari iar beau apă.

Fukaeri bău apă. O vreme nu se auzi nimic. Apoi sunetul paharului pus pe masă, și din nou o scurtă tăcere – intervalul în care se șterse la gură cu mâna. Oare ea nu știa că există un buton de pauză la casetofon?

Poate că te superi că am dispărut dar nu vreau să fiu scriitoare și nici nu mai vreau să scriu nimic de acum înainte am pus-o pe Azami să caute despre ghiliaci și s-a dus la bibliotecă ca ainu sau ca indienii din America nici ei nu au scriere și nu lasă nicio înregistrare și eu la fel dacă pun pe hârtie încetează să mai fie povestea mea tu ai schimbat frumos cuvintele și cred că nimeni n-ar fi putut să le schimbe mai bine dar nu mai e povestea mea oricum nu te îngrijora nu e vina ta fiindcă eu doar merg alături de drumul mare.

Fukaeri lăsă din nou un moment de pauză. Tengo și-o imagină pe fată mergând tăcută departe de drumul mare.

Profesorul are putere multă și înțelepciune adâncă dar și Oamenii cei Mici au și ei putere multă și înțelepciune adâncă să ai grijă în pădure acolo e ceva important și în pădure sunt Oamenii cei Mici ca să nu pățești nimic acolo trebuie să găsești ceva ce Oamenii cei Mici nu au în felul ăsta poți să treci în siguranță prin pădure.

Fukaeri rosti aceste cuvinte dintr-o suflare, apoi trase adânc aer în piept. Fiindcă nu-și ferise gura din dreptul microfonului, în difuzor se auzi un sunet ca o pală de vânt care suflă printre blocuri. Când se făcu din nou liniște, se deslușiră din depărtare claxoane de mașini. Era sunetul adânc, ca de corn de ceață, caracteristic camioanelor. Scurt, de două ori. Fukaeri părea să fie undeva în apropierea unei șosele mari.

(Tuse) Mi s-a uscat gâtul mersi că ai avut grijă de mine că ai avut grijă să-mi arate frumos sânii și că m-ai primit la tine acasă și mi-ai dat pijamaua ta o vreme cred că n-o să ne putem vedea se poate ca Oamenii cei Mici să fie supărați că am scris despre ei dar nu-ți face griji sunt obișnuită cu pădurea pa.

Acolo, cu un zgomot sec, înregistrarea se termină.

Tengo opri caseta și o derulă de la început. Ascultând sunetul ploii care cădea de pe streșini, respiră de câteva ori adânc, învârti o vreme pixul în mână, apoi îl puse pe masă. Până la urmă, nu-și notase nimic. Ascultase doar cum vorbea Fukaeri, în felul ei aparte. Dar nici nu era nevoie să noteze nimic, pentru că mesajul ei era clar.

(1)Nu fusese răpită, ci stătea ascunsă pe undeva. Nu trebuia să își facă griji.

(2)Nu mai intenționa să scrie altă carte. Povestea ei era făcută să fie spusă, nu publicată.

(3)Oamenii cei Mici erau puternici și inteligenți, cu nimic mai prejos de profesorul Ebisuno. Atenție mare!

Acestea erau cele trei idei pe care le avusese de transmis. Apoi, povestea cu ghiliacii. Un grup de oameni care nu merg pe drumurile bătute.

Tengo își făcu o cafea. În timp ce o bea, privea fără noimă caseta. Apoi o mai ascultă o dată, de la capăt. De data aceasta, ca să fie sigur, o oprea din loc în loc și își nota pe scurt punctele importante. La sfârșit își aruncă privirea pe însemnări, dar nu făcu nicio descoperire nouă.

Oare Fukaeri își pregătise dinainte câteva însemnări de care să se ajute în timp ce vorbea? Tengo nu prea credea asta. Nu era ea genul. Cu siguranță vorbise în microfon pe măsura ce-i veneau ideile, în timp real (fără ca măcar să apese butonul de pauză).

Oare în ce fel de loc se afla acum? Sunetele de fond înregistrate pe bandă nu-i dădeau prea multe indicii lui Tengo. O ușă trântită undeva departe. Țipete de copii care se auzeau prin fereastra deschisă. O grădiniță? Claxonul unui camion. Oricum, Fukaeri nu era în mijlocul vreunei păduri adânci. Era undeva într-un oraș. Probabil înregistrarea fusese făcută fie dimineața târziu, fie imediat după amiază. Sunetul ușii închise indica faptul că nu era singură.

Ce era clar era că Fukaeri se ascunsese singură în locul acela. Nu o forțase nimeni să înregistreze caseta. Îți dădea seama după glasul ei și după felul în care vorbea. Doar la început păruse ușor încordată, dar în afară de aceasta, vorbise liber în microfon și spusese exact ce-i trecea prin cap.

Profesorul are putere multă și înțelepciune adâncă dar și Oamenii cei Mici au și ei putere multă și înțelepciune adâncă să ai grijă în pădure acolo e ceva important și în pădure sunt Oamenii cei Mici ca să nu pățești nimic acolo trebuie să găsești ceva ce Oamenii cei Mici nu au în felul ăsta poți să treci în siguranță prin pădure.

Tengo ascultă din nou partea aceasta. Fukaeri vorbea repede, fără să lase pauze între propoziții. Oamenii cei Mici erau capabili să-i facă rău, lui sau profesorului Ebisuno. Totuși, după tonul lui Fukaeri, nu trebuia să conchizi neapărat că sunt o pacoste. După ce spunea ea, mai degrabă păreau să fie într-o poziție neutră, din care puteau înclina în orice direcție. Mai exista un fragment care lui Tengo nu-i dădea pace:

Se poate ca Oamenii cei Mici să fie supărați că am scris despre ei.

Dacă într-adevăr Oamenii cei Mici erau supărați, era normal ca și Tengo să facă obiectul supărării lor. Era unul dintre cei care le scosese la lumină povestea și o făcuseră publică. Probabil că degeaba le-ar fi explicat că nu avusese intenții rele.

Oare ce fel de rău puteau Oamenii cei Mici să provoace? Era o întrebare la care Tengo nu avea niciun răspuns. Derulă iar caseta, o puse în plic și plicul în sertar. Își îmbracă din nou pelerina și șapca și plecă după cumpărături, prin ploaia care nu mai contenea.

*

În seara aceea, după ora nouă, primi un telefon de la Komatsu. Știuse și de data aceasta, înainte de a ridica receptorul, cine e de partea cealaltă a firului. Tengo era în pat, citea. Lăsă telefonul să sune de trei ori, se ridică încet, se apropie de masa din bucătărie și ridică receptorul.

— A, Tengo, spuse Komatsu. Ai băut ceva?

— Nu, sunt cu mintea limpede.

— Ei, după ce terminăm de vorbit cred că o să vrei să bei ceva, spuse Komatsu.

— Aha, deci aveți o veste bună?

— Știu și eu? N-aș zice că e chiar așa de bună. Poate mai degrabă amuzantă, dar într-un mod neobișnuit.

— Ca nuvelele lui Cehov.

— Exact, spuse Komatsu. Ca nuvelele lui Cehov. Ai zis-o Ia fix! Mereu găsești expresia potrivită, scurtă și la obiect.

Tengo rămase tăcut. Komatsu continuă:

— S-au complicat puțin lucrurile. În urma sesizării profesorului Ebisuno, poliția a început oficial cercetările în cazul dispariției lui Fukaeri. Mă rog, poliția nu prea își bate capul serios cu asta. Doar n-au primit nicio cerere de răscumpărare. Nici nu pot sta cu mâinile în sân, ca să nu se întâmple ceva și să dea prost, așa că deocamdată se prefac și ei că mișcă lucrurile. Dar cu jurnaliștii nu-i la fel de simplu, că ăștia nu se lasă așa ușor. Deja au venit câțiva ziarști să îmi pună întrebări. Bineînțeles că eu am făcut pe niznaiul. Păi, în momentul ăsta nici nu aș avea ce să le spun. Probabil că deja au dezgropat legătura dintre Fukaeri și profesorul Ebisuno, pe de o parte, și cariera de revoluționari a părinților fetei, pe de alta. Lucrurile astea or să iasă la iveală încetul cu încetul. Problema reală însă o constituie revistele săptămânale. Fie că sunt freelanceri sau ziarști profesioniști, ăștia se adună ca rechini când simt miros de sânge. Toți se pricep la ce fac și dacă-și înfig dinții în tine odată, nu mai scapi cu viață. Pentru ei nu există intimitate sau decență. Sunt scriitori, ca și tine, dar nu te aștepta să fie niște tineri literați la locul lor, cum ești tu.

— Și atunci ar fi bine să am și eu grijă?

— Exact. Să fii pregătit și să te ții bine pe poziții. Nu se știe niciodată de unde și cum pot să miroasă ceva.

Tengo se imaginează într-o bărcuță înconjurată de un grup de rechini. Dar scena era ca o caricatură lipsită de umor. „Trebuie să găsești ceva ce Oamenii cei Mici nu au”, spusese Fukaeri. Oare ce însemna asta?

— Dar, Komatsu-san, asta nu făcea parte din planul profesorului Ebisuno?

— Îhî, tot ce se poate, spuse Komatsu. Probabil că s-a folosit de noi în

mod discret. Dar știam de la început că ceva tot clocește el. În niciun caz nu ne-a ascuns că are propriile sale urzeli. Din punctul ăsta de vedere a fost un schimb corect pentru ambele părți. Și noi puteam atunci să-i spunem că e prea periculos și că nu ne băgăm. Un editor serios asta ar fi făcut, cu siguranță. Numai că, după cum știi foarte bine, eu nu sunt un editor serios. Lucrurile deja se urniseră și aveam și eu obiectivele mele. Poate că de-aia am lăsat un pic garda jos.

În receptor se lăsă liniștea. O liniște scurtă, dar densă.

Tengo spuse:

— Adică planul dumneavoastră a fost deturnat pe parcurs de profesorul Ebisuno.

— S-ar putea spune și așa. A văzut mai departe și mai bine ce turnură vor lua lucrurile.

— Și credeți că profesorul Ebisuno o să reușească să iasă cu bine la mal din nebunia asta?

— Sigur că da. Are o minte pătrunzătoare și încredere în sine. Probabil că o să se descurce bine. Dar dacă nebunia asta depășește și așteptările lui Ebisuno, se poate să-i scape și lui lucrurile de sub control. Oricât de priceput ar fi el, priceperea are și ea limitele ei. Așa că ar fi mai bine să ne punem strâns centurile de siguranță.

— Komatsu-san, într-un avion care se prăbușește nu-ți folosește la nimic centura de siguranță.

— Da, dar te simți mai liniștit.

Tengo zâmbi inconștient, dar fusese un zâmbet lipsit de forță.

— Deci asta e vestea care nu e chiar așa de bună, ci mai degrabă amuzantă, dar într-un mod neobișnuit?

— Să știi că îmi pare sincer rău că te-am băgat în chestia asta, spuse Komatsu cu o voce lipsită de inflexiuni.

— Nu-i vorba de mine. Nu am nimic de pierdut. N-am familie, n-am poziție socială și nu mă așteaptă cine știe ce viitor. Îmi fac griji mai degrabă pentru Fukaeri. Ea nu e decât o fată de șaptesprezece ani.

— Sigur că și pe mine mă îngrijorează. N-are cum să nu mă îngrijoreze. Dar putem să stăm noi să ne batem capul oricât, că asta nu ajută la nimic. Mai bine ne-am gândi să ne ancorăm zdravăn de ceva, ca să nu ne zboare vreo pală de vânt. Deocamdată stai atent la ce scrie în ziare.

— În ultima vreme am grijă să citesc ziarul în fiecare zi.

— Foarte bine, spuse Komatsu. Apropo, ai vreo idee pe unde ar putea să fi dispărut Fukaeri? Un indiciu, cât de mic.

— Nu știu nimic, spuse Tengo. Nu se pricepea să mintă, iar Komatsu avea o intuiție bună. Totuși, acesta nu percepu slabul tremur din vocea lui Tengo. Era prea preocupat de alte probleme.

— Dacă afli ceva, sună-mă, spuse el și închise.

După ce puse receptorul la loc în furcă, primul lucru fu să își toarne două degete de whisky într-un pahar. Avusese dreptate Komatsu, în urma conversației lor simțea nevoia să bea ceva.

*

Vineri îi veni iubita, ca de obicei. Ploaia se oprise, dar cerul era încă acoperit de nori cenușii și compacți, care nu lăseau să se întrevadă niciun crâmpoi de cer. Cei doi luară o masă ușoară și apoi se mutară în dormitor. Și în timpul sexului Tengo se gândea la frânturi de lucruri, dar asta nu îi diminuea plăcerea trupească. Ca de obicei, iubita îi elibera cu pricepere toată tensiunea sexuală care crescuse în el timp de o săptămână. Asta îi producea și ei suficientă satisfacție. Ca unui consilier de taxe priceput care găsește o bucurie adâncă în manevrarea complicată a cifrelor dintr-un registru. Și totuși intuise imediat că îl preocupă ceva.

— Văd că ți se golește din ce în ce mai mult sticla de whisky, spuse ea.

Stătea cu o mână pe pieptul gros al lui Tengo, savurând momentele tihnite de după sex. Pe inelar avea o verighetă cu un diamant micuț, dar care strălucea puternic. Se referise la sticla de Wild Turkey care zăcea pe un raft de multă vreme. Percepea micile schimbări din peisaj, ca multe alte femei între două vârste care au relații sexuale cu bărbați mai tineri.

— În ultima vreme mă trezesc des noaptea, spuse Tengo.

— Nu cumva ești îndrăgostit?

Tengo clătină din cap.

— Nu sunt.

— Nu-ți merge bine munca?

— Ba da. Cel puțin, merge înainte.

— Și totuși mi se pare că ceva nu-ți dă pace.

— Știi și eu? Nu prea mai pot să dorm bine. Mie nu mi se întâmplă chestii din astea. Eu de obicei, când dorm, poți să tai și lemne pe mine.

— Săracul de tine, spuse ea, masându-i ușor testiculele cu mâna dreaptă. Și visezi urât?

— Nu visez deloc, spuse el. Asta era adevărul.

— Eu visez adesea. Și același lucru de nu știu câte ori. Ba chiar și în timpul visului îmi dau seama că se repetă. Nu ți se pare ciudat?

— Cam ce visezi?

— Păi, de exemplu, o cabană în pădure.

— O cabană în pădure, spuse Tengo.

Se gândi la oamenii care trăiesc în pădure. Ghiliacii, Oamenii cei Mici și Fukaeri. Apoi o întrebă:

— Ce fel de cabană e?

— Chiar vrei să-ți povestesc? Nu te plictisește să auzi visele altora?

— Nu, deloc. Dacă ești dispusă, chiar vreau să-mi spui, zise Tengo sincer.

— Se face că mă plimb printr-o pădure. Dar nu e o pădure deasă și amenințătoare ca aia în care s-au rătăcit Hansel și Gretel. Nu, asta e din categoria ușoară, e luminoasă și plăcută. E o după-amiază caldă și încântătoare, iar eu mă plimb relaxată. Pe drum, văd la un moment dat o căsuță, cu o verandă mică și horn. La ferestre are perdele cadrilate. Pe scurt, arată foarte prietenoasă. Ciocăn la ușă și strig „bună ziua”, dar nu-mi răspunde nimeni. Ciocăn încă o dată, ceva mai tare și ușă se deschide singură, fiindcă nu era închisă cum trebuie. Fac un pas înăuntru. „Bună ziua, nu e nimeni? Pot să intru?”

Femeia se uită în ochii lui Tengo mângâindu-i blând testiculele.

— Înțelegi cam care e atmosfera?

— Da.

— Cabana nu are decât o încăpere și e aranjată foarte simplu. Are un pat și o masă, iar într-un colț e întocmită o bucătărie. În mijloc e o sobă cu lemne. E pusă masa, pentru patru oameni. Din farfurii se ridică aburi. Dar nu e nimeni înăuntru. Arată de parcă tocmai voiau să se așeze să mănânce, când s-a întâmplat ceva și au fugit afară. Nu știu, poate le-a apărut o stafie în față. Deși scaunele nu sunt aruncate care încotro. Totul este liniștit și arată cât se poate de banal. Numai că e pustiu.

— Și ce fel de mâncare e pe masă?

Femeia înclină din cap.

— Nu-mi aduc aminte. Chiar așa, ce mâncare o fi? Dar asta nu are nicio importanță, contează că e proaspăt gătită. În orice caz, eu mă așez pe un scaun și aștept să se întoarcă cei care locuiesc acolo. Trebuie să-i aștept. Nu știu de ce, dar trebuie. Mă rog, știi cum e în vise, că nu ți se dau toate explicațiile necesare. Probabil că vreau să îi întreb care e drumul de întoarcere sau trebuie să îmi dea ceva, o chestie de genul ăsta. Oricum, aștept să se întoarcă. Dar oricât aş aștepta, nu vine nimeni. Mâncarea aburește în continuare și, tot uitându-mă la ea, mi se face foarte foame. Dar nu se cade să mănânc ce e pe masă atâta vreme cât nu e nimeni acolo. Nu crezi?

— Probabil că nu, spuse Tengo. Nu sunt foarte sigur nici eu, fiindcă e vorba de un vis.

— Cât stau acolo, începe să apună soarele. Deja se face întuneric în încăpere. Pădurea din jur e din ce în ce mai deasă. Vreau să aprind lumina, dar nu știu de unde. Sunt din ce în ce mai neliniștită. Deodată realizez ceva: în mod bizar, iese la fel de mult abur din mâncare ca mai înainte, deși au trecut deja câteva ore. Mâncarea e încă fierbinte. Mi se pare cam ciudat. Ceva e în neregulă. Aici se termină visul.

— Și nu mai știi ce se întâmplă dup-aia?

— Sigur urmează să se întâmple ceva, spuse ea. Afară s-a întunecat, nu știu drumul către casă și sunt singură în cabana aia ciudată. Stă să se întâmple ceva și am senzația că ceva nu tocmai plăcut. Dar visul se termină mereu aici. Și l-am avut iar și iar, de nenumărate ori.

Încetă să-i mai mângâie testiculele și își lipi obrazul de pieptul lui.

— Cred că visul ăsta înseamnă ceva.

— Cam ce?

Nu-i răspunse. Întrebă în schimb:

— Tengo, vrei să știi care e cea mai înfricoșătoare parte din visul ăsta?

— Sigur.

Femeia răsuflă adânc. Respirația ei caldă trecu peste sfârcul lui Tengo ca un vânt fierbinte care suflă printr-o strămoare.

— Poate că eu sunt fantoma. Mi-a venit ideea asta la un moment dat. Cei de acolo au lăsat masa baltă și au fugit tocmai din cauză că am apărut eu. Iar câtă vreme rămân acolo, nu pot să se întoarcă. Și cu toate astea, eu trebuie să stau să-i aștept în cabană. Mi se face frică numai când mă

gândesc la chestia asta. Nu există nicio ieșire.

— Sau poate, spuse Tengo, acolo e chiar casa ta și tu îți aștepti sinele care a fugit.

De cum rosti aceste cuvinte, Tengo își dădu seama că ar fi fost mai bine să fi tăcut. Dar era prea târziu, nu mai putea să le ia înapoi. Femeia rămase tăcută o bună bucată de vreme. Apoi îl apucă puternic de testicule. Atât de tare, încât nici nu mai putea respira.

— De ce-ai spus un lucru atât de îngrozitor?

— Nu-nseamnă nimic. Pur și simplu, mi-a trecut prin cap, reuși Tengo să îngaime.

Femeia slăbi strânsoarea și suspină. Apoi spuse:

— Acum să-mi povestești tu un vis de-al tău. Visul lui Tengo.

Tengo își recăpăta suflarea.

— Ți-am spus adineauri că nu visez deloc. Mai ales în ultima vreme.

— Ceva-ceva tot trebuie să visezi. Nu există nimeni pe lume care să nu viseze deloc. Dacă spui așa ceva îl superi pe doctorul Freud.

— Poate că visez, dar nu le mai știu când mă trezesc. Chiar dacă țin minte că am visat ceva, nu îmi aduc aminte ce.

Femeia îi luă penisul flasc și i-l cântări cu grijă în palmă, ca și când greutatea sa i-ar fi comunicat un adevăr important.

— Bine, atunci povestește-mi ce scrii acum.

— Dacă se poate, aș prefera să nu vorbesc despre romanul la care lucrez acum.

— Doar nu te pun să-mi povestești tot subiectul, de la început până la sfârșit. Nu-ți cer chiar așa ceva. Știi foarte bine că ești sensibil la capitoul ăsta. Povestește-mi doar un fragment mai relevant. Sau un episod secundar. Doar un pic de tot. Vreau să-mi spui ceva ce încă nu știe nimeni altcineva, să știu doar eu. Ca să te revanșezi pentru chestia aia oribilă de mai devreme, înțelegi ce spun?

— Cred că da, spuse Tengo fără încredere.

— Atunci povestește!

Cu penisul încă în palma ei, Tengo începu să vorbească:

— E o poveste despre mine. Sau despre cineva modelat după mine.

— Mă gândeam eu, zise femeia. Și apar și eu în povestea asta?

— Nu apari. Pentru că eu nu sunt în lumea asta, ci în alta.

— Și eu nu sunt în lumea aia?
— Nu numai tu. Nimeni de aici nu e acolo.
— Și lumea aia prin ce diferă de cea de aici? Cum știi în care din lumi ești?

— Știu. Pentru că eu scriu povestea.

— Nu tu, ceilalți oameni de unde știi? Asta întrebam eu. Dacă de exemplu, cine știe cum, mă pierd în lumea aia?

— Ai cum să-ți dai seama. De exemplu, în lumea aia sunt două luni pe cer. Așa te prinzi.

Ideea de două luni pe cer o luase din *Crisalida de aer*. Își dorise să scrie o poveste mai lungă și mai complicată care se petrece în acea lume – și o poveste care să fie a lui. Poate că mai târziu vor fi probleme din cauza temei identice. În orice caz, Tengo voia să scrie o poveste despre lumea în care sunt două luni. Ce avea să se întâmple mai apoi, vedea el la momentul respectiv.

— Deci dacă te uiți seara pe cer și vezi două luni, știi că nu ești în lumea asta, spuse ea.

— Asta e semnul.

— Cele două luni nu se suprapun?

Tengo clătină din cap.

— Nu știi de ce, dar între ele există întotdeauna o distanță constantă.

Femeia se gândi o vreme în tăcere la acea lume. Degetele ei desenau modele pe pieptul gol al lui Tengo.

— Auzi, știi care e diferența în engleză între *lunatic* și *insane*? întrebă ea.

— Amândouă sunt adjective care se referă la probleme psihice. Nu știu mai detaliat de atât.

— *Insane* se referă la cineva care are probleme din naștere. E de dorit să fie tratat de doctori. Pe de altă parte, *lunatic* e cineva care își pierde mințile temporar, sub influența *lunii*. În secolul XIX, în Anglia, ți se diminua pedeapsa pentru crimele săvârșite dacă se constata că ești lunatic. Asta pe motiv că luna te tulbura și nu erai în totalitate responsabil. E incredibil, dar chiar a existat legea asta. Adică era admis legal că luna te înnebunește.

— De unde știi chestiile astea? întrebă Tengo uimit.

— Nu te mai mira atât. Am trăit pe lumea asta cu vreo zece ani mai

mult ca tine. Nu-i de mirare că știu mai multe decât tine.

Într-adevăr, așa e, admise Tengo.

— Adevărul e că am învățat asta la cursurile de literatură engleză, la facultate. Un curs despre Dickens. Aveam un prof mai ciudat, care vorbea despre orice altceva, numai despre ce avea legătură cu romanul, nu. Mă rog, ce voiam eu să zic este că, dacă o singură lună e capabilă să îi scoată pe oameni din minți, îți dai seama ce tare înnebunesc când sunt două luni pe cer? Și fluxul și refluxul se schimbă, și menstruația femeilor devine mai neregulată. Se întâmplă numai lucruri anormale unul după altul.

Tengo se gândi la spusele ei.

— Așa o fi.

— În lumea aia, oamenii sunt cam nebuni?

— Nu. Nu în mod deosebit. Adică, fac cam aceleași lucruri pe care le facem noi aici.

Ea îi strânse ușor penisul în mână.

— Deci acolo oamenii fac cam aceleași lucruri ca noi aici. Păi atunci, care este rostul altei lumi?

— Acolo se poate rescrie trecutul lumii ăsteia, spuse Tengo.

— Poți să rescrii trecutul după bunul tău plac?

— Da.

— Tu vrei să rescrii trecutul?

— Tu nu vrei să rescrii trecutul?

Femeia clătină din cap.

— Nu-mi trece deloc prin cap să schimb istoria sau trecutul. Ce aș rescrie eu este prezentul.

— Dar dacă rescrii trecutul, în mod firesc se schimbă și prezentul. Prezentul e construit din acumulările trecutului.

Femeia oftă adânc. Apoi ridică și coborî de câteva ori palma în care îi ținea încă penisul lui Tengo, de parcă testa un lift.

— Un singur lucru pot să-ți spun. Ai fost tu copil minune al matematicii, ai centura neagră la judo și mai scrii și romane. Dar cu toate astea, nu înțelegi nimic despre lumea asta. Absolut nimic!

Pe Tengo nu îl surprinse cătuși de puțin afirmația ei. Era și el în permanență conștient de faptul că nu înțelege nimic. Nu era niciun fel de descoperire nouă.

— Dar nu contează că nu-nțelegi, spuse iubita, întorcându-se și apăsându-și sânii pe corpul lui. Tengo, profesorul de matematică visător care scrie romane zi după zi. Să rămâi așa! Îmi place puța ta foarte mult. Îmi place și la atingere, și mărimea ei. Îmi place și când e tare, și când e moale. La bine și la rău. Și, pentru o vreme, e doar a mea. Așa e, da?

— Așa e, admise Tengo.

— Parcă ți-am mai spus că sunt foarte geloasă, nu?

— Mi-ai zis. Geloasă dincolo de rațiune.

— Dincolo de orice rațiune. Așa am fost întotdeauna, spuse și începu să-și miște degetele pe penisul lui Tengo. Ți-o mai scol o dată imediat. Ai vreo obiecție?

Tengo nu avea nicio obiecție.

— La ce te gândești?

— Cum erai tu la cursurile de literatură engleză în facultate.

— Cartea era *Martin Chuzzlewit*. Eu aveam optsprezece ani și purtam o rochiță drăguță cu volănașe și-mi țineam părul prins în coadă. Eram o studentă foarte cuminte. Pe vremea aia eram fată mare. Parcă vorbesc de lucruri dintr-o altă viață. Diferența dintre *insane* și *lunatic* e primul lucru pe care l-am aflat în facultate. Ia zi, te exciți dacă te gândești la asta?

— Bineînțeles.

Închise ochii și și-o imaginează în rochiță cu volănașe și cu părul prins în coadă. O studentă virgină, foarte cuminte. Dar geloasă dincolo de orice rațiune. Luna care luminează peste Londra lui Dickens. Nebunii și lunaticii cutreieră străzile. Poartă pălării la fel și au mustăți identice. Cum să-i diferențiezi unul de altul? Cu ochii închiși, Tengo nu mai știa cu siguranță cărei lumi îi aparține.

seria de autor
HARUKI MURAKAMI

„Când scriu, nu mă gândesc niciodată cum va arăta următoarea pagină a romanului. Mulți nu cred că, de fapt, asta e partea distractivă: habar n-ai care va fi următorul pas. E ca și cum ai asculta la întâmplare melodiiile dintr-un *playlist*. De când am descoperit muzica jazz, ritmul a devenit o parte esențială a romanelor mele.”

Haruki Murakami

„Prin poveștile lui simple, vioale, inteligente, adevărate ficțiuni postmoderne, uneori mai serioase, alteori mai rarefiate decât romanele lui Pynchon, Murakami oferă cititorului său o varietate culturală mereu surprinzătoare.”

The Washington Post

„În romane, ca și în viață, Haruki Murakami este într-o perpetuuă căutare a eului. Firul călăuzitor al acestei căutări epopeice este o conștiință narativă sinuoasă, discretă, blând interogativă.”

The New York Times Book Review

EDITURA POLIROM

www.polirom.ro

